Metapsişik Tetkikler
ve İlmî Araştırmalar Derneği
Tarafından Hazırlanıp, Düzenlenmiştir

Bu Kitabın Her Türlü Hakkı
Metapsişik Tetkikler
ve
îlmi Araştırmalar Derneğine
Aittir

●

Dernekten- Yazûı İzin Alınmadan
Hiç Bir Alıntı Yapılamaz

●

Kapak Düzeni
Halûk ÖZDEN

●

Dizgi

Ruh ve Madde Yayınları Tel 143 18 14

●

Kapak ve Baskı
Bakış Ofset Tel 522 89 90

Genel Dağıtan
Meta Basım Yayım Sanayii ve TicJLtcLŞtL
Tel 152 61*25*

1. Baskı / İstanbul 1975
2. Baskı I İstanbul 1990

İ Ç İ N D E K İ L E R

Kaynak Kitaplar ... 4
önsöz ... 5
Ruhlarla Temas Meselesi Hakkında Birkaç Söz ... 11
Ruhlara Dair ... 18
Spatyom Hayatına Bir Bakış ... 20
Ruh Kabiliyetlerinin ve Ruh Âleminin Teşhis ve Tasnifîndeki Güçleri İfade Eden Orijinal İki Tebliğ ... 31
Spatyomda Bir Gezinti ... 36
A - İntihar Edenler ... 37
B - Katiller ... 51
C - Hasisler ve Hodbinler ... 90
D - Avareler ... 99
E - Kibir, Gurur ve Benlik Sahibi Kurumlu Varlıklar ... 127
F - Bilgisizler, Dogmatikler ve Mutaassıplar (Bağnazlar) ... 137
Spatyomun İlk Merhalesinin Teşevvüş Devresine Ait Şuursuzluk Hâli ... 225
Kardesizmaya Göre Ruhların Sınıflaması ... 258
Üçüncü Grup - Mütekâmil Olmayan Ruhlar ... 262
İkinci Grup - İyi Ruhlar ... 266
Birinci Grup - Saf Ruhlar ... 268

KAYNAK KİTAPLAR

(Metin arasında geçen rakamların üstte bulunanları aşağıdaki cetvelde takdim olunan kitapların ismine mukabil sıra numaralarını, alttaki rakamlar ise kitabın sayfa numaralarını gösterir.)

1- ALLAN KARDEC, Le Livre Des Médiums Paris, 1924 (Ed delà B. P. S)

2-Dr. GUSTAVE GELEY, L'Ectoplasmie et La Clairvoyance Paris, 1924 (Librairie Féix. Alcan)

3- CHARLES R1CHET, Traité De Métapsychique Paris, 1923 (Lib. Fél. Alcan)

4- GABRİEL DELANNE, Recherches Sur La Médiumnité Paris, 1923 (Ed. de laB. P. S.)

5- Dr. BEDRİ RUHSELMAN, Ruh ve Kâinat Istanbul, 1946 (Gayret Kitabeyi)

6- ALLAN KARDEC, Le Livre Des Esprits, Paris, 1922 (Li. Des Sciences Psychiques)

7- RUFİNA NOEEGGERATH, La Survie. Paris, 1929 (P. Aeymaire, Lib, Edit.)

8-COLETTE et. G. TİR ET, Le Monde Invisible Vous Parle, Paris, 1947 (Vigot Fées, Esit.)

9- ALBERT PAUCHARD L'Autre Monde, Ses Possibiliés Infinies, Ses Sphées de Beauté et de Joie, Cenéve, 1940 (Lib. I. H. Jeheber)

10-GABRİEL DELANNE, L'Ame Est Immortelle, Paris, 1923 (Ed. de la B. P. S.)

11-LÉON DENİS Dans L 'Invisible Paris, 1922 (Lib. Des Sciences psychiques).

12-LÉON DENİS GABRİEL DELANNE, Le Probéme De L 'Etre et De La Destiné, Paris, 1929 (Les Editions Jean Meyer).

13- Le Sauveur Des Peuples. Février, 1864 No. 6

14- Revue Scientifique et Morale Du Spiritisme. Maî, 1901.

15-C. W. LEADBEATER, L'Autre Côté De La Mort Paris, 1923 (Ed. De La Famille Théosophique).

16- PAUL LABERENNE, L'Origin Des Mondes, Paris, 1947 (Ed. Hier et Aujourd'hui)

17-LUCİEN RUDAUX, Sur Les Autres Mondes, Paris, 1937

18-

19-ALLAN KARDEC, Qu'est-ce que Le Spiritisme, Paris, (Lib. Des Sci. Psychiques)

20-LÉON DENİS, Après La Mort. Paris, 1929 (Ed. Jean Meyer).

21- LÉON DENİS, Le Monde Invisible et La Guerre 1919, Paris (ED DE La B.P. S.)

22-Dr. FERNAND BOTTEY Le'magnétisme Animal" Etude Critique et Expérimentale Sur L'hypnotisme ou Sommeil Nerveux Paris, 1888

23- LADEME, La Névrose Hypnotique Paris 1881

24-

25- F. E. A., Fantomlar Nasıl Konuşuyor. Bursa, 1944 Yeni Basımevi.

26- ALLAN KARDEC, Le Ciel et L 'Enfer Selon Le Spiritisme Paris 1923 (ED. De La B. P. S.)

ÖNSÖZ

Spiritizm'in yüz yılı aşkın süreden beri insanlık için sağladığı bilgi ve görgü imkânlarının esası : bedensiz varlıklardan alınan ruhsal tebligata dayanır. Ruhsal tebligatın öğretisi dahilinde gelişen spiritik hakikâtler, ayni paralelde bir diğer esaslı temeli de geliştirmiştir. Bu temel, medyom ismi verilen özel yetenekli ve bu yetenek vüs'atince vazifeli kişilerin maddî ve manevî çabalan sonucunda kurulmuştur. Medyomluk ve tebligat birbirinden kesinlikle aynlamayan iki kurumdur. Biri diğerin ayrılmaz tamamlayıcı parçasıdır.

Medyomun asıl amacı, psişik yetenekler tazahür ettirmek değil, bedensiz varlıklarla, çeşitli seviyelerde olmak üzere irtibat kurarak, insanlara üstün bir realitenin tekâmül ettirici bilgilerini aktarabilmekdir. Bu durum spiritzm bakımından en önemli bir noktadır. Medyomlar ayni zamanda psişik yeteneklere de sahip bulunabilirler. Çeşitli metapsişik tezahüratın ortaya çıkmasına vasıtalık eden medyomlarm ruhsal dünya ile olan ilişkilerinde önceden bilmeleri gereken birçok bilgi mevcuttur. Metapsişik tezahürat (telekinezi, ektoplâzmik görünümler, aporlar, dedublüman v.s.) bir yerde doğrudan doğruya spiritik irtibatı gerektirmez. Bedensiz varlıkların — rehberlerin — tesirlerin yardım ve düzenleme olarak bu psişik çalışmalara iştirak edebilirler, ama şüphesiz psişik süjenin ruhsal ve bedensel duyarlığı ve yeteneğini de gözönünde tutmak zarureti mevcuttur.

Medyomluk, ipnotizm, manyetizm ve psişizm (animik tezahürler) gibi bütün ruhsal konuların tetkik ve mütalâası, unutulmamak gerekir ki, onların ancak bir inceleme vasıtası olarak kabul edilmesi temeline dayanır. Bunları bir amaç olarak seçerek işe girişenlerin faydalı ve tatmin edici sonuçlara ulaşacakları kuşku götürür. Bu işleri bir vasıta olarak, tekâmüle yardımcı, şuuru temizleyen, uyandırıcı bir araç olarak seçersek, o zaman metafizik ya da spiritik uygulamalar doğal ve hayırlı karşılanabilir.

Ruhlarla temas kurmak ve onlardan bir takım bilgiler almak için öyle pek büyük bilgiye ve tekniğe gerek yoktur. Bir masa başında yalan yanlış ruh davetim becerenler çoktur. Kargımıza çıkan hassas bir kimseyi az bir bilgi ve tecrübeyle uyutmak mümkün olabilir. Meselenin karmaşık yönü bundan sonra çıkar karşınıza: ruhsal varlığı davet ettiniz, hassası sun'î uykuya soktunuz, sonra ne yapacağız?

Bir ruhla karşılaşmak veya uyuyan bir insanın karşısında bulunmak eğer sadece o ruhu gözlemek ya da o insanın uykusunu seyretmek için ise buna harcanacak en küçük bir emeğe bile yazık olur. Bu seyretme merakı bir kaç deneyden sonra tatmin edilir ve iş de biter. Hele eğer bir insan bunu, başkalarına karşı bir gösteriş veya marifet diye veyahut da herhangi bir çıkarını temin etmek maksadiyle yapıyorsa, şimdiden arzedeyim ki, bu iş tasavvur edilen faydayı değil, akıllarda bile olmıyan zararları ve belki de felâketleri mucip olabilir ki, bu haller de gene az çok kısa bir zamanda deneylerin ya kesilmesine veya soysuzlaşmasına sebep olur.

Fakat gerçekte iş böyle mi ya?... Adamlar bu yolda senelerce, bütün hayatları müddetince ve hattâ bazan bir kaç hayat boyunca çalışıyorlar da gene işlerini bitiremiyorlar. O adamlar bu kadar uzun süren çalışmaları esnasında acaba neler yapıyorlar? Neler arıyorlar? Bu bitmek tükenmek bilmiyen işlerin acaba mahiyeti nedir?... işte bu işlerin konusu hakkındaki pek kısa görüşlerim bile metapsişik tetkikatın gayesine temas eden tatbikatı ilgilendiriri bazı bahisleri açmama sebebiyet verdi.

Medyomluğu ve manyetizma yapmasını öğrenmek herkes için nihayet bir saatlik iştir; fakat onların amaçladığı yollarda bu işleri vasıta olarak kullanmak kudretini kazanmak, kâfi derecede bilgi ve görgü kabiliyetlerinden mahrum herhangi bir insanın beceremiyeceği kadar büyük bir meseledir. Zira spiritizma, manyetizma manipülasyonu, yâni «ruh çağırma» ve «adam uyutma» marifeti, diğer ilim şubelerindeki vasıtaların kullanılmasındaki güçlük yanında hiçbir zorluk arzetmez. Bunların hepsi bir iki saatte öğrenilmesi mümkün çok basit şeylerdir. Fakat, bu küçük ve basit işlerin tatbikatına geçince insanın karşılaşabileceği sonuçların ciddiyeti ve ehemmiyeti ve ekseriya içinde çıkılamıyacak kadar karışık muammalarla yüz yüze gelinmesi ve bilhassa bazı zuhuratın insanı kolundan tutup iyi veya kötü yollara sürükleyici kudretler göstermesi, hiçbir ilmî vasıtanın tatbikatı sırasında rastlanmıyacak hususî haller ve güçlükler arzeder.

Halbuki kupkuru bir fizik veya hayvanat kitabı gibi yazılmış bir medyomluk veya manyetizma kitabının bu yolda iyi bir rehber olamıyacağı aşikârdır. Bu eksiği tamamlamak ve araştırıcının her adımında karşılaşması muhtemel sürprizlere ve meçhul yeni ufuklara doğru selâmet ve emniyetle yürüyebilmesini sağlamak maksadiyle yapılacak yayma lüzum vardı ve işte bu lüzumu duyarak bu işe girişmiş bulunuyoruz.

Mümkündür ki, bu kitapda her okuyucunun mutat düşüncelerine uymıyacak bazı müşahedeler ve olaylardan bahsedilecek ve yazarın bunlar üzerinde bazan uzun uzadıya durduğu görülecektir. Buna karşı sabırsızlık ve tahammülsüzlük gösterenlerin esasen bu mevzularda derinleşmeğe niyetleri yoktur. Böylelerine karşı hiçbir sözüm olamaz. Fakat samimiyetle, azimle ve bilhassa hüsnüniyetle •bir gerçeğe varmak, şümullü bir bilgiye sahibolmak istiyen okuyucularıma şunu arzedeyim ki, ileride, biraz daha mesafe katettikten sonra, bugün müellifin, üzerinde durduğu bu müşahedeler yarın başkalarının da ehemmiyetle üzerinde durmak istiyecekleri şeyler olacaktır.

Bu müşahedeler, bu hikâyeler, bu olaylar ve nihayet bütün bunlar hakkındaki tahliller ve düşünceler doğru mudur, değil midir meselesi, ancak bir kül içinde halledilebilecek işlerdendir. Onların bir kaç kelime veya cümle ile, hattâ bir iki kitap yazıp okuyuvermekle çözülmesine imkân yoktur.

Bu işlerde gerçek, samimî ve iyi niyetli araştırıcıya lâzım olan şey sabırla, sebatla ve ilâhî kanunlar altında insanı yüksek fikirlere götüren İyiyi, doğruyu ve güzeli bulmak aşkıyle acele etmeden, menfi tesir ve düşüncelerle telâşa düşüp heyecana kapılmadan ve bilhassa yorulmadan çalışmak ve çalışmaktır. Bu çalışmak belki aylarca, belki senelerce ve belki de, kim bilir, birkaç hayat boyunca sürecektir.

Bu kitap, isminden de anlaşılacağı gibi medyomluk serisine aittir. Fakat yukarda arzedilen sebeplerden dolayı okuyucular buradaki medyomluk bahisleri arasında morali, ruh ve tekâmül bahislerini ilgilendiren bir sürü yazılara ve müşahedelere de rasgeleceklerdir. Bizim gibi düşünen kimselerin bu hâli, bir usulsüzlük değil, lüzumlu bir zarurî icap olarak kabul edeceklerine kâni bulunuyoruz.

Bu kitapta medyomluğa doğrudan doğruya girilmiyor. Zira medyomluğun teorik, bilimsel ve tatbikî konularına girmeden evvel

ruhları tanımak lâzımgelir. insan konuşmak, görüşmek ve arkadaşlık yapmak istediği kimseleri evvelâ tanımak ister. Biz kuvvetle tahmin ediyoruz ki, «Spiritizm yapmayı» tasarhyan kimselerin arasında, ruhların kimler olduğunu, hangi şartlar altında yaşadıklarını, ne türlü imkânlar dahilinde insanlarla temas haline geçebildiklerini, bunlardan insana ne gibi iyiliklerin veya ne gibi kötülüklerin gelebileceğini düşünmeğe lüzum görmeyen insanlar çok vardır. Bu mesele gerçekten mühimdir. Onun için klâsik ve eski »piritler de her şeyden evvel ruhları tanımağa ve onların karakterleri, kabiliyetleri, niyet ve maksatları hakkında mümkün olabildiği kadar doğru fikirler edinmeğe çalışmışlardır.

Bununla beraber şunu da arzedelim ki, ruhlar hakkındaki bu ilk bilgi ile medypmluk sahasmda ilerlemek için belki de farkında olmadan ilk adımlarımızı atmış olacağız. Okuyucularımızın bu uçsuz bucaksız çalışma sahasının başlangıcında olduğu gibi bütün devamında da ayni kolaylıkla veya ayni belirsiz güçlüklerle ve ayni tedricî tekâmülle ilerlemelerini temenni ederiz.

Bu kitapta takdim edilen müşahedelerin bazı kısımlarında, hattâ yalnız yeni başlayan okuyucularım için değil, bu işlerde azçok klâsik spiritizma bilgisi ile aydınlanmış kimselerin bile yadırgıyabilecekleri ve izahında müşkilâta düşecekleri noktalara rastgelmek mümkün olacaktır. Bunların izahını hemen bu kitaptan beklemek doğru değildir. Zaten bu mümkün olsaydı bütün medyomluk bahsini birtek kitabın içine sığdırmak bizim için de tercih edilecek bir iş olurdu. Binaenaleyh böyle henüz izaha muhtaç müşahedelerin derhal izahiyle uğraşmaktan ziyade o müşahedelerin, içinde bulunulan mevzu için, neticelerinden istifade etmek gerekir.

A

Ruh ve Madde Yayınları arasında büyük bir boşluğu dolduracağını umduğumuz «Ruhlar Arasında», ruhsal çalışmaların «irtibat» kurma dalında çaba harcayan kişilere rehberlik edebilecek niteliktedir. Bilgi ve şuur düzeyi ne seviyede, spiritizm'de ne türlü gelişim olursa olsun, ruhsal irtibatlar esnasında bu kitapta verilen bilgi ve müşahadeler geçerlidir.

Bu kitap spiritizm tekniğini değil, ruh âleminin çeşitli tekâmül kademelerine bağlı varlıkların gerçek ve geçici ruh haletini tanıtan, öğreten, bilgi veren bir kitaptır. Sağlam, emin ve hızlı bir çalışmayı iyiniyet ve idrakli olarak isteyen her uygulayıcı, böyle bir eserden çok istifade edebilir.

Metapsişik Araştırmalar Derneğinin ödevi, üyelerinin ve onun tesir alanına giren insanların gelecekte vuku bulacak «temel değişime» hazırlanmaları bakımından, onlara ön-bilgiler vermek, «değiştirici bilgileri» ihtiyaçlarına göre yorumlayabilmek ve anlayabilmek üzere kapasitelerini arttırmaktır. Her eylemimizin amacı bu hedefe yöneliktir. Ne doktrin, ne inanç ne de başka amaç endişesi Laşımıyarak «Ruhsal İdare Mekanizması'nın» evrensel maksat ve gayesine, beşerî düzeyde hizmette bulunmak tek amacımızdır.

Ruh ve Madde Yayınlan

RUHLARLA TEMAS MESELESİ HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ

Her şeyden evvel «ruhlarla görüşmek» deyiminin delâlet ettiği mâna üzerinde biraz durmamız lâzım geliyor. Zira bize göre, medyomluğun mühim sırları bu mâna içinde gizlenmiştir.

Ruhlarla görüşmek tâbiri ilk hamlade akla geldiği gibi hiç de basit ve herkesin kolaylıkla kavrayabileceği bir hâdisenin ifadesi değildir. Burada çok şey bilmek, çok şey görmek, çok şey düşünmek ve bilhassa çok şey duymakla ancak sezilebilecek ve nadiren ulaşılacak muvaffakiyet mertebeleri vardır. Bu kadarcık sözden sonra (Ruhlarla nasıl görüşülür?) sualini hemen bir iki satırlık yazı ile cevaplandırmağı düşünmediğimizi okuyucular derhal anlamış olacaklardır.

Medyomluk ve melekesini kullanarak veya kullanmıyarak ruhlarla görüşmek meselesinin mütalâasına geçmezden evvel dünya hayatında birbirimizle olan günlük münasebetlerimize kısaca bir göz atmamız faydalı olur. İki insan birbiriyle nasıl görüşür? Bunun en yayılmış ve bilinen şekli, karşı karıya geçip dille veya işaretlerle konuşmaktır. İnsanlar arasında en ilkel bir anlaşma vasıtası olan bu tarzdaki görüşmeği herkes bilir ve tatbik eder. Fakat iş bu derecede kalmaz, biraz daha ileri gider. Uzak mesafeden birbiriyle görüşmek için ormanlarda yaşıyan ilkel insanların kullandıkları tamtam sesleri veya alev ışıklan yerine, uygarlaşmış insanlar yazıyı ikâme etmişlerdir. Bunlar uzaktaki dostlarına mektuplar, yazılar göndererek anlaşırlar. Bu da bir bağlantı vasıtasıdır, ama evvelkilerden çok ilerde.

Şimdi, bu dereceye yükselmemiş, vahşet halinde bulunan bir insana eğer medenî bir insan bir mektup gönderse ve bu mektupla hattâ o vahşi insanın hayatını ilgilendiren bazı mühim haberleri

ona bildirmek isterse o zavallı vahşi bu mektubun bir ifade vasıtası olup olmadığını düşünmediği gibi ayni zamanda ondan bir mâna çıkarabilecek kabiliyette de olmadığından ona hiçbir kıymet vermez ve o mektubun, ne kimden geldiğini, ne de ne maksatla gönderildiğini düşünmeği aklına bile getirmez. Halbuki onun için kendi hayatiyle ilgili mühim haberler vardır.

Fakat şehirli öylemi ya?... O, kendisine gelen böyle bir mektuba evvelkinden bambaşka mâna verir. Ve ne yapıp yaparak onu anlamağa çalışır, anlamak çarelerini muhakkak araştırır. Okumasını bilmiyorsa onu okuyabilecekleri arar bulur. Yazmm mânasmı anlamıyorsa onu kendisine anlatabileceklere başvurur. Ve herhalde ömründe mektup görmemiş bir vahşinin yaptığı gibi onun süs diye başının üzerinde taşımağa veyahut da ayaklariyle çiğneyip geçmeğe kalkışmaz. O, bu mektubun kendisine bir maksadı anlatmak için gönderilmiş bir tebliğ olduğunu ve bir fikri, bir duyguyu ifade ettiğini düşünüp, ona bu bakımdan kıymet verebilecek, bilgi ve görgü seviyesine yükselmiş bîr varlıktır.

Şimdi bilgi ve görgüsü biraz daha ilerlemiş insanlara geçelim : Bir telefon veya telgraf muhaberesi karşısında evvelki şehirlinin bunlara nazaran durumu da aşağı yukarı mektuptan anlamıyan vahşinin o ilk şehirliye göre olan durumuna benzer. Yâni, bu ilk şehirli bu aracı hiç duymamış, görmemiş ve kullanmamış ise bir telefon veya telgraf santralı içinde bulunduğu halde ikinci şehirlinin hususî maksatlarla kendisine haberler göndermek için bu vasıtaları kullanmak hususunda gösterdiği bütün cehitlere rağmen ona derdini anlatması mümkün olmaz. Zira, o, ne bunu anlıyabilecek ve ne de ondan istifade edecek durumdadır, öteki parçalanarak bütün telefon zillerini çaldırdığı, bütün verici makineleri harekete getirdiği halde bizim âşık bunları sadece hayretle ve bazen de hayranlıkla bir müddet seyrettikten sonra, bu gürültülerden hiçbir şey anlamadan, hiçbir istifade etmeden safiyane bir aşkmlık haliyle oradan uzaklaşıp gider. Buna mukabil bu işleri görmüş, anlamış ve onlara inanmış olanlar için bu araçlardan hergün bol bol istifade etmek kadar tabiî bir hal tasavvur edüebilir mi?

Ama iş bu kadarla kalmıyor. Bundan yüz sene evvel Amerika'da teneffüs eden herhangi bir insanın nefes alıp verişini Asya'nın bir şehrinin bir evinde oturan herhangi bir diğer insanın hemen hemen ayni zamanda işitebileceğini ve bu nefes gürültülerinin görünürde hiçbir araç olmadığı halde, Amerika'dan Asya'ya kadar bir anda gidebileceğini söylemiş olsalardı, başta akademisyen âlimler olduğu

halde, buna hiçbir kimse inanmazdı, değil mi? Ve farzedelim ki, o zaman Asya'daki bu işlerden haberi olmıyan insanlara Amerika'daki adamlar böyle radyofonik dalgalarla bazı mühim haberler göndermiş bulunsalardı, hattâ Asya'dakilerin ellerinde birer radyo alıcı âleti dahi tesadüfen bulunmuş olsaydı, gene onların bu dalgalardan ve bu dalgaların getirdiği bilgilerden hiçbir haberleri olmazdı. Bundan başka eğer onlar biraz da âlim geçiniyor idiysiler, böyle muazzam bir haber tufanı içinde yüzdüklerini mütemadiyen inkâr etmekten de çekinmezlerdi! Acaba bu hâlin, bir mektuptan anlamadığı için ona kıymet vermeyen ilkel bir insanın arzettiği halden farkı var mıdır? Halbuki bu işin hakikâti ve şartlan anlaşıldıktan ve onun tatbikatına girişmenin yolları ve icapları öğrenilip onlara inandıktan sonra radyo neşriyatı insanlar arasında en faydalı, en lüzumlu ve belki de en kudretli bir anlaşma vasıtası olarak kabul edilmiştir. Ve bugün bu hal o kadar tabiüeşmiştir ki, akşam üstü koltuğuna kurulmuş Asya'lı bir insan ingiltere'den kendisine gönderilen havadislerin nereden, nasıl, ne tarzda ve hangi yollardan geldiklerini düşünmeden ve bu makinenin o havadisleri hakikaten dışardan alıp kendisine verdiği meselesi üzerinde zerre kadar şüphe ile durmadan sadece almış olduğu havadislerin kıymet ve mahiyetlerini anlamağa çalışır. Ve elindeki radyo makinesinin de bu işlere ancak vasıtalık yapan araçtan başka bir şey olmadığını takdir eder. Halbuki radyo işlerine yeni alışmak üzere olanlar için bu havadisler ve musiki parçaları ikinci plânda kalır, onları asıl işgal eden şey bu makinenin içinde bulunan şeytanı keşfetmek ve bu seslerin hakikaten iddia edildiği gibi uzak memleketlerden gelip gelmediğini tahkik etmektir.

Fakat keşke işler burada kalsaydı da bu günkü inkarcı bâzı akademisyen dostlarımızın, ilkel bir insanın kendisine gönderilen mektubu kıymetlendiremediği için çiğneyip geçmesi gibi, bir telgraf veya bir telefon merkezinde bulunan görgüsüz şehirlinin kendisine kucak kucak gelen haberler karşısında bön bön bakmarak hiçbir şey anlamadan orasını terketmesi gibi, veyahut da onbinlerce haber, tebliğ ye müzik dalgalarının tufanı içine gömülmüş olmasına rağmen ve bir radyo âleti de elinin altında bulunduğu halde sırf onu lâmbasını yakmak, istasyon işaretlerini bulmak için lüzumlu manipülasyonları bilmediğinden o, dalgalardan hiçbir haber alamıyan ve bundan daha beteri, o haberlerin mevcudiyetlerini inatla inkâr edecek kadar evrende olup bitenlerden habersiz bulunan bir insanın düşmüş olduğu gibi zavallı sonuca düşmüş olduklarını görmeseydik!

Ama bu temenniden ne çıkar? Bu âkibeti görüyoruz ve görece-

ğiz. Çünkü insan Hazreti Âdem'denberi insan olarak yaşamıştır. Binama leyli o, her insanın geçirmesi mukadder olan tekâmül kademelerinden birer birer geçmek zorundadır.

Evet, filhakika işler burada durmuyor, fcugün daha ilerisini sürenler ve araştıranlar insanların uzaktan birbirine tesir ettiklerini, birbirine bazı fikirler ve duygular gönderebildiklerini keşfetmiş bulunuyorlar. Hattâ bu fikir dalgaları bir takım lâboratuvar aletleriyle dahi tesbit edilerek bugün akademik mefhum içine bile girmiş bulunuyor. İngiliz Ruhî Araştırma Cemiyetinin Proceedings ismi altında 21 cildi aşan neşriyatı bu neviden ilmî müşahedelerle doludur. Bununla beraber herkesin bu kitapları karıştırıp okuması ve onların üzerlerinde durması mümkün olabilecek kadar zaman henüz geçmemiştir. Binaenaleyh böyle yüksek tertipteki muvasalalar bahsinde daha birçok mektuplar çiğnenecek, daha birçok telgraf ve telefon istasyonları, bir koyunun yaptığı gibi ziyaret edilecek ve daha bir çok radyo dalgaları inkâr edilerek istifadesiz bir halde ziyan olup gidecektir.

Bugün bir insan bazı şartlar altında diğer bir insana fikrini gönderip ona istediği şeyi telkin edebiliyor. Burada elbetteki radyo meselesinden daha yüksek ve ince tertipte işler vardır. Fakat bunların esasları birbirinden daha yüksek ve ince tertiptedir. Fakat bunların esasları birbirinden asla ayrı şeyler değildir. Hem birincisi, hem de ikincisi üzerinde durulması lâzımgelen tek dâva, dışardan gönderilmiş olan haberci dalyalara karşı insan ruhunun alıcı hale getirilmiş olmasından ibarettir. Bununla akademi bugün meşgul olmuyor, diye birçok kimsenin yaptığı gibi bu hakikâti ilim dışı addetmek hakkına malik değiliz. Ve akademinin de bu dâvayı ele almakla mükellef olduğuna kâni bulunuyoruz. Eğer o, bunu yapmıyorsa vazifesine henüz başlamamış demektir.

Bir insan bilerek bilmiyerek, istiyerek istemiyerek diğer bir insanın rüyasında veya uyanık halinde ona bazı fikirler ve duygular telkin edebilir. Ruh ve Kâinat Kitabında buna dair bazı misâller zikredilmiştir. Meselâ bir tıp operatörünün, ahbabı olan dişçinin rüyasına girerek onun midesi üzerinde ameliyat yapması hikâyesi bunlardan birisidir (5/576). Şu halde, rüyada idrak ve fehmettiğimiz bazı duygu ve düşüncelerin şuur altımızda ki kaynaklarının hangi âmillerle uyandırılmış olduklarını daha geniş bir düşünce ile araştırmak icabeder. Keza gene öyle misâller zikredilmiştir ki, bunlarda da bir insandan diğer insana fikir ve duygu intikâllerinin vukuu bariz olarak görülür.

Bir sabah kalktığınız zaman aklınıza birdenbire dostunuz X gelir. Fakat öğleye doğru ya ondan bir haber alırsınız veya bizzat kendisini görürsünüz. Bu hâdiseye biz, tesadüf deyip geçiverenlerden değiliz. Halk arasında yayılmış olan: «Seni andım, kulakların çınladı mı?» veyahut «Kulaklarım çınlıyor, galiba beni andılar» sözünü bir hurafe telâkki edenlerin bu haline acımamak elden gelmez. Zira bunlar, ne düşünce intikaline (transmission de pensee), ne telepati'ye, ne durugörü (klervoyyans) hâdisesine dair müspet, inanılır ve ilmî tetkikatın hiç birinden haberi olmıyan ve bunlar üzerinde kafalarım zerre kadar yormamış bulunan kimselerdir.

Bugün ilmî bir hakikâttir ki, bazı insanlar hiç görmedikleri bir kitabı, bir mektubu, bir gazeteyi mükemmelen okuyabilir ve bir insanın kafasındaki düşünceleri keşfedebilir. Biz bunlann birçok misâllerini bizzat gördük ve tetkik ettik.

Bir taraftan ruhların mevcudiyetini birçoklarına inkâr ettiren cehaletin de sebebi bu inkarcıların ruhlardan haber alamamış olmakta bulunmalarıdır; diğer taraftan ise bu haberler ruhî,yollardan kendilerine mütemadiyen geldiği halde tıpkı evvelce zikrettiğim, haber tufanı içinde bihaber kalmış, biçareler gibi bunlar da bu haberleri idrak edememektedirler. Demek ki, bu insanlar, gafletlerinin neticesi olan bu duygusuzluklarım hareket noktası olarak kabul ve ona göre de ruhların mevcudiyetlerini inkâr ediyorlar; fakat ruhları inkâr ettikleri için de, bu gafletlerini gidermeye yanyacak müspet faaliyete geçmeğe, yani ruhlarla görüşmenin ilmî yollarını araştırmağa lüzum görmüyorlar. Ve onların bu cehitsizlikleri de ruhlardan gönderilen haberleri duyma kabiliyetlerinin inkişafına mâni oluyor. Şu halde bugünkü ortalama ilim seviyesi bakımından beşeriyet bir **fasit** daire (döngü) içinde yuvarlanıp durmakta ve bu girdaptan kendisini kurtarıp ileri atılmak, yüksek realitelere ulaşmak kudretini henüz gösterememektedir. Bu geriliğin sebepleri üzerinde durmayı faydasız ve lüzumsuz görüyorum.

Hulâsa, ruhların bizimle —henüz ünsiyetsizliğimizin neticesi olarak— her zaman anlamak kudretini gösteremediğimiz gizli münasebetleri de vardır. Ve bu münasebet düşündüğümüz ve tahmin edebildiğimizden daha çok fazla ve şümullüdür. Biz bunları görmemekte İsrar ettikçe onların tesirlerinden kendimizi kurtarmış olmayız, yalnız onların mahiyet ve istikametlerini değiştirmiş oluruz ki, bu da bizim lehimize bir netice vermez. Zira o tesirler istenmeyen gözlerimize gene batar; fakat artık onlar, tabii, istifadeli ve yükseltici birer duygu halinde değil, ihmal edilmiş ve terbiyesiz bırakılmış veya kötü ve yanlış yollarda terbiye edilmiş marazi, zararlı ve

alçaltıcı zorlama halinde kendisini gösterir. İleride ruhların bu gizli tesirleri bahsine bir az daha ayrıntılı olarak tekrar döneceğiz.

Fakat ruhlar böyle gizli tesirlerle de iktifa etmiyorlar ve kendilerini tanıtabilmek için daha aşağılara inerek adetâ bir araç halinde, meselâ bir radyo makinesi gibi (bu teşbih çok kabadır) kullandıkları medyomlarm maddî imkânlarmı faaliyete geçiriyorlar ve bu sayede karşımızda konuşuyormuş, yazı yazıyormuş ve hattâ kendilerini bize gösteriyormuş gibi hâdiseler husule getiriyorlar. Ve bütün bu tezahürler içinde alelade bir insanın asla beceremiyeceği bir takım işler yapıyorlar : Örneğin, çok yüksek duygu ve düşünce mahsulü fikirleri ve bilgileri, takip edilmiyecek süratle ona yazdırıyorlar, söyletiyorlar, açık, berrak görüşler halinde gösteriyorlar. Daha he yapsınlar? Ve hâlâ buna inanmıyan bazı insanlar acaba ruhlardan daha ne bekliyorlar? Ve ruhlar onlara bundan başka daha ne yapabiürler? Haydi bakalım o sistematik inkarcı, efendi kendi kafasına göre farzetsin de kendisini bir müddet için ruh halinde spatyoma geçmiş görsün, acaba bu zat kendi mevcudiyetini kendisi gibi düşünen insanlara kabul ettirebilmek için nasıl hareket edecektir? Bu sualin cevabı cidden merak çekicidir.

Fakat gene bir çok insanları bu işe inandırmak mümkün olmayacaktır. Zira insan Hazreti Âdem'den beri insan olarak yaşamıştır. Ve tekâmülün her safhasından hazmede ede geçmek zorundadır. Binaenaleyh bunların içinde halen bilmedikleri ve anlıyamadıklan için hüsnüniyetle ve masumane bir ruh haleti ile henüz Inanmıyanlar bulunacak.

Bunların içinde, bir tarafta dünyanın binbir zevk ve eğlencesi dururken böyle sıkıcı şeylerle uğraşmanın sırası mı, diyen «adam sende» çiler bulunacak.

Bunların içinde bazı büyük hakikâtlerin heybetli çehresinden ürkecek kadar kendilerini kabahatli sayarak bu işlerden kaçanlar bulunacak.

Bunların içinde, birkaç günlük ömürden sonra son bir günün en son saniyesinde bütün maddî kıymet ve servetlerini bir anda bırakmak zorunda kalacaklarım düşünmeyip, gaye ittihaz edindikleri bir iki kıymetsiz maddi değerin ancak bir tekâmül vasıtası olduğunu idrak etmek istemeyenler bulunacak.

Ve nihayet bunların içinde, saplanmış oldukları bir takım batıl düşünce ve itikatların gayyasından kendüerini kurtaramadıkları için ne pahasına olursa olsun, hakikâti görmemeğe karar vermiş olanlar bulunacak...

Biz bütün bunları kendi hallerine bırakıyoruz. Zira başlarını zorla öbür tarafa döndürenler, yâni ruhların mevcut olduğu ve insanları irşadetmek için onlara muhtelif vasıtalarla tebligat gönderdiği hakikâtine gözlerini sımsıkı yummak isteyenler karşısında bugün bizim gibilerin çırpınıp durdukları gibi onlar da kim bilir gelecek hangi bir günde ayni şeyi yapacaklardır.

Bir sesi duymak için ilk yapacağımız şey kulaklarımızı tıkamak değil, bilâkis açmak ve sesin geldiği tarafa çevirmektir. Keza bir manzarayı görmek için de gözlerimizi sımsıkı yummayız. . Bilâkis hem açarız, hem de icabında onları dürbün, gözlük, mikroskop, teleskop gibi bir sürü yardımcı âletle de takviye ederiz. Bundan başka, işitilmiş bir sözün veya görülmüş bir manzaranın kıymet ve manasını anlamak için gene ilk yapacağımız şey o sözü bir kulakla alıp öbür kulakla vermek veya o manzarayı bir gözle alıp öbür gözle atmak değil, onlara ait kafamızın içinde bir düşünce ameliyesi geçirerek bu işitilen ve görülen şeyleri hazmetmeğe çalışmak olur.

Bunun gibi, fizik âlemimizin henüz uzaktan uzağa sezmeğe başladığı kozmik ışınların sıklığı derecesine indirecek kadar muhitimize yaklaştırmış oldukları yüksek intişar ve titreşimleriyle (vibrasyonlariyle) dünyaya bazı şeyler söylemek ve kendi istifademiz bakımından bazı şeyler hakkında bizi aydınlatmak isteyen varlıkların ruhumuz kanaliyle gönderdikleri imajları (imgeleri) sinir sistemimize yansıtmağa ve bunun için de sinir sistemimizi usulü dairesinde hazırlamağa, yâni fizyo-psikolojik kabiliyet ve imkânlarımızı genişleterek bize gelen imajları organizma mikrofonu ile büyütüp tebarüz ettirmeğe ve ayni zamanda da onların taşımakta oldukları derin ve şümullü mânaları anlamağa ve tatbik etmeğe çalışmakla mükellef bulunuyoruz. îşte yükselme ve tekâmül yolu budur ve bu işler de bu yolda yapılır. Böyle yapıldıkça ruhumuzda yeni yeni inkişâflar başlar ve muhitimizle ve bilhassa hiçbirimizin mevcudiyetini inkâr edemiyeceği, içinde yüzdüğümüz sonsuz biUnmiyenler alemiyle olan münasebetlerimizi daha iyi anlıyabUmemizin imkânı artar. Aksi halde kulağını seslere, gözünü renk ve şekillere karşı sımsıkı tıkıyan ve işittiği sesleri, gördüğü manzaraları hiçe saymak alışkanlığında bulunan bir insanın etrafından toplıyabildiği şeyler ne kadar fakirane olursa, kendi ruhumuzun nihayetsiz kudretleri ve kâinatın sayısız imkânları hakkındaki bizim bilgilerimiz de o kadar iptidai ve zavallı bir durumda kalmağa mahkûm bulunur. Aşağı yukarı bu günkü manzara da budur.

Şu halde içimize gelen her duyguyu, gördüğümüz her rüyayı, karşılaştığımız her hâdiseyi, nazarı tetkikten geçirmeğe, onların

iyilik veya fenalıklarını araştırmağa ve bütün bu müşahedeler arasındaki münasebetleri bulmağa ve bilhassa bu oluşların sebeplerini keşfetmeğe çalışırsak, bu hususta ilk karşılaşacağımız müşkilâttan **Bonra** önümüzde muazzam bir kâinatın geniş ufuklar içinde tabaka tabaka açıldığım ve kendimizin de orada bir kıymet ifade etmek durumuna lâyık bulunduğumuzu idrak etmeğe başlarız.

Bu hususta lüzumlu olan çalışmaların usulleri ve **egzersizleri** neşriyatımızın konusu içindedir. Fakat daima arzettiğim gibi bunların kıymeti ancak araştırıcıların gösterecekleri iyiniyetle cehit ve gayrete bağlıdır. Bu uzun bahsi şimdilik burada keserek okuyucularımla birlikte spatyoma girmek ve biraz da orada dolaşmak istiyorum.

RUHLARA DAİR

Eğer bu kitapları bütün psişik, metapsişik ve spiritik konulan iyice tetkik etmiş ve kavramış bir okuyucu kütlesi için hazırlamış olsaydım, bu bahsi burada açmağa lüzum görmezdim. Fakat bilhassa son zamanlarda bu işlerle yalandan alâkalı görünen ve hattâ kendilerini kompetan (uzman) zenneden bazı kişilerin de dahil olduğu büyük bir araştırıcı zümresinin ruhlarla görüşmek meselesi karşısındaki henüz hazırlıksız durumu, bu işi tâ başından itibaren ele almanın lüzumunu bana hissettirdi. Zira böyle yapılmadıkça ruhlarla temas bahsinde mütalâaya mevzu teşkil eden vetirelerin (süreçlerin), hâdiselerin ve vak'alann arzu edilir derecede verimli bir bilgi ışığı altında görüşülmesine imkân hâsıl olmıyacaktır. Binaenaleyh ruhlarla görüşmek bahsine girişmezden evvel ruhlar kimlerdir, mevzuu üzerinde durmak lâzun geliyor.

Ruh hakkında evvelce* izahat verilmişti, onlan burada tekrarlıyacak değilim. Ancak üzerinde duruduğumuz bahislere okuyucularımın hazırlanabilmesini **Bağlıyacak** lüzumlu bazı bilgileri burada belirtmeyi faydalı görüyorum.

Ruh, dünyamızda ve madde kâinatında ancak maddî araçla tezahür zemini bulan müessir bir kudrettir. Bu kudret devamlı bir tekâmül halindedir. Ve bu olgunluk da ruhun maddelerle olan münasebetinde mevcuttur. Binaenaleyh onun bir taraftan geriye doğru uzanıp simsiyah ufuklar içinde kaybolan karanlık, diğer taraftan beşer gözünün dayanamıyacağı nurlu sahalarda üeriye doğru akıp

*** B. Ruhselman . Ruh ve Kâinat. (91-104) arasındaki sayfalara müracaat.**

giden aydınlık hayat safhaları vardır. Geri hayat safhalarını sonuçlandıran cehalet ve görgüsüzlükten dolayı beceriksizlik ve çocukluk haline mukabil, görgü ve tecrübe üe inkişâf etmiş kudretli ve yapıcı melekelerin ruhta tezahürü onun ileri hayat safhalarını vasıflandırır.

Şu halde ruhlar derece derece yükselerek birbirinden ayrılırlar. Acaba ruhların bu tekâmül derecelerini tebarüz ettiren hususiyetleri nelerdir? Bu büyük suali şu küçücük kitabımda kendi kendime sormak istemezdim ve onu bilâhara neşredilecek daha geniş mevzular içinde mütalâa etmeği arzulardım. Fakat medyomluğun birçok ince ve karanlık noktalarından bir kısmım aydınlatmak için bu mecburiyete katlanmak zarureti hâsıl oldu.

Her şeyden evvel şunu arzedeyim ki, ruhların huzurlarım, geri taraflarını, aşağı duygu ve düşüncelerini veyahut da meziyetlerini, ileri kabiliyetlerini, yüksek duygu ve düşüncelerini öğrenmeğe çalışmakla, onların ancak bizimle temas noktaları bakımından derecelerini üstünkörü tayin edebilmek **imkanım** buluruz.

Acaba bir araştırıcının böyle bir tasnife ihtiyacı var mıdır? Denilebilir ki, ruhlarla görüşmeğe niyet etmiş herkesin bu hususta azçok bilgiye sahip olması şarttır. Bu cihetin ihmalinden ötürü zararları başka yerlerde uzun uzadıya anlatacağız.

Burada bazı okuyucularımın aklına şöyle bir fikir gelebilir : Göremediğimiz, duyamadığımız, hattâ mevcudiyetine bile nazlana nazlana inanmağa çalıştığımız varlıkların özelliklerine ve ruh hallerine dair çizilmiş hayali bir şemanın tatbikatta, ne faydası olabüir? Bu fikri bir itiraz olarak ileri süren aziz okuyucumun yerden göğe kadar hakkı var. Zira o göremiyor, duyamıyor ve nazlana nazlana inanıyor veya inanmıyor. Ama, ne yapalım ki, • şu biçare yazar dostunuzun da bunun aksini idda etmekte yerden göğe kadar hakkı var. Çünkü o da görüyor, duyuyor ve kendi varlığına kendisini inandıran bilgi, duygu ve görgü temellerine müstenit sağlam bir inançla ruhların varlıklarına ve onları var edene inanıyor. Bu inanış ne telkinle, ne sadece arzu etmekle, ne işitmek ve görmekle, ne cennetin çekiciliği ve ne de cehennemin korkusu ile mümkün değildir. Bu, senelerce süren sabırlı ve devamlı bir çalışmanın, bir cesaretin, bir çabanın temin ettiği görgü ve tecrübelerin mahsûlüdür. Sathi çalışmalarla elde edilemez. Fakat bir defa elde edildikten sonra artık kaybolmamak üzere ruhta, büyük bir kıymet halinde mevcudiyetini daima hissettirir. Ben bunu bütün okuyucularım için temenni ederim.

SPATYOM HAYATINA BÎR BAKIŞ

Şimdi aklımıza şu sual gelebilir : Acaba dünyada cari olan kaideler spatyomda da aynen mevcut mudur? Bu sualin cevabını verebilmek için evvelce başka yerlerde (5/288-304) spatyom hakkında neşredilmiş kanaatlerimizi okuyucularımıza kısaca hatırlatmanın lüzumunu duyuyoruz.

Spatyom bilgisi hakkındaki anlayış ve görüşümüzün başlangıç ve bitim noktaları arasında kalmak şartiyle, neo-spiritüalizma incelemelerine dayanarak, biz, oranın hayatım umumî görüşte üç merhaleye ayırabiliyoruz. Şimdi bu merhaleleri süratle gözden geçirelim :

1 — İnsanların, ölümü müteakip, tekâmül derecelerine göre az çok devamlı olarak geçirecekleri ilk merhaleyi biz ruhların kendiliğinden tahayyül durumlarına ait bir devre diye kabul ediyoruz. Bu merhaledeki ruhların araşma klasik spiritlerin «teşevvüş ** halinde» dedikleri ruhlarla, okuyucularımıza biraz sonra sunacağımız üstat Allan Kardec'in (6/43) tasnif cedvelinde yazılı üçüncü guruptaki, yâni 10, 9, 8, 7 ve 6 ncı sınıflardaki ruhları ve onu müteakip gene takdim edeceğimiz Colette ve Georges Tiret'nin tasniflerine göre (8/37) birinci, ikinci ve hattâ kısmen üçüncü mertebelerdeki ruhları dahil edebiliriz. Aşağıda, zikrettiğimiz üç unsurun bir araya gelmesi, bu merhaledeki ruhların umum! evsaf mı neticelendirmiştir, diyebiliriz:

A — Bu merhalede bulunan ruhların birçok melekeleri henüz inkişaf etmemiştir veya kapanık haldedir. Bu ortamda araştırıcı ve bulucu kudretleri de uyuklama halindedir. Araştırmak ve bulmak; bir cehitle, bir fikri takiple, sabırlı ve sebatlı bir çalışma ile mümkündür. Fakat bu işler her şeyden evvel ruhun mühim bir kudretinin, mühim bir melekesinin yerinde ve yolu ile kullanılmasına bağlıdır. Yâni irade ne kadar bütünlüğüne yakın mükemmeliyet içinde kullanılırsa araştırıcılık ve buluculuk kabiliyeti de o nispette tekâmül etmiş bir hal alır. İrade hayvanlarda, bile mevcut olduğuna göre, iradesiz hiç bir insan ruhunun mevcudiyeti' tasavvur edilemez. Ancak burada mühim olan nokta, iradeye verilecek istikâmetin şuura lâyık olup olmaması meselesi üzerinde toplanır. Hayvanlar bilmeden iradelerini kullanırlar. Gene böyle bilmeden iradelerini kullanan insanlara biz, bir bakımdan haklı, bir bakımdan da haksız

• **öbür dünya, fthlret.**

** **Karışıklık . kendini, yerini, durumunu bilememe.**

olarak «iradesiz adam» deriz. Buradaki mesele şudur : Hayvanlardaki irade, içten gelen içgüdülerle ve dış tesirlerden dolayı zorlamalarla adeta otomatikman istikamet alır. Bir örümcek içgüdüsüyle yuvasını yapar. Onun burada şuuru ve şu veya bu maksada matuf bir düşüncesi yoktur. Zira bu iki meleke onun ruhunda henüz inkişaf etmiş bir halele değüdir. Binaenaleyh yuvasını ne kendisinin yaptığının farkındadır, ne de onu ne maksatla yaptığını bilmektedir. Keza aynı örümcek, yuvasına takılan küçük bir sineğin üzerine atılırken de bunu ne maksatla yaptığım, bu hayvanı yakalamakla ne faydalar temin ettiğini asla düşünmeden bu işi yapar. Bununla beraber onun yaptığı bütün bu işler ancak kendi iradesinin faaliyete geçmesiyle mümkündür. Ama, bu irade istikametini örümceğin şuurundan değil, içgüdülerinden ve zorlamalarından alır. İşte böyle bir iradeye biz kendiliğinden irade diyoruz, otomatik irade de denilebilir. Bu hal insanlarda da görülür. Fakat otomatik irade ruh kapanıklığının bir vasfı olarak kabul edildiğine göre, böyle bir iradenin şuurlu iradeye üstünlüğü bir insanda ne kadar tebarrüz etmiş bulunuyorsa onun ruhunun o kadar kapalı ve realitesinin o kadar dar olduğuna haklı olarak hükmedebiliriz.

Burada şunu da arzedeyim ki, bir insan, şuurunun ve zekâsının erebileceği seviyenin fevkindeki plânlardan gelen bazı üstün zorlamalara ve ilhamlara tâbi olarak da iradesine istikamet verebilir ki, bu hâli evvelki ile karıştırmamak icap eder. Zira bunlarda körükörüne ve şuursuzca değil, bilâkis kuvvetli imanla o yüksek ilhamlara bağlı bir şuurun muvafakati ve mutabakatı bahis mevzuudur ki, bu hâli başka yerlerde ayrıca mütalâa edeceğiz.

işte spatyoma yeni geçmiş olan her ruhta evvelâ böyle bir «iradesizlik» hâli, yâni kendiliğinden istikâmetini alan iradi tezahürat görülür. Yalnız ilerlemiş ruhlarda bu hâl çok kısa, hattâ bazan bir kaç dakikalık zaman kadar sürer ve geçer. Fakat geri ruhlarda gerilikleri nispetinde bu ruh halini vasıflandıran merhale çok uzun ve hattâ ekseriya o ruhun bütün spatyom hayatı boyunca devam eder. Böyle ruhlar kendilerini tamamiyle pasif hissederler. Etraflarında bir çok olaylarm cereyan ettiğini görürler, fakat bunların ekserisinin kendi taraflarından, kendi iradeleriyle husule getirilmiş olmasına rağmen ne maksatla ve kimin tarafından husule getirildiği hakkında onların hiçbir malûmatı olmaz. * O ruhlar, sadece o hadiselerin içinde ister istemez ve tamamiyle pasif olarak sürüklenip giderler. Çoğu nahoş ve ıstıraplı olan bu imajları onlar,

*** Bir nev'l teşevvüş.**

dışarıdan kendilerine zorla kabul ettiriliyormuş gibi telâkki ettiklerinden, onlardan kurtulmak için beyhude yere mücadele edip dururlar. Halbuki bu zavallılar düşünemezler ve bilemezler ki, bu imajlar ancak kendi inançlarının ve kendi iradeleriyle yapılmış imajinasyonlannm bir hâsüasıdır. Ve onlarla mücadele ettikçe o hadiselerin mevcudiyetlerini büsbütün kabul etmiş ve onların realitelerine inanmış bulunmaktadırlar. Böyle yaptıkça da bilmeden iradeleriyle onların hayatiyetini daha ziyade kuvvetlendirerek kendi üzerlerindeki tazyiklerini arttırmağa müteveccih olan istikametlerine yol vermektedirler. Bu hal de onların spatyomdaki ıstıraplarını ve azap, hattâ işkence çekmelerini mucip olan hadisatı daha kuvvetli olarak yaşatmakta ve sürdürmektedir.

İşte bu bahsin sonunda ayrıca «Teşevvüş halinin şuursuzluğu> diye açacağımız bahiste de uzun uzadıya izah edeceğimiz bu karışık ruh halinin âmillerinden birisi bu otomatik iradedir. Bu halde faaliyet gösteren bir varlık şuursuzdur ve daha tuhafı şaşkındır.

B — İkinci unsur, gene yukarıdakine bağlı bir ruh kapanıklığı ile tebarüz eder. Biliyoruz ki, (5/368-440) imajinasyon irade ile başlar, irade ile biter. İradesiz imajinasyon mümkün değildir. Halbuki en geri insan varlığında bile imajinasyon melekesi az çok inkişaf etmiş bulunmaktadır. İşte bir ruhun imajinasyonu temin eden iradesi eğer otomatik bir irade ise o imajinasyon, o ruh için yabancı menşeli kalır ve o kendi imajinasyonu mahsulü olan imajları dışardan, yabancı kaynaklardan geliyormuş gibi zan ve kabul eder. Bu tıpkı kalbinin hareketleri kendi ruhunun kudretiyle vukua gelen bir insanın bunu takdir edemeyip onun kendi iradesi dışında bir kuvvetin tesiriyle hareket ettiğine inanmasına benzer.

Bu hususta insanlar çok tuhaftırlar. Ufak bir cehit sarfiyle kolayca öğrenebilmeleri mümkün olan bazı hakikâtleri —sırf kendilerini itiyatlarına bağlıyan taassupları (bağnazlıkları) yüzünden — bilmemekte ısrar edip dururlar ve bundan da gene kendilerinden başka kimse bir şey kaybetmez.

örneğin, bazı insanlar kendi ruhlarında cereyan eden en göze batıcı hadiseler hakkında bile hiç olmazsa yabancı bir varlık gibi uzaktan dahi küçük bir ilgi göstermek kudretinden yoksundurlar. Böyleleri, meselâ, rüya, telepati, düşünce intikali, önsezi gibi bilhassa gelecek spatyom hayatlarının âdeta birer parçası halinde olan iradeye ve tahayyüle ilişkin bir sürü diğer ruhî tezahüratla ve bu tezahüratın husulünde rol oynıyan yüksek ruh melekeleri

ile meşgul olmaktan çekinirler, kaçınırlar. Ve bunun yerine sırf maddî oldukları için kıymet verdikleri — belki de yüksek ruh melekelerinden birinin veya bir kaçının inkişafı aleyhindeki — bazı arzu ve temayüllerine bütün şuurlarını bağlarlar, işte spatyomda ruhun en büyük yardımcısı olan böyle yüksek melekelerini dünyada iken inkişaf ettirmemek gafletini göstermiş insanların ölümlerinden sonra girecekleri ilk spatyom merhalesinde kullanmağa alışkın olmadıkları bu melekelerinin bir kısmından uzun müddet istifade edememeleri ve diğer kısmmdan da ancak şuursuzca faydalanmaları kadar tabiî bir şey tasavvur edilemez. Ve sonuncu kısma giren tahayyül melekesinin de böyle şuursuzca kullanılması, ruhun spâtyomdaki ıstırap sebeplerinden bazılarını teşkil eden sonucu doğurur. Ruh ve Kâinat kitabının spatyom bahsinde bu, bazı misâller ile kâfi derecede izah edilmişti. Ayrıca onlara burada da diğer misâller eklenecektir.

Şu halde ne kadar geri olursa olsun insanlık mertebesinin mühim bir vasfı olan tahayyül melekesinin, hele serbestleşmiş bir ruhta, şuursuzca ve otomatik halde dahi olsa faaliyete geçmesi zarurîdir, işte bu zaruretin bir neticesi olarak kendiliğinden tahayyül kudretiyle vukûbulan objektif ve sübjektif bütün imajlar sanki dışardan geliyormuş, sanki kendi iradesinin dışında cereyan ediyormuş gibi bu ruhta aldatıcı duygular uyandırır ve böylece, bilmeden vicdanından kopup gelen iyi kötü şeylerin hâdiseler halinde içinde yaşanmasından dolayı büyük bir şaşkınlık duyar ve bu da — ilk zamanlarda— bu acemi varlığı karmakarışık (teşevvüşe düşüren) ve ıstıraplı duruma sokan mühim bir unsur olur. Klâsik spiritlerin bu haleti ruhiyeyi «teşevvüş hâü» diye tasvir etmelerinde bu bakımdan büyük bir isabet vardır. Zira meselâ, bir kaatilin dünyada işlediği bir suça göre kendisinde husule gelmiş olan bütün kötü ruh hallerini vicdanının zorlamaları, tahayyül yolu üe en korkunç, en canlı ve dokunaklı şekiller, renkler, sesler gibi bir sürü imajlar halinde kendi muhitinde canlandırır. Ve o zaman bu zavallı varlık, dünyada, bizzat kendi yarattığı bazı imajları realite zanneden tımarhanelik bir delinin intibaksızlık ve ıstırap hallerini bütün çıplaklığı ile gösterir.

C — Üçüncü unsur, spatyoma yeni intikâl etmiş insanların dünyadan henüz yeni ayrılmış olmaları neticesinde buraya ait, yâni maddî ilişkilerle ilgili bir sürü göreneklerden, itiyatlardan ve arzulardan kendilerini kurtaramamış olmaları ve bunları ruhlarında, oralarda da devam ettirmeleridir. Dünyadan getirilen bu lüzumsuz

unsurlar, maddeler, değerler ruhların maddeye bağlılıklarına ve tekâmül derecelerine göre, , ya çok kısa zamanda defolurlar veya uzun zaman, hattâ .ikinci bir enkarnasyon müddetinin girişine başlangıcına kadar ve hattâ muhtelif spatyom hayatlarında devam eden ruhun korkunç bir ıstırap kaynağı ve çekilmez bir baş belâsı olarak sürüp giderler.

işte öbür âleme geçince geri ruhlarda uzun zaman sürüp, giden bu yukarıda saydığım üç zararlı unsurun ruhta bir araya gelmesi, spatyomun neo-spiritüalizmaya göre ayrılmış birinci merhalesindeki varlıklarının ruh hallerine ait umumî evsafım gösteren şemayı kolaylıkla çizmemizde bize yardım edebilir. Yukarki unsurların bir araya gelmesinden dolayı ruhî hallerin çeşitlerini düşünüp buldukça böyle geri mıntakalarda uzun müddet sürünüp duran zavallı varlıkların çektikleri ıstıraplar hakkında açık fikirler edinmek mümkün olur. Ve yukarda söylenen sebeplerden dolayı bu yoldaki zihnî araştirmalar esnasında gösterilecek cehitlerin de insan ruhu için ayrıca mühim bir kazanç ve istikbale müteveccih bir hazırlık olduğunu anlatmağa lüzum kalmaz.

Demek ki, bu merhalede bulunan ruhların genel durumlarını şöylece hulâsa edebiliriz : Bu ruhlar bir taraftan, dünyadaki kötü fiil ve niyetlerinin vicdanlarında çizmiş olduğu sarsıcı ve ezici intibaları hâmildirler; diğer taraftan da dünya bağlarından dolayı geri ve maddî ihtiraslarının, arzularının ve itiyatlarının esiri olarak spatyoma gelmişlerdir, işte bir taraftan bu azap verici izleri ve intibaları taşıyan vicdanın, diğer taraftan da yersiz ve tatmini imkânsız maddî ihtirasların, arzuların ve itiyatların birbirine zıt tesiri altında kendi kendine harekete geçen tahayyül melekesi spatyoma yeni geçmiş bir varlığın oradaki âlemini azçok uzun bir zaman için yaratmış olur. Ruhların geçirmesi lâzım gelen bu merhaleye biz spatyomun kendiliğinden tahayyül devresi diyoruz.

Alışkanlıkların ve vicdanî zorlamaların kuvvetlerini kaybetmeleri nispetlerinde ruhun şuuru açılır, şuur açıldıkça da kendiliğinden olan tahayyül, şuurlu tahayyül haline intikâl ederek ikinci merhaleye geçilir. Fakat her yerde olduğu gibi bu geçiş de keskin hudutlarla olmayıp tatlı ve tedricî bir seyirle oluşur.

II — Spatyomun, neo-spiritüalizmaya göre birinci merhalesini takibeden merhalelerindeki ruhların durumları ve evsafı bu yüksek merhalelerde onların inkişâf lan vaki oldukça, bizim fehim (anlayışlılık) ve idrakimizden, maddî ve manevî anlayış kabiliyetlerimizden ve bütün kavrayış imkânlarımızdan çıkıp uzaklaşmağa başlar. Zira

buradan itibaren ruh kendini bulur, etrafıyle olan münasebetlerini tanımağa başlar ve azçok keşfolunmuş ruh melekelerini gittikçe daha büyük serbestlikle kullanabilir. Bu bile bile kullanılacak duruma geçirdikleri kudretler arasında tahayyül melekesi de vardır. îşte bu sebepten dolayı spatyomun bu mıntakalanna şuurlu tahayyül merhalesi diyoruz. (5) Bize göre, Allan Kardec'in tasnif cetvelinin ikinci gurubundaki, yâni beşinci, dördüncü, üçüncü ve ikinci smıflanndaki ruhlarla, Colette ve Georges Tiretn'in takdim ettikleri cetvelin üçüncü ve dördüncü sımflanndaki ruhlar bu merhalenin varlıklarıdır.

Bu merhaledeki ruhların bütün evsafını mütalâa etmek insanlar için mümkün olmamakla beraber, onların muhtelif kaynaklardan bilgi sahamıza aksettirilen bazı hususiyetlerini gözönünde tutarak anlıyabileceğimiz birkaç bariz vasfını şu cümleler içinde tophyabüiriz : Bu merhaledeki ruhlar; inkişaf yolundaki yüksek kudret ve kabiliyetlerini, kazanmış oldukları kıymetleri ve etraflariyle kendi varlıkları arasındaki münasebetleri illiyet (determinizm) prensibi ışığı altında görüp takdir etmeğe başlamışlardır. Bu sebepten dolayı bunların spatyomdaki en mühim meşgalelerini bizzat kendileri ve kendilerinin muhitleriyle olan münasebetleri hakkındaki mevzular üzerinde araştırmalarda bulunmak, yâni bir tek kelime ile : Kendilerini bulmağa çalışmak teşkil eder. Demek ki, burası, ruhun kendisini bizzat şuuruyla yetiştirmeğe, daha doğrusu evren olaylarıyla ilgili olarak kendi hayatını plânlaştırmağa başladığı ilk yüksek merhalelerden birisidir.

Yukarıki sözlerden sonra bu merhalenin bilhassa ilk kısımlarındaki varlıklariyle temasta bulunacak spiritlerin dikkat etmeleri lâzım gelen bazı noktalar üzerinde durmak icabeder : Bunların sözleri **ve** ifadeleri samimî olmakla beraber daha ziyade indî ve şahsîdir. Ve böyle şahsî **ve** zatî intihalara dayanan bilgiler, bugünkü dünyamızın azçok yükselmiş düşünce seviyesindeki varlıklarını her noktasında henüz tatmin edici bir şümul göstermiyebilir. Zira bunlarda âlemşümul (evreni ilgilendiren) münasebetlere dair yüksek bilgiler henüz lüzumu derecesinde tekâmül etmemiştir. Binaenaleyh bütün bilgileri kendilerinin ve kendileriyle muhitleri arasındaki münasebetlerin hududunu tecavüz edemez. Şüphesiz bu varlıklarla temastan edilecek istifade bilhassa moral sahalarda pek büyük ve kıymetli **ve** bugünkü beşeriyet için de çok şayanı arzu olabilir. Yalnız, âlemşümul bir ilim mevzuuna ilişkin yüksek ruhî konuların mütalâasında sadece bu ruhlardan alınacak bilgilerin bugünkü fikrî **ve** tecrübeye dayanan ilmî durumumuz karşısında umulan faydalariyle

beraber ekseriya hatadan korunmuş olmadıklarını da her an göz-' önünde tutmak lâzım gelir.

îşte bu ciheti takdir edemiyen bazı tecrübesiz muarızlarımız muhtelif spiritizma topluluklannca alınmış tebligatın bazan birbirini tutmayışmı veya birbirini nakzedişini —bu bilgisizlikleri yüzünden — ruhlarla insanlar arasındaki irtibat (bağ kurma) imkânı aleyhinde bir silâh olarak kullanmak gafletinde bulunmuşlardır.

II — Bu dereceye yükselmiş ruhların teşkil ettiği üçüncü merhale, **üç** buutlu realitemizin yukarı doğru olan hududunu ye son mertebelerini gösterir. Binaenaleyh bunların evsafı hakkında insan diliyle söylenebilecek sözlerin kıymeti hemen **hiç** derecesinde kalır. Bunlar tekrar bu dünyalara mecburî geliş ve gidişlerden kendilerini kurtarmış büyük varlıklardır. Bu ruhlarda, bizim bildiğimiz ve tasavvur edebildiğimiz yüksek ruh melekeleri bütün haşmetiyle faaliyete geçmiş olmakla beraber henüz mevcudiyetlerinden haberdar bile olmadığımız diğer daha yüksek ruh melekelerinden bazıları da yeni yeni inkişaf etmeğe başlamıştır. Şu halde biz bunları tasnifimizin haricinde tuturak sadece üç buutlu realitemizin son mmtakasını **işgal** eden varlıklar olarak kabul etmekle kalacağız. Burada üç buutlu realitemizin son merhalesi dememizin sebebi de şudur : Bu merhaleden itibaren gittikçe bizim üç buutlu realitelerimizin imkânları tamamiyle tükenir, yüksek maddeler alemindeki, bizimle hiç münasebeti bulunmıyan varlıkların hayatına doğru bir hareket başlar.

Bu üçüncü merhaledeki ruhlar, tekâmül derecelerine göre oldukça ilerlemiş bilgi, görgü ve tecrübeleriyle ve bazan da daha yüksektekilerden gördükleri yardım ve aldıkları direktiflerle, kâinatın ahenk ve nizamını temin eden ilâhî kanunların kendi kudretleri dahilinde tatbikatına memur edilmiş veyahut bu hakkı kazanmış büyük varlıklardır. Bunlar, Allan Kardec'in cetvelinde birinci, yâni yukarıya doğru son gurupta, keza Çolette ve Georges Tiret'nin tasniflerinde de beşinci derecede yer tutan ruhlardır.

Bu merhaledeki ruhların insanlarla çok nadiren ve ancak asırlardan asırlara vukûbulan doğrudan doğruya temasları neticesinde büyük hakikâtler meydana çıkar ve bunların hükümleri yeryüzünde asırlarca payidar olur. Zira bunların ifadeleri, sözleri ve talimatı, henüz tecrübeleri kâfi dereceye gelmemiş varlıkların şahsî müşahelcrinden çıkardıkları indî hükümlerden ve nazariyelerden bambaşka kıymette şeylerdir. Yâni, bu talimat evren olaylarım yöneten, tedvir

eden büyük ilâhî kanunlara nüfuz etmiş yüksek kaynaklarla temastan ötürü çok şümullü bügilere dayanan büyük kıymetlerdir. Bunlarda ne tezat (çelişki), ne de bizim anladığımız mânâda hatâ mevcut değildir.

Dediğimiz gibi, bunların dünya ile doğrudan doğruya temasları ancak lüzum ve ihtiyaç hâsıl oldukça pek uzun fasılalarla vukua gelir. Bununla beraber bu yüksek kudretlerden aşağı boşanan nur ve bilgi sağnağı beşeriyetin kararmış ufuklarını asırlar boyunca aydınlatmağa kâfi gelecek kadar zengin ve kudretlidir.

Bu merhaleyi takibedecek âlemlerdeki varlıklar, artık hiçbir tnsan oğlunun veya kızının tasnif cetvelinin hiçbir tarafına sığmıyan devasa (çok büyük, çok ulu) ruhlardır. Bunların kim ve nasıl varlıklar oldukları hakkında hiçbir düşünce, muhakeme, tahayyül ve hattâ uydurma bir tasavvur bile mümkün değildir. Sürüp giden (sonsuz) tekâmül halinde uçsuz bucaksız kâinatta ebedî yükseliş-lerine devam ederek idrakimizden tamamiyle kaybolup giden ve bazı.tecrübesi noksan varlıkların ruhuna ilâhî kudretler halinde doğan bu mertebedeki ruhlar, bir neo-spiritüaliste göre üç buutlu düşünce ve realitelerin hudutlarını aşmış ve bu yüce duruma liyakâtlerinin icabı olan yüksek ruh melekelerini çok uzun görgü ve tecrübe devreleri geçirdikten sonra inkişaf ettirmiş, fakat ideal kemal (olgunluk) zirvelerine nispetle hâlâ tekâmülün henüz aşağı safhalarından daha ileri gidememiş yüksek varlıklardır. «Daha ileri gidememiş» diyoruz, çünkü bunlardan daha ilerde olan ruhların tarafımızdan söz konusu bile edilmesi mümkün değildir. Böyle uydurma bir dört bnutluluk hikayesiyle idrâkimizin dışına çıkardığımız ruhlar hakkında evvelce Ruh ve Kâinat acundaki kitabımda söylemiş olduklarıma ilâve edecek birtek sözüm yoktur. (5/283=304)

Şu halde ne kadar yüce vasıflarla donanmış bulunurlarsa bulunsunlar, gerek Allan Kardec'in, gerek Colette ve G. Tiret'nin ve gerek okültist ve mutasavvıf âlimlerin ruh tasnifine dair yaptıkları cetvellerin ne yüksek ve en son mertebelerindekilerinin dâhi, dört buutlu itibar ettiğimiz âlemin ve daha üerisindeki âlemlerin büyük varlıklarıyle ilgisi yoktur. Demek ki, biraz aşağıda takdim edeceğim klâsik spirillerin ruhlar hakkındaki tasniflerinin son mertebesindeki varlıklar, yukarda yazdığım spatyomun ancak üçüncü merhalesindeki ruhlar olacaktır.

Fakat klâsik tasniflerin bizce asıl kıymeti de buradadır. Ve onları bu bakımdan, tatbikat sahasında okuyucularımıza çok istifadeli bir mevzu olarak takdim ediyoruz. Zira spiritizma denemele-

rinde, çoğunluk vâki olduğu gibi acemi ve henüz yetişmemiş medyomlarla yapılan celselerde hemen hemen ilk karşılaşılacak ruhlar bu birinci ve nadiren de ikinci mertebedeki varlıklar arasında bulunanlardır. Halbuki bilhassa üstat Allan Kardec'in bu devredeki ruhlar hakkında derin bir tetkik ve tahlil neticesinde tertiplemiş olduğu tasnifi kâfi derecede tafsilâtlı ve henüz tecrübesi az araştırıcılar için kıymetli bir rehber olmağa lâyık durumdadır.

Anlaşılıyor ki, bütün spatyom hayatı bu tasnifimiz içinde olanlardakinden ibaret değildir. Yukarı doğru yükselen ruhsal evrimler, yükselmeler hakkında hiçbir bilgi ve düşüncemiz mevcut olmadığı gibi, aşağılara doğru inen varlıklar hakkında da kat'i bir bilgisizlik içinde bulunduğumuzu hissediyoruz. Meselâ, biz spatyomun en geri varlıklarının işgal ettikleri mıntakayı beşer' düşüncelerle yapılmış bir ruh tasnifi cetvelinin en aşağı ve geriden başlangıç merhalesi olarak kabul ediyoruz. Ama hakikâtte iş böyle değildir. Zira bu cetvellerin en aşağı sınıflarında bile ne bitkilerin ve hattâ ne de hayvanların ismi ve cismi yoktur. Kaldı ki, geri ruh mertebeleri bitki halindeki varlıklardan daha çok aşağılara da inip gider (5/421). Şu halde hem aşağıdan, hem de yukarıdan bizim tasnif cetvellerimizin dışında kalan ruhlar sonsuzdur. Gerek dünyada ve gerek spatyomda olsun, bu ciheti düşünmemiş bazı varlıkların hükümleri onları o kadar büyük hatâlara ve o kadar kötü mütalâalara sürüklemiştir ki, bunların düşüncelere yanlış istikâmet vermeleri ihtimali bakımından çok zararlı neticeleri olabilir. Böyle nispeten dar görüşlü varlıklar (ki bunlar ekseriya ikinci merhalede bulunan ruhlardır), ruh âlemi hakkındaki idrak ve fehim kabiliyetlerinin son haddine gelince bu haddin üst kısımlarında bulunan varlıkları tanrılaştırmak, alt kısımlarının başında bulunanları da yoketmekten başka yapılacak iş kalmadığını zannederler. Nitekim, biraz sonra takdim edeceğim iki klâsik tasnifin altında ve üstünde kalan ruhlar hakkında o tasnifleri yapanlar tarafından sarfedilmiş bazı düşünceler, okuyucularıma bu hususta açık bir fikir verecektir. Bunlar bilgilerinin durduğu yerde hissî hükümlerle ilerlemeğe çalışan ve **bittabi** gözü kapalı yürüyen her varlığın düşmesi mukadder büyük hatâlardandır. Ruh âlemleriyle teması arzu eden okuyucularımın dikkatlerini bu noktaya ehemmiyetle çekerim.

Ruhların mertebeleri hakkında yapılmış beşeri bir tasnifte insan kavrayıcının neden yukarı doğru durduğu yerde ruhlar tanrılaşmış ve neden aşağı doğru durduğu yerde de yoklara karışıp gitmiş olsunlar? Sanki çaresiz insanın fehim ve idrâki kâinatın mizam ve ölçüsü müdür?

Düşünmeli ki, ne kadar geri olursa olsun, bir insan ruhu bütün hayvan ve hattâ bitki ruhlarından daha çok mütekâmil bir varhk haline girmiştir. Geri insan varlıklarım yok ettikten sonra onlardan daha çok geride bulunan hayvan ve bitki ruhlarını haydi haydi yoketmek icap edecektir. Bu düşünce büyük hatâlarla malûldür. Böyle hâtâlı bir hüküm, hattâ spatyomdaki bir varlığın tebliğine dahi dayanmış olsa, muhakkak surette henüz yetersiz şümul derecesindeki bir görüşün mahsulü sayılmalıdır. Bununla beraber bu hâtâlı düşünceleri de biz haklı görüyoruz. Zira bunlar, belirli hudutlar arasında hapsolup kalmış varlıkların, ancak nasipleri olan görüşlerinin mahsulüdür.

Demek ki, aşağıda vereceğimiz, gerek A. Kardec ve gerek Colette ve G. Tiret taraflarından takdim edilmiş tasniflerin kıymeti — tekrar ediyorum — ancak insan realitesine yalan realite çerçevesi içinde kalan bir âlemin varlıklariyle alâkalıdır. Ne aşağı, ne de yukarı doğru bu çerçeveyi aşacak durumlarda bulunan varlıkların böyle tasniflerle hiçbir ilgisi olamaz. Yâni, umumi ve şümullü mânasiyle bir spatyom hayatı söz konusu edilince akıl ve idrâkimizin aşla kavrayamıyacağı bir erginlik, bir derinlik ve bir yükseklik içinde kaybolup giden muazzam bir kâinat mefhumu düşünülür. O zaman spatyomu dolduran sayısız varlıkların, ne nitelik, ne de sayıları hakkında hemen hemen hiç bir şey bilmiyoruz, diyebiliriz. Zira bu hususlaki ilkel ve nisbî bilgimizin kıymeti, bir tek bilinenin sonsuz, bilinmeyenlere nispeti gibi sıfırdır!

Madde âlemi sonsuzdur. Bu sonsuzluk ruhların müessiriyet ve faaliyetleri önüne sonsuz imkânlar yayar. Ruhlar ise koca evrenin üstündeki kudretlere sahip ve sayısız müessiriyet imkânlarım varlıklarına toplamış her adımında, her yükselmesinde, tabaka tabaka açılmakta ebediyen devam eden varlıklardır. Hem kendilerinde sonsuzluk arzeden madde kâinatının teessüriyet kabiliyeti ile ruhların namütenahi (sonsuz) olan müessiriyet kudretlerinin karşılaşmasından dolayı, sayısız olaylar ve imkânlar, bir avuçluk kafateşimizin içindeki, birkaç hücrelik beyin parçasına nasıl sığcunlabilir?

İşte bu düşüncelerin tesiri altında biz bu bahsi bir «ilkel bilgi» vasfiyle isimlendiriyoruz. Fakat medyomluk tatbikatına geçen ve ruhlarla temas niyetinde bulunan bütün araştırıcılar için bu ilkel bilginin birinci derecede lüzumu ve faydası vardır. Ö kadar ki, bu bilgilere sahip olmıyan kimselerin spiritizma celseleri yolu ile muayyen kemal (olgunluk) mertebelerine ulaşmaktan kendilerini alakoyucu büyük engellerle karşılaşmaları daima mümkündür.

Bütün bu mütalâalardan sonra bu ilkel bilgiyi hazırlayıcı unsurlara geçmekte ve bu sahalarda diğer araştırıcıların da yapmış oldukları büyük hizmetlerin kıymetli neticelerini okuyucularımıza sunmakta hiçbir sakınca kalmıyor.

Yukarıda «unsurlar» dan bahsettim; bundan maksadım bu ilkel * bügiyi edinirken müracaat edilen araştırma vasıtalarından bazılarıdır ki, spatyomdan dünyaya haber gönderen ruhların bu hususlaki tebligatı bunlar arasmda mühim bir yer tutar. Böylece, biraz evvel takdim edilen neo-spiritüalizmaya göre, spatyom merhalelerini tâyin edebilmek hususunda yazarın, büyük çabalar sarfederek toplamış olduğu birçok müşahedeler arasmda, ruhlardan alınmış tebligat da vardır. Evvelâ gerek bu orijinal çalışmalara ve gerek başkalarının mesaisine ait tebliğlerin birkaç tanesini yazdıktan sonra diğer araştırıcıların doğrudan doğruya ruhlardan alarak naklettikleri klâsik ruh tasniflerini okuyucularımıza sunacağız.

* İlkel : **iptidai,** başlangıçta olan, yani bağlayan.

RUH KABİLİYETLERİNİN ve RUH ÂLEMİNİN TEŞHİS ve TASNİFİNDEKİ GÜÇLERİ İFADE EDEN ORİJİNAL İKİ TEBLİĞ

İlk yazacağımız tebliği Akını ismiyle kendini tanıtan ve yüksek tebliğleriyle bizi çok faydalandıran kıymetli bir varlıktan son zamanlarda aldık. Bu tebliğ, bütün spatyom hayatının tasnif edilemiyeceği hakkındaki düşüncelerimizi çok mantıksal ve bilgili bir ifade ile teyid etmektedir.

«Ruhları sınıflandırmak doğru değildir. Zira ruhlar, yâni madde âleminden ruh âlemine intikal eden ruhlar bir müddet sonra kendilerini bu âleme alıştırırlar. Ve zaten o, intikalinden itibaren artık bu âlemin malıdır. Yalnız kendisi bir müddet bunu idrak edemez. Ancak bu idrak ediş dünya realitesinden kurtulan bir ruh için bahis mevzuudur.»

Akm'ın burada neo-spiritüalizmaya göre birinci ve ikinci merhalelerdeki ruhlara temas ettiğini okuyucularım elbette anlamışlardır. Devam edelim:

«Diğer âlemlerden buraya intikal eden ruhların buraya intikallerinden sonra realiteleri ayrılır. Bu o kadar komplike bir mevzudur ki, onları sınıflar halinde ayırmağa imkân ve ihtimal yoktur.»

Gene dikkat edilirse Akın'ın, mevzuu, umumî ruh hayatına çevirdiği görülür. Bunu da gayet tabiî telâkki etmelidir, zira yükselmiş bir ruh etrafı bir insan gözü üe görmez. Bizim için kocaman bir âlem olan spatyomun ilk merhalesi böyle ruhlara göre süratle gelip geçen ve üzerinde uzun uzadıya durmağa değmiyen ehemmiyetsiz bir devredir. İşte Akın dostumuzun da burada ayni ruh haleti içinde konuştuğunu görüyoruz. Şimdi sözü gene bu varlığa bırakıyorum :

«O halde ruhları sınıflandırmağı neden bir konu olarak seçiyorlar?... Ruhları sınıflara ayırmak demek, onların tekâmül derecelerini ayrı ayrı mütalâa etmek demektir. Eğer buradaki ruhların durumunu tespit etmek için, mütalâa etmek için bunu yapıyorlarsa

buna imkân yoktur. Ancak, sizinle temas haline geçebilen ruhlarla irtibat tesis ederek onlardan alacağınız malûmata göre bir ruh âlemi tasarlamanız mümkün olsa bile o, kendüerinden malûmat aldığınız ruhlar da bu âlemin şümulü içinde, yâni tekâmül devresi dahilinde bulunduklarından, sonsuz tekâmül merhaleleri hakkında onlar size ne dereceye kadar sıhhatli haber verebilirler?» (Medyom: Bn. Nezihe, Operatör: B. Ruhselman, Rehber: Akın, Celse tarihi: 31-VII-948, Vetire : Mantali)

Eu sözler bizim yukardanberi arzetmekte olduğumuz fikirlerin kısaca ifadesidir. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, ruhları sınıflandırmak, derecelere ayırmak kolay ve her zaman mümkün olabilecek işlerden değildir. Hattâ ruhları bir tarafa bırakalım, dünyada yaşıyan insanlara bir nazar atfedersek onların bile ne şekil ve şemailine bakarak, ne de yaptıkları işleri görerek tekâmül derecelerini kolay kolay tayin etmeğe muvaffak olamayız. İşte ikinci vereceğim tebliğ de vaktiyle Üstatla * aramızda bu mevzua dair geçmiş olan bir muhavereden (karşılıklı konuşmadan) alınmıştır:

«B. R. — Bir insanın yüzüne, tenasübüne veya haricî şekline bakarak onun ruhi olgunluğu hakkında azçok fikir edinebilir miyiz?

«U — Bunda iki suretle yanılabilirsiniz: Biri sizin (delillerinize istinaden karar vermedeki) hatâ ihtimali, diğeri o haricî manzaranın hakikâte uygun olmaması ihtimali.

«B. R. — Çok güzel. Bizim yanılmamız ihtimalini bertaraf edince haricî manzaranın ruhî kemalâta makes olup olmıyacağını (Ruhsal olgunluğu aksettirip aksettirmeyeceğini) öğrenebilir miyiz?

«Ü — Bunu da söyledim, her zaman sâdık bir delil addolunamaz.

«B. R. — Yâni, ahenkli bir şekilden mahrum, çirkin bir insanın yüksek bir ruh veyahut ahenkli bir bedene malik güzel bir adamm kötü bir ruh taşıması mümkün müdür?

«Ü — İhtimali vardır. Çünkü ahenklilik veya ahenksizlik sizin hükmünüze tâbi kalmıştır. Esasen ruhun manzarai hariciyesi (dış görünüşü) ile hüviyeti batması (asıl kişiliği) arasında mutlaka mutabakat vardır, denilemez.

«B. R. — Şu halde, pehlivan kılıklı, dev cüsseli adam da ince ve faal bir ruh ve buna mukabil narin ve zayıf yapılmış insanlarda da durgun ve kaba bir ruh bulunabilir, öyle mi?

• **üstat, nurlandıncı sözlerinden bir Kısmını Ruh ve Kainat kitabında iktibas ettiğimiz, «dört buutlu» alemden bize tebliğ vermek' lütfunda bulunan yüksek bir ruhtur.**

«Ü. — Evet. Cevabımdan anlamışsınızdır.

«B. R. — Demek ki, bir insanın dış görünüşü ruhî kusurlarının makesi (ekranı) olamıyor? Meselâ, bir hırsızın, bir kaatilin bir ahlâksızın yüzüne bakarak onun geriliğini anlamak kabil değil midir?

«U. — Demin söylediğim gibi her vakit değil.

«B. R. — Niçin her vakit değil, niçin bazan kâabil?

«U. — Onu demin iki ihtimaleden bahsetmek suretiyle izah etmiştim.

«B. R, — Muayyen küsurları ifade eden muayyen illetler bedenin herhangi bir yerinde zahir olamaz mı?

«Ü. — Mutlaka değü.

«B. R. — Bunların bedende zahir olup olmadıklarım biz, tabiat kanunları muktezasından (gereğinden) addediyorduk?

«Ü. — Evet. Fakat tabiat kanunlarının, sizin ihata edemiyeceğiniz kadar şümullü ve muğlak olduğunu da hatırlayınız.

«B. R. — Bir adamın herhangi bir beden maluliyetine bakıp onun herhangi ruhî bir kusurdan üeri geldiğini de söyliyemez miyiz?

«Ü. — Hayır. Yanılmanız .ihtimali olduğunu söylemiştim.

«B. R. — Bazı adamlara bakıp biz, bu adam iyi veya kötü kişiye benziyor, diyebiliyoruz. Bize bu iyiük veya kötülük duygusunu veren şey bu adamın nesidir?

«Ü. — Hatâ ve sevabı muhtemel olan bu hükmünüzde en ziyade âmil olan sizin hatsiniz (intuition •= seziş kudreti) dir.

«B. R. — Şu halde bizim hatsimiz o adamm iyilik veya kötülüğünü tayin hususunda zahirî bir illet veya alâmetten ziyade iş görüyor, öyle mi?

«U. — Evet. Gördüğünüz zevahir (dış görünüm) o hatsin (sezicin) bir münebbihi (uyaranı) oluyor. Verdiğiniz hükmün de hatâ ve sevabının muhtemel olduğunu söylemiştim. Bu da dünyevi kanunların muktezasıdır (gereğidir).

«B. R. — Burada bizce mühim bir meselenin izahını rica ediyoruz: Bazı adamların bir uzuvlarının noksan olduğunu, meselâ ayaksız, kör, beyni bozuk... hallerde bulunduğunu görüyoruz. Acaba bu haller onun ruhunda mevcut herhangi bir kusurun neti-

cesi midir, yoksa bu maddî maluliyetin ruh kusurlariyle hiç bir ilgisi yok mudur?

«Ü. — Hiçbir alâkası yoktur, denilemez. Evveldenberi vukûbulan izahlarımdan anlaşılmıştır ki, ruh, istediği kalıbı kendi iradesiyle intihabeder (seçer). Ve bu intihapta bir çok âmiller müdahale eder (karışır). Binaenaleyh ruhun herhangi bir hayatında iktisab ettiği (hakettiği - kazandığı) kusurun mukabili (karşılığı) olarak kendi bedenini o yolda seçmiş olması melhuzdur (muhtemeldir, umulurK Yalnız, her kusurlu bedende mutlaka kusurlu bir ruhun bulunduğuna hüküm vermemelisiniz»

(Üstat celselerinden 14/VI/1936)

Bu tebligata nazaran dünyada bile bir insanın susuna, busuna bakarak onun tekâmül derecesi hakkında kolayca söz söyliyebilecek durumda bulunmuyoruz. Muhakkak ki, bu hususta onların fiilleri ve davranışları bize biraz daha yakın bilgi verse bile bununla dahi, insanların kemal dereceleri hakkında kesin hükümlerde bulunmanın ekseriya mümkün olmıyacağmı gene üstadın aşağıdaki sözlerinden anlıyoruz :

«B. R. — Ruhun maddî üişküerini iradesiyle azaltabilmesi için her şeyden evvel yapması lâzım gelen şey nedir?

«Ü. — Madde ile olan incizabmı (bağlantısını) azaltıcı çareler umumiyetle o vasıtalardır.

«B. R. — Ruhun madde ile olan kuvvetli bağlantısını azaltıcı çarelere ait birkaç misâl lütfeder misiniz?

«Ü. — Onları hepiniz biliyorsunuz: Ruhun maaliyata (yüceliğe) temayülü. Maaliyatla neyi kastettiğimi anlıyorsunuz.

«B. R. —Böyle muayyen bir dereceye kadar yükselmiş bir ruh tekrar maddeye bağlanabilir mi?

«Ü. — Olabüir. Muhtelif sebeplerle: Gerek kendisinin müessiratı hariciye (dış tesirler) altında maddeye merbutiyetini (bağlantısını) hissetmesi, gerek fena muhitlerde buluna buluna onların intizarına (titreşimlerine) uyması böyle bir netice tevlit edebilir.

«B. R. — Bu hale ruhun bir geriliği diyebilir miyiz?

«U. — Sırf ruh noktaî nazarından hayır. Fakat maddeye merbut (bağlı) ruh noktaî nazarından evet»

Burada şunu kaydedelim ki, yukardaki cümlede «sırf ruh» tabiri, spatyomda perisprisi ile tezahür eden ruha matuftur. «Mad-

deye merbut ruh» sözü ile de üstat dünyada insan halinde yaşıyan ruhu kastetmektedir. Şimdi gene üstatla konuşmamıza devam ediyoruz :

«B. R. — Bu gerilik yalnız maddeye merbut olduğu müddetçe mi vaki olur, yâni dünyadan ayrıldıktan sonra ruh spatyomda tekrar eski yüksek mertebesini bulmaz mı?

«U. — O, kendisi için kazanılmış bir mertebedir. Fakat dünyada bu mertebeden biraz aşağı mertebeye düşülebilir.

«B. R. — Şu halde yükselmiş bir ruh için tekrar düşmek yoktur, öyle mi?

«Ü. — Tam sukut (düşüş) yoktur. Ufak sukutlar vardır, o da madde âlemindedir.»

(Üstat celselerinden: 17.V.1936)

Filhakika, ruhun insan halinde maddeye bağlanması onun esas cevherinde keşfolunmuş bir sürü kabiliyetlerinin muvakkaten kararmasını ve ruhun madde âleminde biraz daha geri durumda görünmesini intaç ediyor. Daha açıkçası iyi bir ruhun dünyaya inince ufak tefek bazı kötü amellerine rasgelmek mümkün oluyor. Şu halde ne dış görünüşüne, ne de fiil ve davranışlarına bakarak insanların olgunluğu derecesi hakkında isabetli hükümlerde bulunabilmemiz her vakit mümkün değildir.

îşte bize en yakın görünen varlıkların ruhî durumlarının teşhisi hususunda böyle, bir çok güçlüklerle karşı karşıya bulunduğumuzu görüp dururken, daha küçük bir köşesini bile adamakıllı tanıyamadığımız koca bir spatyomun bizim tepemizden bakacak, gözlerimizi kamaştıracak kadar yüksek mıntakalarmda bulunan devasa varlıklarını bir hayvanat veya nebatat kitabında yaptığımız gibi sınıflandırmağa kalkışmak şüphesiz aklımızdan geçmez. Biz ancak:

a — Temasta bulunduğumuz varlıkların ruh hallerini kendi kudret ve kabiüyetlerimize göre tetkik ve tahlil etmekle,

b — Temasta bulunabildiğimiz varlıkların en yükseğinden bu hususta almış olduğumuz tebligatı incelemekle,

c — Nihayet bu yönde çalışmış kıymetli diğer araştırıcılarm bize makûl ve ilmî görünen neşriyatından istifade ederek dünya ile ilk safta temas haline geçmesi muhtemel ruhların, spiritizma çalışmalarının bilhassa başlangıcında her çırak için çok lüzumlu olan bazı sıfatlarım tanıtmağa uğraşıyoruz. Bu hususta okuyucularımıza daha şümullü bilgi verebilmek için şimdi kendi orijinal müşahedelerimizden bir kaç tanesiyle bazı diğer tebligatı da takdim edeceğiz.

SPATYOMDA BİR GEZİNTİ

Bu bahiste spatyomun bize ancak yakın mmtakalarının anlıyabileceğimiz dille ve imajla mütalâasına girişeceğiz. "Ve böylece, oradakilerin ruh halleri hakkında fikir edinmeğe çalışacağız.

Şu halde hiç olmazsa dünyadakilerle temas sahası geniş ve maddeye yakın ruhların teşhisine yanyacak bazı hususiyetlerini tebarüz ettirebilmek için ne kadar kaabil ise o kadar fazla müşahede toplamak ve dünya ile temasta bulunan ruhların ruh hallerine nüfuz etmeğe o kadar fazla çalışmak lâzımdır. Bunu düşünerek biz bu bahsi biraz genişçe tutmak istedik. Zira şuna henüz kanüz ki, mütalâa müşahedeye dayanır. Müşahede unsurlarından mahrum bir mütalâa ister müspet, ister menfi yolda olsun, insanı boş ve hayalî neticelere sürükliyen skolastik bir esaret zinciri halini alır.

İşte bu düşünce Ue biz, yürüdüğümüz yoldan mümkün mertebe doğru neticeler alabilmek için bolca müşahede toplamak prensibini takip ediyor ve okuyucularımıza da bu suretle yararlı olmağı arzu ediyoruz. Tek vak'a, tek müşahede tek taraflı görüşü doğurur, bu da ruhta hareketsizliği mucip olur. Ruhun hareketsizliği ise tekâmülün ağırlaşması demektir.

Bu kitabımızın ve bilhassa içinde bulunduğumuz bahsin mevzuu spatyom hadiseleriyle ve spatyom hayatiyle ilgilidir. Binaenaleyh müşadelerimizi oradan toplamakla mükellef bulunuyoruz. Bir memleket hakkında doğru ve açık bir fikir edinmek için ya o memleketi bizzat gidip görmek veya oradaki insanlarla görüşerek onlardan bilgi almak lâzımdır. Spatyom ahvali sadece dünyadaki mantık ve düşünce üe keşfedilemez. Orası ile temasımız ne kadar çok artarsa ve oradakilerden ne kadar çok şey öğrenebüirsek bu hususta o kadar fazla salâhiyetle söz söyliyebiliriz.

Şurası bir hakikattir ki, spatyoma geçmiş varlıklar tekâmül derecelerine göre az çok uzun süren bir devre içinde spatyomun ilk merhalesinde yaşamağa mecburdurlar. Bu mevzu üzerinde dururken okuyucularıma, bilhassa bu bahse dair Ruh ve Kâinat kitabında neşretmiş olduğum misâlleri bir kere daha gözden geçirmelerini tavsiye ederim (5/234-288). Bu kitabımızın hacminin küçülüğünü ve yeniden ekliyeceğimiz misâlleri gözönünde tutunca orada yazmış olduğumuz misâlleri burada da tekrar etmeğe maalesef imkân bulamadık.

*** Spatyom : öbür dünya, âhiret, öte-âlem.**

Şu sayfalarda verilecek misâller bilhassa dünyadan yeni ayrılmış varlıkların kendilerinde henüz mevcut maddî ihtiraslarını, temayüllerini, itiyatlarını, düşünce, duygu ve itikatlarım canlandıran tipleri gösterecektir. Bunlar kısmen kendi çalışmalarımız neticesinde bizzat elde etmiş olduğumuz orijinal müşahedelere dayanır. Ve bir müşahede, bir müdekkike, yâni ciddî bir araştırıcıya çok dikkate şayan bilgiler verir.

İşte ancak böyle bol müşahede üzerinde durup tetkikat yaptıktan sonradır ki —yukarda serdetmiş (açıklamış) olduğum ihtirazı (sakınılan) kayıtları da gözönünde tutmak şartiyle— ruh âleminin hiç olmazsa bize yakın kısımîarındaküer hakkında yapılacak tasniften istifade etmek imkânı hâsıl olur.

A - İNTİHAR EDENLER

Bütün spiritüalist ekollerce intihar çok kötü, çok iğrenç ve müthiş felâketlerle dolu ıstıraplı neticeleri hazırlıyan bir harekettir. Bir insanın intihar edebilmesi için başına nelerin geleceğini ve bu kötü hareketiyle bir adım ötede kendisine ne kadar büyük felâketleri hazırlamış bulunduğunu bilmiyecek kadar cahil ve küçük olması lâzımgelir. Çok uzun ve çok mühim olan bu mevzuun mütalâasını moral bahislere ait başka bir esere bırakarak şimdilik sadece spatyomdakileri tanımak maksadiyle buna temas ediyor ve evvelâ ilk spiritizma külliyatından birkaç misâl vermekle işe başlıyorum.

1 — Bu misâli intihar etmiş bir zavallının spatyomdaki fecî ruh halini gösteriyor. Şimdi sözü, bu müşahedeyi takdim eden büyük araştırıcı Allan Kardec'e bırakıyorum :

«1858 senesi Nisanının yedinci günü akşama doğru elli yaşında kadar bir adam Paris'de Samaritaine müessesesine bir banyo almak üzere girmiş ve bir locaya kapanmıştı. Üzerinden iki saat geçtiği halde garson bu adamın dışarı çıkmadığını görerek merak etmiş ve rahatsız olup olmadığını anlamak için kamarasına girmişti. İçeri girer girmez korkunç bir manzara ile karşılaştı. Bu bedbaht adam boğazını ustura ile kesmişti ve banyosunun suyu onun boynundan fışkıran kanla boyanmıştı. Kadavra morga gönderildi.

<• Ölümünden altı gün senra adamın ruhu Paris Spiritizma Cemiyeti tarafından davet edildi :

(Davet) (Medyomun rehber ruhu cevap veriyor:)

«R. r. — Biras bekleyiniz... Şimdi geldi, buradadır.

«Sual — Şimdi nerede bulunuyorsunuz?

«Cevap — Bilmiyorum. Siz söyleyiniz ben neredeyim?

«S. — Siz spiritizma ile meşgul olan bir insan topluluğu içindesiniz. Onlar sizin iyiliğinizi arzu eden kimselerdir.

«C. — Ben yaşıyor muyum, söyleyiniz? Tabutumun içinde boğuluyorum». Burada Allan Kardec'in şu notlan vardır: «Bedeninden aynlmış olmasına rağmen onun ruhu hâlâ cismanî maddenin girdapları içine tamamiyle gömülü bulunmaktadır. Ve onun yersel fikirleri hâlâ canlı olarak yaşamaktadır. O, öldüğünü bilmiyor.»

«S. — Bizim yanımıza gelmenize kim sebeb oldu?

«C. — Sizin yanınızda teselli duyduğumu hissediyorum.

«S. — Intihannızm sebebi nedir?

«C. — Ben öldüm mü? Hayır. Hâlâ bedenimdeyim. Merhametli bir el çıksa da bu işi bitirse!»

Bu adam boğazını keserek kendisini öldürdüğü için bütün dikkatini bu uzvu üzerinde toplamıştır. O çoktan öldüğü veya boğulduğu halde hâlâ boğulma ameliyesinin bitmediğini duyuyor ve bu işi bitirecek bir insanın çıkmasını ve kendisini azaptan kurtarmasını temenni ediyor. Bu hal intihar edenlerin mümeyyiz vasıflarından birisidir. Devam edelim :

«S. — Niçin kendinizi tanıtacak bir nişane bırakmadınız?

«C. — Ben terkedilmiştim, ıstıraptan kaçtım, azabı buldum.

«S. — • Hâlâ meçhul olarak mı kalmağı arzu ediyorsun?

«C. — Evet. Kanayan bir yaraya kızgın demir sokmayınız...

«S. — Müstakbel bir hayatın mevcudiyeti hakkındaki düşünce nasıl oldu da sizin bu intiharınıza mâni olamadı

«C. — Ben istikbale inanmıyordum. Ümitsizdim, istikbal ümit demektir.

«S. — Hayatınızın sönmek üzere bulunduğunu hissettiğiniz anda neler düşündünüz?

«C. — Hiçbir şey düşünmedim. Yalnız duydum ki... Hem benim hayatım sönmüş değildir kî, Ruhum bedenime bağlı. Ve kurtlann bedenimi kemirdiğini duyuyorum» (26/344).

Ruh ve Kâinat kitabını okuyanlar bu tablonun hakikî mânâsını çok iyi takdir etmişlerdir. Buradaki hâdise şuursuzca bir imajinatif faaliyetten doğmuş bir sürü imajlann ruhu her yerde, her zaman takip etmesinden ileri gelmiştir.

2 — Şimdiki vereceğim misâl, oğluna kavuşmak için hayatını

yok eden bir annenin öbür âlemdeki kötü ruh hâlini göstermektedir.

«1865 senesi Mart ayında M. C. adındaki bir kadın Paris civarında, küçük bir şehirde ticaret yapıyordu. 21 yaşındaki oğlu ile beraber yaşıyordu. Çocuk çok ağır hasta idi. Birgün ölmek üzere bulunduğunu hissetti ve annesini yanma çağırdı. Ve ancak annesini kucaklıyacak kadar "kuvveti kendisinde bulabildi. Kadm göz yaşları arasında oğluna şu sözleri söylemişti :

«Git, oğlum. Benden evvel git. Ben de senin yanma gelmekte gecikmiyeceğim.» Bu sözleri söylerken başım elleri arasında saklıyarak odadan dışarı fırlayıp gitti.

«Bu hazin sahnede hazır bulunanlar C.'nin bu sözlerini sadece bir acının alelade infilâkına atfettiler. Hasta öldü. Anneyi evin her tarafında aradılar. Ve nihayet onu çatıda asılı olarak buldular. Hem annesinin, hem de oğlun cenaze merasimi birlikte yapıldı. Hâdiseden bir çok gün sonra evvelâ oğlun ruhu davet edildi:

«Sual — Sizin ölümünüzden ümitsizliğe düşerek intihar eden annenizin ölümünden haberiniz var mı?

«Cevap — Evet. Eğer onun bu kötü hareketinin benim üzerimde husule getirdiği elem olmasaydı, bugün ben pek mesut olacaktır. Zavallı ve harikulade anne! O, bu gelip geçici ayrılık tecrübesine dayanamadı. Sevdiği oğluna kavuşmak emeliyle tuttuğu yol, heyhat, onu oğlundan bilâkis uzaklaştırdı!... Bu ayrılık pek uzun sürecek. Eğer o, Tanrının iradesine uymağı kalbine yerleştirmiş olsaydı ve kendisini arındıracak ceza borcunu kabul edip uğradığı sınav karşısında tahammül, tevazu ve pişmanlık duygularını gösterseydi, birleşmemiz çok kısa bir zamanda vukua gelecekti. Fakat o, bu hareketiyle ne vakit biteceği belli olmıyan uzun bir zaman için bu neticeyi geciktirdi.

«Dua ediniz. Oh, onun için dua ediniz!. Ve bilhassa onun bu hazin ölümünü duyarak üzülen anneler, sakın onu taklit etmeyiniz.

İmza : Benjamin C..<

Bunu müteakip intihar eden annenin ruhu medyomun rehber ruhu yardımıyle çağırıldı :

«Anne — Oğlumu istiyorum! Onu bana iade etmeğe kudretiniz var mı? Zâlimler!... Onu nurlu yerlere götürmek üzere elimden aldılar. Ve beni karanlıkta bıraktılar!... Ben onu istiyorum... O be-

nimdir!... Anne sevgisinin hiçbir kıymeti yok mudur?. Nasıl olur *i* Onu dokuz ay taşımak, kendi sütü ile, kendi eti ile, kendi kanı ile beslemek, ilk adımlarına rehber olmak ve mukaddes Rabbin ve annesinin isimlerini ona hecelettirmek, onu faal, zeki, namuslu, ailesini sever bir insan haline koymak ve nihayet ona bağlanan ümitlerin tahakkuk etmeğe başladığı ve onun önünde parlak bir istikbalin açılmağa yüztuttuğu zamanda ve bir anda onu kaybetmek!... Hayır, bu olamaz!... Allah âdil değil. Bu, annelerin Allahı değil; O, annelerin elemlerini ve ümitsizliklerini anlamıyor... Zira ben oğlumla beraber olmak için kendimi Öldürmüştüm. Beni tekrar diriltüer... Oğlum! Oğlum, nerdesin?...

«Sual — Zavallı anne, sizin acılarınızı paylaşıyoruz. Fakat ne yazık ki, siz oğlunuza kavuşmak için çok hazin bir çareye başvurmuşsunuz: İntihar, Tanrının nazarında bir cinayettir Ve siz düşünmeli idiniz ki, onun kanunlarını çiğneyen her insan cezalanır... İşte şimdi sizin oğlunuzu görmekten mahrum kalmanız da sizin cezanızdır.

«Anne — Hayır, ben Allahı insanlardan iyi tanırdım. Ben onun cehennemine inanmazdım. Birbirini seven ruhların ebediyen bir arada yaşıyacaklarma inanırdım. Meğer aldanmışım!... Allah iyi ve âdil değildir. Çünkü o, benim acılarımın ve elemlerimin sonsuzluğunu anlamadı. Oh!.. Oğlumu kim bana verecek! Acaba onu ebediyen mi kaybettim? Merhamet, merhamet Allahım!...

«Sual — Sakinlesiniz bakalım, ümitsizce taşkınlığınıza nihayet veriniz. Düşününüz ki, eğer oğlunuzu tekrar görmek için bir çare arıyorsanız, bu, sizin yaptığınız gibi Allaha küfretmek değildir. Kendinizi ona hoş göstereceğiniz yerde, üzerinize daha büyük şiddeti çekiyorsunuz.

«Anne — Bana artık oğlumu göremiyeceğimi söylüyorlar. Onu cennete götürdüler, o halde ben cehennemde miyim? Annelerin cehenneminde miyim? Böyle bir yer var mı? Ben ondan fenasını görüyorum...» (26/353)

Yukardaki müşahedelerde bizi ilgilendiren şu noktalar çok şayanı dikkattir. Bu noktalar metinde de tarafımdan büyük harflerle işaret edilmiştir :

a — İntihar eden bir kimse uzun zaman öldüğünü bilmiyor ve buna inanamıyor.

b — Tam intihar edeceği saniyedeki çok acı; çok ıstıraplı ve

çok müphem ve korkulu ruh halinin ve duygularının gittikçe şiddetini arttırarak devam ettiğini görüyor.

c — İntiharına sebep olan âmilin ortadan kalmadıktan başka sağlığındakinden daha kötü, daha ağır baskı ile kendini ezmekte devam ettiğini ve hattâ ebedîleştiğini zannediyor.

İşte bütün bu haller bir spiritizma celsesinde teşevvüş gösteren böyle bir ruhun başlıca ıstırap kaynağım teşkil ediyor.

3 — Şimdi vereceğimiz misâl —tâbirimi mazur görünüz— çifte kavrulmuştur. Yâni, bu hikâyenin kahramanı hem Tanrının varlığını inkâr etmek, hem de kendini öldürmek talihsizliğine uğramış bir zavallıdır :

«M. J. B. D... münevver bir zattı. Fakat ademci (yoklukçu) materyalist fikirleriyle kafası son haddine kadar doymuş hale gelmişti. Ne Tanrıya, ne de bizzat kendi ruhuna inanırdı. Ölümünden iki sene sonra, akrabalarının talebi üzerine, Paris Spiritizma Cemiyeti tarafından* davet edildi.

«Davet. — Istırap çekiyorum! Ben lanetlenmiş bir adamım.

«S. — Biz. akıbetinizi öğrenmek istiyen akrabalarınızın ricası üzerine sizi davet ettik. Bu davetimizin sizin üzerinizde hoş mu, yoksa zahmetli mi tesir yaptığını lütfen söyler misiniz?

«Cevap — Zahmetli.

«S. — Ölümünüz arzunuzla mı vaki oldu?

«C. — Evet. (Medyom cok güçlükle yazıyor, yazı kaba, intizamsız, titrek ve okunamıyacak kadar kötüdür. Başlangıçta hiddet alâmeti var, kalem kırılıyor, kâğıt yırtılıyor.)

«S. — Sakin olunuz, hepimiz sizin için Tanrıya dua edeceğiz.

«C. — Tanrıya inanmağa icbar ediliyorum.

«S. — Kendinizi mahvetmeğe sizi sevkeden âmil ne idi?

«C. •— Ümitsizce geçen bir hayatın 'sıkıntısı...

«S. — Hayatın devrimlerinden kaçmak istediğinize göre bari bundan bir şey kazandınız mı? Şimdi daha mutlu bir halde misiniz?

«C. — Niçin varlık yok?

«S. — Lütfen, muktedir olabüdiğiniz kadar oradaki halinizi anlatınız.

«C. — Bütün inkâr etmiş olduğum şeylere inanmağa mecbur tutulmaktan ötürü azap çekiyorum.

«S. — Sağlığınızda taşımış olduğunuz yoklukçu maddeci düşünceler size nereden gelmişti?

«C. — Daha evvelki hayatta ben kötü bir insandım. Bunun neticesi olarak ruhum, son hayatımda şüphe hissiyle eziyet edilmek akıbetine mahkûm edildi. Ve işte bu hisse dayanamıyarak kendimi öldürdüm.

«C. — Kendinizi suda boğduğunuz sırada neticenin nasıl olacağım umuyordunuz? O anda neler düşünüyordunuz?

«C. — Hiçbir şey. Benim için hayatın sonu yoktu. Fakat iş olup bittikten sonra bu dünyadaki mahkûmiyetimin kendimi öldürmemle nihayet bulmadığını ve daha çok çekecek ıstırabımın olduğunu gördüm.

«S. — Artık şimdi Tanrının, ruhun ve gelecek hayatın mevcudiyetine inanıyor musunuz?

«C. — Maalesef hayır. Daha bu duruma gelecek kadar azabımı bitirmiş değilim».

«S. — Erkek kardeşinizi orada gördünüz mü?

«C. — Oh! Hayır.

«S. — Niçin?

«C. — Neden işkencelerimizi bir araya getirelim? Felaket uzaklaştırır, saadet birleştirir, heyhat!

«S. — Biraderinizi buraya, sizin yanınıza çağırsak, onu görmekten memnun olur musunuz?

«C. — Hayır, hayır! Ben çok aşağılardayım.

«S. — Onu çağırmamızı neden istemiyorsunuz?

«G. — O da mesut değil de ondan.

«S. — Onu görmekten korkuyorsunuz...

«C. — Hayır, sonra...

«S. — Ailenizden bir dileğiniz var mı?

«C. — Benim için dua etsinler.

«S. — İnsanlar arasında sizin dünyada taşımış olduğunuz kanaati güdenler var; bunlar hakkında ne dersiniz?

«C. — Ah!... Talihsizler! Diğer hayatın varlığına inanabüseler! Onlar için en hayırlı dileğim budur. Eğer onlar buradaki benim hazin durumumu bilselerdi derin derin düşünülürlerdi.

«(Bunu müteakip bu zatın kendisi gibi materyalist olan, fakat tabiî ölümle ölen biraderi çağrılıyor. O da öteki gibi bedbaht olmakla beraber cndan daha sakin haldedir; yazıları açık ve okunaklıdır.)

«(Davet — Bizim çektiğimiz ıstırap sizler için faydalı bir ders olsun. Ve başka hayatın mevcudiyetine sizi inandırsın. O hayat ki, orada imansızlığın ve kabahatlerin cezası çekilir.

«S. — Buraya çağırdığımız biraderinizle görüşebiliyor musunuz?»

«C. — Hayır, o benden kaçıyor.

«S. — Siz ondan daha sakin bulunuyorsunuz, çekmekte olduğunuz ıstırap hakkında bize daha açık bir fikir verebilir misiniz?

«C. — Arz üzerinde kabahatlerinizi itiraf etmek zorunda kaldığınız zaman izzeti nefsinizin ve gururunuzun incinmesinden dolayı bir ıstırap duymaz mısınız? Hatada olduğunuzu size ispat eden birisi karşısında küçük düşmeniz endişesi ruhunuzu isyana sevkettirmez mi? Peki, bütün hayatmca ölüm ötesinde hiçbir şeyin mevcut olmadığına iyice inanmış bir kimsenin ne türlü azap çekmesini istiyorsunuz? O, buraya gelip de birdenbire parlak hakikât güneşi ile karşılaşınca cansızlaşır, itibarsızlık içinde kalır ve bunun arkasından da Tanrının varlığını uzun zamandanberi unutmuş olmaktan mütevellit vicdan azabı içinde kıvranmağa başlar. İşte o zaman bu hali dayanılmaz bir şekil alır. O, ne huzur bulabilir, ne de istirahat. Onun bir azıcık sükûneti ancak ara sıra kendisine temas edip geçen Tanrı rahmetiyle mümkün olabilir. Zira kibir etmesi, bizim zavallı ruhlarımızı kamilen sarsmıştır. (Yâni kibir, ilâhî rahmetin bu ruhlara nüfuz edebilmesine engel olur. B. R.) Bu uğursuz elbisenin üzerimizden atılmış olması için daha çok uzun zamana ihtiyacımız vardır. Bizim bundan kurtulabilmemize ancak kardeşlerimizin duaları yardım edebilir.

«S. — Bu kullandığınız «kardeş» tâbiri dünyadaki insanlara mı, yoksa ruhlara mı aittir?

«C. — Her ikisine de.» (26/365)

Yukardaki misâl, intihar edenlerini gurubuna dahil olmakla beraber, dünyada iken yanlış ve kötü bir kanaate saplanmış varlıkların spatyom hayatlariyle de ilgili bulunduğundan biraz sonra arzedeceğim bu türlü ruhların gurubuna da güzel bir müşahede olarak sokulabilir.

Şimdi şahsi mesaimiz neticesinde almış olduğumuz tebliğlerin intihar aleyhinde bulunan parçalarından bazılarını yazmağa sıra geldi. Bunlar bu zavallı ve mustarip varlıkların haleti ruhiyelerini bütün canlılığı ile gösteriyor.

(Orijinal müşahede — Medyom L..., tarih 21-V-1947, Vetire: psikografi, rehber : Kadri, Operatör: B. Ruhselman.)

«B. R. — İntihar edenlerin ilk spatyom hayatları hakkında bizi lütfen biraz aydınlatır mısınız?

«K. — Onun intihar ederken duyduğu o ilk anlardaki fena bir ruh ıstırabı vardır ya... Tabiî siz bunu bilmezsiniz. Ben de anlatamam. Nasıl söyliyeyim? İşte anladığımız o ıstırap içinde kendini öldüren, sürekli olarak bocalar. En fena azap, idam mahkûmunu astıkları zaman değil, onu hapishaneden sehpaya götürdükleri zaman zarfında mahkûmun geçirdiği ruh ıstırabıdır. Asıldıktan sonra duyduğu azaplar bunun yanında hiçtir. Tabiî hiç değil, yâni biri şüpheli, diğeri bilinendir. O, sehpaya gidinciye kadar ölümün ne olduğunu bilmediği için iki ıstırap arasındadır. Asıldıktan sonra hiç olmazsa birinden kurtulmuştur.

İşte intihar eden de tüfeği çekinceye kadar muhtelif ruh halleri içinde ve bir çok ıstırap çekerek kıvranır, en fena anları yaşar. Ve intiharı da esasen bu azaptan kurtulmak için yapmıştı. Ölerek bu azaptan kurtulacağını kurmuştu. Halbuki ölünce azabının bitmeyip, tersine arttığını görür. Fakat bir daha ölmeğe imkân yok ki, ona teşebbüs etsin de bu ıstıraptan kurtulabilsin!... Bu, öyle fena bir haldir ki, anlatmıya kelime bulamıyorum...

O zaman bu ruh ne yapar? Onun yanma hiç bir varlık, hattâ en bayağı ruhlar bile yanaşamaz. Bu ruhun karanlık içinde, kendi ıstırabiyle başbaşa böyle senelerce kaldığını tasavvur ediniz... Neticeyi göremez, sürekli bir ıstırap içindedir. Bu ıstırabın ne vakit biteceğini takdir edemez, sonunun ne olduğunu, ne olabileceğini kestiremez. Gideceği yol malûm değil... Velhasıl, ben bu kadarına değil, hattâ bunun çok yakın derecelerine bile sizin, ne düşmanlarınızın, hiçbir kimsenin şahit olmamasını dilerim.»

Büyük dostumuz Kadri'nin bu sözleri bir müntehirin çok korkunç olan haleti ruhiyesini bütün hususiyetleriyle ve incelikleriyle açıkça belirtmektedir. Bu ifadelerden anlaşılacağı gibi intihar eden kimsenin haleti ruhiyesi, tabancayı şakağına dayayıp tetiği çekinceye kadar geçen andaki kötü ve ıstıraplı ruh haletinin daha şiddetlenmiş ve sürekli olarak devam eden şeklidir. Kurşun namludan çıkar, kafatasını parçalar, bütün bu bir anlık zaman içinde, sinirleri ne kadar kuvvetli olursa olsun, her insanın —ve bilhassa intihar gibi alçakça ve âdice bir düşkünlüğü irtikâp edecek kadar kcrkak ve zayıf ruhlu bir kimsenin— korku, pişmanlık ve şüphe karışımından şekillenmiş, çapraşıklık içinde yuvarlanacağı bir kuyu, bir boşluk, bir karanlık vardır. İşte intihar ederken onun dünyada içine yuvarlandığı bu kuyu, bu azap çukuru spatyom hayatının bir başlangıcı ve bir temeltaşı olur ve bu hal başlayınca felâket tahammül edilmez bir şekil alır. Bunun bir saniyelik tahay-

yülü bile insan düğünce ve duygusunu allak bullak ederken, bir de ne vakit biteceği belli olmadan bu ıstırabın şiddetinden hiç bir şey kaybetmeksizin seneler ve senelerce devam edişini düşünmeğe kimse dayanamaz.

Şimdi bu katagoryadaki varlıkların haleti ruhiyelerini çok güzel ifade eden bir müşahedeyi takdim ediyorum. Bunun büyük bir ilmî kıymeti vardır. Bu müşahedenin ehemmiyetini takdir için metapsişik mevzuatın birçok ince noktasına nüfuz etmiş olmak lâzımdır. Burada biz bu cihetin izahına girişecek değiliz. Bu izah ancak ileride tedricen elde edilecek bilgilerin yardımı ile mümkün olacaktır.

Bu müşahede gerek şekli ve gerek izahı bakımından tamamiyle orijinaldir. Yâni, klâsik spiritualist ekole mensup bir nazariyeci için bu müşahede henüz kapalı bir kutu gibi kalır.

Bilhassa psikolojik infisal yolu ile çalışmalarda iyi ve bariz neticeler halinde tebellür eden bu nevi müşahedeler az değildir. Bu kitabın diğer bentlerinde de bunlardan istifade edilecektir. Bu müşahedenin mânâsım kolaylaştırmak için bir iki kelime ile onun şeklini izah etmek faydalı olacaktır.

Burada birbirinden uzak ve mahiyet itibariyle birbirinden ayrı iki hâdise muayyen bir haleti ruhiye içinde bulunan medyom tarafından sıra ile takip edilmektedir. Bu hâdiselerden biri, dezenkârne olmuş, yâni ölmüş bir insan ruhunun henüz dünyadan ayrılmazdan evvelki hayatına aittir. Diğeri ise onun dünyadan ayrılışım müteakip başlıyan spatyom hayatiyle ilgilidir. Çok sayam dikkat ve öğretici mahiyette neticeler veren[1] bu tarzdaki araştırmalar üzerinde şimdiye kadar pek durulmamıştır. Yâni, öbür âlemdeki varlıklarla konuşulurken onların dünyamızdaki hayatiyle de ayni zamanda, ayni yoldan meşgul olunmamıştır. Ruhların spatyomda tetkik mevzuu olarak seçilen hayatlariyle mukayeseli bir etüt unsuru kıymetini haiz dünyadaki hayatları, ya o adamları dünyada iken tanıyan deneycilerin tanıklığına göre veya o ruhları kendi dünya hayatlarına ait anlatabildikleri hikâyelere nazaran veyahut da bir rehber ruhun ifadesi esas tutularak mütalâa edilebilmiştir. Bütün bunlar daima noksan ve **hatalı** çarelerdir. Burada bizim kullandığımız usul ile, medyomumuz —kudreti derecesine göre~ o ruhun hali hazırdaki hayatını müşahede edebildiği kadar açıklık ve emniyetle mazisine ait bazı mühim hâdiseleri de aynen görebiliyor. Bu aşağı yukarı, Ruh ve Kâinat Kitabında uzun uzadıya bahsettiğimiz ekminezi gibi bir fenomendir (5/536 - 562).

Şu halde bu usul ile çalışıldığı taktirde çoktan ölmüş bir insan ruhunu, dünyadaki hayatının son safhasında yakalayıp spatyoma intikaline kadar takip etmek ve spatyomdaki hayatının mütalâasına da bir sinema şeridinde olduğu gibi devam etmek mümkündür. Medyomluğun bu varyetesi hakkında medyom serisi neşriyatımızda lüzumu derecesinde bilgi verilecektir.

Şimdi tamamiyle kendi tecrübelerimiz neticesinde elde etmiş olduğumuz bu müşahedeyi ayrıntılariyle takdim ediyoruz.

(Orijinal müşahede. — Medyom : B. Hüseyin Turgut. Operatör: B. Ruhselman. Rehber: Şems ruh. Vetire: Psikolojik infisah. Tarih : 22/VII/1974, Yer : izmir.)

(Bu müşahede iki kısımdır : Birinci kısım, medyomun spatyomda temasta bulunduğu, kendini öldüren insan ruhunun henüz spatyoma geçmezden evvelki dünya hayatına aittir. İkincisi ise ayni ruhun medyom tarafmdan müşahede edilen spatyomdaki hayat safhasiyle ilgilidir.)

Birinci Kısım

«H. T. — Kalabalık bir yer görüyorum. Büyük bir şehir. Çehresi gayet değişmiş, tanınmaz hale gelmiş (Mevzuu bahis olan şahıs, medyomun spatyomda irtibatta bulunduğu bir ruhun dünyadaki halidir.)... Çok pejmürde kıyafette... Hasta ve ateşi var. Kafatası boşalmış, kalbindeki hisleri sönmüş... Hem fikirleri, hem de duyguları darma dağınık ve mahiyetsiz bir hal almış... Bir histen diğerine, bir düşünceden başkasına atlıyor. Birbirine zıt haller içinde ıstırap çekiyor...»

Bu satırlarda çok mühim, psikolojik hakikâtler vardır. Tekrar ediyoruz: Bu imajlar birer fantezi değildir. Zira onların ilmî izahı yapılmıştır. Bunlar o ruhun intihar etmezden evvelki dünya hayatından gerçek parçalardır. Ve bu zavallı ruh dünyada iken bu ruh hâlini aynen geçirmiş olmalıdır.

«Cebine sokmuş olduğu ellerinin tırnaklariyle kendi etlerini yırtıyor... Etrafındaki çehreler ona mutlu ve kendisine karşı lâkayıt görünüyor. O, bir çehre arıyor... Bu, kendisine acıyacak bir çehredir. Fakat onu bulamıyor... Birisi yanından geçerken acır gibi ona baktı. Ama, o da durmadı ve başını salhyarak acele ile oradan uzaklaştı.

«Hava soğuk ve rutubetli. O bu soğukluk ve sefalet içinde herkesi mutlu, herkesin hayatını çekici görüyor. Ve herkesin eğlenmekte, zevketmekte olduğunu düşünüyor...

«Gîelişigüzel bir yön tuttu gidiyor... Hep gidiyor. Şimdi şehir dışına çıktı (Burada medyomun sesi iyice ve işitümiyecek kadar yavaşlamış ve kısılmıştı). Fakat buradan öteye nereye gideceğini bilmiyor. Onu bir şosenin üzerinde görüyorum. Ayağına bir şey dokundu: Demir yolunun üzerinde. Şimdi yorulduğunu duyuyor. Ve demirin üzerine oturuyor. Ateşi o kadar fazla ki, havanın çok soğuk olmasına rağmen, kendisini yakıyor. Bundan ötürü, üzerinde oturduğu demirin serinliği ona haz verdi... Şimdi aklından demiryolu geçiyor: Bu yol neye yarar?... Buradan şimdi bir tren geçecek, önünde ağır bir lokomotif, arkasmda da vagonlar var. Herhalde bu vagonların içinde yüzü gülen adamlar seyahat ediyorlar... Onları kıskanıyor. Fakat bu sırada şuuru biraz yerine gelir gibi oluyor ve kendi kendine soruyor: Acaba bu trenin içinde de benim gibi ıstırap çeken var mı? Acı acı güldü... Varsa o da benim gibi yapsın!.... dedi. Ve, boynu tam demirin hizasına gelecek şekilde, başım yere koydu. Bir müddet bekledi... Kulağına gelen uğultu uzaktan bir trenin yaklaşmakta olduğunu haber veriyor... Fakat henüz çok uzakta... Birdenbire zihninde bir kıvılcım çaktı. Ya makinist kendisini görür de treni durdurursa?... Bunu düşünerek ayağa kalktı. Dönemeçli bir yer arıyor... Yürüyor. Tren yolunun bir tepeciğin yanında kavis yaptığı bir yerine geldi. Burası münasip, diyor. Oraya yattı (Uzunca bir sükût.)..., Trenin kendisine çok yaklaştığına hükmettiği bir anda gözlerini açıyor. Demir kütlenin kendisine ancak bir karışlık mesafede olduğunu görüyor... Tren geçti. Bir et yığım görüyorum...»

Müşahedenin bu birinci kısmım, bu vetirenin işleyişini izah edeceğim kitapta yazmaklığım lâzımgelirdi. Fakat aşağıdaki kısımla bu yazdığım kısım karşı karşıya getirilince biribirinden bambaşka iki haleti ruhiyenin nasıl meydana çıktığını tebarüz ettirmenin faydasını düşünerek böyle hareket etmek zorunda kaldım. Birinci kısmadaki ruh hali ne kadar korkunç ve ıstıraplı olursa olsun gene az çok şuurludur. O, muhitini tanıyor, oldukça muhakeme edebiliyor, hüviyetini tamamen kaybetmemiştir. Medyoma intikal ettirebilecek kadar ıstırabını müdriktir. Bu ıstırap çekişini duyması dahi varlığını idrak edebilmiş olduğunu göstermesi bakımından bir kıymettir!... Henüz iradesi serbest. İstediğini yapabüiyor. Demir yolunun bir yerinden kalkıp, diğer bir yerine yatabiliyor. İşte oradan da kalkar ve bu felâkete, bu alçaklığa meydan vermez.

Fakat müşahedenin ikinci kısmına gelince felâketin dehşeti bütün çıplaklığı ile kendisini gösteriyor. Bu kısmındaki ruhu o kadar şaşkın görüyoruz ki, onu tanımak hemen hemen mümkün olmuyor. Onun artık ne muhakemesi, ne düşüncesi, ne iradesi, ne huzuru, ne mazisi, ne hâli ve istikbâli kalmıyor. O kadar ki, medyom ondan rabıtalı hiçbir fikir alamadığı gibi, ona istediği gibi de yaklaşamıyor. Ve bizim bütün telkinlerimize, ricalarımıza, medyomun da kendi çabalarına rağmen onunla görüşebilmek mümkün olmuyor. Kendisi yalnız kendisine göre değil, bir müşahide nazaran bile yaşıyor mu, ölü mü, insan mı, hayvan mı!... Belü değil. Eğer medyom o sırada bir hayvanın ruhu üe karşılaşmış olsaydı, belki onda, bu zavallı bedbahttan biraz daha fazla zekâ ve hayat eseri görebilirdi. Kimbilir onun bu hali kaç zamandanberi devam ediyor. îşte aşağıda okuyucularınım bizzat tetkik edecekleri bu haleti ruhiyeyi, ancak yukarıda vermiş olduğum misâllerle ve büyük dostumuz Kadri'nin izahatı sayesinde biraz anlıyabilmek mümkün olacaktır.

İkinci Kısım

«(Uzun bir sükûttan sonra :)

«Operatör — (Medyoma hitaben:) Şimdi neredesiniz?

«H. T. — Üst ve alt, iki tabaka arasında, iki âlem arasında intişar ediyorum (tesir yayıyorum)...

«B. R. — Duygunuz nasıl?

«H. T. — Bana sempatik olmıyan bir âlemle acı, tatlı temaslar yapıyorum.

«B. R. — Siz halen kimsiniz?

«H. T. — Hangi devredeki benden bahsediyorsunuz? Dünyadaki mi, buradaki mi?

«B. R. — Şimdi içinde bulunduğunuz muhit ve andaki sizden bahsediyorum.

«H. T. — Bu anda muhitinin antipatisi üe mücadele halinde bulunan, fakat beşeriyetin istifadesi maksadiyle bilgi toplamağa çalışan ve bunun için etrafiyle anlaşmak istiyen bir kardeş... (Burada, doğrudan doğruya bu vetirenin izahına ilişkin olan medyomun sözlerinden şimdilik sarfınazar ediyoruz. B. R.)

«B. R. — İntihar eden adamın dünyadaki son hayat safhasını öğrendik. Şimdi bu ayni adamın spatyomdaki hayatım takip etmek istiyoruz. Şems ruhun yardım ve himayesiyle —mahzur yoksa — bu işi tahakkuk ettiriniz.

«H. T. — Mahzur yok...

«B. R. — O halde demin geçmişinden bahsettiğiniz ruhu müşahede ediniz.

«H. T. — O, ihtizaz yapamıyor veyahut daha doğrusu çok büyük cehitler sarfederek ancak kesik kesik intişarlar yapabüiyor. Bunlar da bir nevi işkence ve eziyet duyanların ifadesidir. Bu ruhun yapabildiği ihtizaz orada bulunan diğer mustarip ruhlarmkinden de daha başka türlü... (Spatyom diünde intişar, ihtizaz yapmak gibi tâbirler, konuşmak, muvasala peyda etmek, anlatmak, anlaşmak anlamlarına gelir. B. R.) Bu ihtizazlar hem kısa, hem de dar sia dahilinde çok süratli bir karakter gösteriyor. Bunlarda mânâ yok gibi... Ancak güçlükle şunlar sezilebiliyor: Arz küresine doğru bir çekiliş, bir temayül, maddî beden içine girmek hasreti... O hep maddî bedene biran evvel kavuşmağı istiyor.

«Neşrettiği ihtizazlar bir nevi noksanlık ifade ediyor... Bir tatminsizlik, zorla bozulmuş bir nizamın huzursuzluğu var... O kadar ihtizazları intizamsız ki, adetâ etrafında bile intizamsızlık husule getiriyor... O, mutlaka madde ile temasa geçmek derdiyle çırpmıyor... Ve gayrî muntazam olan ihtizazları hedefsiz istikametlerde dağılıp gidiyor... Bu varlık bu muhitte bulunduğu halde, kendisinin, buranın malı olduğunu zannetmiyor.

«Zira o muntazam işleyen bir mekanizma içinde kendi ahenksizlik ve intizamsızlığı ile bir pürüz halinde kalmıştır, (intihar etmenin bu kötü akıbeti, yâni azabı; bazılarının akıllarına gelebileceği gibi ilâhî bir kapris veya ceza mahiyetinde bir şey değildir. Yukardaki cümle içinde, bu hâdisenin ilmî izahının anahtarları vardır ki, sırası gelince ondan da bahsedilecektir. B. R.) O, buradan kurtulmak istiyor. Lâkin o hususiaki kanun ve kurallar dolayısüe bunu yapamıyor, kendi iradesi buna muktedir değildir (Herhalde bu varlık spatyoma uzunca zaman evvel geçmiştir. O, bedeninden kurtulduğunu, yâni öldüğünü biliyor; fakat buna, yâni spatyom hayatına tahammül edemiyor ve tekrar bedene dönmek hırsı içinde çırpmıyor. Şu halde intihar eden evvelâ az çok uzun bir devre zarfında bedeninden kurtulamadığını, ölmediğini zannederek azap çekiyor; fakat bu devre geçtikten sonra başlıyan müteakip devrede de bedeninden ayrılmaktan mütevellit başka bir azap içine düşmekte gecikmiyor. B. R.). Hırçın bir görünüşü var... Meyus... Ahenk bozucu bir varlık... Bir türlü karamsar olamıyor... Huzur bulamıyor... Yapmış olduğu zoraki hareket onu, bulunduğu muhitten tamamlanmamış olarak çekip aldığı için o, burası ile kaynaşamıyor, istikrarsız olarak, kendi iradesi dışında bir takım kanunlara ve cereyanlara tâbi...

«Kendisinde bir eksiklik duyuyor... Hiç bir arzusu, hiçbir surette temin edilmiyor... İhtizazları tam değil, hedefsiz ve istikametleri mütemadiyen değişerek onu **adetâ** gayrı muntazam ve şaşkın bir kışkırtıcı varlık halinde kendi âleminden kopmuş bir parça gibi menfaya (sürgün yerine) sürüp götürüyor... Körü körüne gidiyor (Dikkat edilirse bu adamın sağlığındaki ruh hallerine ait bazı motifleri buradaki hayatında da görmek mümkün olur. B. R.). Dış kuvvetler onu tutmasa o, bir yere çarpacak... Sübjektif cephesi çok kapalı... Çok menfi... O, karanlık, ıstırap ve şiddetli bir ihtiyaç karşısında, bir tamamlanmak ihtiyacı içinde tatmin edilmemiş olmaktan mütevellit huzursuzluk duygusu ile avare bir halde... Ben onu şimdi böyle görüyorum.

«B. R. — Bu adamdan fikir alabiliyor musunuz, kendisi bu durum hakkmda ne düşünüyor?

«H. T. — Çok eksik ve hemen hemen anlaşümıyacak kadar karışık olarak alıyorum. O, kendisine demir kütle çarpacağı âna kadar, durumunu iyice kavnyabiliyordu. O zaman ondan çok iyi fikir alabiliyordum; onunla temasım iyi idi. Fakat şimdi de temasım olduğu halde muntazam fikirler ondan bana gelmiyor... O, ahenkli ve muntazam bir ihtizaz yapamıyor. İntişarlarında hiçbir fikir tebellür etmiyor (Şimdi bu varlıkla bir spiritizma celsesinde karşı karşıya bulunduğunuzu düşününüz, onunla anlaşabilmeniz nasıl mümkün olur? B. R.)... Bana ondan ihtizazlar geliyor, ama çok siük ve eksik olarak... Belki de bu ihtizazlardan —istikrar olmadığı için — mânâ çıkmıyor. Zira bu varlık bir âlemi tamamlamadan oradan ayrılmanın, kanun icabı olan sonuçları yüzünden ancak eksik ihtizazlar yapabiliyor, ayni zamanda da bulunduğu hale intibaksızlık yüzünden kararlı bir durum gösteremiyor.

«B. R. — Bu varlık dünyadaki ve oradaki hayatı hakkmda ne düşünüyor, öldüğünü biliyor mu?

«H. T. — İhtizazları gibi idraki de bulanık ve noksan. Dünya hayatiyle tuhaf bir âlem arasında gayri muayyen ve acaip bir durumda kalmış olmaktan mütevellit bir şaşkınlık içinde bulunuyor. Tebellür etmiş müspet bir fikre mâlik değil.»

Bu tek müşahede ayrıca bir broşürü, hattâ bir kitabı doldurabilecek tetkik ve tahlile müsait ilmî mahiyeti haizdir. Neo-spiritüalizmanın moral serisine müteallik neşriyatımız sırasında bu neviden müşahedeler üzerinde başka bir bakımdan da uzun uzadıya durulacaktır.

B- KATİLLER

Şimdi kaatillerin, mücrimlerin (suçluların) ve canilerin spat-yomdaki haleti ruhiyelerini mütalâa etmeğe başlıyoruz. İşe evvelâ, gene Allan Kardec'in müşahedeleriyle başlıyacağım. Büyük bir araştırıcı ve gözlemci olan Allan Kardec böyle çok geri varlıkların hayatım iki zümreye ayırıyor : Birinci zümredekiler hatâlarını anlamağa başlamış ve yaptıklarına pişman olmuş varlıklardır; ikinci zümredekiler ise, henüz bu derece ilerlememiş, yâni hatâlarım itiraf edecek durumuna girmemiş cani ve geri varlıklardır. Bunlar henüz ıstırap çekmeğe başlamamışlardır.

Halbuki bu görünüş doğru olmakla beraber tamamiyle zahiridir. Yâni, hem birinci, hem de ikinci zümredekiler azap çekmekten korunmasız kalmamışlardır, yalnız ikincilerin teşevvüş hallerini intaç eden (sonuçlandıran) dünyaya bağlılıkları ve bu bağlılıktan dolayı beşerî itiyatlarla körleşmiş olmaları, meselâ gurur ve kibirleri bu çektikleri azabı maskeliyecek kadar şiddetli olduğundan, onlar sanki azap çekmiyormuş gibi görünürler. Bunların bazıları da azap ve ıstırap gayyasına o kadar gömülmüşlerdir ki, bunu ifade edebilmek için en ufak bir hareket, bir kudret, bir zekâ eseri bile göstermiyecek durumdadırlar. Biraz aşağıda nakledeceğim Kadri'nin kıymetli tebligatından bazı parçalarla bu hakikâti daha açık olarak okuyucularıma açıklamış olacağım.

Bu ikinci guruptakilerin durumu birincikilerden şüphesiz daha çok hazindir. Zira ıstırabı açıkça çekmeğe başlamış olanlar artık bu yola, yâni ödeme yoluna girmişlerdir. Halbuki diğeıleri buna henüz başlamamışlardır bile. Ve onların vicdanlarında artan tazyik son haddini bulup günün birinde bütün şiddetiyle infilâk ederek büyüklenme bulutunu dağıttığı zaman bu ruhların, içinde yuvarlandıkları azabın şiddetine yalnız şahit olmağa bile her varlık dayamıyacaktır.

Şimdi Allan Kardec'in birinci zümredeki varlıklardan, yâni pişman olmuş, ıstıraplarını duymağa katlanmış ve kabahatlerini, azaplarım izhar etmek kudretini iktisap etmiş kaatillerden **bahis** bir iki müşahedesini veriyorum :

«31/XI/1857 de idam edilen kaatü Lemaire 29/XII/1958 de (yâni idamından bir sene sonra) celseye davet edilmiştir :

«Davet. —

«Cevap — Buradayım.

«Sual — Bizi görünce ne duydunuz?

«C. — Utanıyorum.

«S. — İdam edileceğiniz son âna kadar aklınız başınızda mı idi?

«C. — Evet.

«S. — İdamınızı müteakip yeni hayatınızı derhal kavrıyabildiniz mi?

«C. — Muazzam bir teşevvüş haline daldun ve hâlâ da o haldeyim. İdam edileceğim sırada müthiş bir ıstırap içinde idim. Kalbim sızlıyordu/Giyotinin ayak ucuna ne olduğunu aıdıyamadığım bir şeyin yuvarlandığını gördüm. Akan kanı da gördüm. O zaman ıstırabım daha çok şiddetlendi.

«S. — Bu bahsettiğiniz ıstırap meselâ bir yaralanmadan veya bir uzvun kesilmesinden mütevellit acı gibi yalmz fizik acıdan mı ibaretti?

«C. — Hayır, burada bir vicdan azabını tasavvur ediniz. Bu, büyük bir ıstıraptır (Görülüyor ki, bu ruh, o esnada ne kafasının kesildiğini, ne beden acısını duymamış; fakat ondan daha beter olan vicdanının azabı içinde öbür âleme intikal etmiştir. Bu noktaya gelince, dünyada iken vicdana ve onun tevlit edebüeceği azaba ehemmiyet vermek istemiyenlerin bu gafletine karşı ne kadar acısak azdır. B. R.).

«S. — Bu azabın daha ziyade şiddetlendiğini ne vakit duymağa başladınız?

«C. — Ruhum serbestlenince...

«S. — Yeni hayatınıza girdiğiniz zaman ilk duygunuz ne olmuştu?.

«C. — Tahammül edilmez bir ıstırap, sebebini tayin edemediğim, hançer gibi saplanan bir vicdan azabı.

«S. — Sizinle birlikte idam edilen suç ortaklarınızla orada buluştunuz mu?

«C. — Evet, bu da bedbahtlığımızı arttırmak için oldu. Zira birbirimizi görmemiz de devamlı bir azaptır, birimiz diğerini cinayetle itham ediyor (Bütün bunların birer imajdan ibaret olduğunu; fakat ruhlarda gerçek birer intiba bıraktıklarım okuyucularımıza hatırlatırız. B. R.) (5/229-234)

«S. •— öldürdüklerinizi orada görüyor musunuz?

«C. — Görüyorum. Onlar mesut. Onların nazarları beni **her** yerde takip ediyor. O nazarların ta ruhuma nüfuz ettiğini duyuyorum. Onlardan kaçmağa beyhude **yere** uğraşıyorum.

«S. — • Cinayetinizin affedileceğini ümid ediyor musunuz?

«C. — Bilmiyorum.

«S. — Onu nasıl ödiyebileceğinizi düşünüyorsunuz?

«C. — Yeni tecrübeler geçirmekle. Fakat bana öyle geliyor ki» benimle bu tecrübelere bağlıyacağım zaman arasında bir ebediyet var!

«S. — Şimdi nasılsınız?

«C. — Ben ıstıraplarımın içindeyim.

«S. — Sağlığınızla Montdidier hapishanesinden nasıl kaçmış olduğunuzu bize anlatır mısınız?

«C. — Artık bir şey bilmiyorum. Istırabım o kadar şiddetli ki, artık cinayeti hatırlamıyorum. Beni bırakınız» (26/387).

Burada tebarüz ettirilmesi lâzım gelen mühim nokta: Kaatilin bir senedenberi hâlâ ıstırap ve vicdan azabı çekmesi, ıstırabının bazan bütün hâtıralarım silecek kadar şiddetlenmesi ve öldürdüğü insanların kendi üzerindeki baskısmı duymakta devam etmesidir, işte bir kaatil haleti ruhiyesinin bu vasıfları çok karakteristiktir.

Şimdi gene ayni yazardan aldığım tipik diğer bir müşahedeyi takdim ediyorum. Bu da Allan Kardec'e göre ikinci zümredeki kaatillere aittir.

«Paris spiritizma cemiyetinde bir gün, ruhların öbür âleme intikal eder etmez geçirecekleri teşevvüş devresi hakkında bir münakaşa yapılıyordu. Tam bu sırada davet edilmeden meçhul bir ruh kendi kendisine geldi. Ve aşağıdaki konuşmayı yaptı. Gerçi imzasını atmamiştı ama, onun korkunç bir cani olduğu yazılarından anlaşılıyordu :

« ? — Teşevvüşten ne bahsedip duruyorsunuz? Niçin böyle boş lâkırdılarla vakit geçiriyorsunuz? Siz rüya görüyorsunuz ve boş şeyler peşinde koşuyorsunuz. Meşgul göründüğünüz şeyler hakkında sizin hiçbir bilginiz yok.

«Hayır, efendiler; teşevvüş diye bir şey yoktur. Böyle bir şey ancak sizin beyninizde mevcut olabilir, işte ben de tam mânâsiyle

ölmüş bulunuyorum. Ve ben kendimi, etrafımı, her yeri açıkça görüyorum. Hayat matemli bir komedidir. Ölüm bir tethiştir, bir cezadır, bir arzudur. Bunlar ölümden korkanların, onu alkışlıyanların veya onu temenni edenlerin zaaf veya kuvvetleri derecesine göre değişen telâkkilerdir- Fakat herkes için ölüm, acı bir istihzadır.

«Işık, tıpkı sivri bir ok gibi benim ince varlığıma saplanıyor. Ve varbğımı kamaştırıyor. Beni hapishanenin karanlığı içinde bırakarak cezalandırdılar, katolikliğin batıl itikatlarından hülyalanarak mezarın karanlığı içinde de cezalandıracaklarını zannetmişlerdi. Peki efendiler, fakat asıl karanlıkta olan sizlersiniz. Ve cemiyetten kovulmuş olan ben, sizin üstünüzdeyim.

«Ben düşüncemle kuvvetli halde kalmak istiyorum. Etrafımda çınlıyan ihtarlardan nefret ediyorum. Her şeyi açık olarak görüyorum...

«Cinayet! Bu bir kelimeden ibarettir. Her yerde cinayet yapılıyor. Eğer cinayet insan kütleleri tarafından yapılırsa alkışlanıyor, tekbaşına yapılanlar ise ayıplanıyor. **Manasızlık!**

«Bana acımanızı istemiyorum... Hiç bir şey istemiyorum. Ben kendime yeterim. Ve ben bu iğrenç ışık ile mücadele etmesini bilirim, imza : Dün insan olan birisi (26/240).

Bu tebliğ ilgi çekicidir. Burada en belirli olan ruh karakteri kibir ve küstahlıktır. Ve bunlar, biri azabı maskeliyen, diğeri de maskelenmiş azaptan mütevellit huzursuzluğun tesellisini ariyan iki aldatıcı haleti ruhiyedir. Bu ruh azap çekmiyor değil, fakat çektiği azaba, ne kendisini inandırmak istiyor, ne de başkalarımn ona inanmasına tahammül edebiliyor ki, onun bu kıvranışı dahi evvelkilerine eklenmiş ikinci bir ıstırap kaynağı oluyor.

Biz böyle bir haleti ruhiyeyi bir şuursuzluk hali olarak vasıflandırıyoruz. Fakat bu deyimi dünyada anladığımız «şuursuzluk» mânâsına almamak lâzımgelir. Bu, tam mânâsiyle spatyomun ilk merhalesinde mevcut teşevvüş halinin bir modalitesidir. Bu sakat haleti ruhiye üzerinde, bu bahsin sonunda duracak ve okuyucularıma açık fikir vermeğe çalışacağım.

Zahiren lakayt, fakat hakikâtte müthiş ıstırap çeken bu caninin azabının şiddeti hakkında bir fikir edinebilmek için şöyle düşünebiliriz. Öyle bir insan tasavvur ediniz ki, çekmekte olduğu büyük bir azabın temelli olarak yakasına yapıştığına ve hattâ gittikçe daha da şiddetleneceğine inanmış bulunsun ve kayıtsız şartsız bütün var-

hklara karşı bu azabım inkâr etmek ve herkesi azap çekmediğine inandırmak ihtiyacı içinde çırpmsm, bu adamın çekmekte olduğu azap ve ıstırap kendisi için ne kadar etkili ve tahammülüstü olur! İşte yukarıda bahis mevzuu edilen kaatil de böyle karışık ve çok kötü bir ruh hali içinde bulunmaktadır. Bu kaatilin vicdanımn bütün açıklığı ile feryadına mani olan kibiri; onun aynı zamanda bu derin teşevvüş ve şuursuzluk halini de meydana getiriyor.

Demek ki, Allan Kardec'in «kaşerlenmişler» gurubuna soktuğu bu çok geri varlıkların kayıtsızlıkları tamamiyle dış görüntü ve aldatıcıdır. Ve hakikâtte bu zavallılar, içten kemiren ve kıvrandı- - ran şiddetli azapların ateşi içinde ne olduğunu bilmeden kıvranıp durmaktadırlar. Teneffüsü imkânsız bir havada uzun zaman nefesini tutmak zorunda kalan bir adamın boğulacak gibi duyduğu sıkıntı, böyle azaplarını başkalarına anlatmak kudretinden yoksun bulunan mustariplerin duydukları sıkıntının bindebirini bile ifade etmiyecek kadar kaba ve maddî bir misâli olabilir.

Nitekim o kadar kendini tutmak istemesine rağmen bu varlığın : «Işık beni kamaştırıyor, bu uğursuz ışık ile tek başıma mücadele edeceğim» gibi sözler sarfetmesi, bir refulmamn* arada beliren patlaması gibi kabul olunabüir.

(Orijinal müşahede. — Medyom : L... Operatör : B. Ruhselman, Rehber : Kadri, Tarih : 4/VI/1947, Yer : İzmir, Vetire : psikografi.) ,

«B. R. — Bazı kaatiller vardır ki, adam öldürdükleri halde hiç ıstırap çekmiyorlar ve tınmıyorlar.

«K. — Ya, ya... Siz öyle zannedersiniz. Hiç böyle umursamıyan kaatil olur mu? Esasen umursamıyacak bir insan olsa o, kaatil olur mu idi?

«Evet, o da bir azap çeker ama, hani ben size evvelce kibirden ve gururdan bahsetmiştim... işte bunların da kibirleri ve gururları o azabı çekmekte olduklarını göstermeğe bile mâni olur. Fakat bunların bu gururlan, diğer azap çeken kaatillerin azaplan yanında daha çok elimdir. O ,çok azap çektiklerini gösterenler, artık doğru yola doğru gitmeğe başlamışlardır. Halbuki bu azap çekmiyor görünenler, doğru yola giden yolun daha yarısına bile gelmemişlerdir. Onlar bu yolun henüz başlangıcmdadırlar. Kaç defa kaatil, kaç defa

*** Refulman : Şuuraltına itme, bastırma.**

maktul olacaklardır da, ondan sonra azaplarını duyan ve itiraf eden kaatillerin yerine geçebileceklerdir. Şimdi azap çekmiyor gibi görünseler büe siz onlara inanmayın. Onların çektikleri, hakikâtte çok büyüktür; bunlar ne kötü şeylerdir. Bunları düşünmek bile sizi üzer, ruhunuza tesir eder.»

Fakat bir kısım ruhlar da vardır ki, bunlar hakikaten en geri bir durumdadırlar. Belki Kadri'nin yUkardaki sözlerinin mânâsından da taşacak kadar geride bulunan bu ruhlarda gurur, kibir, böbürlenme gibi en aşağılık duyguların seviyesinden de aşağıda bulunan korkunç temayüller vardır. Onun için bunlar, yukarıdakiler gibi ıstıraplarını büyüklük siperiyle örtebilecek kudreti dahi gösteremezler. Bunların durumu, tam teşevvüş halinin tipik birer örneğidir, denilebilir. Bunlar şüphesiz birer hayvan gibidir, ama insanlıkla hayvanlığın hududundaki varlıklardır. Bu varlıklara «insanlaşmış hayvan ruhu» demek cahiz olur. Bunlar spatyomun ancak en derin teşevvüş halindeki ruhlarıdır. Şimdi vereceğim misâl böyle çok geri bir ruhun teşevvüşe düşmüş halini gösterir.

Klâsik usullerle yapılan irtibat yollarında (Psikografi, psikofoni...), bu ruhlarla anlaşmak ve onların hakikî durumları hakkında ayrıntılı bilgi toplıyabilmek, psikolojik infisal usuliyle araştırmada olduğu kadar kolay ve hattâ mümkün değildir.

Bu varlıklar tamamiyle teşevvüş halinde bulunan şuursuz, kendi âlemlerine dalmış ve çok dar, belki de yalnız bir tek imaj üzerinde tekasüf etmiş (yoğunlaşmış) realitelerinden başka şey görmeyen zavallılardır. Onların bu realiteleri, bir tek temayülleri, bir tek zorunlukla ihata edilmiştir. Bu ilca, bu temayül de, bu en geri varlıklarda, bir kaatil, bir cinayet hırsının ifadesidir.

Bunlar hakikaten mahiyet ve şekline asla vâkıf olmadıkları müthiş bir haleti ruhiyenin zebunudurlar. Bu haleti ruhiye ise kendiliğinden bir ıstıraptır. Böyle hayvanî ihtirasların şuursuzluğu içine gömülmüş bu varlıkların malûl, bâtıl ve dalâletle sıfatlanan sözlerine olan inançlarmdaki kuvvet, onların durumlarına ayrıca korkunç bir hâl, iğrenç bir manzara verir. Onlar ıstıraplarından bahsetmezler; fakat bu bahsetmeyiş, ne onların ıstıraptan, azaptan korunmuş olduklarından, ne de herhangi bir maksatla onu saklamak istediklerinden ileri gelmez. Onların hareketleri, kırbacı yedikten sonra bir hayvanın, sevinçle mi, yoksa can acısı ile mi olduğu anlaşılmıyan koşusuna benzer. Daha doğrusu, onlar henüz saadetin küçük bir zerresini bile tatmamış olduklarından, ıstıraplarının hakikî kıymetini anlamak durumuna henüz girmemişlerdir.

İşte aşağıda takdim edeceğim müşahede böyle bir varlığın misâlini verecektir. Gayet ağır bir durum gösteren, fakat yukarıda arzettiğim misâllerdekinden daha çok korkunç olan bu misâldeki haleti ruhiyeyi istemiye istemiye, fakat bilhassa medyomluk işleriyle meşgul olacak okuyucularımın ruhlar hakkında mümkün olduğu kadar geniş bilgi edinmelerine hizmet maksadiyle mecburen veriyorum: Bu, A. Kardec'in «kaşerlenmiş» dediği aşağı seviyeden daha çok düşkün bir ruh seviyesinin tipik bir örneğidir.

Bu müşahede tamamiyle orijinaldir ve ancak pek kuvvetli psikolojik infisal medyomlariyle bu kadar açık imajları hâvi olarak elde edilebüir. «Pek kuvvetli medyomlarla» dediğimin sebebi şudur:

Medyomluk hakkındaki neşriyatımızı takip etmek zahmetini ihtiyar edecek okuyucularım ileride takdir edeceklerdir ki, bu kadar korkunç bir varlığın muhitine girmek, avrasma karışmak trans halinde iken her medyomun, herkesin kıvırabileceği iş değüdir. Bu, ancak çok kuvvetli ruhların himayeleri altında yapılmasına cevaz verilebilecek bir tetkik mevzuu olabilir. İşte insan dışı denecek kadar **cani** ve o kadar geri olan bu ifritin çok büyük bir ihtiyata ve lüzumlu koruyucu tedbirlere müracaat ederek almış olduğumuz müşahedesini, bir hayli sıkmtı içinde, okuyucularımıza sunuyoruz :

(Orijinal müşahede — Medyom: H. Turgut, Operatör: B. Ruhselman, Rehber: Şems, Tarih: 2/VIH/1947, Yer: İzmir, Vetire: psikolojik infisal).

«B. R. — Bu sözlerinizden, geri muhitlerle ve varlıklarla temasımızın faydalı olacağını çıkarıyoruz. Bu hususta bize lütfen yardım ediniz ve medyomumuzü böyle geri bir varlıkla temas haline getiriniz. (Medyoma hitaben :) Karşınızda bulunan varlığın ve ondan daha yüksek varlıkların himayesi altında ve Tanrının müsaadesiyle, umumun faydalanacağım gözönünde tutarak, geri ve karanlık mıntakalara doğru ininiz. Ve orada geçici olarak kalacağınızı asla unutmayınız. (Bu sırada medyom geri bir âlemle sempatize olmağa başlamıştır.)

«H. T. — Meçhuliyet... Soğuk... Karanlık... (uzun bir sükût.)»

Bu üç kelimenin ifade ettiği mefhum, klâsik ve modern tebliğlerde en geri spatyom mmtakalarında hüküm süren ruh halinin mümeyyiz (belirgin) üç vasfı olarak kabul edilmiştir: Meçhuliyet, soğuk, karanlık... Buna bir de yalnızlık duygusunu ilâve ederseniz, işte gerçek cehennemi keşfetmiş olursunuz. Çünkü bedeninden ayrılmış ve seyyal (akıcı) hâle geçmiş bir ruh varlığı için bu kelime-

lerin ifade ettiği mânâlarda, kinden daha ağır, daha korkunç hiçbir manevî azap düşünülemez. Müşahedeye devam edelim :

«B. R . — Bu içinde bulunduğunuz çevrenin sizin üzerinizdeki tesiri nasıldır?

«H. T. — Ağırlık... Sıkıntı... Coşkunluk... Korkunç hayallerle dolu... Çok san renkte göz... Ağır buharlar... Hava yerine buharlaşmalar...

İşte geri bir spatyom mıntakası, psikolojik infisal yolu ile oralara girebilmiş bir insan üzerinde böyle çok ağır ve sıkıcı bir intiba bırakır. Bu neviden tecrübeler yapılırken bir medyomun buna benzer bir sahne içine düşmesi operatörün derhal nazan dikkatini çekmelidir. Dikkat edilirse, yukandaki intibalar geriliğin, kötülüğün, darlığın, isyanın ve bilhassa «san göz» ün ifade -ettiği canavarlığın ve nihayet ıstırabın, korkunun ve ümitsizliğin birer sembolüdür. Bir medyomun ve bilhassa operatörün nazanndan kaçmaması lâzımgelen bu noktalar çok mühimdir. Gene devam ediyoruz :

«H. T. — Saniyede sonsuz titreşim yapan varlıklar. Bu titreşimler iki periyot içinde cereyan ediyor. Birinde, bir lâhzacık yükseklik, güzellik beliriyor. Fakat bu, çok kısa birim anı kadar, ancak sürüyor ve onu müteakip ayni çehre derhal değişiyor ve altından çok korkunç bir şekil gözüküyor. Bu da uzun sürmüyor ve tekrar çehre, hoşa gidebilecek bir manzara alıyor. Bu hoşa gidecek manzaraya bakarak ona yaklaşmak istiyorum, fakat bu hâlim karşısında birdenbire kendisini sırtüstü bir uçuruma atıyor. Çok kaçıyor, uzaklaşıyor. 'Düşüş başladığı anda benim üzerimde çok korkunç bir çehre intibaını bırakıyor. Ve yok oluyor.. Fakat tekrar zuhur ediyor.»

Okuyuculanmm izniyle burada müşahedeyi kısa bir zaman için gene keseceğim. Bu sözlerde gayet açık bir hakikâtin ifadesi vardır. Ruhlar ne kadar geri olurlarsa olsunlar, nihayet ruh olmak itibariyle onların cevherlerinde bir parlaklık vardır. Bu varlıkların kararması maddelerle irtibat neticesinde husule gelen ve görgüsüzlükten, tecrübesizlikten doğan bir hâdisedir. Yâni bu karartı, bu korkunçluk, onlann cevherinde değil, yanlış yollarda iktisap etmiş olduklan ruh-madde münasebetine ait özelliklerindedir. İşte bu bu cevherin ışıldaması ve maddî münasebetlerin yoğunluğunu yırtıp dağıtması için ruhun tekâmül dediğimiz safahattan geçmesi lâzımdır (5/421-490).

Ruhların cevherlerinde mevcut olan bu parlaklık onlann en

geri ve korkunç hallerinde iken bile arasıra ani ve lâhzavi temalar (parlaklık, alev halinde) çıkar ve kaybolur. Medyomumuz oradaki seyyal görüşü ile bu cevheri nuru şimşek gibi çakarken görmüştür. Yalnız o geri ve zavallı varlığın bizzat kendisinin belki de bundan pek az haberi vardır veya hiç haberi yoktur. Ve o, daima kendisini, medyomun tarif ettiği korkunç çehresiyle ve sarı gözlerinin ifade ettiği caniyane temayülleriyle tanımaktadır. Binaenaleyh bu varlık bu vahşi halini bizzat kendisi sürdürmektedir. Yâni, içinde bulunduğu halin fenalığını anlayıp, iyi kötü bir yolda düzelmek ihtiyacım ye lüzumunu duyacağı ana kadar, daha doğrusu teşevvüş hali geçinceye kadar onun bu ağır durumu sürüp gidecektir. Bu an acaba ne kadar uzun sürebilir? Kimbilir? Fakat onun için bu, sonu gelmiyecek bir ebediyet demektir. Bunun da sebebini aşağıdaki satırlar, yâni bu korkunç varlığın ruh hâlini belirten yazılar okuyucularımıza çok açık olarak gösterecektir.

«B. R. — Peki, bu varlığın ruhsal durumuna öğrenmeğe çalışınız. Arzularının ve temayüllerinin (eğilimlerinin) ne olduğunu kendisinden sorunuz.

«H. T. — Soruyorum... (İki dakikalık sükûttan sonra, medyom ruhun ağzından konuşmaya, yâni ondan kendisine gelen intibaları aynen söylemeğe başlıyor).

«?. — Uzun tırnakla sık!... Nerede iyi dedikleri bir şey görürsen o, kötüdür. Dişlerini batır!... Kan rengi yakuttur... Onun rengi kadar güzel hiçbir renk yoktur!... Her yerde onu ara, çıkar, bul! Onunla gözlerin zevkıyap olsun (zevklere doysun)... Dille yala!... Kokla!. En kıymetli cevher kandır... Kollarına kuvvet ver! Hepsinden kuvvetli ol! İki parça yapmak üzere tırnaklarını batır ve ayır! (Burada, vahşi bir hayvanın parçalama iç güdüsünü hatırlamamak mümkün değildir. B. R.) İşiteceğin ses feryat değildir. Çünkü senin hoşuna gidecek... Madem ki, hoşuna gidecektir o, feryat olamaz... Yok et!...

«Sevgi, kalbini kemirmek demektir... Diş, kemirmek içindir. Testere gibi pürüzlenmiş, demirle kuvvet tatbik ederek bedenleri kes!...»

İşte, tehlikeli, korkunç ve iğrenç bir canavar!... Tecrübesi, âz, ve belki de hiç yok, sırf eğlence maksadiyle veya merak saikıyle spiritizma yapmağa kalkışan ve önüne her çıkan varlığın peşine takılmanın tehlikesinden bihaber bulunan bir medyomu, bir operatörü, bir asistanı düşününüz. Bunlar böyle bir muhite düştükleri

zaman, böyle korkunç bir varlıkla — belki de başka bir maske, yâni sureti haktan görünen bir çehre altında— karşılaşıp onun kötü telkinlerine hedef olmakta devam ederlerse, muhakkak ki, tehlikeli uçurumların kenarında dolaşmağa başlamışlar demektir. İşte bu misâller ayni zamanda okuyucularıma spiritizmanın tatbikatına ait lüzumlu bilgileri de böylece vermiş oluyor. Müşahedemize devam edelim :

«B. R. — İfadelerinizde büyük bir caninin haleti ruhiyesi okunuyor. Hayatınızdan memnun musunuz?

«?. — Hiddet içindeyim. Memnun değilim. Çünkü benim söylediklerimin, başka birisi tersini söylüyor.»

Buradaki başka birisi, bizzat medyomun ruhudur. Medyom bu ruhtan gelen intişarını aynen nakletmekte beraber, ruhen onlara muarız bulunuyor ve bu intihalardan sıkılıyor. **Bittabi** onun bu sıkıntısı ve aykırı durumu o sırada irtibat halinde bulunduğu caninin ruhuna intikal ediyor ve o da bundan hiddetleniyor.

«B. R. —Memnun olmadığınızı çok iyi tahmin ediyorum. Siz müthiş bir ıstırapla karşı karşıya bulunuyorsunuz. Bu da böyle değil mi?

«?. — Hepiniz benimle beraber gelirseniz ıstırap içinde kalmam. Ve geliniz, çokları geliyor, siz de geliniz.»

Burada çok mühim bir nokta üzerinde durmak lâzımdır.' llerki eserlerimizde obsesyon bahsini ele aldığımız zaman bu* noktaya tekrar avdet edeceğiz. Istırap çeken herhangi bir ruh kendi ıstırabı gibi ıstırap çeken ne kadar çok kimseyi etrafında görürse, azabımn o nispette azalacağını zanneder ve bunun için de kendi azaplı yoluna bir çok kimsenin katılmasını ister- Obsesyonun başlıca âmillerinden birisi de budur. îşte onların bu aldatıcı duygulan kendilerini, mesut telâkki ettikleri başkalannm üzerine saldırmağa ve fırsat bulunca onlan da kendi yollanna çekmeğe ve kendi azaplarına ortak yapmağa sevkeder. Bu mevzu tamamiyle obsesyon bahsiyle ilgili olduğundan, bunun üzerinde burada fazla ayrıntılara girişmiyorum.

«B. R — Biz bütün ıstıraplı kardeşlerimize el uzatmağa daima hazırız, bunda tereddüdümüz yoktur. Ancak, sizin arzunuz yerinde değildir. Niçin sız bfzi kendi bulunduğunuz azaplı, ıstıraplı, alçak ve karanlık yerlere çekmek istiyorsunuz da, kendiniz bize doğru hiç olmazsa bir adımcık ilerlemek çabasını göstermiyorsunuz?

«?. — Yükselmek, boşluğa doğru gitmek demektir... Aksine ağırlasın ki, ağırlığın zevkini ve kudretini tatmış olasınız.. Benimle beraber geliniz... Benim hareketim çok zahmetsizdir. Kendimi bırakınca, büyük mesafeleri zahmetsizce, büyük süratin zevkini tadarak idrak ediyorum... Bunun aksine olan hareket, yükselmek dediğiniz şey, aşağıdan tepelere doğru bir yoldur ve çok zahmetlidir, tatsızdır. Başınızı ezer. Alçalmak için daha zevk vericidir.»

Burada tam bir şuursuzluk halinin hezeyanı olan ve çok aşağı ve geri bir realiteyi ifade eden iptidaî bir mantık ve muhakemeye şahit oluyoruz. Aşağıda da görüleceği gibi bu biçareyi yukarı doğru biraz harekete getirmek için operatörün kullandığı bütün mukabil yoldaki mantık ve muhakeme neticesiz kalmış ve bu korkunç varlığın içinde bulunduğu girdaptan sökülebilmesi mümkün olamamıştır.

«B. R. — Kardeşim, siz tek taraflı görüşünüzle zevk zannetiğiniz bir felâketli hayatın gayyasına dalmış bulunuyorsunuz. Demin bahsettiğiniz ıstırabınızın sebebi de budur. Ve biz sizin, başınızdan bastığım zannettiğiniz ve boşluk dediğiniz yüksek mıntakalarda, sizin bugün tasavvur edemeğiniz bir hafiflik içinde yükseliyor ve bunda gene sizin maalesef bugün tatmaktan mahrum bulunduğunuz zevkleri tadıyoruz. Siz yükselmekten korkuyorsunuz. Biz de sizin buralara bir sıçrayışta çıkamıyacağmızı biliyoruz. Ancak hiç olmazsa, yâni henüz çıkamasanız bile şimdilik yalnız başınızı yukarı çevirmekle dahi iktifa etseniz kâfidir. Zira bu hareketiniz sizin için yukarıya doğru bir dönümün başlangıcı olacak ve ıstırabınızla nihayet bulacağına dair ümit ışıkları belirlemekte gecikmiyecektir. Artık bu yuvarlanmak zevkini terkediniz. Zira bu, zevk değil, sizin azabınızın hakikî kaynağıdır. Eğer başınızı dahi yukarı çevirecek kadar şu anda kendinizde bir kudret göremiyorsanız, hiç olmazsa, aşağıya doğru yuvarlanmaktan zevk duymanın manasızlığım kabul etrçeğe çalışınız. Bu da sizin için gene bir dönüm noktası olacaktır. Bir defa bunu yapmak cehdini gösteriniz, ondan sonra asıl zevkin ne demek olduğunu sezmeğe başlıyacaksınız.

«?. — Ateşle yakmamn... Demirle kesmenin... Zevki bence malûmdur... Siz bunu bilmediğiniz için böyle teklifte bulunuyorsunuz. Ateş içinde, can sahibi bir varlığın yanması, demir altında ezilmesi benim saadetimi arttırır. Yananın da saadetini arttırır. Ö, bu saadeti anlamaz. Zevke, ıstırap der.

«Demir, kan, ateş, sıkmak, nefesini keserek canının bedeninden nasıl ayrıldığını, hem parmaklarla hissetmek, hem gözle görmek...

Onun ağzından çıkan son havayı kendi ciğerine çekmek... Bu büyük zevkleri siz niçin benimle beraber tatmak istemiyorsunuz?

«Nefesini kesiniz!... Eminiz!... Ondan size gelsin, sizin canınıza can versin... Parmaklarınızın altında sıcak bir cismin nasıl güzel güzel serinlediğini görürsünüz.»

Artık burada bu hezeyanları kesiyoruz.

«B. R. — (Medyoma hitaben:) Bu varlıkla irtibatınızı kesiniz. Ve bu muhitten aldığınız son itibaı anlatınız.

«H. T. — (Çok ezgin ve adetâ nefesi tutulmuş gibi derinden gelen bir sesle:) Kokmuş et, kemik, pisük, korkunç kuşlar, korkunç böcekler ve yerde sürünen hayvanlarla,dolu bir yer burası... Buradan kurtulmağa çalışıyorum ve beni burada alakoymak istiyen kuvvetlerle mücadele halindeyim. Ben istemlyerek buraya gelmiş birisiyim, hiç istemiyerek...«

Bu takdim ettiğim vak'adaki haleti ruhiyeyi gösterecek, dünyada pek az canavar ruhu bulunur, zannederim.

Şimdi bir psikograf medyomla çalışırken kendiliğinden gelen, fakat derin ıstırap içinde kıvranan ve hiçbir ifadede bulunamayacak kadar azabım idrak etmiş olan başka bir kaatilin haleti ruhiyesine ait diğer müşahedeyi de arzediyorum. Bu korkunç varlığın çektiği azap neticesinde ondan medyoma akseden intişarlar medyomu pek fazla sarsmıştır. Ve bu hal medyomun yazısı üzerinde de bariz tesirler göstermiştir. Bu ve benzerleri olan diğer yazıların, ileriki eserlerimizde okuyucularımıza bir fikir vermek üzere, fotografüeri takdim edilecektir. Medyom aşağıda kopyasını arzettiğim müşahedeyi bazan çok kötü yazılarla, bazan karalamalarla, bazan da kâğıtları yırtarak bize verraiştir. Ve hattâ metin arasında işaret ettiğimiz yerlerde medyomun ihtilâçlar (çarpıntılar) içinde çırpınarak ve hmçkırarak ağladığı anlar da olmuştur :

(Orijinal müşahede — Medyom: A..., Operatör : B. Ruhselman, Tarih, 13/IV/1947.)

«(Medyomun eli şiddetle hareket etmeğe başladı. Bütün vücudu ihtilâçlar içinde sarsılıyordu. Kâğıda bir sürü karalamalar yaptıktan sonra:)

«B. R. Kimsiniz?

«?. — Nuri.

ÎB. R. — Neci idiniz?

«?. — (Gayet fena ve okunaksız bazı kelimeler karalandıktan sonra:) Gemici.

«B. R. — Kadın mı idiniz, erkek mi idiniz?

«?. — Erkek.

«B. R. — Okuyup yazmasını biliyor mu idiniz?

«?. • — Hayır.

«B. R. — Şimdi rahat mısınız?

«?. — Gemici, Evet. îyi, evet, evet, istemem, evet, evet...»

Yazıların şekli, manasızlığı veya daha doğrusu monoideik bir karakter arzetmesi, bu varlığın amiyane tâbirle burnunun ucunu bile görecek halde olmadığını göstermeğe kâfi geliyor. Bu ruh bütün varhğiyle azap deryasının içine gömülmüştür, denilebilir. Bununla beraber yukarda arzettiğimiz caniden kendisinin daha yukarda bulunmakta olduğunu söyliyebiliriz, ' zira bu onun henüz varmadığı seviyeye, yâni azabını bütün ağırlığı ile duyabilmek seviyesine ulaşmıştır ki, bu da yukarıda söylediğim gibi çok geri ruhlar için bir dönüm noktasıdır. Müşahedemize devam edelim :

«B. R. — Biz sizi çağırmadık, ne diye geldiniz, ne istiyorsunuz?

«?. -~ Nuri, Sait, Sait, Sait, Sait... (Bu kelime tekrarlana tekrarlana yazılıyor, elin sürati gittikçe artıyor ve nihayet okunmaz bir hale geliyor ve karalamalar bunu takibediyor.

Burada ne istiyorsunuz sualiyle sahneye çıkan «Sait» kelimesi, nin münasebeti vardır. Şayanı dikkattir ki, medyom celseden sonra bu Sait ile Nuri'nin ayni şahsa ait olduğunu söylemiş ve böyle bir kanaat izhar etmişti. Ancak müteakip celsede bunun böyle olmadığını ve Nuri'nin, Sait'i sayıklamakta olduğunu gördük.

«B. R. — Ne istiyorsunuz, anlamıyoruz.

«?. — (Çok şiddetli el hareketleriyle karalamalar ve okunması mümkün olmıyan yazılar...)»

Bu şartlar altında ve medyomun da çok büyük sıkıntılar içinde olduğu görülerek bu celseye devam edilemedi. Bir hafta sonra müteakip celse açıldı. Aşağıdaki müşahede, bu ikinci celseye aittir :

«B. R. — Siz kimsiniz?

«?. — Nuri.

«B. R. — Suallerimize cevap verebilecek halde misiniz?

«?. — Evet.

«B; R. — Siz geçen defa medyoma gelen gemici Nuri misiniz?

«?. •— Gemici, gemici, gemici, gemici, fakat...»

Dikkat edilirse bu ruhun üzerinde iki kelimenin çok müessir rolünün olduğu görülür: Gemici ve Nuri... Bunun sebebi de biraz aşağıda anlaşılacaktır.

«B. R. — Hangi tarihlerde yaşamıştınız, hatırlıyabiliyor musunuz?

«?. — Yüz sene, yüz sene (çok hırçınca hareketlerle çizilen daireler, karalamalar, mânâsız kelimeler, **tabu** ki, bu yüz sene mefhumunu bize göre hiçbir kıymet taşımaz. B. R.).

«B. R. —• Siz kimsiniz?

«?. -—Nuri.

«B. R. — **Sakin** olunuz, çok heyecanlısınız. **Sakin** olunuz.

«?. — Olur. Evet, Nuri, Nuri, Nuri, Nuri, (yazılar gittikçe süratleniyor ve okunmaz hale geliyor; nihayet çizgilere, karalamalara inkılâp ediyor).

«B. R, — Buraya niçin geldiniz?

«?. — Nuri, Nuri, Nuri, siz çağırdınız...

«B. R. — Estağfurullah, biz sizi ne çağırdık, ne de tanıyoruz.»

Gene dikkat edilirse bir ruh sorulanları anlıyabüecek kadar bir zekâ eseri gösterebiliyor. Fakat içinde bulunduğu azabın şiddetiyle ve şuurunun çok kapalı olması yüzünden muntazam cevaplar veremiyor. Sözleri, tam anladığımız mânâda bir hezeyan (saçmalama) halinde kalıyor. Bu tablo, dikkat eden okuyucularıma, evvelce' takdim etmiş olduğumuz bir müşahadede geçen medyomun ifadelerini hatırlatacaktır. Orada medyom psikolojik infisal haliyle ruhtan doğrudan doğruya almış olduğu intihaların kesik kesik ihtizazlar halinde ve gayrı muntazam, nizamsız ve mânâsız olduğunu söylüyordu.

«B. R. — Ne istiyorsunuz?

«?. — Yardım, azap...

«B. R. — Neyiniz var?

«?. — Azaptayım, (medyomun eli o kadar ihtilâçlı ve şiddetli hareketler yapıyor ki, bir an durdurmak istenildi, fakat muvaffakiyet hâsıl olmadı; süratle ve bütün kol hareketiyle daireler, çizgiler, şekiller çiziliyor.)»

Böyle bir man azara kargısında hakikaten azap çeken ve en korkunç ıstıraplar içinde kıvranan bir varlıkla kargı karşıya bulunduğunu hâlâ idrak edemiyen bir insanın ne azaptan, ne ıstıraptan, ne kısandan, ne de ruhtan haberi olmadığına korkmadan hükmedebiliriz. Ve henüz bu isleri öğrenmemiş bir kimsenin de spüitizma yapmağa kalkışmasının ne manâm, ne de zerre kadar faydası melhuzdur.

«B. R—Ne oluyorsunuz, bu kadar çırpınmanızın sebebi nedir, sakin olunuz.

«?. — Azaptayım, yardım, yardım, yardım...»

Dikkat edilirse görülür ki, bu ruhun neşrettiği ihtizazlar hakikaten çok gayrı muntazam ve kesik kesiktir. O, ıstıraplı hayatı içine o kadar gömülmüş ve azap onu o kadar kucaklamış ki, bu ruhun, derdini anlatmasına müsaade edecek kadar sakin hali pek az var. Ve ancak o anda söyUyebileceğini söylüyor ve bunu müteakip gene asabiyle kucak kucağa kalıyor- Bu hali şu misâlle izah edebiliriz:

Dünyada çok büyük aa ve ıstırap çeken bir İnşam tasavvur ediniz; o, sizinle konuşamaz ve derdini, hıçkırıkları arasında kesik kesik ve kendince ıstırabının sembolü olan tekrar tekrar söylediği bir iki kelime ile anlatmağa çalışır. O, âdeta bir kelime ile bir kitaplık lakırdıyı anlatmak ister; zira bundan fazlasına takati ve kudreti yoktur. İşte burada da ayni hali görüyoruz. Devam edelim.

«B. R — Bu azabınızın sebebi nedir?

«?. — Sait yüzünden. Sah yüzünden.

«B. R—Sait kim? Niçin Sait yüzünden azap çekiyorsunuz?

c?. — Boğdum.

«B. R. — Kimi boğdunuz? Saidi mi? Şimdi onu görebiliyor musunuz?

«?. — Hayır, hayır, hayır...

«B. R. — Onu neden boğdunuz?

«?. — Para yüzünden, para yüzünden, evet, evet, evet (Med-

yomun ihtilâçları artıyor, korkutacak bir hal alıyor, ayni zamanda hınçkırarak ağlıyor. Elini durdurmak mümkün değil, artık yazmıyor, sadece bütün kolunun kuvvetiyle karalıyor, kalem kırılıyor, kâğıtlar yırtılıyor, müthiş dramatik bir sahne karşısında bulunuyoruz.)

«?. — Sait, Sait, Sait, Sait, Sait... ilh.

«B. R. — Nuri, size hitap ediyorum. Sakin olunuz. Azabınızın hafifletilmesi çâresi ancak sükûnetle araştırılabilir.

«?. —- Sakin, sakin, sakin, sakin, Sait, Sait, Sait, Sait... ilh.

«B. R. — Tekrar ediyorum, sakin olunuz, sakin olmazsanız celseyi kesmek zorunda kalacağım, medyomun bundan fazla sarsılmasını istemiyorum. Size ihtar ediyorum; sakin olunuz!

«?. — Evet, evet, evet, Sait, Sait. Sait..,,

«B. R. — Said'in ruhunu çağırıyoruz.

«?. — Sait, Sait, Sait, Sait... ilh.

«B. R. — Sait, burada mısınız?

«?. — Sait, Sait, Sait, Sait, Sait... ilh.

«B. R. — Pekâlâ, ne istiyorsunuz, zorunuz nedir?

«?. — intikam, intikam, intikam, intikam... ilh. (Yazılar gene okunmaz bir hald aldı. Medyom çok fazla sarsıntılar içinde, bu şartlar altında celsenin daha fazla devamında mahzurlar görülüyor, biraz daha ve ihtiyatla devam etmek istiyoruz.)»

Burada okuyucularımın nazarı dikkatini çok mühim bir nokta üzerine çekmek isterim. Gerçi bu noktamn tetkik ve izah edileceği yer bu kitabımız değildir. Bu, ayrıca ve uzun uzadıya mütalâa edeceğimiz bir mevzudur. Fakat hem ehemmiyetine binaen, hem de yanlış anlaşılması çok kolay ve mahzurlu olan bu meseleyi burada kısaca gözden geçirmeği lüzumlu görüyorum. Nitekim eski araştırıcılar böyle müşahedeler karşısında aldanmışlar ve bu aldanışları yüzünden de çok mühim hatalarla malûl nazariyeler ve fikirler ortaya atmışlardır. Mesele şudur: Her davet edilen ruh gelemez. Bu» çok nâdir ve hususi şartlara bağlı bir iştir. O kadar nâdirdir ki, kaide olarak, eğer kendi kendisine evvelce gelmiş değil ise, çağrılan hiçbir ruh gelmez, diyebiliriz. Bunun sebeplerini başka yerde izah edeceğiz. Halbuki burada biz «Sait'i istiyoruz,» der demez derhal onun geldiği ve hattâ intikamdan bile bahsettiği görülüyor. O halde bu ne demektir? Eğer burada biz de kâfi derecede tecrübe sahibi olmuş bulunmasaydık, bir çoğu gibi bunun, çağırdığımız ruh olduğunu derhal kabul eder ve ona göre de bir sürü nazariyeler ve fikir-

ler yürütürdük. Halbuki mesele hiç de böyle değildir. Ve bunun izahı da tarafımızdan yapılmıştır : Burada Sait imzasını atan ve Sait namına konuşan gene Nuri'dir. Fakat o, bunu bilmeden yapıyor. Yâni, öldürmüş olduğu Sait'in imajları, bu cinayet aleyhindeki bizzat kendi vicdanında teşekkül etmiş bütün diğer, korkunç ve ıstırap verici imajlarla birlikte onun, yâni Nuri'nin etrafım sarmış bulunmaktadır. Bu ruhun vicdanı, kendi varlığından ayrılmış ve yabancı bir kaynak halinde karşısına dikilmiş, onu mütemadiyen tazip etmektedir (5/229-256).

İşte bu mihanikiyetle, Nuri'nin kendisi aleyhinde intikam hisleri beslediğine inanmış olan bu bedbaht, onu, bu imaniyle bizzat yaratmış ve karşısına dikmiş bulunuyor. Medyomun aldığı ihtizazlar da Nuri'nin bu objektifleşmiş sübjektif duygu ve imajlarından başka bir şey değildir. Spiritizma celselerinde en çok aldatıcı hâdiselerden biri olan bu noktayı asla hatırdan çıkarmamalıdır. Fakat burada biz bu bilgiden istifade ederek Nuri'nin ruhunu, kendisinin bildiğinden de fazla olarak öğrenmek ve tahlil etmek imkânım elde etmiş bulunuyoruz.

«?. — Nuri, Nuri, Nuri, Nuri, Nuri... ilh. (İhtilâçlarla ve gittikçe süratlenerek ve okunmaz bir hale gelerek yazılıyor. Ve arasıra araya Sait kelimeleri de karışıyor.)

«B. İt. — (Medyoma hitaben :) Durunuz! (Durmuyor, devam ediyor.). (Nuri'ye hitaben:) Durunuz, dinleyiniz. (Durmuyor, devam ediyor.). (Sait'e hitaben:) Durunuz, dinleyiniz. (Medyomun' elindeki kalem kararsızlaşıyor ve ağırlaşıyor, bekler, gibi bir hal alıyor.). Bu intikam hissini beslemekte siz daha ziyade ıstırap duymuyor musunuz? (Buradaki Sait'e hitap etmek sözü, de aldatıcıdır. Operatör karşısında Sait'in olmadığım bile bile ona hitap ediyor. Bu hâl, tıpkı bir delinin spontane (kendiliğinden) imajinasyonu ile yarattığı uydurma imajlarda, sanki hakikâtte onlar varmış gibi bir doktorun hitap etmesine ve bu suretle hastasının haleti ruhiyesine iyice nüfuz etmeğe ve onun itimadını kazanmaya çalışmasına benzer.)

«?. — Evet, evet, evet, evet... ilh. (Medyom şiddetle sarsılıyor.)

«B. R .— O halde Nuri'yi affediniz.

«?. — Evet, evet, evet... (Medyom şiddetle ağlıyor ve çok yorgun ve bitap haldedir.)

«B. R. — (Nuri'ye hitap ediyorum.) Şimdi kendinizi biraz daha iyi hissediyor musunuz?

« ?. — îyi, iyi, âlâ, âlâ, teşekkür ederim. (Bunu müteakip medyom derhal bir sükûnete geçiyor ve hareketleri yavaşlıyor ve yavaş hareketle okunaklı olarak Nuri, Sait kelimelerini yazıyor ve celse bitiyor.»

Buradaki sükûnet, hakikâtte Sait'in Nuri'yi affetmesi neticesinde Nuri'nin duyduğu bir saadetin ifadesi değildir. Sait'in kendisinin affedildiğine'dair operatör tarafından Nuri'nin inandırılması neticesinde husule gelmiş nisbî bir sükûnettir bu. Binaenaleyh bu tesellinin devamı pek kısa sürecek ve yaratıcı imajinasyonun mü-[1] temadiyen bu zavallı varlığın karşısına çıkaracağı yeni yeni tazip edici (azap verici) imajlar ve Nuri'ler onu tekrar ve belki de eskisinden daha ıstıraplı hallere sokacaktır.

İşte bazen ruhlar böyle hiçbir mânâ ifade etmiyen hezeyan halinde söz söylerken, sathî bir müşahit, saçma diye bunları geçer, tecrübesiz bir müşahit de kelimesi kelimesine doğru olarak kabul eder. Evvelki de, ikincisi de hatalı yoldadır. Bu islerden ilmî ve müsbet neticeler alınmak isteniyorsa, bir ilmin temeli atılmak arzu ediliyorsa, herşeyden evvel çok müşahede toplamak ve elde edilen müşahedeleri, bir noktasını bile ihmal etmeden derin derin tetkik etmek ve her tezahürün — en küçük ve ehemmiyetsiz bile görünse — hakikî kıymetini bulup tebarüz ettirmeğe çalışmak lâzımdır. Bu kudreti gosteremiyenterîn, bu kadar derin çalışmalara, gündelik işleri müsait olmıyanlarm spiritizma celselerinde yapabilecekleri hiçbir iş yoktur.

Bir kaatüin spatyomdaki durumu çok çeşitli ve her vakit mahiyetine nüfuz edemediğimiz ıstırap ve azaplarla doludur. Böyle çok kötü bir ruh haletinin varyeteleri üzerinde, uzun uzadıya burada duramıyacağız. Zira bu bahsimizde yazdıklarımızdan fazlasına lüzum yoktur. Yalnız bu haleti ruhiyenin ana hatlarım not etmek, bir operatöre, bir medyoma lüzumlu teşhisi koydurabilmeğe kâfi gelir, tşte bu maksatla, son olarak büyük dostumuz Kadri'nin aşağıdaki sözlerini yazmaktan kendimizi alamadık; zira bunlar bir kaatilin spatyomdaki hayatının ve azabının ağırlık merkezinin, hangi noktalar üzerinde toplandığım açıkça ve şüphesiz, yetkiü bir düle anlatıyor :

(Orijinal müşahede. — Medyom: L..., Operatör: B. Ruhselman, Rehber: Kadri, Tarih : 4/VI/1M7, Vetire : psikografL)

«... Siz bir kaatilin, kaatil fiilini hemen irtikâbım müteakip hissettiği o meş'um dakikayı dünyada hissedemezsiniz. O, öyle bir andır ki, ne yaptıkları, ne yapacakları, ne de gidecekleri istikâmetin

en ufak bir izini bile kendi ruhlarında duymazlar. Yaptıklarına pişman, yapacakları şeylere karşı şaşkın, yapmak istediklerinden ve gelecek günlerinden bihaber, korkulu ve endişeli bir durumdur bu. öldürdüklerinin ruhlarının bütün kuvvetiyle kendUerinin üzerlerine yüklendiğini hissederler. Fakat bu sıkletin neden ve nasıl olduğunu anlıyamazlar. Kaçmak istedikçe o siklet ağırlığını arttırır, koşmak istedikçe ayaklarına takılır. O, hangi istikamette gitmek isterse, bu onu, o yolun aksi istikametine gitmeğe teşvik eder. Bu çok müte-reddit ve şaşırtıcı olan hal, kaatilin bütün ruhuna, bütün varlığına ve dolayısiyle bütün bedenine sirayet eder.

«Bu şaşkınlık devresinde onun heyecanlı durumu, korkulu ve karardık düşüncesi, bütün varlığını öyle sarsar ki, bunun neticesin-de husule gelen hareketlerindeki intizamsızlık, onun şuuraltına de-ğil, bizzat şuuruna tesir eder. O, yapmış olduğu kaatil fiilinin fecaa-tinden kaçmak istedikçe, bu karışık ruh halleri, onu bUâJds oraya bağlar. Kaatil oradan kaçar, günlerce uzaklaşır, fakat gene döner, dolaşır ve kaatil, irtikap ettiği noktanın civarından bir adım bile ayrılamaz.

«Artık onun ruhu, o noktaya zmdrlenmiş gibidir. Onu yakalar-lar, hapse tıkarlar, fakat hapiste olan yalnız onun vücududur. Ruhu öbür tarafta, yâni kaatil fiilinin vukûbulduğu yerde, çivili olarak kalmıştır, ölenlerin mezardaki cesetleri nasıl yalnız, toprakta ve ruhları ayrı yerde ise, bu kaatilin de öldürdüğü andan itibaren, ruhu bedenini terketmiş, bedeni tek başına kalmış bir avaredir. Artık o, hava dalgalarında maksatsız, gayesiz sallanan bir uçurtmanın, bir yaprak kâğıdın veya ufak bir rüzgârın tesiriyle sallanarak gittiği ve gideceği yeri belli olmıyan, sonbahar rüzgârlarının önüne katılıp uçuşan, sararmış yaprakların tuttuğu istikamet gibi şuursuzca, maksatsızca ve gayesizce bir istikâmette sürüklenir durur.

«O çivilenmiş ruh, hattâ insan halinde iken idam edilmiş bile olsa, çivilendiği yerde çakan olarak kalacaktır. Tâ ki, o azap sona ersin, çiviler sökülsün. Ve o, kendisini çivilediği yerden kurtarabilsin de, buraya (yani spatyoma) gelsin veyahut gelebilsin!»

Burada kıymetli dostumuzun sözünü biraz keseceğim. Tâ ki, okuyucularım için bazı noktalar karanlık kalmasın. Hem Ruh ve Kâinat da, hem de bu kitabın ilk bahislerinde söylediğimiz gibi, spatyomun Uk merhalesi, ruhların spatyomdaki hakiki hüviyetlerini henüz almamış oldukları karışık ve müşevveş bir geçittir. Buradaki ruhlar spatyomdan ziyade dünyaya yakın bir realite içinde yaşar-lar. Orada gördükleri, işittikleri, velhasıl karşılaştıkları bütün imaj-

lar, onların hep dünyadaki itiyatlarına, arzu ve temayüllerine bağlı ve menşelerini bu itiyatlardan, temayüllerden ve arzulardan almış şeylerdir. Onun için gerçi bu ruhlar görünüşte spatyoma geçmiş iseler de, yâni yaşıyanlara nazaran öbür âleme intikal etmiş bulunuyorlarsa da, hakikâtte, yâni onların haleti ruhiyelerine göre, ölmüş olduklarını bilmelerine rağmen,, gene dünyada geçirmiş oldukları hayat içinde, fakat az çok acaip bir şekilde yaşamakta devam etmekten kendilerini kurtarmış değildirler.

Esasen zamanın, mekânm nisbî mefhumlar olduğu düşünülünce, bir varlığın şurada veya şu ve bu zamanda yaşamasından ziyade, asıl şu veya bu haleti ruhiye, şu veya bu realite içinde yaşamakta olmasına, ehemmiyet vermek icap eder.

Spatyomuh yüksek varlıklarından almış olduğumuz bütün tebliğlerde, bu teşevvüş merhalesinin, spatyom hayatından addedilmek istenmediğini gördük. Onlar bu merhaleyi daha ziyade dünyaya ait bir geçit olarak kabul etmeğe mütemayil görünüyorlar. îşte Kadri'nin de, kesmiş olduğumuz son cümlesinde anlatmak istediği hakikât budur. Şimdi dostumuzun kıymetli sözlerine tekrar devam ediyoruz :

«Onun ölümü, bu azabının bitimi ile ancak başlıyabilir.»

Yukardaki izahatımdan sonra, bu sözlerin mânâsı da kolaylıkla anlaşılabilir. Yâni, o kaatiün hakikî spatyom hayatına girebilmesi için, kendiliğinden imajlarla dolu olan bu azaplı, ıstıraplı, korkunç ve müşevveş muhitten kurtulması lâzımdır. Devam ediyoruz :

«İşte böyle bir azap, hiçbir yerde eşi bulunmıyan bir ıstıraptır. Ne oradan, ne de buradan bir insanüstü varlığın bile kudret ve talâkati bu azabın izahına kifayet etmez. Bu öyle bir hakikâttir ki, onu ben bundan daha mufassal anlatamam ve anlatacak olanın da bulunabileceğini zannetmem.

«B. R. — Kaatil ölümünü müteakip spatyoma hemen intikâl eder mi, yoksa dünyada mı kalır? Nerede yaşar? Burasını lütfen biraz daha izah eder misiniz?

«K. — Onun ruhu, adamı öldürdüğü yerde çakılıdır. O ölse bile, ruhunu gene öldürdüğü yerde görür. Ve ilk anda düçâr olduğu azabı seneler ve senelerce çeker. Bu **söz,** yani çakılı sözü bir telmihtir. Hakikaten ruhun orada çakılmış olduğunu zannetmeyiniz. Bu öyle bir fikirdir ki, yâni o ruh, oraya o suretle çakılı olarak kalır ki o, kendisini oradan kurtarırsa, azaptan, işkeceden kurtulacağını zan-

neder. Oradan kaçmak ister. işte onun oraya çakılı kalması, onun orada kalması, azabının devamıdır, demek istedim.»

Okuyucularıma arzetmiş olduğum izahlardan sonra bu noktanın anlaşılmıyacak tarafı kalmamış olsa gerekir. Hakikaten burada, sanki elle tutulur bir ruh varmış da, onu kaatii fiilinin irtikâp edildiği yere çivilemişler de, oradan kurtulamıyormuş gibi bir mânâ yoktur. Gene tebliğe dönüyorum :

«Yâni, bir kaatil yakalanmak ve hapse tıkılmak suretiyle maddî cezasını çekmekle, iç azaplarının dineceğini zanneder. (Çünkü kaatil fiilini irtikâp ettiği yerden bu suretle zorla kendisini kurtarmış olacaklarını düşünür. B. R.) Hattâ bunun için bazısı kendisini teslim ederek hapse girer. Fakat öldürdüğü adamı da daima onunla beraberdir. Ve nereye giderse gitsin, kaatil fiilini işlediği yer, hep» onun önündedir, daima kendini orada görür. Hattâ bunu görmemek için kendi gözlerini, kendi elleriyle çıkaran kaatiller olmuştur. Onlar zannederler W, gözlerini çıkarırlarsa görmiyecekler. ve bu azaptan kurtulacaklar.

«Gözlerini değil, beyinlerini, bütün vücutlarının hücrelerini ayrı ayrı çıkarsalar, bu azap gene devam edecektir. Hattâ ölseler bile...

«Anlattım canım, öldükten sonra bu azap gene onları çiviler olduğu yerde, dünyadaki gibi takip edecektir. Bir azabın bundan daha büyüğü olamaz. Bir insanın kendi eliyle, kendi gözünü çıkarabilmesi için, ne gibi tesirler altında kalması lâzım geldiğini düşünmeli, îşte bu tesirlerin şiddetidir ki, onu oraya çivilemeğe mecbur bırakır. Anladınız mı?

«B. R. — Kaatillerin spatyomdaki azaplarının husulünde vicdanlarının müdahalesinin rolü var mıdır?

«K. — Anlattım ya. Dünyada dururlar. **0vil*.** Çivili.ı. Bir türlü kurtulamazlar. İşte onların en azaplı hali... Bundan daha kötüsü olur mu? öldükleri halde, daima dünyada yaşarlar, öldürdükleri ânı ve öldürdükleri adamı müteakip duydukları kötü ve bunaltıcı hisleri, senelerce yaşıyarak azap ve ıstırap içinde kıvranırlar. Bundan daha kötü bir imajı varsa, onu da yaşasın, Fakat onun bu çektikleri yanında, diğer bütün imajları hiç kain*. O, çekecek. Yalnız burada değil, bir daha dünyaya gelip, ayni azapları mucip halleri tekrarlıyarak, seneler ve senelerce çekecek... Ne büeyim ben! Bunun ne zaman sona ereceğini kimse bilmez. Daha ne söyliyeyim? Hep tekrarhyacağım.»

Bunlara ek olarak, Derneğimizde alınmış iki orijinal müşahedeyi de buraya geçirmeyi yararlı bulduk (Ruh ve Madde) :

Rehber Yarlık : Hamdi (H .)
Medyom : O. G. (M .)
Operatör: R. K.
Gün ve Yeri : İstanbul Dernek Binası — 13.10.1961.
Hazır bulananlar : Bazı tiye ve konaklar.

Üçüncü Kısım

(Bu kısım, çok geri, vahşi bir varlığın müşahedesidir.)

R. K. — Evet.

M. — Âh... (Sıkıntılı bir sesle, medyom.) Ağır bir takım bulutlar görüyorum.

R. K. — Evet.

M. — Ah... Çok sıcak.

R. K. — Neredesiniz?

M. — Düşer gibi alçaldım. Oh... Boğulacağım neredeyse... Bahara benziyor bunlar.

R. K. — Evet.

H. — Çok, çok koyu, kesif.

R. K. — Neye delâlet ediyor bunlar?

M. — Vanşi bakışlı, ince, kürdan gibi biri var. «Nereden geldim buraya?» diyor.

R. K. — Kimmiş o, sorun bakalım kimsiniz diye?

M. — Hüseyin, Hasan, Mustafa, ne dersen de, diyor.

R. K. — Hayır, dünyada hangi hüviyetle yaşadınız?

V. — Ne dünyası?

R. K. — Bizim dünya.

V. — Hadi canım sizde, ne yaşamasından bahsediyorsunuz ?

R. K. — Yaşamadınız mı?

V. — Buna yaşamak mı dersiniz?

R. K. — Nasıl yaşadınız?

M. — Hıh... 26 sene hapis yatmış. Trabzon'da hapis yatmış.

R. K. — Sebebi neymiş?

M. — Camide birini vurmuş, namaz kılarken.

R. K. — Niçin?

M. — Nenize gerek, niçin, diyor. Oh... korkunç burası, çok ağır..

R. K. — Peki, yâni, şimdi, buradaki vaziyetlerle karşılaşmanızın sebebi, bu dünyadaki hayatı, geçirdiği hayat mıdır acaba?

M. — «Dünyada güneş vardır» diyor, güneşi sevmezmiş. Güzel olan şey toprakmış. Denizi de sevmezmiş; «simsiyah toprak» diyor; «toprak can verir ama, can alır» diyor. «Nemli, rutubetli toprak» diyor, «öyle parmaklarını toprağa geçirmek istiyormuş, yolmak, koparmak istiyormuş. «Siz hiç yoldunuz mu?» diyor.

R. K. — Hayır.

M. — «Onun tadını tattınız mı, nefsinizde» diyor.

R. K. — Bunun ne tadı olabilir ki, anlamadım.

M. — «O hazlarm en büyüğü, dünyadaki hazlarm en yükseğidir bu» diyor. «Bu bir saadettir, o bir sevinçtir» diyor. «Bununla dolunuz, ruhunuzu doldurunuz. Yoksa siz öyle mesut olmak, bu hazzı duymak istemiyor musunuz? Gülerim size» diyor. «Yazık size, erkek büe değilsiniz» diyor.

R. K. —Neden?

M. — Erkek olan insanın ciğerini sökmeliymiş. Siz hiç bir bıçağın deride çıkardığı hışırtıyı işittiniz mi? Bunun kadar güzel bir ses bulunabilir mi dünyada? Kuş ötermiş, püf..., Bilir misiniz, fışkıran bir fıskiyenin çıkardığı sesi, bir damardan fışkıran kan da verir. Bilir misiniz ki, koyun kurban edilirken, onun her nefes alışı, gırtlağından kanın, nefesine tâbi olarak akışını seyretmek ne büyük bir zevktir. Nasıl fışkırır, durur, tekrar fışkırır diyor.

R. K. — Bunun neresi zevk ve niçin zevk? Daha güzel, meselâ yeşillikler, manzaralar dururken, ille kan, ölüm falan gibi şeyler nasıl?

M. — Yeşillikler insanı ıstıraba götürür, kötü yola sevk edermiş.

R. K. — Neden?

M. — Halbuki o kamn, o kadar güzel bir lezzeti varmış ki, sıcacıkmış.

R. K. — Belki sıcak olabilir ama, kanın lezzeti ekşi, tuzludur.

M. — «Ekşiliğinde lezzeti güzeldir» diyor, o sıcacık; sıcaklık inşam ısıtır, insanın benliğine işlermiş.

R. K. — Fikirlerimizde pek anlaşamıyoruz. Çünkü bizim iyi göremediğimiz şeylere, siz iyi diyorsunuz.

V. — Tabiî göremediniz. Bunu bir defa yapın, bakm ondan sonra ne kadar zevk alacaksınız, bana nasıl hak vereceksiniz.

R. K. — Ama bu göremeyişimiz, görememekten, idraksizlikten değil, bilâkis bunu tetkik edip, düşündük, üzerinde durduk, buna rağmen...

M. — «idrâk nedir?» diyor.

R. K. — Tasvip edemiyoruz, doğru bulmuyoruz.

M. — «Doğru bulmuyorsanız, neye kurban kesiyorsunuz? Hepinizde bir parça bu zevk var» diyor, «ama siz bu zevki meydana çıkartmayı bilmiyorsunuz.»

R. K. — Hepimizde bu zevkin olduğunu neye istinaden söylüyorsunuz?

V. — Soruma cevap veremediniz, bu sözlerimi ispat etmez mi?

R. K. — Belki de vermek istemedik.

V. — Neden? Ne sebebi olabitir ki?

R. K. — Faydalı bir şey değü.

V. — Veremediniz canım siz de... Veremediniz, bunun tadım, zevkim de bilmiyorsunuz, bilmediğiniz için de veremezsiniz. Bunun verdiğiniz anda yanıma gelmek istersiniz (Medyomda derin nefesler.).

R. K. — Evet.

H. — Ne dersiniz, haftaya devam edelim mi?

R. K. — Evet Yalnız Hamdi dostumuzla konuşuyoruz değil mi?

H. — Evet.

R. K. — Bunlar hakkında biraz izahat verilebüir mi acaba, bu gösterilen varlıkların durumu hakkında?

H. — Vakıa, her ne kadar siz bu ortamdan bazı şeyler, bazı bilgiler edinmek istedinizse de, önce sizlere bu şekilde bazı müşahedeler vermeği münasip gördüm. Çünkü bu zavallılar ve zavallılıktan kurtulmuş olanların kendi realitelerini gösterir, öyle ki, onlar, başka bir âleme geçmişlerdir. Öldüklerim bilmezler, yaşarlar, bir âlem içinde yaşarlar, kendi realiteleri dahüinde ve gene bir hürriyet içinde yaşarlar. Vakta ki, doğruyu idrak edene kadar. Esasen bunların ifade ettiği şeyleri siz de biliyorsunuz. Vakıa burada bir alıştırma da mevzuu bahis idi. Zannediyorum daha sonra (devam tetsek iyi olur.

Rehber Varlık : Hamdi (H.)

Medyom : O. G. (M.)

Operatör : R. K.

Gün ve yeri : 30.3.1962 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

(Bu celsede, bir önceki varlığın uyanışiyle ölüm hakkında ilginç bilgiler bulacaksınız.)

Medyom — Üstümde bir kum yığını var. Üstüne doğru çıkıyorum. Bir çöl, uçsuz, bucaksız bir çöl. Bir kervan geliyor karşıdan. O kadar güzel ki. Yalnız develer var. Bir palmiyenin yanından geçiyorlar. Onların gittiği yere doğru eğümiş. Yapraklarını da ona doğru uzatmış. Başlarında bir adam var. Yorgun, sopasına dayanarak yürüyor. Neden deveye binmiyor? Aksıyor adımlan. Güneş çok sıcak. Kumlara gömülüyor ayaklan. Diz boyu kum, yürüyor, ama işte...

R. K. — Bu sembolden anlatılmak istenen mânâ nedir acaba?

Hamdi — Bir andır bu dostum. Halbuki bize ne kadar uzun gelir. Her zamanki gibi içinize bir ümit ışığı tutmak, sizleri şevkle, gayretle yürümeğe teşvik etmek için. Bugün benim sizden soracaklarım var.

R. K. — Buyurunuz.

H. — Her zaman siz- benden sorarsınız. İster misiniz bir kere de tersi olsun?

R. K. — Hay hay.

H. — Yanlış anlayamaymız beni. Söylediğim gibi, sâdece içinizdeki o ümit ışığını biraz daha olsun parlatabilmek için, siz de bana yardımcı olunuz. Sizi dinliyorum dostum. Sorunuz bir şeyler, ama bana değil.

R. K. — Biz mi soralım efendim?

H. — Evet dostum, siz sorunuz.

R. K. — Hangi mevzuda sormanızı tavsiye...

H. — Tamamen serbestsiniz.

R. K. — Pekâlâ. Ölüm mevzuu üzerinde biraz durahm. Bunun hakkında bir takım misâller verdiniz ve ölüm ötesi teşevvüş durumlannı, muhtelif safhalarını, gösterdiniz. Acaba, bu ölüm hâdisesinin mânâsı nedir ve bunun lüzurm ve zaruretleri nelerden ibarettir?

H. — Güzel bir soru tertiplediniz. Sorunuz dostum.

R. K. — Evet, bu kadar.

H. — Cevabı versin bir arkadaşınız.

R. K. — Biz kendimiz vereceğiz, hay hay, evet. İsteyen bir arkadaş cevap versin buna. Buyurun.

H. Y. — Ölüm..

R. K. — Biraz yüksek sesle.

H. Y. — ölüm, bulunduğumuz realiteden başka bir realiteye geçiş ve yeni bir tekâmülün başlangıcı olarak karşımıza çıkan bir hâdisedir.

R. K. — Evet.

H. Y. — Spatyoma intikâl eder etmez, dünya hayatındaki bütün hâdiseler orada, bir daha ruhun tekâmül seviyesine göre kısa veya uzun müddetli olarak yaşanır. Geri ruhlar için bilhassa bu daha uzundur ve hattâ öldüğünü dahi bilmez ve dünyaya bağlılığı, maddeye bağlılığı daha fazladır.

R. K. — Şimdi o teferruatına gitmeden, esas ölüm hâdisesi hakkmda söylediğinizi bir kere daha tekrar edin, lütfen.

H. Y. — ölüm...

H. — Bir yeni realiteye geçiştir, dedi arkadaşımız.

R. K. — Evet.

H. — Bir başka arkadaşımız nasıl söyler acaba?

R. K. — Söyleyiniz.

A. O. — ölüm, bir enkarnasyon sahasından, muayyen bir süre içinde alınacak bilgileri, o sahadan ayrılıp, daha süptil bir vasatta kalmasıdır.

R. K. — Evet.

A. O. — Bir zarurettir tabiî bu.

R. K. — Sizin, Erol bey. Buna ilâve edeceğiniz, bunlara...

E. H. — Yeni bir realiteye geçiştir, diyebilirim.

H. — Dostlarım, arkadaşlarım benim. Bunun, sizden sormamın bir tek sebebi vardı. Sadece sizlerin içindeki çekingenliği, korkuyu gidermenizin gerektiğini söyleyebilmek. Unutmayınız, insan kendi tekâmülünde daima korkmadan yürümelidir. Bilgi noksanlığı korkulacak bir şey değildir. Onu almaktan kaçınanlardan ve sizin de kaçınmanızı isteyenlerden korkmalıdır. Herkes kendi realitesini yaşar. Bu realiteyi açıklamakta hiç bir mahzur yoktur. Çekinmeden her düşünülen söylenmelidir ki, insan kendi içini, kendi öz benliğini daha iyi idrak etsin. Dostum, sizinle sık sık görüşmek isteyen bir kimse var, biliyorsunuz. Büyük ıstıraplar içinde kıvranan bir kimse O bugün, sizin sayenizde yürüyeceği yolu, daha aydınlık olarak görmüş olan biri. Sizi özleyen, sizinle her zaman konuşmak için yanıp tutuşan, fakat hâlâ kendi gururundan, kendini sıyıramamış, size kızdığını zanneden, kızması icap ettiğini zanneden biri. Sizi çok seviyor. Onunla karşılaşmak ister misiniz?

R. K. — Gayet tabiî memnuniyetle.

H. — Onun bakımından çok faydalı olacaktır bu.

R. K. — Evet, biz de ona faydalı olabilmekten her zaman memnunuz ve ayni sevgilerle meşbuyuz.

V. — Nasıl, neşeliyim bugün değil mi?

R. K. ~ öyle misiniz?

V. — Hah, başladın gene siz demeğe! öyleyim tabîî ya, sen üzgün müsün? Bana mı üzüldün yoksa?

R. K. — Size üzülecek bir şey yok.

V. — Sen diyecektin hani?

R .K — Peki.

V. — Hah ha!...

R- K. — Senin üzülecek bir durumunu göremiyorum.

V. — Hı...

R. K. — Bilâkis karşılamış olmamızdan dolayı memnunum.

V. — Göremediğini, kendinde söylüyorsun değtt mi? Ha şunu hileydin.

R. R, — Ama, yâni üzülecek bir şey yok, onu göremiyorum.

V. — İşte üzülecek bir şey yok, diye dünyada ben o kadar çok şey çektim. Nasıl gene benim söylediğim bir dereceye kadar haklı olduğum nokta var değil mi? Düşenin dostu olmaz demiştim, hatırladın mı?

R. K . — Evet.

V. — Teyit ediyorsun işte sözümü.

R. K. — Doğru, bir bakıma öyle. Fakat dostu olanlar da çıkıyor.

V. — Çıkmıyor ki. Uf... Çok can sıkıyorsun bugün yine.

R. K. — Bakınız, meselâ zavallılara, fakirlere yardım etmek isteyen, bunu karşılıksız yapmak isteyen bir takım insanlar da var.

V. — Nerede var? Sen varsın, ama ben dünyada iken sen nerede idin Allah askına?

R. K — Benden daha Serileri var muhakkak. Benden çok daha ilerileri var.

V. — Kim var?

R. K. — Mesela, bir adam gidiyor, Afrika'nın ortasında, vahşilere yardım ediyor. Albert Schweitser denilen bir adam.

V. — Vay, enayi vay!

R. K. — Ve bunu büyük bir zevkle, saadetle yapıyor.

V. — O işin sathi tarafı.

R. K. — Evet, başka ne tarafı olabilir?

V. — Belki de değüdir, kimbilir.

R. K. — Ama her türlü konforu ve imkânı bırakıp, vahşilerin arasına gitmesi için, ama size hak veriyorum, böyle insanlar çok değil dünyada, bunlar az, fakat. var.

V. — Vahşilerin arasına gitmesine hiç lüzum yoktu ki, Gelseydi benim yaşadığım yerlere, görseydi o köprü altını. Köprü altı diyorum, sakın alınma, köprü altı değil tabiî o, lâf alışkanlığı.

R. K. — Evet.

V. — Ne yapmış bu adam?

R. K. — Bu adam bir takım vahşilere hem sağlık bakımmdan yardım ediyor, hem kültür yönünden onları geliştirmeğe çalışıyor ve kendi her türlü rahatını fedâ ediyor, hattâ ölümünü göze alıyor.

V. — Bırak kendi rahatını fedâ etmesini, o vahşilerin rahatını bozmasa daha iyi değü miydi? Hem kuzum onlara vahşi demeğe ne hakkımız var bizim? Onlar belki mesuttular orda. O adam gelince ıstırabı öğrenmişlerdir.

R. K. — Acaba böyle mi?

V. — Tabiî.

R. K. — Yoksa...

V. — Geri bir kavimde, o senin bahsettiğin İlâhi Adalet kendini daha fazla göstermez mi?

R. K. — Ne bakımdan? Geri kavimde nasıl gösterir İlâhî **Ada**let kendini?

V. — Nasıl gösterir,, hasta olur, ölümlü hastalıksa ölür, cezalar dişe diş; göze gözdür. Ne olur. biliyor musun, ne düşünüyorum?

R. K. — Bu tabiî insanlık değil her halde değil mi?

V. — Bu, biz ilerledik mi acaba? Bu insanlık değil de, babamın annemi öldürmesi mi insanlık?

R. K. — O da dep.

V. — Ne farkımız var, o geri kavimden?

R. K. — Bir bakıma fark var. O da şu yönden: Geri kavim, yaptığı hareketin hâta olduğunu dâhi bilmiyor, öbürüsü onu bile bile yapıyor.

V. — Kim diyor bildiğini?

R. K. — Yâni biliyor ve arkasından ıstırabını çekiyor. Bu bir tekâmül seviyesi muhakkak, ötekileri onu hâta olarak ta kabul etmiyor.

V. — Istırabını çeken o mu? Kimbilir, belki de annemdir. Sen onun için dua etmiştin geçen defa, biliyor musun? Ne iyi etmiştin. Sana çık kızıyorum, ama bu tarafların gözümün önüne geliyor, o zaman da seviyorum seni.

R. K. — Evet.

V. — Ama inanamıyorum işte.

R. K. — Dostum, esasında kızmanız, size aykırı gibi gözüken

düşüncelerden oluyor. Yoksa ben size sevgi duyarken, siz bana düşmanlık duyamazsınız.

V. — Ah, dünyadaki bir insan nasıl sevgi duyar?

R. K. — Ruh için yer mevzuu bahis mi?

V. — Neden olmasın?

R. K. — Peki, o halde nasıl benimle irtibata geçiyorsunuz?

V. — Ne bileyim ben.

R. K. — Demek ki, mevzuu bahis değil.

V. — Eğer, oh neden olmasın, pekâlâ yapardım gene. Dua etsene annem için. Ama sen onun için etmiyorsun ki. Tutuyorsun benim için etmeğe kalkıyorsun. Evet, belki haklısın bak, ben annemi severdim dünyada iken, çok severdim. Onun için ağlardım. Sevdiğim yegâne insandı o, başka da hiç bir şeyi sevmezdim, hiç bir şeyi.

R. K. — Peki, acaba babanız için dua etmemize ne dersiniz?

V. — Ne lüzumu var?

R. K. • — Saplandığı bir hatadan kurtulması için.

V. — Saplandığım nereden biliyorsun?

R. K. — Bir hata yaptığına göre.

V. — Ben de adam öldürdüm. Ama o annemi öldürdü. Arada bir fark olsa gerek değil mi? Eh, ikimiz de kötüyüz. Peki, iyi olan kim? îyi nedir Allah aşkına, var mı böyle bir şey?

R. K. — Kötü nedir sizce?

V. —- Kötü her şeydir. Sağına bakarsın kötüdür, soluna bakarsın kötüdür, selâm verirsin kötüdür, adam öldürürsün kötüdür. Sayayım mı daha, istiyor musun?

R. K. — Yâni kötü nedir indinizde?

V. — Bütün insanlar kötüdür, onların yaptıkları her şey kötüdür. Kötünün yanında iyilik, iyilik sadece, sadece bir isim, bir teselli, lüzumsuz, geri bir teselli bazen biliyor musun? Yok bunun ilerisi, özlenen bir şey o iyflik. Sadece özlenen bir şey.

R. K. — Kötülük, her halde bir başkasına...

V. — Kötülük mevcut, iyilik mevcut değü. İşte aradaki fark bu. İyiler mevcut, ama iyilik değil. O iyilerde kötülük yapıyor değü mi? Alalım o misâlimizi: Beni mahkûm eden, o hâkim iyilik mi yapıyordu? Oh!... Açmayalım bu bahsi tekrar (Medyomda ıstırablı ifade.).

R. K. — Şimdi bakınız, umumî mefhumlar üzerinde mahsus duruyorum ki, bu mefhumların mahiyetine, mânâsına girersek...

V. — Girmeyelim işte.

R. K. — Daha iyi bir şekilde anlarız kendimizi.

V. — İhtiyacımız kaldı mı ki, artık kendimizi anlamaya?!...

R. K — Muhakkak var.

V. — Bir tek şey var düşündüğüm, bir tek şey.

> R. K. — Bir arkadaşımız, J... hanım size bir sual soracak.

J. *G.* — Demin dediniz ki, iyilik sadece özlenir, mevcut değildir, ben size şunu soruyorum: İyilik niçin özlenir?

V. — Kötülük kötüdür de onun için. Ne demek istiyorsunuz yâni?

R. K. — Kötülüğün kötü olduğunu kabul ediyorsunuz.

V. — Kapatalım bunu dedim.

R. K. — Kötülüğün kötü olduğunu kabul ettiğiniz anda, iyiliğin de iyi olduğunu kabul etmek lâzım.

V. — Mevcut değil ki, Kötülük kötü tabu, tabîî kötü, nasıl kabul etmem.

R. K. — Kötü oluşunun sebebi nedir?

V. — Senin çok sevdiğin bir insanı, gözünün önünde öldürürlerse, bu kötülük değil midir?

R. K. — Yâni bir kimsenin bir başkasına...

V. — Sen ona iyilik yapmak istersin, kuvvetin yetişmez, ayıramazsın, mâni olamazsın. Bu takdirde iyilik, işte özleyişten başka nedir ki?

R. K. — Yâni bir kimsenin, başkasına faydalı olması iyilik, zararlı olması da kötülüktür.

V. — Bırak şu mektep ağızlarım. Başkasına faydalı olması...

R. K. — Evet

V. — Ben başkasına faydalı ne insanlar gördüm- Alay etmek için, çıkarıp fakire sadaka verenleri de gördüm.

R. K. — Peki sizin..,

V. — Ben de faydalı olsun, diye adam öldürdüm, biliyor musun?

R. K. — Ha, bu kasıt ile adam öldürdüğünüz oldu mu acaba?

V. — Oldu ya, söyledim ya sana. Ama kötü bir şey, o da kötü bir şey. Oh... Hakkım yoktu da ondan. Sen söyledin bunu bana, ne-, den söyledin? Neden söyledin de.... Bırak ne olursun, bırak artık beni, bıktım hepsinden, bıktım bunların. İstemiyorum, istemiyorum, düşünmeyi istemiyorum, konuşmayı istemiyorum. Oh... Ne olurdu, ne olurdu, ben bir hiç olsaydım, bir taş parçası olsaydım. Bırak beni, ne olursun bırak!

R. K. — Sizin için her zaman...

V. — Ben kimseye yalvarmadan.

R. K. — Dostane yardnru&rınızı göndermeğe amadeyiz. Bu

yardımlarımıza belki ihtiyacınız yok, fakat ihtiyacınız olduğu cihetler bulunabilir. Çünkü her insan birbirine muhtaç.

V. — Sen de bana faydalı olacaksın değü mi?

R. K. — Biz de sana muhtacız, siz de muhtaç olabilirsiniz.

V. — Bana neden muhtaçsınız?

R. K. — Hiç belli olmaz dostum, herhangi bir yerde, hiç birimizin yapamayacağı şeyi siz yapabilirsiniz. Her insan bir cevherdir.

V. — Oh!... Ne cevher, ne cevher!... Biliyor musunuz bazen de hoşuma gidiyor senin konuşmaların. Nasıl cevherdir insan.

R. K. — Yâni her insan bir üstün taraf vardır. Bu belki bir takım düşünceler, yanlış inanışlar, telâkkilerle hâtâh yollara saplanmıştır. Fakat...

V. — Dinlemiyorum artık seni.

R. K. — Bunlardan sıyrılacaktır. Ve muhakkak bütün parlaklığıyla birgün ortaya çıkacaktır.

V. — Konuş, konuş; yakında mebus olursun.

R. K. — Efendim?

V. — Dinlemiyorum artık seni. Çekil artık.

R. K. — Düşünmenizi rica ediyorum.

V. — O düşünceler beni bu hâle getirdi ya.

R. K. — Bu hâlinizden memnun değil misiniz?

V. — Hı...? Ne biçim insansın sen... Yegâne yolu bu muydu sanki? Bunlar olmasa olmaz mıydı? Düşünüyorum, düşünüyorum, biliyor musun? Bu düşünceler bana neye mâl oluyor?

R. K. — Belki biraz üzülmeğe.

V. — Ha, biraz üzülmeğe. Kurtarıyorum da kendimi bu üzüntülerden. Ama gözümün önüne hep annem geliyor. O geldiği ânda da üzülmeğe başlıyorum. Onun için değil, onun için üzüldüğümü zannediyorum, ama hep kendim gözümün önüne geliyorum, biliyor musun?

R. K. — Niçin?

V. — Hadi ordan münasebetsiz sen de, tutmuş «Niçin?» diyor!

R. K. — Niçin kendiniz için üzülmüş gibi oluyorsunuz?

V. — Niçinini bilsem. Düşünüyorum işte. Niçin kendim için üzüleceğim, üzülecek neyim var benim? Hiç kimse bana üzülmedi ki. Neydim sanki ben, hiç. Peşimden ağlayacak bir kimse bile yoktu. Ama o ne kadar mesut biliyor musun, annem? Ben onun peşinden ağladım, çok ağladım. Onun mezarının basma gittim, tertemizledim. Dua ettim onun için. Ama isyan ettim en sonunda. Oraya, ah!... Oraya son gidişimde izi de yoktu, izi bile yoktu.

R. K. — Annenizle....

V. — Ne olurdu onunla birazcık konuşabilseydim! Sen konuşur musun onunla?

R. K. • — İcap ederse konuşuruz, gayet tabiî.

V. — Ne olur icap etsin.

R. K. — Siz hiç karşılaşmadınız mı annenizle?

V. — Karşılaşmadım. Nasıl karşılaşırım?

R. K. — Karşılaşmayı, ister misiniz?

V. — Ah, çok isterim!

R. K. — Peki. birlikte rica edelim ve dua edelim. Yalnız...

• V — Korkuyorum.

R. K. — Tahammüllü olacaksınız.

V. — Korkuyorum.

R. K. — Belki size büyük yardımı dokunur.

V. — Bana sen yardım etmelisin. Ya bana sorarsa, neden, neden sen de babanın yaptığım yaptın? diye. O zaman ben ne cevap veririm? Yok... Yok... Karşılaşmıyaum, sen konuş onunla. Oh!..-

R. K. — Evet.

V .— Dua et onun için.

R. K. — Ham di dostumuz, eğer bu varlığın, bizim huzurumuzda, bizim yardımımızla annesiyle karşılaşması, münasipse ve kendi tekâmülleri yönünden faydalıysa, bu hususta yardırmamızı rica ediyoruz.

H. — Ne kadar ağır ve mesuliyetli bir talepte bulunduğunuzu biliyor musunuz dostum?

R. K. — Eğer bir mahzuru yoksa.

H. — Unutmayınız, siz arada bulunacaksınız.

R. K——Evet.

V. —- Oh!... İstemiyorum... (Medyom çok heyecanlı.).

R. K. — Evet.

V. — Ah... Sakin olamam ki.'

R. K. — Görüyor musunuz?

V. — Gitsin...

R. K. — Hayır.

V. — (Medyom ağlamaklı ifade ile.). Ne olursun, gitsin!

R. K. — Gitmemesi ve sizinle mutlaka görüşmesi lâzım. Sakin olunuz, sükûnetle konusunuz. Unutmayınız ki, onun için fedâkârlık yapmıştınız. (Medyom ağlıyor.).

R. K. — Onu görmek istemiyordunuz. Onu sevdiğinizi söyleyiniz.

V. — Çok, çok dua ettim (Ağlıyor.). Ne olur oğlum, üzülmesin benim için, ne olur, of!... İşitmiyor beni.

R. K. — Sizin iyiliğiniz için dua ettiğine eminim, huzurunuz için dua ettiğine eminim. Bakışlarına dikkat ediniz, onun duygularım anlarsınız. Sakin olursanız, konuşabilirsiniz.

V. — Şaşkın bırakma beni.

R. K. — Evet.

V. — Affetsin beni, söyle ona ne olursun, affetsin beni

R. K. — Affetmesini biz de rica ediyoruz ve sana yardım etmesini biz de istiyoruz. Onun yardımları...

V. — Sakin olmamı söylüyor bana.

R. K. — Çok daha kolaylıkla ulaşacaktır size onun yardımları. Çünkü sizi çok candan seven biri.

V. — Hiç insan annesinden korkar mı?

R. K. — Evet.

V. — Ama ben çok kötülük yaptım. Gitmesin ne olur.

R. K. — Artık bundan böyle, sizi hiç bir zaman bırakmaz. Yalnız... (Medyom ağlıyor). Sakin olun, size her zaman yardım edecek. Fakat yine bir müddet bizim vasıtamızla olması daha iyidir.

V. — Ne olur bırakma beni, ne olursun, korkuyorum. Hiç bu kadar korkmamıştım. Kendimden korkuyorum-

R. K. — Bütün yardımlar sadece AUahtan gelir.

V. — Biliyor musun, ne olurdu, hepsini, her şeyi, her şeyi hoş görürdüm, ne olurdu ben o adamı, oh!... Ona ben kötülük etmemiş olsaydım. Her şeyi, bana yapılan her şeyi, bütün, bütün kötülükleri hoş görürdüm. Keşke ben yapmasaydım.

R. K. — Sakin olunuz, madem ki, hatânızı anladınız.

V. — İşte korkunç olanı bu.

R. K. — Bundan kurtulma yoluna girdiniz demektir. Evet.

V. — Kolay kolay kurtulunmaz bundan.

R. K. — Istıraplarla, muhakkak ıstırap çekersiniz, hepimiz çekeceğiz.

V. — Oh!, sen anlayamazsın bunu.

R. K. — Sabırlı olmak lâzım.

V. — Sen anlayamazsın bunu.

H. — Dostum, sormak istediğiniz bir iki şey varsa, cevap vermeğe hazırım. Yoksa bugünlük burada keselim, zira bazı sebebleri var.

R. K. — Bu yaptığımız bu müdahalenin varlığa, yâni ıstırap çeken dostumuza bir faydası oldu mu?

IL -- Nasıl bir fayda düşünüyorsunuz?

R. K. — Yâni tekâmülünün hızlanması yönünden.

H. — Bunun cevabını kendiniz verebilirsiniz dostum.

R. K. — Evet.

H. • — Unutmayınız ki, bu varlığın karşısına sizin çıkmış olmanız ona yapılmış bir yardımdan ibarettir. Bir iltimas değil. Yaşaması lâzım, bu içinde bulunduğu hayatı. Siz bunu hızlandırdınız. Ama unutmayınız ki, onun gibi sonsuz, sayısız, bütün onların hepsi bunu yaşıyorlar. Onlar bunu o İlâhî Nizamın bir aksaklığı, büyüklüğü olarak kabul edebilirler. Halbuki bu ne kadar ulvî bir yoldur. Ne kadar güzeldir, bir insanın kendi benliğinde mevcut cevherleri bulup, teker teker çıkarması. Sonra onları işlemesi. Hatâlarım görmeden bu cevheri nasıl işleyebilirler? Görmek, her zaman her şeyi izah etmez, kifayetli değildir. Bu görünenin idrâki şarttır, bilinmesi şarttır. İşte burada çok sıkı bir iş birliği görünür. Bu idrâk onları başkalarına da yardıma sevk eder. Ondan sonra bu çektikleri ıstırapların kendileri için ne büyük saadetler olduğunu görürler. İşte dostum, ıstıraplar da bazen güzeldir. Onların içinde çok şeyler gizlidir. Bunlara, kelime acizliğinden saadet diyoruz, huzur diyoruz, biraz daha üstününe nur diyoruz. İlâhî tesir diyoruz, ama bir bilsen, bir buseniz bunlar ne kadar âciz kalıyor, o duyulanların yanında. Yolunuz açık olsun dostlarım. Hoşça kaim.

Rehber Varlık : Hamdi (H.)

Medyom : O. O. (M.)

Operatör: R. K.

Gün ve yeri: 22.6.1962 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

Birinci Kısım

(Bu Birinci Kısım, uyanmağa başlayan önceki geri, vahşi varlığın uyanmasiyle içine düştüğü gerçek ıstıraplarını göstermektedir. Ki, bu ıstıraplar, vicdan azaplarıdır.)

V. — Yeter Rabbim... (Medyom çok ıstıraplı bir ifade içersinde)... Yeter artık. Görüşmüyoruz artık sizinle değü mi? Konuşamıyoruz artık...

R. K. • — Sizi dinliyoruz biz.

V. — Neden terkediyorsunuz hıuu, ohhhhh, ohhhhhhh... Beni ne hallere getirdiniz... Siz değil, yaptıklarım getirdi bu halleri... Ohhhhhh!. Hıımıı! Söylesenize birşeyler...

R. K. — Nasılsınız şimdi, lütfen söyler misiniz, bana? Bu (durumda) mevzuda ne gibi bir sıkıntı çekiyorsunuz?

V. — Berbat... Lâyık değilim bunlara, ohhhhh, hım, ahhhhh!...

R. K. — Nesine lâyık değüsiniz?

V. — Ohhhhh, çektiklerimin, olmaması lâzımdı, bitmeliydi artık!. Ohh, ohh!... Siz nasıl tasavvur edersiniz bunları, görmüyorsunuz ki!...

R. K- — Hissediyoruz.

V. — Ahhhhhh!... Benim gibi değil...

R. K. — Gayet tâbi değil, sizin gibi.

V. — Benim gibi değil...

R. K. — Fakat...

V. — Benim gibi değü...

R. K. — Bitmeliydi derken, niçin (bu durumun) bitmesini lüzumlu gördünüz?

V. — Çok çektim...

R. K. — Ne gibi?

V. — Çok çektim ohhhhhhh, çok çektim ohhhhhhhh!... Asırlardır böyleyim!... Ohhhhhh!... Hep çekecekmiyim?...

R. K. — Daha yeni.....

V. — Başlangıcı daha güzeldi...

R. K. — Dostum...

V. — Başlangıç...

R. K. — Hiç bir varlığın gayesi, ne ıstırap çekmek, ne de saadetler içinde yüzmektir, bunların her ikisi de birer vasıtadır.

V. — Gaye nedir ki?

R. K. — Gaye, bizim olgunlaşmamızdır.

V. — Istırap... hinim, ohhhhhhhh!...

R. K. — Hatalarımızı görmemiz ve o hatalardan sıyrılarak...

V. — Hatalar yüzünden ıstırap çekiyoruz işte, ohhhhhhhh!... Ohhhhhh!.;.

R. K. — Bu ıstırapları çekince de bir dahahata yapmamağa alışıyoruz.

V. — Ohhhhh!... Ohhhhh!... Yapmazdım bir daha... Ama niye ? Niye böyle cezalandırılayım?... Ohhhhh... Çok fazla Jju...

R. K. — Kimse cezalandırılamaz. Sizi...

V. — Evet, evet, evet, ben, ben kendim, ohhhhh... Ne olur biraz değişse ve...

R. K. — Görüyorsunuz ki, ıstırabı size veren kendi vicdanınız cluyor. Bu da vicdanınızın uyandığını, kudretlendiğini ifade etmez mi? Sizin iyi, tesirler aldığınızı göstermez mi?

V. • — Peki, ne olacak bu böyle?

R. K. — Nihayet dinecek bunların hepsi.

V. — Ne zaman?

R. K. — Büyük bir huzura kavuşacaksınız.

V. — Ahhhhh... Boğuluyorum...

R. K. — Büyük bir saadete kavuşacaksınız.

V. — Allahım bana yol göstersin. Onu...

R K. — Ve o zaman.

V. — Yeter artık...

R. K. — Bu çektiğiniz sıkıntıların kıymetli olduğunu öğrenecâksiniz.

V. — (Uzun bir sükût)...

R. K. — Şimdi meselâ, eskisi gibi...

M. — Yok artık...

R K. — Bir adam öldürmenin... haklı olabüeceğini düşünebiliyor musunuz?

M. — O yok artık, o yukarda...

Rehber Varlık : Hamdi (H .)

Medyom : O. G. (M.)

Operatör : R. K.

Gün ve Yeri : 13.9.1961 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

İkinci Kısım

(Aynı celsenin bu ikinci kısmı da vicdan azabıyle kıvranan bir annenin ölümünden sonraki hâlini bize göstermektedir.)

R. K. — Evet.

M. — Daha yüksejiyorum. Bir hanım var karşımda. «Yalvarırım beni kurtarın» diyor.

r; K. — Evet, kimmiş bu hanım? Ne imiş derdi?

M. — «Mediha» diyor.

R. K. — Soyadı?

M. — Bilmiyormuş. Sebebini bilmediği bir durummuş. Rahat değilmiş, sıkıntı içinde imiş. O da ağlıyor. Çırpmıyor adetâ. Bir dindar gibi böyle acaib haller var.

R. K. — Yaşlı bir kadın mı?

M. — **Genç bir kadın. Orta yaşlı, pek genç değil,** 35 **falan herhalde. Bu üzüntüden saçları beyazlaşmış, öyle diyor, kendisi kansermiş.**

R K. — Peki.

M. — **Hastahanede ölmüş.**

K. K. — Esas üzüntüsünün sebebi neymiş?

M. — **«Boğdum» diyor. Kendi çocuğunu boğmuş. Üç aylıkken".**

R K. — Niçin?

M — **«Çekemiyordum, kıskanıyordum» diyor. Kendisi de bilmiyor sebebini. «Cinnet getirdim» diyor. «Normal değildim» diyor. Korkunç seslerle ağlıyor. Korkunç, tarif edilmesi imkânsız.**

R. K — Peki. bu hareketinizin, şimdi hatâ olduğunu idrâk ediyor musunuz?

M. — **Çok daha önce idrâk ettim diyor.**

R. K. — Yâni. dünyada yaşarken idrâk ettiniz mi?

M. — **Daimi bir vicdan azabı, içinde kalmış ve zaten o yüzden kanser olmuş. Onun günahım ödemek için, o kadar acılar çekmiş ama, ödeyememiş ki... Hastahanede ölmüş, ameliyat sırasında...**

R K. — öldükten sonra, bu dünyaya geldikten sonra çocuğunu görmüş mü?

M. — **Hayır. O çok uzaklarda, yükseklerde imiş. Görmek istiyormuş, yalvarmak, onu kollarına almak istiyormuş. Mütemadiyen ağlıyor. «Onu bana bir kerecik gösterin» diyor.**

R K. — Biz rica ederiz, dua ederiz. Kendisine de bizimle beraber dua etsin.

M — **«Dua ile olur mu bu?» diyor.**

R K. — Gayet tabü. En başta dua ile. Büyük varlıklardan, Âllahtan istemek. Bu şekilde hatasını idrâk edip, onun sıkıntısını...

M. — **Dünyada kendisi, kendisini af etmesi için çok yalvarmış, fakat gene de kanser olmuş.**

R. K. E... Kuru kuruya af edilmez.

M — **«İşte cezamı çekiyorum» diyor. «Onun için bana göstermezler oğlumu» diyor.**

R K. — Şimdi bu cezanın belki de miadı dolmuştur. Dolmak üzeredir.

M. — **«Ebediyen sürecek» diyor.**

R. K. — Duayı hiç bir zaman elden bırakmamak lâzım. Hiç bir şey ebediyen sürmez.

M. — **«Nasıl dua edebilirim ki, bu vaziyette?» diyor.**

R. K. — **Ümidi hiç bir zaman kesmeden. Allahtan ümid kesilmez.**

M. — «Çok uzak, çok uzak» diyor. Bazen bir ışık görür gibi oluyormuş, ona doğru koşmak istiyormuş, hemen koşuyormuş. O ışığın daha da uzağmdaymış oğlu.

R. K. — **Siz gene dua etmekte devam ediniz. Biz de sizin için dua ediyoruz. Daima iyiliğinizi talep ediyoruz. Daha doğrusu tekâmül etmenizi talep ediyoruz.**

M. — «Tekâmül mü?» diyor.

Rehber Varlık : Haindi (H .)

Medyom : O. G. (M .)

Operatör : R. K.

Gün ve yeri: 13.10.1961 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

İkinci Kısım

(Bu celsenin ikinci kısmı, bir önceki varlığın uyanışının devamıdır.)

M. — Nurlu bir ışık, bu başka birisi. Bu yolu bana siz açtınız, diyor.

R. K. — **Evet, hoşgeldiler, kimmiş bunlar?**

M. — Sizin sayenizde buraya geldim, diyor. Mediha hanım.

R. K. — **Efendim Mediha. İsminiz Mediha mı?**

V. — **Öyle idi.**

R. K. — **Evet, peki.**

M. — Bakın ne kadar değişti burası, ne kadar güzel, karanlık değii artık. Pırıl pırıl, hem bir değişiklik, bir hafiflik hissediyorum kendimde, diyor. Rahatlıkla yükseliyorum, yükselmek istiyorum ama, gene de bir merhaleye, bir mertebeye kadar. Fakat hissediyorum yaklaştığımı çocuğuma, diyor. O orada mı acaba?

R. K. — **Bilmiyoruz, belki de oradadır.**

V. — **Orada olamaz, o da yükseliyor çünkü.**

R. K. — **Onun orada veya daha aşağıda, daha yukarıda olduğuna...**

R. K. — **Evet, yüksek devrelere, mertebelere ulaşmanızı...**

M. — «Yâni, kanserin geçmesini mi kastediyorsunuz?» diyor.

R. K. — Hayır. Ruhen daha olgun bir hale gelmenizi, iyiyi kötüden daha iyi tefrik etmenizi, hata ile sevabı iyice ayırmanızı...

M. — «Ben oğlumu, boğdum, ruhen nasıl olgunlaşırım?»

R. K. — Herkes olgunlaşır. Vahşi hayvanlar bile, hayvanları, insanları parçalayan vahşi hayvanlar bile olgunlaşır. Onlar bile nihayet olgunlaşarak bir gün insan haline gelirler.

M. — «Evet, ama onlar hiç bir zaman kendi çocuklarmı öldürmediler», diyor.

R. K. — Onlar da öldürdüler. Kendi yavrusunu yiyen kediler yok mudur?

M. — «Bana yardım edeceğinizi vaad ediyor musunuz?» diyor.

R. K. — Evet. Bunu tekrar söylüyorum. Şimdi de dua ediyoruz, isterseniz benimle beraber tekrar ediniz: Ulu Tanrım, bu kendisini Mediha ismiyle tanıtan mustarip kardeşimize lütfen yardımlarınızı, kurtarıcı, ferahlatıcı tesirlerinizi gönderiniz. Bu kardeşimiz ıstırap çekerek, hatasını daha iyi idrâk etmektedir, idrâki arttıkça bundan kurtulacaktır. Gönderilecek yardımlarla, lütfen idrâki daha çok ve dal;a çabuk parlasın, daha çabuk huzura kavuşsun. Ona lütfen yanlım ediniz.

M. — «O ışığı gene görüyorum». «Teşekkür ederim» diyor.

R. K. — Evet. Kendisi de dua etmekte devam etsin.

V. — Muhakkak yukarıda.

R. K. — Ama neresinde olduğuna emin misiniz?

M. — Ben yükseldikçe, o da yükseliyor, ama öyle güzel, öyle tatlı bir yükseliş ki, bu... Adetâ ona kavuşmuş gibiyim. Yeni bir heves, yeni bir sevinç var içimde. Bilmiyorum, yaşamak istiyorum, diyor.

R. K. — Evet. Kızınızla beraber mi, yoksa ondan ayrı mı?

M. — Bilmiyorum ki, ondan ayrı olacağımı zannediyorum. Böyle bir his varmış.

R. K . — Peki, tekrar acaba ne zaman gelecekmiş dünyaya?

M. — Bilmiyormuş, fakat geleceğim, çok yakında geleceğim, diyor.

R. K. — Ne kadar meselâ? Bir ay veyahut beş sene filân?

M. — Hesap eder gibi bir hâli var. Bir sene sürer, diyor, en azından. Belki daha da çabuk olur.

r K. — Nerede olacağına dair bir şeyiniz var mı? Reenkarnasyonun?

M. — Gitmem lâzım, ama nerede olduğunu bilmiyorum, diyor.

Bunun sevinci sarmış her tarafını. Gidersem gene kadın olarak giderim, diyor.

Artık bu kadar tafsilâttan sonra, arzu etmem ama, eğer celselerinize böyle korkunç bir varlık gelirse, ona teşhis koymakta güçlük çekmiyeceğinizi zannederim.

C-HASİSLER ve HODBİNLER

Dünyada iken bütün hayatlarını para biriktirmek, altın toplamak için geçilmiş ve zenginliği bir vasıta değil ,gaye olarak kabul etmiş bazı kimseler vardır. Bunlarda yardım ve muavenet gibi diğerkâmlığa bağlı duyguların hiç birisi yoktur. Böyle kimseler yardıma muhtaç insanlardan adetâ nefret ederler. Bu hareketlerini makûl göstermek için de kendi telâkkilerine göre bir sürü sebepler ve deliller bulmağa çalışırlar, bir sürü fikirler yürütürler, hulâsa bir fakire bir kuruş vermemek için yüz kuruşluk çene yorarlar. Buradaki bütün dâva onların ruhuna işlemiş olan cimrilik duygusunun rencide edilmemesi etrafında cereyan eder. işte böyle zavallıların da, hususiyle spatyomun ilk merhalelerinde, oldukça müşevveş halleriyle karşılaşırız. Deneycilerin rasgelmeleri çok muhtemel olan bu nevideki ruhlar hakkında da bir iki misâl vermeği lüzumlu ve faydalı görüyorum, tik müşahede Allan Kardec'den alınmıştır. Hayatında iken hasisliği ile tanınmış bir adamın spatyomdaki haleti ruhiyesini gösteriyor:

«Angouleme'de iğrenç bir hasis hayatı geçirerek, yaşamış olan herkesin tanıdığı bir adam vardı. L. ismini taşıyan bir adam, servetinin çokluğuna rağmen evinin çatısında oturmakla ömrünü geçirmişti. Evin diğer kısımları boş dururdu. Komşuları onu günlerce meydanda görmediler ve polise haber verdiler. Polis eve girdiği vakit şu manzara ile karşılanmıştı: U. ölüm halinde bulunuyordu. Başında yarısı yanmış, kâğıttan bir takke vardı. Üzeri tozla dolu bir masaya dayanmıştı, istiğrakla seyrediyormuş gibi gözlerini masanın üzerine serpilmiş birkaç altına dikmişti.

«Adalet makamı, ailesinden uzun zamandanberi ayrı yaşamakta bulunan bu adamın menfaatini korumak için evin orasına burasına saklanmış, bütün paralarını toplattı, mahekeme kasasına saklattı ve sonra da darülacezede metruk bir halde bırakılan L. e onları iade etti. Adam bunu müteakip ölmüştü.

«Ruhunun ilk daveti, ölümünden birkaç gün sonra yapıldı. Geldi ve asla ölmemiş olduğundan bahsetti. Ve mütemadiyen kendisinden gasbolunan paralarım istedi. Bu davetin üzerinden aylar

geçti. Aynı gurup tarafından 25/DX/1863 de tekrar davet edildi. Celsede bir yazıcı, bir de somnambul haline konulmuş görücü medycm vardı. Görücü Medyom hayatında iken, bu adamı hiç tanımamıştı, bununla beraber fizyonomisi ve kiyafeti ile doğru olarak onu tarif etti. Ve kendisi vasıtasiyle sorulan suallerin cevabım ruhtan aldı. Aynı zamanda yazıcı medyom da ruhun tesiri altında aşağıdaki tebliği yazdı. Bunların mukayeseli mütalâası için ikisi de takdim edildi.

Yazıcı Medyom : Bn. B...

«?. — Benden daha ne istiyorsunuz? Rica ederim beni bırakınız. Beni sıkmağa başladınız. Çalmış olduğunuz paralarımı bana iade etseydiniz daha iyi olurdu. Yaptığınız işin iğrenç olduğunu düşünmüyor musunuz? Ben ki, bütün ömrilmce, küçük bir servet yapabilmek için namuskârane çalıştım. Peki! Ama, efendiler bütün paralarımı elimden aldılar. Beni mahvettiler. Şimdi ben sokak kaldırımı üzerinde kaldım. Başımı nereye koyacağımı bilmiyorum. Oh! Paralarımı lütfen bana veriniz- Eğer beni memnun ederseniz, size minnettar kalırım.

Görücü Medyom B. Gimberteau.

«Medyom — Orada yazı yazan bir ihtiyar görüyorum. Çok sıkıntı veren bir adam! Ağzında diş olmamakla beraber bir de kalın dudakları ve sarkık ağzı var. Pamuktan yapılmış gibi bir takke giymiş. Üzerindeki elbisesi çok kirli. Aman Allahım! Ne sıkıntı veren bir adam!

«Operatör, ruha dünyayı terkettikten sonra kendisinden bir şeyin gasp veya sirkat edilebilmesinin bahis mevzuu olamıyacağını anlatmaya çalışıyor.

«?. — Benden bir şey almadıklarını ve hiç bir şeyimin noksan olmadığım söylüyorsunuz. Küstahlık yapıyorsunuz, O halde paralarım nerede? Bunu hiçe mi sayıyorsunuz.

«O. — Siz kimsiniz?

«O. — M. Gimberteau, bu yazıları yazan mh mudur?

«G. — Eve;t. medyomun yanında duruyor. Her taraftan taşa tutulmuş bir insan gibi. Bu, eski bir kaplan.

«?• — İşte görüyorsunuz ya, yanınızdayım.

«O. — Fakat niçin mütemadiyen dünyada bıraktığınız serveti arayıp duruyorsunu? Onu daha iyisi, bulunduğunuz âlemde temin etmeğe çalışsanıza!

«?. — Oh! Aradığım şeyin nerede olduğunu bana derhal söylemeliydiniz. Siz kötü bir maskarasınız, anlıyor musunuz?

«O. — Siz Allaha inanmıyor musunuz?

?. — Ben onunla teşerrüf etmedim. Paramı istiyorum.

«O. — Buraya sizi zorla mı getirdiler?

«?. — Öyle düşünebilirsiniz. Ve eğer sizin karşınızda teşhir olunmam için beni zorlamış olmasalardı, çoktan burasını terkederdim-

«O. — Demek ki, bizimle beraber olmaktan canınız sıkılıyor.

«?. — Hem de pek çok (Kalem şiddetle masaya çarptı ve kırıldı) (10/66).

«O- — O, buraya zorla mı getirilmiştir.

«G. — Onu iten birisi daha var.

«O. — Mademki bizimle beraber bulunmaktan sıkılıyor, neden gitmiyor?

«G. — Çünkü siz onu çağırdınız ve bu da onun içinde bulunduğu durumu anlıyabilmesine yarıyacaktır.

İşte böyle çok hasis bir adamın, ölümünden hattâ aylarca sonra bile bir spiritizma celsesine gelebilmek fırsatım bulduğu zaman orada göstereceği tipik haleti ruhiyesi bu olur.

Şimdi, bu mevzua dair çalışmalarımız sırasında elde etmiş olduğumuz diğer bir müşahedeyi naklediyoruz. Bu müşahede bütün

tafsilâtiyle ilmi, metödik ve öğretici mahiyettedir. Burada, hayatında iken, altm toplamaktan başka hiç bir faaliyet üzerinde durmamış hasis bir zavallının maddeden ayrıldıktan sonra, çırçıplak kalan ruhunun objektif ve sübjektif hallerini bütün hususiyetleriyle göreceğiz.

Bu müşahede, psikolojik infisal yolu ile alınmıştır. Ve vak'a Ue ilgili kaynaklardan ve plânlardan, imajların doğrudan doğruya medyomun ruhuna aksettirimesi suretiyle elde edilmiştir: İşte müşahedeye asıl orijinaliteyi ve hususiyeti veren nokta da budur.

Dikkat edilince müşahede altında bulunan ruhun hayatında, birisi dünyaya ait, diğeri de öbür âleme geçtikten sonra tebarüz eden iki haleti ruhiye görülür. Bu müşahede evvelce zikrettiğim* metotla ilgili bulunduğundan orada geçen mülâhazalar burada da kıymetini muhafaza edecektir. Binaenaleyh, bu müşahedeyi de iki kısımda mütalâa etmek lâzımgeliyor. Birinci kısımdaki parçalar bu hasis ruhun dünyadaki son günlerine ait, medyomumuzda husule gelen intihalardır. İkinci kısımdaküer ise ruhun artık spatyoma intikâlinden sonraki hayatına ait imajlardır.

Medyom : B. H. Turgut (B. R.)

Operatör : Ruhselman (B. R.),

Rehber : Şems.

Tarih: 1Ö/VD3/1947.

Yer : İzmir,

Yetire : psikolojik infissi.

Birinci Kısım

«B. R. — ... Bu celsede gene karanlık muhitlerde, bazı tetkikler yapmak istiyoruz. Medyomumuzu, meselâ dünyada iken parasını fena kullanmış, hasis bir adamın ruhu ile temasa getirmenizi ve bu hususta yardımda bulunmanızı rica ediyoruz.

«Ş. —- Her türlü temas medyonumuz için mümkün ve müsaittir.

«B. R. — O halde medyomumuzu muvakkat bir zaman için ve icabında derhal tekrar kendi muhitine dönmek sartiyle böyle geri

bir plâna, lütfen indiriniz ve himayenizi onun üzerinden eksik etmeyiniz. (Uzunca bir sükûttan sonra:)

«B.. R. — (Medyoma hitaben:) Nasılsınız, neredesiniz?

«H. T. — (Bu sırada medyomun sesi değişmiş, kendisinde hakikî bir uyuşma hali başlamış ve çok derinden, çok yavaş sesle ve âdeta yarı uyku halinde gibi konuşmağa başlamıştır. Aşağıdaki cevaplar', ö ruhun mazisine ait çok maddî bir hayatın sembolik imajlar halinde medyomun ruhuna akseden intihalarının ifadesidir.) Bir daha geri vermek üzere, her şeyi yutan, (absorpsiyon ve rezorpsiyon yapan) bir ihtizaz muhitindeyim. Etrafında bir nevi hayatsızlık, kısır bir saha tevlit eden, bununla beraber ihtizaz yapmakta olan bir varlıkla devre teşkil edip, temas haline geçiyorum.»

İleride medyomluğun, neo-spiritüalizmaya göre izahı yapılırken burada kullanılan «ihtizaz», «devre teşkil etmek», «intişar», «temas sahası», ilh. gibi tabirlerin ilmî mânâsı tebarüz ettirilecektir. Şimdilik, müşahedenin karanlık kalmaması için yalnız şu kadar söyleyebiliriz : Bu sözleriyle medyom, kendisinde kısırlık, nekeslik, verimsizlik velhasıl kimseye zerre kadar, faydası dokunmayan boş bir varhk intibaını bırakan bir ruh, veya bir insan ile karşılaşmış olduğunu anlatıyor. Devam edelim :

«B. R. — Şimdi bu varlığın sübjektif ruh hallerine nüfuz ediniz ve ondan aldığınız intibaları bize naklediniz.

«H. T. — Kızgın kum çölü... Her zerre kumdan büyük bir hareket intişar ediyor. Hesapsız 4cum taneleri bir araya toplanmış, geniş bir saha teşkil ediyor.»

Bu sözleri bir edebiyat telâkki etmemelidir. Burada bir realite vardır, bu realite de medyomun o anda karşılaşmış olduğu hasis ruhun, dünyadaki son günlerine ait duygularının sembollerle ifadesidir. Nitekim aşağıdaki yazılarda bu sembollerin gittikçe canlandığı ve şümullendiği görülecektir.

«Bu saha, hudutlanmak istemiyor, çok genişlemek istiyor. Her zerresi diğeriyle birleşerek, büyük miktarda hareket neşereden kumlardan müteşekkil olan bu saha mütemadiyen rutubeti yutmak istiyor. Üzerinde dolaşan hava tabakalarını emerek, onların haiz olduğu rutubeti çekiyor, mütemadiyen çekiyor. Bununla beraber kendisini harareti.kızgınhğı bir türlü geçmiyor. Ne kadar su varsa, hepsinin kendisine dökülmesini istiyor. Sahası genişledikçe üzerinde dolaşan rutubet tabakasını daha fazla çekip hepsini yutmak ve hararetini söndürmek için, bir zerreye kâfi gelecek kadar değil, sa-

yısız bütün zerrelerini tatmin edecek kadar çok rutubet almak hırsına düşüyor- Halbuki bu istek çok mübalâğalıdır. Burada köklü bir egoizma ile karşı karşıyayım : Her yer çöl olsun. Her yer çöl olduktan sonra, bu çöller birleşsin... Ben olsun, ben olayım. Tabiatta ne kadar su varsa, nerede rutubet varsa hepsi bana gelsin. Ben onu kucaklıyayım, onu yutayım. Zaman hiç bitmesin. Ebediyet içerisinde hep çekeyim, hep yutayım. Bu rutubet bir taraftan bana girsin, fakat hiç bir tarafımdan dışarı çıkmasın... İçimde kalsın... Böyle bir taraftan gelip, içimde kalan rutubet birike birike, beni şişirerek, büyülterek akıl ve hayali geçen eb'ada ulaştırsın. Bu eb'at genişliyerek bütün kâinatı istilâ etsin. Bütün evreni birliğe dönüştürsün. Bu birim ancak o olsun.

«Toplanan dağ gibi kum yığınlarından arasıra bir tek zerre alıp etrafıma atayım. Fakat o da benden temelli gitmesin. Attığım o kum zerresi tekrar bana dönsün. Ve hattâ bir zerreye mukabU çuval dolusu gelsin. Onunla beraber denizler, nehirler de gelsin, hepsini içeyim... Sönmiyen hararetim var...»

Tekrar ediyoruz, bu bir realitedir. Ve dünyada öyle insanlar vardır ki, yukarda canlandırılan kötü duyguların belki birçok misliyle yanar, tutuşurlar. Fakat duygularının milyonda birini bile anlatamazlar ve bu da onların daha dünyada iken başlıyan büyük azaplarından biri olur. Bu zavallı insanlar aramızda güya normal bir haleti ruhiye içinde imiş gibi dolaşırlar. Zahiren belki müsterih ve hattâ, bazılarına göre mesut görünürler, fakat dikkatli ve olgun bir müşahit bunların çekmekte oldukları azabı ve kendilerini sinsi sinsi kemiren ıstıraplı hayatı ancak, medyomumuzun fezadaki ihtizazlardan alarak anlatmış olduğu bu intibalariyle ifade edebilir.

Medyom bu ihtizazları nasıl almıştır, hangi mihanikiyetle (mekanizmayla, işleyişle, sistemle) bu reel dediğimiz intibalar onda husule gelmiştir. Bu mevzua burada girilemez. Ve ileride çıkaracağımız ayrı bir kitabın, belki de bütün hacmini doldurmağa kâfi gelecek izahatla aziz okuyucularım bu hususlaki meraklarını tatmin etmiş olabilirler. Şimdilik yalnız şu kadarım söyliyebilirim. Burada medyom, karşılaşmış olduğu bir ruhun mazisine, dünya hayatına dönmüş ve dünyada yaşarken, onu kemiren duygularına nüfuz etmiştir. Binaenaleyh yukarıdaki ifadeler hasis ruhun insan halindeki duygularının, medyomün ruhunda yeniden canlanmış olmasının bir tezahürüdür.

Şimdiye kadar açıklanan duygular sadece ateş gibi kavurucu bir hırsın ifadesi idi. Bundan sonra araya başka ve asü mühim olan

unsurun, yâni ıstırabın karışmağa ve gittikçe tazyikini arttırmağa başladığım görüyoruz.

«O, bir an için düşünüyor. Ya bütün bunlar kima kalacak?... Ağlıyor... Kalbi kıskaç içinde sıkılıyor... O kadar çok kum toplamış ki, bunları kaldırabilmesine asla imkân yok...»

Bu haleti ruhiye dünyadan spatyoma böyle hazırlıksız geçmek üzere bulunan ruhların, belki hakikaten azaplarının başlangıcım teşkil eder :

«Avucunu kuma batırarak dolduruyor... «Bu defa olmadı, daha çok alabilirdim,» diyor. Ellerini tekrar daldırıyor. Avucunu alabildiğine genişletiyor. Fakat ellerini yukarı kaldırırken, parmaklarının arasından kumların döküldüğünü görüyor ve ağlıyor... İşte hararetini söndürebümenin çaresini asıl şimdi bulmuştur: Gözyaşı ile söndürecek!... Havadaki'rutubet, muhitteki sular, dış âlemden gelen sular onu söndüremiyor... Şimdi kendi içinden gelen ifraz ettiği suyu kullanarak hararetini söndürmek istiyor. Fakat hele bu tecrübe hiç kâfi gelmedi... Büyük ıstırap içinde... Çok sıkıntısı var... Herşeyi unutmuş halde görünüyor... Kum meflıumu kayboldu... Yalnız adet var... Çok olsa... tanelerin miktarı... Yalnız adet. Sayı... Onun dışında hiçbir şey yok...

«Şimdi bütün bu adetler, bu sayılar maden haline geçiyor... Herbiri kırmızı birer altın... Altın yığınları... Hi, hi, hi, hi, hi...»

Yukarıdaki haleti ruhiye artık spatyoma dönmek üzere bulunan bu zavallının son dünyevî duygulariyle beslenmektedir, öbür âleme giderken hiçbir şeyini beraber götüremiyeceğini düşünüyor ve ilk azabım duymağa başhyor. Servetini, büyük bir hırsla ruhuna yapıştırmış olduğu parasını bırakmak istemiyor; Fakat ne yapsm ki, öbür âleme götürmek için bu servetini koymağa yarıyacak boş bir para keseciği bile yok!... Ancak bu işi görebilecek iki avucu var ama, o da muazzam servetini ihata edecek kadar büyük değinişte azabın sebebi!... Müşahedenin son satırlarında medyomun gülmeğe başladığını görüyoruz. Celse sonunda öğrendiğimize göre, medyomun tuhaf bir manzaraya şahit olması onu böyle güldürmüştür, Medyom şöyle bir şahne görmüştür: Zavallı varlık bu sırada arkası üstü yatmış, sırtını altın kümelerine dayamış, bir merkebin dört ayağını havaya kaldırıp sırtını toprağa sürtmesi gibi» altınlara sürtünmektedir. Burada artık sembolik tasvirler bitiyor ve böyle çok kötü geçmiş bir hayatın son demleri hakikî imajlarla anlatılmağa başlanıyor :

«Bir yerde bir mahzen görüyorum... Türlü kaplar içersinde gümüş, ve altın madenleri duruyor... Işık yok. Tek mum ışığı bile yok... Hava yok... Rutubet kokan pis bir yer... Hattâ ayni yerde defi hacet etmiştir... Uzuri zaman o aradan çıkmamış... Yanında bozulmağa başhyan yiyecekler var... Kurumuş et parçası, kuru ekmek, yosunlaşmış su... Kendisinde hemen hemen hiçbir duygu yok gibi... Bir nevi cinnet halinde bulunuyor... Altınlar parlıyorsa da zihninde parlıyan bir kıvılcım gibi her zaman akis yapamıyor. Bazen altından intişar eden şualar bir aydınlık şuası gibi mantıkî düşüncelere ve makûl hislere bir hamle yaptırmağa kâfi gelebilirken onda bu tesiri yapamıyor... Nefile... Yüzünü soğuk madene kapıyor, vücudundaki harareti ona naklediyor, öylece serinliyor. Humma içerisinde kendisinden geçmiştir. Ve öylece orada öldü...

«Girdiği bu mahzeni kimse bilmediği için kendisine hiç ilişilmemiş. .. Aradan çok zaman geçmiş... Etler dağılmış, kemiklerin üzeri tozlanmış... Maden parçaları birbirine karışmış... Bu yerde çöküntüler hâsıl olmuş ve insan gözünden orası kaybolup gitmiş!.»

Anlaşılıyor ki, bu zavallı varlık altınlarını gömdüğü mahzeni kendisine mezar yapmış!... Ve sevgilileri ile kucak kucağa o mezarda yalnızlık, hastalık ve humma içinde can vermiş.

Burada müşahedenin çok öğretici olan birinci kısmı bitiyor, fakat daha çok öğretici olan ikinci kısmı başlıyor. Bu kısımda bu miskin insanın spatyomda başhyan enteresan hayatım takip ediyoruz. Bu hayat da görüleceği gibi boşluğun ve tatmini bahis mevzuu olmıyan sonsuz mahrumiyet duygularının bir ifadesidir.

İkinci Kısım

«B. R. — Şimdi bu ruhu ne halde görüyorsunuz?

«H. T. — Kendisi mütemadiyen dolaşıp duruyor, boşluk içinde akıp gidiyor. Aramsaz olamıyor. Ağır maddeye kavuşmak için kendisine yeni bir kılıf aramakta, arz küresine sürünerek, topraklara temas ederek mütemadiyen dolaşmakta... İhtizazları sönük, çok menfi, hep ıstırap içinde maddeye bağlı ve hattâ müsait bir ekran bulursa adetâ bir fantom gibi biç olmazsa bir an için dünyada tezahür etmek, bir an için tekrar maddenin soğukluğuna dokunup onu göğsüne serpmek, içinde yuvarlanmak, ondan zevk duymak istiyor...»

Bilhassa son satırlar, ilerde obsesyon hakkında yazacağımız kitabın mevzuuna dahi kıymetli bilgileri ihtiva ediyor. Orada da bu bigilerden istifade edilecektir. Medyomluğun en mühim bahislerin birini teşkil eden bu tasallut keyfiyeti her operatörün, her medyomun ve hattâ ne medyom, ne operatör olmıyan her hassas kimsenin bilmesi lâzımgelen bir hâdisedir.

işte böyle yukardaki gibi, geri bir ruhun dünyaya olan aşırı bağlılığı hemen hemen gayrı şuuri bir irade ile münasip ve müsait gördüğü bir vasata doğru kendisini çeker ve aynı zamanda o vasatla kendisi arasında gittikçe kuvvetlenen bir takım bağlar peyda olur ki, bu hal, obsesyonun izahına yanyan mühim unsurlardan birini teşkil eder.

Dünyada iken bütün faauyetini kesif ve ağır maddeler üzerinde toplamış bu zavallı varlığın spatyomda bu maddelerden tamamiyle mahrum kaldığı zaman kendisini boşluk ve büyük bir mahrumiyet için de hissedeceği tabiidir. Nitekim aşağıdaki ifadeler de bunu gösteriyor :

«O kötü bir âlem içerisinde boşu boşuna dolaşıyor... Nedense hiçbir gaye yok... Neden yığın yapmak istediğini bilmiyen ve mecnunca sevdiği madde üzerinde can veren bu varlığın ölümünden beri iki asır kadar vakit geçmiş... Bu müddet zarfında kendine müşabih başka ruhlar yüzünden kendisine dünyaya inmek sırası gelmemiş. Maddeye kavuşmak hasretini tatmin edememiştir.

«Çekingendir, kaçıyor... Kimse ile temas etmek istemiyor. Kendisi ile ancak kesi kesik temas edebüdim. Bu ruh, ruhlar arasında adetâ en kötü bir plânda, en aşağı bir tabakada bulunuyor. Adetâ arz küresi üzerindeki cisimler içerisinde saklanır derecede... Ağırlığını üzerinden bir türlü atamıyor. Çekirdeği onu daima aşağı doğru çekiyor. Bir canlı adamın kalbi yerinden söküldüğü zaman ne kadar ıstırap duyarsa, bu da o kadar fazla ıstırap duymaktadır- Hem hastalığı, hem de yığınları çoğaltırken yapmış olduğu işler açık bir kitapta olduğu gibi önünde duruyor. Bu hem madendir, hem de kitaptır. Zira her maden parçası üzerinde bir kitap yazacak kadar tarih ve hâdise vardır.

«Ruh huzur bulmamıştır. Karanlık, karışıklık, pislik içerisinde ıstırap, eziyet ve ebedi susuzluk çekiyor. Kupkuru bir sünger gibi, mesamatlı bir taş gibi sıkılıp duruyor. Ben onu yakalamak istedikçe o kaçıyor. Ben de ona sokulamıyorum. Karşı karşıyayız, fakat ihtizazlar yabancı olduğundan tamamiyle süzülemiyor.»

Yukarda hasis bir ruhun spatyomdaki haleti ruhiyesi bütün tafsilâtiyle gösterilmiştir. Bir spiritizma celsesinde böyle bir ruhla

karşılaşıldığı zaman onunla ne tarzda bir muvasala yapılabileceğini bu müşahede açıkça gösteriyor.

D-AVARELER

Bir kısım ruhlar da vardır ki, bunlar dünyadaki hayatlarında fena insan olarak sayılmamışlardır. Fakat onların spatyomda başlıyan hayatları kendilerinin iyi insan olmadıklarını göstermeğe kâfi geliyor. Bunlar dünyada iken sadece etin ve maddelerin zevkine gömülmüş, nefsaniyeti ve dünya zevklerini gaye ittihaz edinmiş ve onların dışında manevî hiçbir kıymet tanımamış, binaenaleyh ruhen bomboş kalmış biçarelerdir. Esasen iyi düşünülürse eli boş olarak öbür âleme intikal eden bir kimsenin orada bir şeylere nail olabileceğini beklemenin de yerinde bir iş olmıyacâğı anlaşılır. Bu, tıpkı lise derslerine hiç çalışmamış, bütün mektep hayatım avarelikle geçirmiş bir tenbel talebenin yüksek mekteplerden birine taüp olan çalışkan ve yetişmiş müsabakacılar arasında muvaffakiyet beklemesine benzer. O, bu kudretli talebe arkadaşları meyanında ne kadar zavallı ve eli boş olarak kalırsa, böyle avare bir ruh da spatyomda diğer liyakatli varlıkların arasında o kadar zavallı ve biçare kalır. Bunları da spiritizma ile fiilen meşgul olacak araştırıcıların az çok tamması faydalı olur. Ben okuyucularıma bu ruhların karakterlerini bize aksettirebildikleri şekilde göstermek için bunlara ait bir, iki müşahedeyi de takdim etmek istiyorum, ilk vereceğim müşahade Allan Kardec'den alınmıştır :

«Angele isminde meçhul bir ruh davet edilmeden medyoma geldi :

Sual — Yapmış olduğunuz hatalardan dolayı pişmanlık duyuyor musunuz?

«Cevap — Hayır.

«S. — O halde niçin celsemize geldiniz?

«C. — Denemek için.

«S. — Demek ki, mesut değilsiniz?

«C. — Hayır.

«S. — Istırap mı çekiyorsunuz?

«C. — Hayır. (Burada da bu ruhun ileri derecede kibir sahibi olduğunu ve çektiği ıstırabı dahi söyliyebilecek kadar tevazu göstermediğini görüyoruz.)

«S. —ı O halde neyiniz eksik?

«C. — Sulh ve seâmet.

«S. — Nasıl oluyor da ruh hayatında sulh ve selâmetten mahrum kalıyorsunuz?

. «C. — Bu, maziye ait duygum, teessüf ve vicdan azabından ileri geliyor.

«S. — Mademki vicdan azabı duyuyorsunuz, yapmış olduğunuz işlerden dolayı nadim oldunuz, demektir?

«C. — Hayır, istikbalden korktuğum için teessüf ediyorum.

«S. —/ istikbalden niçin korkuyorsnuz?

«C. '•— Meçhulden korkuyorum.

«S. — Son hayatınızda neler yaptığıma bize anlatır mısınız? Anlatırsanız sizi tenvir edebilmemize yardım etmiş olursunuz.

« a — Hiçbir şey.

«s. — Hayatınızdaki içtimaî mevktiniz nasıldı?

«c. — Orta.

«s. — Evli mi idiniz?

« a — Hem evli, hem de anne.

«s. — Bu iki rolün vecibesi olan vazifelerinizi ifa etmiş mi idiniz.?

«C. •– Hayır. Kocam canımı sıkıyordu. Çocuklarım da öyle.

«S. — Hayatımz nasıl geçti?

«c. — Genç kızken eğlenmekle... Genç kadın iken sıkılmakla.

«s. –1 Meşguliyetiniz neydi?

« a — Hiç.

«s. — O halde evinizi kim idare ediyordu?

« a — Hizmetçi.

«s — Sizin şimdiki korku ve teessüfünüzün sebebini bu geçirm iş olduğunuz hayatm boşluğunda arayabilir miyiz?

«C. — Belki hakkın var.

«S. —.....»

Müşahadenin arkası buradaki mevzuumuzdan ziyade moral bahisleri ilgilendirdiğinden onları burada yazmağa lüzum görmüyoruz. Ancak bu zavallı kadının haleti ruhiyesini mümkün olduğu kadar tam olarak tanıtabilmek için. A. Kardec'in bu kadın hakkında medyomun rehber ruhundan almış olduğu tamamlayıcı bilgileri de vermeği faydalı görüyoruz; Rehber ruh şu izahatı veriyor :

«Angele, şahsî teşebbüsten mahrum ve bu sebepten dolayı hayatını kendisi gibi başkaları için de boş, beyhude geçirmiş mahlûklardan birisidir. Onun hoşlandığı şey yalmz zevk ve eğlence idi. Mütalâa, aile ve cemiyet vazifeleri hakkında d, hiçbir şey yapabilme kabiliyetini göstermemişti.

O'nun yalnız bu gönül eğlenceleri hayatının tek güzelliğini teşkil ediyordu.» (26/427)

Ben bir bayan tanırdım. Burada kendisinin dünyadaki hüviyetini açıklıyamıyacağım. Fakat, şunu söyliyebilirim ki, bu bayanın hayatı hiç de tenkit ve muahazayi mucip bir halde geçmiş değildi. Fakat bir insanın spatyomdaki hayatım tetkik ederken onun yalnız son dünya hayatmda iken yaptığı işleri nazarı itibare alarak, ona göre neticeler beklemek asla doğru değildir. Meselâ, dünya hayatında adetâ herkese numune olacak yüksek bir ahlâkla yaşamış bir insanın bazan spatyom hayatında hiç beklenilmiyen ıstıraplara duçar olduğu görüldüğü gibi, bunun aksine olarak «ahrette yatacak yeri yoktur» dedikleri kimselerin de oraya geçince, pırıl pırıl parlak birer varlık halini aldıklarım görmek de mümkün olagelen hallerdendir. Bu meseleyi moral bahislere ait eserlerimizde ayrıca mütalâa mevzuu yapacağız. İşte hayatında iken kendisini çok saydığımız bu bayan da tahmin ve düşüncelerimizin hilâfına olarak maalesef böyle çıktı ve celsede biri mütessir edecek kadar ıstıraplı haller gösterdi.

C... ismiyle anarak okuyucularımıza bu bayanın ruhunu takdim edeceğim.

Medyom : L... (M.)
Operatör : B. Buhselman (B. R.)
Rehber: Kadri (K.)
Tarih : 3/K/1947.
Vetire : Psikografi.

B. R. — (Rehber ruha hitaben:) Lütfen Bayan C.'nin ruhu ile medyomumuzu temas haline getirir misiniz?

«K. — Sizi üzmez mi?

«G. R. — Üzülmemeğe çalışırız, (bir müddet intizardan sonra:) Şimdi kiminle temas halindeyiz?

«?. — Kadri.

«B. R. — Tekrar rica ediyoruz, eğer mahzur yoksa ve mümkünse Bayan C... ile bizi temas haline getiriniz. (Bir müddet daha intizardan sonra medyom şiddetlice bir sarsıntı geçirdi. Ve çok zahmetli bir hareketle ağır ağır yazmağa başladı — medyom mutat tebliğleri alırken saniyede ortalama bir buçuk kelime yazar.)

«?. — C...

«B. R. — Siz hakikaten bayan C... misiniz?

«C. — a... c...

«B. R. — Bizimle görüşmeği arzu ediyor musunuz? Sefa geldiniz.

«C. — Bende kudret yok. Bana biri vasıta olmazsa size bir şey söyliyemem. Kendi ağzımdan değil, ancak vasıta olanın ağzından söyliyebiliyorum.

«B. R. — Sizin bu kötü durumunuzu intaç eden kabahatiniz neydi? Bu sizin hayatınızda böyle bir duruma sizi düşürecek fena bir hareketinizin olduğunu bilmiyoruz?

«C. — Var, bunlar çok eski zamanlara ait. Bana yaptığınız bütün iyilikleri anlıyorum. (Bu bayanın hayatında operatör onun sıhhî durumuna yakından alâka göstermişti.) Ben henüz ıstırabın başlangıcındayım. Benim için dua ediniz.

«B. R. — Dua edeceğim, siz de cesaretinizi toplıyarak kendiniz için dua ediniz.

«C. — Kadri vasıtasiyle bana yardım ediniz. (Bu zat medyomun rehberidir.) Bunu temin edebilirseniz çok bahtiyar olacağım. Fakat o, o kadar büyük bir insan ki, benim ona yanaşmam çok zor. Onun nuru olmasa size bu kadar yaklaşmağa hiçbir zaman imkân ve ihtimal bulamazdım. Böyle sözleri, buraya geldim geleli daha ilk defa söylemek kudretini kendimde bulabiliyorum. (Bu bayan davetten üç sene evvel dezenkarne olmuştu.) Büyük imkânsızlık ve kudretsizlik içindeyim. Onun (Kadri'nin) çok uzaktan bana kadar gelen en ufak bir şuaı, bana bu kadar büyük bir kudret verdi. Aksi halde bunu kimsenin yapmağa muktedir olamıyacağını biliyorum.

«B. R. — Sizi bu kadar karanlığa ve yalnızlığa sürükliyen kabahatiniz neydi?

«C. — Sizin bilmediğiniz bir çok şeyler var ki, şimdi ben onları söyliyemem. Bunlar vaktiyle geçirdiğim çok eski zamanlara ait şeylerdir. Esasen son hayatımda geçirmiş olduğum ölümümün fecaati de evvelki hatalarımın bir neticesi idi. (filhakika kendisi bir ameliyat neticesinde, acı bir şekilde dünyadan ayrılmıştı). O ölümümün fecaati benim şimdiki çekdiklerimin dehşetini biraz hafifletmiş oldu. Aksi halde ben bundan daha çok fena bir durumda bulunabilirdim. Bu da mukadder. Şimdi çok iyi anlıyorum, ama çok geç!... Ben bu anlayış sayesinde buraya kadar gelebildim. Ve içimin acısını bir dosta açmak fırsatını buldum. Buna imkân olmasaydı, çok karanlık ve zindan içinde bunalıp kalmakta devam edecektim.

«B. R. — Bu ferahlamanıza çok memnun oldum. Bu hususlaki yardımından dolayı Kadri dostumuza teşekkür edeceğim.

«C. — Beni ona biraz yaklaştırınız. Başka türlü anlatamıyorum. Bu alâkanız buna vesile oldu. Sizi çok iyi ve dürüst bir dost olarak şimdi daha iyi anladım. Beni anan ve düşünen yalnız siz varmışsınız. Sizden başka ne düşünen, ne de soran var. (Burada mühim bir nokta var : Bu bayanı anan, hem de candan anan kimsesi yok değil, fakat ona kadar gidebilecek bir fikir ancak yüksek bir varlığın (Kadri gibi) yardımı ile mümkün olabiliyor, demektir. Bu müşahede, deneysel spiritüalizma tatbikatının yalnız dünyadaki insanlara değil, sırasında spatyomda sıkıntı çeken ve bizlerin yardımına muhtaç olan ruhlara da büyük faydalar sağlıyabileceğini böylece göstermiş oluyor.)»

«B. R. — Zannedersem bunda biraz yanılıyorsunuz. Sizi düşünen diğer dostlarınız ve sevdikleriniz de var. Meselâ zevciniz, çocuğunuz, kardeşiniz... v.s.

<-C._— Belki öyle ama, bana kadar yaklaşan hiç bir şey yok. Onların düşünceleri derin değil. Pek kısa atılmış birer taş gibi yollarda kalmadığı ne malûm? iyi ve candan, deruhî ve kalbî olmıyan, sadece ağızdan anışlar yarı yolda kalırlar. Benim ve bizim gibilerin bunlardan daha çok büyüklerine ihtiyaçları var.

<?B. R. — Sizin bir yavrunuz vardı, onu dünyada bırakmıştınız ve çok severdiniz. Şimdi onun hakkında ne düşünüyorsunuz?

« C . — İyi göremiyorum, onu değil, hiçbir şey göremiyorum.

(işte burası çok acıdır. Zira bu insanı dünyada tanıyanlar onun çocuğuna ne kadar büyük ve kuvvetli bağlarla bağlı olduğunu bilirler. Istırabın şiddetine bakınız ki, dünyada iken her an meşgul olduğu, hiçbir rn hatırından çıkarmadığı yavrusuna bile orada unutmuş gibidir. Bu hal ıstırap çeken varlıkların başlıca hususiyetlerinden birini teşkil eder. Fakat bunu yadırgamamak lâzım gelir. Bu bayanın öleceği gün, hemen bütün saatlerinde ve son dakikasına kadar b?n yanında bulunmuştum. Hasta ıstırap içinde idi. Ve onbir saat zarfında, o da artık agoninin başlamasına tekaddüm eden ve bütün maddî ıstırapların birdenbire dindiği son bir kaç 'saniye zarfında çocuğunu ancak bir defa. hatırlıyabilmek fırsatını bulmuştu. Eğer bu maddî ıstıraplar agoninin başlangıcına kadar devam etmiş olsaydı, muhakkak o, hiç bir kimseyi hatırliyamadan, hiç bir kimseyi anmadan gidecekti. Fakat görülüyor ki, dünya hayatını müteakip o arada başlıyan daha ağır, daha ezici ve daha çok zahmetli manevî azaplar dünyada bırakmış olduğu en sevgili varlıkları bile ona unutturacak kadar tazyikini arttırmış bulunuyor.).

«B. R. — Çocuğunuzu hatırlamıyor musunuz?

«C. — Hatırladım. Ama, öyle anlardayım ki, yalnız kendi benliğimi düşünmekten başka bir şeyi gözüm görmüyor. İşte bu söylediğiniz şahıslan (çocuğu, zevci, akrabası v.s.) şimdi sizin sormanız üzerine hatırlayabiliyorum. Yâni, buraya geldim geleli, ilk defa olarak.» (Aradan üç sene geçtiği düşünülürse bu biçare annenin ne büyük bir sıkıntı içinde bulunmakta olduğu kolayca anlaşılır.).

Arada ilâve ettiğim notlardan sonra bu müşahede hakkında şimdilik söyliyecek başka sözüm kalmıyor. Fakat Neo-spiritüalizmaya göre moral bahislere dair yazacağımız eserlerde bu ve buna benzer daha bir çok müşahedeleri ele alarak uzun uzadıya tetkik mevzuu yapmak lâzım gelecektir. O zaman dünyadaki efal ve harekâtımızla, kendimize ve cemiyete karşı olan vazifelerimiz hakkında çok enteresan bilgiler üzerinde durmuş olacağız.

Bunlara^ ilâveten biz de iki misâl celsesi daha ekledik. Yararlı olacağını umarız (Ruh ve Madde) :

Kerber Varlık : Ilamdi **(H.)**

Medyorn : O. G. (M.)

Operatör : **R. K.**

Gün ve Yeri : 22.6.1902 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

İkinci Kısım

(Bu kısımda da bir başka türden teşevvüşünü sürdüren bir varlığın spatyom hayatını izliyeceksiniz.)

I. — Hayvanat bahçesi gibi etrafım.

R. K. — Evet.

1. — Bakm, kedileri seviyorum, işte şimdi de.

R. K. — Kiminle görüşüyoruz?

1. — O canavar gitti, kimim? İbrahim; tanımıyor musunuz? Beni tanıyorsunuz ya işte. Hiiiiiii bay! bak! minnacık, birbirleriyle kavga

ediyorlar, amma da neşeli şeyler ha! Nasıl da konuşuyorlar ordan oraya! Bak bak, şuna bak, pamuk gibi bembeyaz birşey iste.

R. K. — Onlar ne arıyorlar orda?

î. — Etrafımda dönüp duruyorlar, güzel, ama gelseler de sevsem, gidiyor işte, kaçıyor, ürkütme sakın e mi? Onlara verecek bir şeyim de yok ki! Hi, hi, hiii saatimi da veremem ya, ayakkabılarımı da veremem, ah biraz ciğer olsaydı yanımda!

R. K. — Okşayamaz mısınız?

1. — Okşarım, ama ürkek, ürkekler, ama kaçıyorlar, birbirleriyle oynıyorlar, alt alta, üst üste, bak! Baksana şunun haline, boğuşuyorlar birbirleriyle, bu kadar kedinin arasına bir köpek girse hım, hiii, hii, vay o köpeğin haline, ne şeker şeyler, ama hiiii, hiii, bi tanesi hasta galiba, otlan yiyor, hasta olunca ot yermiş, diğ mi?

R. K. — Peki, nereden biliyormuş acaba ot yemenin lüzumlu olduğunu?

î. — Amma da acayip sual ha?

R. K. — Evet.

î. — Kediler yer işte otları, hasta olunca, kedi konuşmuyor ki, sorayım kendisine nerden biliyormuş. Hem de bak çimen yiyor, bilmem, hastaya da benzemiyor, ama belki karnı çok acıkmıştır, benim yok ki, ona verecek bir şeyim, gel!... Hıhhh, ürkütüyorsun işte, hehhh, gel, gel, gel, gel, gel, bak geliyor yumuşacık, burada işte, ama ne şeker şey. îııcecik de sesi var, hepsi de yavru, nerden çıkmışlar bunlar böyle hepsi birden! Amma komik şeyler ha!,.. Bu kedinin arasına bir tane yün atılsaydı, ne hale gelirlerdi. Keşke bir hasırım olsaydı. Onlar böyle tırnaklannı sürerler hasıra; sen severmisin kedileri?

R. K. — Ben? Severim tabii.

İ. — Ben atlan daha çok severim.

R. K. — Burada onlan yetiştirmen için biraz. .

t — Heyy, bu kadar kediyi mi?

R. K. — Kedile tabii, oyunlar moyunlar bi şeyler var arasında..

î. — Onlara oyun öğretmiye lüzum yok ki...

R. K .— Bilgili oyunlar vardır meselâ...

î. — Nasıl bilgili oyunlar?

R, K. — Çemberin arasından geçmeler filân.

1. — Çember yok ki? Onlar ne yapıyor, biliyor musun? Hi, hi altta kalanın canı çıksın. Bir tanesi altta, onun üstüne atlıyorlar

hep. O da memnun ama halinden kurtuluyor da onların üstüne atlıyor hem!... Birbirlerinin kulaklarını ısırmaya çalışıyorlar, onların ısırmasından da ne olacak? İnceeik sesleri var. O, ooo oh öyle gürültülü ki, bak hele, bir tanesi hepsinden baskın çıkıyor. Kafa tutuyor öbürlerine bu tekir, bu siyahlı beyazlı, bu bir de mağrur ki, hih tokat atıyor! Anneleri de nerde bunların, bilmem ki, hepsi burdan nasıl gelmişler buraya böyle. Ya hayvanat bahçesinden kaçmışlar, ya da sirkten, sirkte kedi yoktu, ama ben gitmiştim bir defâ. Şunların arasına bir tane balon atsak patlatırlar diğ mi turnaklarile- Ah bir hasır parçası olsa çıtır çıtır, bir ip olsa ne güzel oynarlardı. Bir tanesi ayağımın dibine geliyor, şuna bak, sürünmeye kalkışıyor. Pireler mi dersin, bak, okşuyorum, çok munis bir şey bu, ne şeker!

R. K. '— En çok hangi hayvanları seviyorsun?

I. — Hiii, atları severim amma, amma derler ya eşek inatçıdır, diye, inanma, at da inatçıdır, hele bir tuttu mu inatları, insanı deli ederler. Yaz günü buram buram ter döküyordum, yürümek bünyordu, haşarıydı. Bir yıkıldı, ayağa kalkmak bilmedi, bir defasında da.

R. K. — Peki, niçin seviyorsunuz atları?

I. — Yo. . Belki de kedileri de seviyorum, yalnız atları değil, atları, atları, atları, neden seviyorum biliyor musunuz, onları daha iyi tanırım da onun için, onlar, onlar ne dayak düşmanıdır, dayaktan anlarlar, zannedersin kalkmıyacak, bir yeri kırıldı zannedersin, bir sopa çekersin, kalkar.

R. K. — Sevginiz dayakla mı oluyor yâni?

I. — Eh, geçirirsin çuvalı kafasına, samanı da yer, yer, amma iş görmeyince ne yapmalı, ekmek parası, o çekecek arabayı.

R. K. —Peki, insanlara karşı sevginiz nasıl?

1. — İnsanlara mı, insanlardan ne gördüm ki, insanlar on kuruş bahşiş vermeyi bile istemiyorlar, insanlar evimi yıkıp, beni sokakta bırakıyorlar, insanlar dediğin kim yahu?

R. K. — Peki, hayvanlardan ne görüyorsun?

İ. — Oynuyorlar .

R. K. — İnsanlar da oynuyorlar.

I. – Hii, hi hiii, çiftetelli diğ mi?

II. K. — Her şeyi oynuyorlar.

İ. — İnsanlar sevimli değil hayvanlar kadar, insanlardan çocuk gelir ağlar, tam gelirsin eve dinlenmiye, yatırmamıştır, onun da mızmızlığı üstünde, ağla babam ağla, bi sopa çekersin, susar. İnsanlar da sopadan anlıyor.

R. K. — Evet. Bir şey sorabilir miyim?

1. — Sopa... Sopa cennetten çıkma, ondan sonra hepsi çekilir bi köşeye, susarlar, işin kolayı değil, işin doğrusu bu.

R. K. — Ondan sonra sizi çok severler, sayarlar tabi.

I. — Korkarlar benden, isterse saymasınlar, severler de tâbi, ekmek parası getiren kim?

R. K. — İnsanları niye sevmiyorsun yâni?

î. — Seviyorum, niye sevmiyeyim, insanların iyileri de var, adama yardım edenler de var, beni bir kere hastaneye götürdüler otomobille de, şoför parasını almadı, hem de ne dedi biliyor musun, meslektaşsız, dedi, sonra gittim, buldum, almadı bir türlü, hih meslektaş! Ben araba sürerim, o taksi. Amma da meslektaş ha! Almadı, amma işte acıdığından mıdır, nedir?!...

R. K. — Evet demek ki. iyiler de var. Fakat siz, insanların bu iyiliğini, kötülüğünü. .

î. — İnsanların iyileri...

R. K. — Size hizmet etme ve etmemelerine göre mi değerlendiriyorsunuz?

t. — Hiii, görüyorlar işte, sabahtan akşama kadar, çalış ba ham çalış, 10 kuruş bahşiş vermezler, nedir, giderler, garsonlar, ahhhhhhh bi garson olsaydım, ne kazanıyor onlar, ahhh hem yemek içmek ordan, gel gelelim bi türlü olmuyor ki, çolak elim yok mu, niyetlenmedim de değil, bi de sakardım ki, sorma! Bak, atları neden seviyorum biliyor musun? Bırakırsın onları kendi haline, o bütün yolları tanır; hem de yolların kenarından gider. Hem öyle gider ki, bazen ben çok kızarım, su şoförler atlar kadar yolda gitmeyi bilseler, karşıdan araba gelir, otomobil gelir, kenara çeker arabayı.

R. K. — Evet.

İ. — Hem fazla da yüklü oldu mu araba, bunlar bir acayip mahlûklar...

R. K. — Peki, şimdi siz ne ile meşkûlsünüz orada,

î. — Şimdi mi? Hiiiiç işte. kediler vardı, biraz önce bi yerdeydi amma..

R. K. — Ondan önce?.

1. — Gittiler galiba, ona önce do bişiyler vardı... Haaaa, bir ejderha vardı ya, o da gitti, yok oldu, rüya galiba bu hor hâlde', nasıl gitti biliyor musun? Bon koşa koşa kaçtım galiba, onun yanından, geriledi, geriledi... Ufukta kayboldu, gitti. Kedicikler ne-

rede acaba, bunlar eğlendiriyordu, hem insanı, sahi benim at ne yapıyor adaba? Görmedim on hiç?

R. K. — Evet, peki başka birşey yapmayı düşünüyor musunuz?

Rehber Varlık : Mahmut (M.)

Medyom : Ç. S. (Ç.)

Operatör: A. ö.

Gün ve Yeri : 31.1.1963 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

Birinci Kısım

(Birinci kısım, hayatın çilesine kendisini kaptırmış bir varlığın öbür dünyadaki düzensiz durumunu dile getirmektedir.)

.....Bugün mutad veçhile bir misâl daha göstermek istiyorum size.

A. C*. — Hayhay memnun oluruz.

M. — Gelecek varlık, kaabiliyetlerini tamamen köreltmiş, köreltmiş demiyeyim : bunlar hiç bir zaman körelmez, fakat derine gömmüş, tamamen kaabiliyetlerini kullanmamağa gayret etmiş bir varlık. Bu dünyadaki enkarnasyonlannda ve spatyomdaki hayatında bunun ıstırabını çekegelmiş. Ve bu varlıktan sonra sizin arzunuza kalmış, bunu kat'i olarak söylemiyorum, isterseniz geçen hafta konuştuğunuz Sami varlığı, o varlıkla tekrar bir temas ediniz. Yardımlarınız dokunabilir ona.

A. Ö. — Nasıl tensip ederseniz, intibak etmeğe çalışırız.

M. — Teşekkür ederim.

A. ö. — Estağfurullah, biz teşekkür ederiz.

V. — Ne güzel, sevdim sizleri.

A. ö. — Teşekkür ederiz. Biz de sevdik sizi. Kimsiniz dostum, tanışalım.

V. — Selim. Selim.

A. ö. — Selim, çok güzel.

V. — Hayatımı hatırlatmayın bana.

A. *Ö.* — Hayhay, nasıl isterseniz. Konuşalım, nasılsınız orada? Bulunduğunuz yerde rahat mısınız?.

V. — Rahatlık!... Rahatlık mefhumunu unuttum çoktan.

A. ö. — Neden acaba?

V. — Ne demekti o?!..,

A. ö. — Biraz kendinizden bahsedin bize, konusalım, önce sizi dinleyelim.

V. — Çok, çok çok zor. Kimse yüz vermiyor bana, niye?... Sizinle konuşmağa ne kadar çaba gösterdim, ne kadar gayret ettim, uzun zamandan beri, gene de muvaffak olamadım. Bugün oldu nasılsa, bilmiyorum!

A. ö. — Çok şükür.

V. — Kime?.

A. ö. — Kime şükredilir?

V. — Allah diyeceksiniz değü mi?...

A. ö. — Gayet tabü.

V. — Bilmem, fikirlerinize hürmet ederim. Ama insan çıkmaza giriyor, düşünemiyor.

A. ö. — Bir adım attıktan sonra ikinci adım gelir.

V. — O adım, o adım boşluğa atılırsa!...

A. ö. — Boşluk mu acaba?

V. — öyle değil mi?. Allahı tarif edebilir misiniz?

A. ö. — Mevcuttur.

V. — Mevcuttur.

A. ö. — Yeter öyle ise şükretmek için. Tarif sonraki bir iş> Mademki mevcuttur, O'na şükredilir.

V. — Fonksiyonu nedir?. Bir fonksiyonunu göremiyorum ki... Evet, varolmuşuz, yaşıyoruz işte...

A. ö. — Kâinatları var etmiştir, varlıkları var etmiştir, onlara yaşama imkânları vermiştir. En iyi şekilde yaşama kudretleri ile teçhiz etmiştir. Ve bu...

V. — En iyi şekilde mi?.

A. ö. — Evet. Bu kudretierimizi, bizim aydınlığa çıkarmamız lâzım. Eğer kendi kudretlerimizi biz meydana çıkaramıyorsak, onlara gerekli değeri biz veremiyorsak, kimin suçu var bunda, dostum?

V. — En iyi şekilde yaşama imkânı vermiş olsa, ben rahatı unutur muydum?...

A. ö. — Rahat olmadınız mı siz?.

V. — Unuttum diyorum, artık rahatı unuttum. Her an böyle diken üstünde oturur gibiyim.

A. ö. — Şuhalde belki bazı hatalarınız olmuştur; bunu kabul eder miyiz acaba? Ben şahsen ediyorum, benim çok hatam var.

V. •— Hata, hata, hata, hata. Madem Allah bu kadar büyük, affetmesi lâzım.

A ö. — İrade serbestisi vermiş kullarına, hürriyet vermiş.

V. — İstediği zaman, istediği zaman alıyor ama.

A. ö. — Alıyor; Ben görmedim hiç. Herşey serbest.

V. — istediği zaman öldürüyor.

A. ö. — Onda da bir fayda var.

V. — Acaba?

A. ö. — Var tabü.

V. — Bu ıstıraba attı beni.

A. Ö. — Başka varlıklar rahat içindeler değil mi?.

V. — Şimdi, orada hep, dünyaya alışmıştım, ne güzel; Buraya alışamıyorum, çok zor...

A. ö. — Alışırsınız. Neden dünyayı arıyorsunuz?.

V. — Ne bileyim. Bakın güzel bir nokta, neden dünyayı arıyorum ben?. Belki, belki evet, belki, belki düşüncelerimden korkuyorum da ondan. . -

A. ö. — Düşünceleriniz sizi neden korkutsun?.

V. — Dünyada iken bu kadar düşüncelerimle başbaşa kalmazdım.

A. Ö. — Neden acaba?

V. — Daha bir sürü problem vardı etrafımda. Burası bomboş. İnsanın cam sıkılıyor,

V. — Evet

A. Ö. — Belki büyük kaabiliyetleriniz vardır. Kullanmak imkânını bulmadığınız, kıymetli kaabihyetieriniz vardır.

V. — Kaabiliyet?!

A. ö. — Ruhî enerjüeriniz vardır.

V. — Bir baltaya sap olamadıktan sonra kaabüiyet ne arar bizde!

A. ö. — Siz onları şuurunuza çıkarın bir defa. Belki size gerekli ortam da verirler.

V. — Çok, çok evvelden sizin gibi bir gurup daha görmüştüm. Tanışmıştım. Onlarla da konuşmuştum. Yardım, dediler, üst plân dediler, bir sürü bir şeyler söyledüer, bilmiyorum. Yardım alırmışız sözde burada, Ben göremiyorum öyle bir şey.

A. ö. — Siz o söylenenler üzerinde düşünmediniz mi?.

V. — Düşündüm. Düşünmeden başka işim yok zaten. Böyle oturup düşünüyoruz. Tembelleştim burada.

A. ö. — Burada yardım alınmayacağına nereden hükmettiniz?

V. — Kimden alacağım?. Etrafım...

A. ö. — Buraya sizi kim şevketti, dostum? Nasıl karşılaştık?

V. — Buraya?

A. Ö. — Evet.

V- — Çok uğraştım, çok uğraştım, çaba gösterdim, elde ettim.

A. Ö. — Sizin gibi bir çok uğraşanlar var. Onlara da müsaade ediyorlar mı?

V. — Kim uğraşıyor?... Vardır tabii.

A. ö .— Ama müsaade etmiyorlar.

V. — Orada da böyle değil mi?. İnsan uğraşır, uğraşır, on kişi uğraşır, biri müdür olur, olabilir, olamaz. Bu biraz da şans işi. Belki benim şansım vardı da oldu.

A. ö. — Şans diye bir şey yok dostum. Atılan adımların yerini bulması vardır. İstikâmetini bulması vardır. Ve size bu bir yardımdır, bizimle karşılaşmanız. Bizim için de yardımdır. Sizinle tanıştık.

V. — Peki, peki, bir adamın piyango kazanmasını nasıl izah edersiniz? Şans, şans işte.

A. Ö. — Şans değildir dostum. Onun kaderinde böyle zengin olma dummu vardır-

V. — Şimdi siz beni düşündüreceksiniz. İstemiyorum havadan sudan bahsedelim.

A. ö. — Hay hay, nasıl isterseniz. Kendiniz fikirler söylüyorsunuz, hali ile biz de cevap veriyoruz.

V. — Doğru, doğru, haklısınız, haklısınız. Benim de başka düşüncem kalmadı zaten ki. Hava, su hepsi, hasret kaldık. Nedir bu boşluk, anlamıyorum- Siz de anlamazsınız ya... Bomboş bir yer, yâni dünyadaki gibi değil. Ne bastığın yeri görüyorum, ne içinde bulunduğun ortamı anlayabiliyorsun. Zaman yok. Şu yok, bu yok. Anlamıyorum, anlamıyorum.

A. Ö. — Sizinle hakikaten şu son söylediğiniz cümle üzerinde duralım. Etrafınız bomboş dediniz. Fakat siz bir kıymetsiniz dostum. Kendi ruhunuzda meknuz bir sürü cevherler var.

V. <— Neler meselâ?.

A. *ö.* — Tanrı tarafından bahşedilmiş bir sürü bügiler var.

V. —»Neler meselâ?.

A. ö. — Onları kıymetlendirin, senteze tâbi tutun. Geçmiş hayatınızı düşünün.

A. ö. — Düşüneceksiniz. Şuurunuza çıkar elbet.

V. — Düşününüz, bir (insanın) kafasındaki derin, saklanmış bir şeyi çıkartabilmek için bir takım bilgilere ihtiyacı vardır. Ve

şayet bu bilgiler de saklanmışsa, nasıl bu bilgilerden yoksun olarak istediği kaabiliyeti ortaya çıkartabilir?

A. ö. — Onun yollarına tevessül etmesi lâzım.

V. — Nedir yollan?.

A. ö. — Hatırlaması için bazı ipuçlarından hareket etmesi lâzım. Etrafını bomboş görüyorsa, etrafına dostların gelmesi için hareketlere tevessül etmesi lâzım.

V. — Dost, dost, dost, dost... Bir takım bir şeyler var, herhalde benim gibi bir sürü varlıklar var. Bir sürü insanlar var.

A. ö. — Olabilir ama, sizin dostunuz var mı?

V. — Olamıyorum ki, onlarla dost

A. ö. — Neden olamıyorsunuz? İşte balon, bir hareket noktası burası.

V. — Çok, çok sathî, ne büeyim...

A. ö. — Kendinize uygun dost bulamıyorsunuz orada?

V. — Evet, anlamıyorlar beni.

A. ö. — Anlamıyorlar!... Yukânya yönelin öyle ise.

V. — Yukarıya? Bulunduğum yeri anlamıyorum ki, yukarısı neresi, aşağısı neresi, ne bileyim?

A. ö. — Dua edin de size yardımlar gelsin. Şuurunuzda fikirler hâlinde dostum. İlâhî yardımlar size bulunduğunuz muhiti de anlatır.

V. — Bana, bana saadeti tarif eder misiniz?

A. ö. — Saadet? Siz tarif edin dostum: önce sizi dinleyelim, madem siz söylediniz.

V. — SAADET, bulduramıyorum tarifini. Saadeti görmedim ki hiç. Saadet, rahatlık bana, saadet rahatlık... Düşüncelerin derinliğine inmek desem... Biraz boş kalıyor gibime geliyor.

A. ö. — Kaçmak.

V. — Kaçmak... Kanştınyorum, işte bu noktada kanştınyo-' rum.

A. Ö. — Karıştırmak demedim dostum, hakikâtlerden kaçmak olur. Şuurunuzun derinliklerine de inin.

V. — O zaman, o zaman rahatım kaçıyor. Rahat olamıyorum.

A. ö. — Şu halde ne yapmak lâzım, gerçek saadete ulaşabilmek için: Şuurunuzdaki bilgüeri yeni bir sıraya koyacaksınız, onları iyiye, gerçeğe uygun şekilde tasnif edeceksiniz. Sonra onların karşılığım etrafınızda göreceksiniz, saadet burada doğar. Bilgüerinizin, aydınlık bilgüerinizin, şuur huzurunuzun etraf da temaşasıdır saadet.

V. — öyle ise ben, saadete ulaşamayacağım.

A. ö. — Ulaşacaksınız.

V. — Şuur huzuru ha... Ne dediniz şuur huzuru mu?

A. ö. — Evet.

V. — Etraftaki...?

A. ö. — Etrafta temaşa etmektir.

V. — Şuurda huzur yoksa, öyle ise saadete nasıl ulaşılır?.

A.°ö. — O zaman yapılacak iş var demektir daha. Çalışmak lâzım demektir. Şuurumuzda huzur tesis edeceksiniz. Bilgilerinizin sentezim yapacaksınız. İmkânlarınızı, hatalarınızı anlayacaksınız. Noksansız olduğunuz kadar, huzur içinde olacaksınız. Hatalarınız size yol gösterecek.

V. — Ah..., Hata... Mukadder diyorsunuz, arkadan da hata diyorsunuz. Anlamıyorum! Madem bu takdir edilmiş..., Allah diyoruz, mukadder diyoruz, madem bu takdir edilmişse daha ne hata olsun... Dünyadayız, dünyada bir takım şeyler yapıyoruz, bunlar hata mı?. Bilmiyorum...

A. ö. — Şimdi dostum, takdir meselesini anlamamız lâzım. Acaba bütün bizim fül ve hareketlerimizi Tanrı takdir mi ediyor önceden? Yoksa, bunlar bizim hür irademizle attığımız adımlar mı oluyor; onların Uerideki neticeleri mi oluyor mukadderimiz? Meyvalannı mı topluyoruz?.

V. — E, bu adım atmamızı isteyen Tanrı değil mi?

A. ö. — Biziz. Biz istiyor, adım atıyoruz.

V. — O zaman Tanrının fonksiyonu ne oluyor?.

A. ö. — Tanrının fonksiyonu, yaratma, var etme.

V. — Bu kadarcık?

A. ö. — Sonra Tanrının hakkında bizim fikrimiz olamaz. O her şeyi bilir. Fakat O'nun bilgisi, bizim istememize mâni teşkil etmez. Biz kendi varlığımızda, tamamen

V. — Yoruldum, anlamıyorum. İnemiyorum, inemiyorum, inemiyorum...,

A. ö. Evet, biraz karışık mevzuudur, güç de. Ben de bazan karıştırıyorum. Yavaş yavaş tetkik etmek lâzım. İsterseniz yeniden tekrarlıyayım fikrimi?.

V. —- İyi olur.

A. ö. — Peki, gayret edeceğim. Bakın şimdi dostum : Tanrı bütün kâinatları var etti, bütün ruhları, bütün varlıkları yarattı. Tabii Tanrı yarattığı kâinatların ve bütün varlıkların her halini bilir. Tamam değil mi?.

V. >— Baştakini kabul edersek tamam.

A. ö. — Tabu, Tanrı bilir. Fakat tanrının bilmesi, benim adım-

larımı istediğim gibi atmama mâni midir?. Ben istersem bu tarafa giderim, istersem öbür tarafa.

V. — Tanrı, Tanrı fikrini kabul ediyoruz. Bu kadar büyük bir varlık, bu kadar büyük bir kuvvet, bir insanın adımlarım doğruya çekecek takatta değil mi?

A. ö. — Ona hürriyet vermiş ama.

V. — Hımm...

A. ö. — Ona en büyük nimeti vermiş: Hürriyet, seçmek.

V. — Niye? Niçin veriyor sahi?

A.ö. — Şahsiyeti vardır da onda, yarattığı varlığın şahsiyeti vardır. Sizin, benim kendimize has orijinal şahsiyetimiz var. isteriz ve yaparız. Tanrı bu kudretleri bahsetmiştir bize. Tanrı kendi verdiğini kendi bozmaz. Bize hem hürriyet vermiştir hem de mâni olur. Olmaz böyle şey. Tanrı verdiğini bozmaz. Biz hürüz dostum. Tanrının verdiği irade ile hürüz. Onun için mes'uliyetler bize aittir. Hatalarımızın mes'ülü biziz. Sevaplarımızın da mesul insanı biziz.

V. — Peki, böyle olsun. İşte gene rahatımı kaçıracak bir sürü şey elde ettim. Düşüneceğiz bunun üstünde de demek....

A. Ö. — Evet. Biraz önceki konuşmamıza gelirsek, belki şuurunuzdaki bilgiler daha iyi bir tertibe girerler. Daha rahat, daha gerçeğe uygun bir sıralanışa tâbi olurlar, bilhassa yukarıdan da yardım isterseniz, bu kolaylıkla olur.

V. — Yukarıdan yardım istemek... Beni görmüyor mu onlar, istemeğe ne lüzum var? Madem yardım etmeğe muktedirler, neye yardım etmiyorlar?

A. ö. — Siz hak kazanın.

V. — Bu zavallı durumla hak kazanmış değü miyim zaten yardıma.

A. ö. — Adım da atın, gayret de gösterin. Fail sizsiniz, bunu hiç unutmayın. Fiili yapan daima siz olacaksınız, siz isteyeceksiniz, siz konuşacaksınız, sizin gayretlerinizin karşılığı gelecektir. Kanundur bu. Durduğunuz yerde gelmez. Sizin durumunuzu bilirler, bizim durumumuzu da bilirler. Fakat biz lâyık olma yolunda bir adım atmazsak, olduğumuz yerde kalırız. Onlar beklerler, sabırlıdırlar. Her şey bizde bitiyor dostum. Biz bir adım, onlar yüz adım...

V. — Ne kolay konuşuyorsunuz.

A. ö. — Evet, söylemesi kolay tabii, mühim olan onu tatbik edebilmek.

V. — Zor.

A. ö. — Tanrı tatbik etmek imkânlarım bahşetsin bize. Karşımıza hâdiseler çıkarsın, düşüncelerimize ışık tutsun.

V. — Bu Tanrı niye bu kadar ıstırap verir, anlamıyorum!

A. ö. — Tanrı saadet veriyor dostum, eğer oraya bağlamak lazımsa. Mes'ut insanlar, varlıklar yok mu?.

V. — Kaçta kaç?. Hayatm kaçta kaçı saadet, kaçta kaçı ıstırap, bir ölçsem korkarsınız, Korkunç bir şey.

A. ö. — Acaba sizin ıstırap çekmenize, hayatınızın hangi hâdiseleri sebep teşkil etmiştir? Düşünmek ister misiniz?.

V. — Ne kötü. Niye düşene vururlar hep?

A. ö. — Düşmesin diye.

V. •— Düşmesin diye mi?. Daha ziyade batağa sürüklüyorlar.

A. Ö. — Siz düşmemeği öğrenirsiniz dostum. Tecrübeniz artar.

V. — Kalkamadıktan sonra, düşmemeği öğrenmişsin kaç para?

A. ö. — Sizin yönünüzden böyle, vuran yönünden bir hata tabü. Düşene yardım etmek lâzım. Fakat o tecrübeden siz düşmemeği öğrenirsiniz. Size vuran da bir imtihan kaybetmiş olur.

V. — Dünyanın durumu nasıl?. Bilmiyorum.

A. ö. — Şimdiki durum öyle mi?. Merak ediyor musunuz?

V. •— Ediyorum, tabü.

A. ö. — Çok oldu mu dünyadan ayrılan?

V. — Bilmem.

A. ö. — Kaç senesi idi meselâ?

V. — Bilmiyorum, unuttum.

A. ö. — Dünya iyi, işte malum dünya, kendi hükmünce cereyan ediyor hâdiseler...

V. — Belki yüz sene filân olmuştur bilmem. Belki de...

A. ö. — Kaç sene tahmin ediyorsunuz?,

V. — Eski idi ama...

A. ö. — Nerede yaşamıştınız.

V. — Türkiye.

A. ö. —• Neresinde?

V. — İzmir.

A. ö. — İzmir.

V. — tzmirdeydim.

A. ö. — Kaç senesiydi acaba? 19... yahut?

V. — 1900'dü ama, neydi, bilmiyorum. Niye unuttum ama, halbuki ne kadar bilmem icap eden bir şey. Burası acaip, unutuyorum. Şimdi saat kaç?

A. ö. — Saat. orada saat var mı, sizce kıymeti olacak mı saatin? Söyleyelim, hay hay.

V. — Bilmem, belki bundan sonra bir ölçü sistemi olur.

A. ö. •— Saat, akşam dokuz buçuk zannederim.

V. — Gece?

A. Ö. — Evet. Dünyada gece, gündüz var malûm.

V. — Komik.

A. ö. — Evet, şimdi orası nasıl?

V. — Burası mı?

A. ö. — Evet.

V. — Bilmiyorum ki, o kadar, bir boşluk, ne olduğunu bile anlamıyorum. Bir takım varlıklar hissediyorum.

A. Ö. — Konuşuyor musunuz onlarla?

V. — Göremiyorum, ne bileyim bir his ediş, his ediş.

A. ö. — Bir konuşma imkânı vardır herhalde.

V. — Var, var bir temas. Fikirlerini anlıyorum.

A. Ö. — Konuşmağa devam edin öyleyse.

V. — Söylemek istediklerini anlıyorum, fakat beğenmiyorum ki. Benim gibi insanlar.

A. ö. — Belki sizden daha kaabiliyetlileri de vardır.

V. — Bıktım aramaktan. Yok... Yok... Yok...

A. ö. — Siz arayın.

V. — Bana kimse yaklaşmıyor ki, iyüerden.

A. ö- — Yaklaşır. Niçin yaklaşmasın, siz onları bekliyorsunuz, yardımlarına hazır vaziyettesiniz, faydaları oluyor, çağırın onları.

V. — Hayatta niçin gösterdiğimiz çabaların sonucunu elde edemiyoruz, anlamıyorum.

A. Ö. — Belki elde etmişiz dostum.

V. — Yo... Ne büeyim, maddî olarak bahsediyorum.

A. ö. — Şart mı?

V. .— Hayatta şart değil mi?

A. ö. — Bence öbür tarafta (dünyada) şart değil.

V. — Hayattan bahsediyorum ben.

A. ö. — Hayat geçicidir dostum.

V. — Ama ıstırap veriyor. Bir ben yaşamadım ki, yalnız, arkamda bir aüe yıkıldı benimle beraber. Ben süründüm, süründüm, süründürdüler beni. Neye yaptılar bunu, anlayamıyorum.

A. Ö. — Kazançları vardır sizde. Istırapların, hayatın derin, büyük kazançları olmuştur dostum. Ruhunuzda bunlar vardır. Görülebilir bunlar.

V. — Bilmem, evet bir kazanç var, o da ıstırap çekmeğe alış tim. Bundan sonra da belki çekeceğim ıstıraplar hafif gelir. Bütün kazancım bu.

A. ö. — Hayır, zannetmem.

V. — Nasır tuttu her tarafım. Istırap çekmeğe alıştım.

A. *ö.* — Böyle olduğunu zannetmiyorum dostum.

V. — Biliyorum, zor, çok zor.

A. O. — Muhakkak zor, zorluklan yenmek en büyük basan. Tannya şükür ki, problemlerimiz zordur, kazançlan da çok olur, çünkü...

MAHMUT. •— Bırakalım düşünsün.

A. ö. — Hay hay sizi dinliyoruz.

M. — Gördünüz, cidden ekilmeğe müsait bir ortam, değil mi?

A. **ö.** — Evet.

M. Fakat, işte bakın, şuurun derinliğine inemiyor, fikirlerin, bundan korkuyor. Korkmakta değil de, alışkanlığı yok belki, bu fikirlerin bir düzene uyması lâzım. îşte ıstırabı onun için çekiyor. Fakat gördünüz, ıstırabı ne mânâda alıyor.

A. ö. — Evet efendim.

M. — Bakın, kendisinde olan bilgi kanşıklığı, ıstırabın hakikî mânâsını ona tanıtamaz. Ancak bunu bir düzene soktuktan sonradır ki, ıstırabın hakikî mânâsım anlayacaktır.

A. ö. — Evet efendim, Acaba konuşmalarımız faydalı olmuş mudur dostumuza?

M. — Çok, çok faydalı olmuştur, kendisi de bunu itiraf etti, tahmin ederim. Açık olarak değil ama, gizli olarak bir itiraf vardı. Kendisine düşünmek için bir takım materyaller daha çıktı. Bir takım dokümanlar elde etti; bunlar üstünde düşünecek ve bunu bir rahatsızlık olarak vasıflandıryor kendisi ama; bu düşünce faaliyetlerinden alacağı faydalan idrâk edemediğinden dolayıdır, bu kötü sıfatı takıyor, bu düşünceye.

Rehber Varlık : Mahmut **(M.)**
Medyom : Ç. S. (Ç.)
Operatör : **A. ö.**
(îün ve Yeri : 28.2.1963 — İstanbul Dernek Binamız.
Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

(Bu celsede de, yine dünyasal tutku ve özentilerinden henüz sıyrılamamış bir spatyom varlığının imajinatif yaşantısına tanık oluyoruz.)

A. Ö. — Spatyomda bulunan bir varlık imajinatif bir takım faaliyetlerde bulunuyor. Bu meydana getirmiş olduğu imajinasyon-

lar o varlığın dışındaki spatyom maddelerine tesir ederek mi teşekkül eder, yoksa bu imajinatif faaliyet onun kendi şuuru dahilinde olan bir ismidir?

M. — Bu nokta enteresan. Yalnız şunu belirtmek isterim ki, zaten civardaki maddeler şuurun bir ekranı şeklindedir. İmajinasyon faaliyeti, imajinatif faaliyet, varlığın kendi şuuru içinde, kendi şuur sahası dahilinde yapmış olduğu bir faaliyettir. Bunu kabul edersiniz tahmin ediyorum.

A. O. — Evet efendim.

M. — Bu faaliyetin, kabaca, vücut bulması, ancak bir ekrana ihtiyaç göstermektedir ki, bu ekran da civardaki maddeler olacaktır. Bilmem anlatabildim mi? Biraz zor bunu izah etmek.

M. — Sizlerin sorduğu sualle ilgili olarak, arzu ederseniz, bir misâl, bermutat bir misâl vereyim.

A. Ö. — Memnun kalırız efendim.

M. — Ve bu varlığın imajinasyonunu bizzat siz tetkik edin.

A. O. — Acaba bir şey sorabilir miyim?

M. — Buyurun.

A. ö. —Bu imajinatif faaliyetini, tabu vereceğiniz misâli bilmiyoruz, fakat acaba medyomumuz o varlığın imajinatif faaliyetini görerek takip etmek...

M. — Şimdilik, şimdilik buna imkân yok.

A. ö. — Yok. Peki efendim.

M. — İleride olabilir.

A. ö. — Hay hay... Bekliyoruz efendim.

V. — Ayağınızı şildiniz mi?

A. ö. — Efendim?

V- — Ayaklarınızı silin.

A. ö. — Hay hay, silelim efendim.

V. — Ne istiyorsunuz?

A. ö. — Sizinle konuşmak.

V. — Kirlettiniz buralarımı.

A. ö. — Özür dileriz, sizinle konuşmak istiyoruz. Nerede bulunuyorsunuz siz? Bulunduğunuz yeri tarif eder misiniz?

V. — Oturuyorum.

A. ö. — Neresi orası?

V. — Görmüyor musunuz beni?

A. Ö. — Görüyorum, hay, hay. Sizin tarif etmenizi rica etmiştim.

V. — Lüzumsuz işler müdürü.

A. ö. — Kiminle tanışıyoruz dostum?

V. — Ahmet.

A. O. — Çok güzel.

V. — Ahmet Berman.

A. Ö. — Herman?

V. — Berman.

A. ö. — Berman, evet efendim. Memnun olduk dostum. Orada nasıl bulunuyorsunuz? Nasîl bir durumdasınız?

V. — Siz evinizde nasılsınız? işte öyleyim.

A. Ö. — Güzel.

V. — Oturuyorum. Evimi beğendiniz mi?

A. Ö. — Güzel. Eviniz çok güzel, cidden güzel. Tabii biz ancak sizin oturduğunuz yeri görüyoruz. Şimdi diğer kısımları bize tarif etmek lûtfunda bulunur musunuz? Evinizi iyi tanıyalım.

V. —Ufacık.

A. Ö. — Ufak; çok güzel. ,

V. — Tam kafamı dinlemek için.

A. ö. — Güzel.

V. — Uç oda, bir hol. Tabiî helâ, mutfak.

A. ö. — Tabii onlar da var. Bahçesi var mı evinizin?

V. — Var.

A. ö. — Nerede bulunuyor eviniz?

V. t— Mmtakasını ben de bilmiyorum.

V. ö. — Zararı yok.

V. — Tatlı bir meylin üstünde.

A. ö. — Başka evler var mı yamında, etrafında?

V. — Ah!... istemem.

A. ö. — istemiyorsunuz, güzel öyleyse. Kendiniz...

V. — istemem.

A. ö. — Arzunuza uygun bir ev seçmişsiniz.

V. — Yalnız, zaman zaman, uzakta görür gibi oluyorum tüten bacaları.

A. ö. — Him... Komşularınız var.

V. — Bilmem, aramam da.

A. ö. — Aramazsınız.

V. — Tek başıma oturuyorum. Rahat ettim, biliyor musunuz?

A. Ö. — Ne zamandan...

V. — Aşağıda bulamamıştım ben bu rahatı.

A. ö. — Aşağıda bulamadınız. Yâni, dünyada demek istiyorsunuz?

V. — Tabii, oraya tepeden baktığıma göre?... Dünya ayaklarımın altında... Dünya? Ben de dünyada sayılmaz mıyım?

A. **ö.** — Tabii, bir bakıma öyle. Eviniz var, **gayet** güzel. Çok oldu mu buraya taşmalı?

V. — Baştan kuramadım bunu, bu evi. Çok uğraştım.

A. **ö.** — Nasıl kurdunuz? Anlatır mısınız?

V. — Kerpiçten yaptım.

A. Ö. — Hımm... Güzel... Kolay...

V. — • Kendim yaptım.

A. Ö. — Kendiniz yaptınız.

V. — Uğraştım, çok uğraştım.

A. **ö.** — Tabii önce kerpiç hazırladınız.

V. — Tabii.

A. **ö.** — Güç olur.

V. — Sonra yağmur, rüzgâr, filân, bunlar da epiy aksattı çalışmalarımı.

A. **ö.** — Evet, başka, evinizde yapmak istediğiniz bir şeyler var mı acaba düşündüğünüz?

V. — Hepsini tamamladım.

A. **ö.** — Evet.

V. — Bir tek, bir tek şey eksik.

A. O. — Nedir o efendim?

V. — Valla onu ben evvelden de görmemiştim ya! Bir televizyon istiyorum.

A. **ö.** — Çok güzel, enteresan. Evet.,.. Eee... Onu da...

V. — Fakat...

A. Ö. — Efendim?

V. — Bilemiyorum. Burada kimse olmadığı için, kendim yap mam lâzım.

A. **ö.** — Malzemeleri var mı acaba?

V. — Nedir malzemesi? Onu büemiyorum. Radyoyu yaptım ama...

A .0. — Radyoyu yaptınız, çok güzel. Müzik, falan dinliyor musunuz? Tabii...

V. — Dinliyorum arada sırada.

A. **ö.** — Nereyi, hangi istasyonu dinliyorsunuz en çok?

V. — Valla istasyonlar ilgilendirmiyor beni.

A. **ö.** — Müzik olsun. Dinliyorsunuz.

V. — Evet.

A. Ö. — Neş'eli parçalar, güzel...

V. — Zaten, düğmeyi çevirdim mi müzik başlıyor. Bu yakında hep müzik var!...

A. Ö. — Çok güzel, seviyor musunuz?

V. — Sevmez olur muyum?

A. Ö. — Çok güzel.

V. — Bilhassa saz eserlerini.

A. ö. — Televizyon için şöyle hareket edersiniz, benim aklıma geldi, bilmem faydalı olur mu? İleride bacalar gördüm dediniz. Onlara kadar gidersiniz bir gün, iyi bir günde.

V. — Çok uzak ama.

A. Ö. — Olsun, yürüye yürüye çıkarsınız, orda dostlara filân rastlarsınız, belki size o malzemeleri verirler. Sonra onları alır, tekniğine uygun şekilde inşa edersiniz, elinizden geliyor, kaabiyetlisiniz. Görülüyor.

V. — **Tabu,** her şey gelir elimden,

A. ö. — Çok güzel

V. — Gelmese idi yapamazdım bunları zaten; becerikli insanımdır.

A. Ö. — Çok güzel.

V. — Aman ne yapacağım?! Televizyonsuz da oturuyorum işte.

A. Ö. — Başka kimsede yok değil mi?

V. — Dırdırdan kurtuldum, o yeter bana.

A. Ö. — Sahi. Mesleğiniz neydi dostum sizin? Onu sormağı unuttum ben. Aşağıda ne işle meşgul oluyordunuz?

V. — Marangoz.

A. Ö. — Marangozdunuz, güzel.

V. — Tahtalarla uğraşırdım.

A. ö. — Dükkânınız var mı idi?

V. — Dükkân? Vardı.

A. ö .— Nerede idi?

V. — Ama bırakın bunları, benim evim daha rahat.

A. ö. — Bırakalım, hay hay.

V. — Siz nasıl girdiniz?

A. Ö. — Siz davet ettiniz, biz geldik. .

V. — Ben mi davet ettim!

A. Ö. — Misafir seversiniz tabii.

V. — Muhakkak, tabii; muhakkak, tabii.

A. Ö. — Biz sizi tanımaktan çok memnun olduk.

V. — Merak ettim, nasıl girdiniz sahi?

A. Ö. — Kapıdan girdik.

V. — Kapı çalınmadı. Açık mıydı?

A. ö. — Aralıktı kapı, sizi görünce artık müsaade almadık, özür dileriz ama, Tanrı misafiri...

V. — Yok, yok, Tanrı misafiri, doğru. Tanrı misafiri.

A. Ö. — iyi karşıladığınız için teşekkür ederiz.

V. — Estağfurullah.

A. Ö. — Sizi tanıdığımıza memnun olduk.

V. — Biz Türklerin misafirperverliği zaten ...

A. Ö. — Doğru.

V. — Tanrı misafiri...

A'. Ö. — Efendim.

V. — Bir hizmetçi bulmalı.

A. ö. — Bir hizmetçi bulmalı, hay hay, Nasıl bulacaksınız onu da, okhnıza bir çare geliyor mu?

V. — işte onu bilmiyorum.

A. ö. — Ya!... Benim de aklıma hep o bacalar geliyor. Oraya gitseniz, diğer başka evleri göreceksiniz, başka şahısları da göreceksiniz.

V. — Dünyada da başkalarım merak ettim, rahatım kaçtı. Şimdi ordan kaçtım- Çıktım yukarılara. Tepeden bakıp, alay ediyorum.

A. ö. — Neden kaçtınız dünyadan?

V. — Biraz da kaçırdılar ya...

A. ö. — Doğru.

V. — Belki kalsaydım, kaçmak da istemezdim. Fakat gördüm burası daha rahat. Başta, başlangıçta bu tepeye zor çıktım, zor çıktım; çok karanlıktı. Aşağıda karanlık karanlık, koruluklar var.

A. Ö. — Pekiyi, dünyayı nasıl bıraktınız? Onu anlatır mısınız bi'se, dostum.

V. — Dünyayı... Havagazı, Bir gün dükkânda idim; uyuyordum.

A. ö. — Uyuyordunuz. Musluk açık mı kalmış?

V. — BUmiyorum.

A. Ö. — Siz açmadınız herhalde.

V. — Yok, kuyumu kazdılar benim.

A. ö. — Evet.

V. — Biliyorum, biliyorum, istiyerek yaptdar bunu.

A. Ö. — Başkaları yaptılar, diyorsunuz.

V. — Ama burası daha rahat. Tavuklarım var.

A. Ö. — Çok güzel.

V. — Civcivlerim var.

A. Ö. — Kesiyor musunuz onları?

V. — Acıyorum.

A. E. — Güzel. Daha iyi tabii; kesmeyin. Yumurtalarından istifade edersiniz, hem de.

V. — Yumurta... Haa, sahi, yumurtlamadılar şimdiye kadar.

A. ö. — Evet, yumurtlarlar; belki daha gençtirler, küçüktürler.

V. — Ama civcivleri var.

A. ö. — Önce yumurtlamıştır, görmemişsinizdir siz.

V. — Niye görmedim?

A. ö. — Nasıl civcivler? Tarif eder misiniz? Ne renkleri var?

V. — San, sarı. san, san, hepsi san.

A. Ö. — Onlann sesleri de güzeldir değil mi?

V. — Ha, bir kuş lâzım sahi eve, bir de köpek. Biliyor musunuz, dünyada iken hep bu hayatı isterdim; nihayet kavuştum. Hiç aynlmıyacağım buradan. Bazı kara kara bulutlar geliyor.

A. ö. — Geçer.

V. — Geçiyorlar.

A. ö. — Pekiyi, dünyayı hiç özlemiyor musunuz dostum? Konuşalım sizinle.

V. — Zaman zaman.

A. ö. — Neleri özlüyorsunuz meselâ?

V. — Bazan etrafımda arkadaş anyor canım. O zamanlar özlüyorum. Biliyor musunuz aşağılann da tadı var; değişik bir tadı var.

A. ö. — Ne gibi?

V. — O mücadelenin, o, ne bileyim, o...

A. ö. — Yaşayış tarzının...

V. — Yaşayışının da ayn bir tadı var. Ama bu tat biraz mayhoş!

A. ö. — E, biraz, tabu yorucudur muhakkak.

V. — Burası da ayrı, orası ayn.

A. ö. — Aşağıyı...

V. — Fakat yukarıdan bakıyorum da, pek kimse bu tarafa çıkmak istemiyor.

A. ö. — Yerlerine sıkı bağlanmışlar.

V. — Ben çok, çok uzağım; pek de göremiyorum.

A. ö. — Yukanya çıkmak lâzım mı? Sizin kanaatiniz nedir?

V. — Yâni benim yerime?

A. ö. — Evet, aşağıdan yukanya gelmek lâzım mı? Hiç olmazsa bir müddet için, mukayese edin bakalım.

V. — Dünyada gördüğümüz şey, yâni aşağıda gördüğünüz şey. Geliniyordu; benim gibi orayı, kızıp bırakanlar oldu. Demek ki, lâzım.

A. ö. — Pekiyi, tekrar aşağıya inmek ister misiniz?

V. — İstemem.

A. ö. — İstemezsiniz, pekiyi.

V. — Rahat burası.

A. ö. — Evinizde ne gibi faaliyetlerde bulunuyorsunuz?

V.. — Kitap okuyorum, müzik dinliyorum.

A. Ö. — Hayvanlarla meşgul oluyorsunuz.

V. — Hayvanlarla meşgul oluyorum. Tam tatil yapıyorum, yâni anlıyacağınız. Şöminemi yakıyorum, pipomu içiyorum.

A. ö. — Bir de televizyon olsa, diyorsunuz-

V. — O da şart değil ya canım.

A. ö. — Olmasa da olur, güzel. Siz huzur içindesiniz ya.

V. — Yalnız geldiğimden beri biraz, merak ettim.

A. Ö. — Neyi?

V. — Etrafımı gezinmeği. Yukarıda ormanlar var galiba, çünkü etekteyim. Görmüyor musunuz onları?

A. Ö. — Gördüm, pencereden görünüyor. Gezin, sizde gezin oraları bakalım...

V. — Ama orası, aşağıdakiler gibi karanlık olursa...

A. Ö. — Gitmezsiniz o zaman.

V. — Daha iyi burası.

A. Ö. — Bu evinize yapmağı istediğiniz ilâveler filân var mı başka ?

V. — Şimdilik yok. tcap ettiği anda yapıyorum, yaparım. Ama kerpiçten zor oluyor.

E. T. — Ne kadar zamandan beri orada yaşıyorsunuz acaba? Daha doğrusu ne kadar zaman oldu, dünyadan ayrılalı? Bir tarih verebilir misiniz?

V. — İki sene. İşte küsuratı da var.

A. Ö. — Evet, ehemmiyeti yok. Yok değil mi sizin için de?

V. — Burada rahatım ya, ben ona bakıyorum. Peki, bu ne olacak yâni? Haydi rahatım. Aşağıda da zaman zaman rahattım, zaman zaman rahatsızdım...

A. C*. — Yâni buradaki devamlı rahat olmayı pek maksatlı bulmuyorsunuz; onu anladım ben. Rahat, ne olacak, llânihaye rahat!.

V. — İnanış... Bir sürü şeyler öğrettiler bize, ne bileyim ben. Hayatta da. Şöyle, böyle, Cennet dediler. Her halde burası cennet.

A. Ö. — Gayet tabii, rahatsanız, cennet. Huzur içinde ise vicdanınız, cennet tabii.

V. — Vicdanım huzur içinde. Kimse de beni hesaba çekmedi.

A. Ö. — Vicdanınız bu işi yapmadı.

V. — Vicdan mı yapar bu-işi?

A. Ö. — Huzur içinde olmak için vicdanın insanı hesaba çekmesi lâzımdır. Yâni yaptığı işlerin hepsinin iyi olması lâzım ki, vic-

dan ona huzursuzluk vermesin, ıstırap çektirmesin. «Şu işi kötü yaptım» demesin. Cennet oluyor, o zaman.

V. — Cehennem ne tarafı?

A. ö. — Kötü işlerin yapıldığı yer. Kötü işleri yapan bir insanın ıstırabı.

V. — Istırabı mı?

A. Ö. — Evet.

V. — Anlamadım.

A. Ö. — Şöyle düşünelim, dostum: Bir insan düşünün ki aşağıda, dünyada çok kötülükler yapmış olsun; yukarıya yükseldiği zaman viedam onu rahatsız eder. «Sen der, bu hareketleri kötü yaptm, başkalarına zarar verdin». O karanlık bir yerde bulunur, onun için ıstıraptır. Cehennem olur tabii, o hayat, öyle değil mi dostum? Beni dinliyor musunuz?

V. — Evet. Bana böyle ateşlerden bahsederlerdi.

A. ö. — Demek ki, öyle değilmiş, sembolikmiş onlar.

V. — Görmedim, bilmiyorum ki.

Â. ö. — Sembolikmiş...

V. — Bulunduğum yer neresi?

A. ö. — Muhakkak ki, cennet denebilir.

V. — Ne ise, bana ne efendim. Oh buradayım ya ben. Burada kalacağım ya, ohh! Ama bizim aileden birisini alsam buraya ne rahat ederler.

A. ö. — E. gelirse gelir.

V. — istiyorum onu; bazan aklıma geliyor, aşağı inip de alsam, diye ama üşeniyorum; çok uzak.

A. ö. — Uzakta bırakın öyleyse. Sizin orada başka arkadaşlarınız yok mu?

V. — istemem, istemem.

A. ö. — Sizden önce gidenler yok mu?

V. — istemem, görmedim, görmek de istemem. Bırakın Allah-aşkma yahu!

A. Ö. — iyi insanlar vardır.

V. — iyi insanlar mı?

A Ö. — Tabii.

V. — Aşağıdan gelenleri biliyorum ben.

A. ö. — iyisi de vardır.

V. — Görmedim ben iyilerini hiç.

A ö. — Siz iyisiniz meselâ, sizin gibi olanlar da vardır, kendiniz gibi. Bir de onları arayın bakalım. Dostluk tesis edersiniz.

V. — Ben görmedim ki ama...

A. ö. — Araştırın, seslenin etrafa, ormana gidin, bacaların bulunduğu yerlere gidin; sonunda bakarsınız bir ziyaretçi gelir bir gün kapınıza- Kıymetli bir dost gelir, size yardımda bulunur.

V — Bazan şeyler buluyorum; böyle mektup gibi.

A. ö. — Ne yazıyor?

V. — Ne bileyim ben, bir sürü acaip şeyler.

A. ö. — Meselâ ne?

V. — Pek de anlamıyorum mânâlarını, galiba yabancı dil, yabancı dili galiba. Hem benim adresimi bilmiyorlar ki kimse, nasıl?!. Postacıyı da görmedim hiç.

A. ö. — Belki sizin anhyacağınız lisanı da kullanırlar, dikkatle okuyan onları. Belki bir dosttan geliyordur o mektuplar.'

V — Pek kıymet de vermedim ya...

A. ö. — Verin, verin. Siz gönderseniz başkasına, başkası kıymet vermese üzülürsünüz herhalde, değil mi?.

V. — Doğru, doğru.

A. ö. — Yapmayın siz öyleyse onu.

V. — Yalnız bu Tanrı misafiri lâfına birilerinde rastladım ama, hangisinde idi bilmiyorum. Tanrı misafiri!

A. ö. — Evet.

V. — «Sen, Tanrı misafiri misin» öyle bir şey.

A. ö. — Çok güzel.

V. — Acaip!

A. ö. — O zaman bakın, Ahmet dostum. Yapacak iş var sizin için : Gelen bütün mektupları dikkatle okumak. Orada size bir haber varsa, beklemek.

V. — Zaten bekliyorum; vereceklerse versinler.

A. ö. — Verirler o zaman, mademki siz...

V. — Ama okuyacağım, onları okuyacağım.

A. ö. — Çok güzel.

V. — Atmadımsa okurum.

A. ö. — Ben de ayni şeyi yapardım : doğru bir hareket.

V. — Uyku bastırdı.

A. ö. • — Peki, sizi yanlız bırakalım.

V. — Hayırlı, iyi günler.

A. ö. — Hayırlı, iyi günler dostum. Görüşelim...

V. — İnşallah!

A. ö. — İyi uykular.

V. — Sık sık buyurun.

A. ö. — Hay hay, rahatsız ederiz.

V. — Mektupları okurum; size anlatırım.

A. ö. — Hay hay teşekkür ederiz. Konuşuruz.

V. — Güle güle.

A. ö. — Allahısmarladık.

M. — Gördünüz. Dikkat ederseniz, iraajinasyon, şuur sahasında hazırlanmış, etraftaki şüptil maddelerden faydalanarak vttcude getirilmiştir.

A. ö. — Evet.

M. — Daha incelenmesi lâzım; herhalde sizin elinizde de buna benzer bir sürü misâller vardır tahmin ediyorum. Fakat bu şuur sahası bahsine ileride, başta da söylediğim gibi gene döneceğim.

E - KİBİR, GURUR ve BENLİK SAHİBİ KURUMLU VARLIKLAR

Bazı insanlar vardır ki, dünyada mâlik oldukları büyük bir servetin, işgal ettikleri mühim sosyal bir mevkiin ruhlarında husule getirmiş olduğu büyüklük duygusu Ue sarhoş olmuşlardır. Bunlar, çok geçici olan bu durumlarının sadece bir tekâmül vasıta olduğunu anlamayıp, onları gaye ittihaz ederek, sanki ezelden ebede kadar sürüp gidecekmiş gibi benimserler. Ve maddeten o mevkilerden, o kudretlerden ayrılmış olsalar bile ruhen onlara bağlı olarak kalmışlardır. Fakat bu çok kötü olan ruh halinin teessüsü için mutlaka büyük bir servet, yüksek bir mevki lâzım değUdir. Her insan, içinde bulunduğu maddî ve ruhî durumu herhangi bir ruh halinin tesiri altında kalarak mübalağa ile kendi ruhunda büyültebilir. Meselâ, içtimaî ve malî mevkileri alelade seviyede bulunan öyle kimseler vardır ki, bunlar kendilerini diğer insanlardan üstün ve hemcinsleri arasmda imtiyazlı zannederler. Bu da belki geçmiş hayatların hâlâ devam eden kötü intibaları olsa gerektir. Kitabımızın mevzuundan çıktığı için bu nokta üzerinde şimdilik durmuyoruz.

İşte böyle hakikaten ergeç büyük bir ıstırap kaynağı olacak bu fena haleti ruhiye, bir ruhun olduğu yerde çivilenmesini ve orada kalakalmasını neticelendirir. Ve o ruh, bulunduğu yerden bir karış bile yükselmek imkân ve kudretini bütün bu halin devamı müddetince kaybetmiş olur.

Böyle kimselerin dünyadaki durumları bu kötü haleti ruhiyelerinin neticelerini tebarüz ettirmeğe ekseriya müsait olmamakla beraber, bilâkis saplandıkları benlik girdaplarına onları daha ziyade gömmeğe yardım eder. Fakat daha dünyada iken bile sinsi sinsi

bir teşevvüş halinde başhyan bu neticeler; maddelerin, mevkilerin, servetin ve maddî imkânların birdenbire ortadan kalkıvermesini müteakip bütün şiddetiyle ve ağırlığı ile kendisini göstermekte gecikmez, O zaman ruh, mahrumiyetler ve imkânsızlıklar karşısında göstereceği, zerre kadar kendisini tatmin etmiyen çırpınışlarının neticesizliğinden, beyhudeliğinden ve mütemadiyen boşa gitmesinden mütevellit bir ıstırap veya azap içinde bunalmağa bağlıyacaktır. Bir spiritizma celsesinde, böyle bir ruhla karşılaşabilmek daima mümkün ve maalesef çok vukua gelen hallerdendir. Binaenaleyh böyle bir durumu da okuyucularıma müşehedelerle tanıtmağı arzu ediyorum. Bu takdim edeceğim müşahede böyle bir haleti ruhiyenin tipik bir örneğidir.

Fransa' da 1858'de Ölen Oude Kraliçesinin Ruhu İle Mülakat

«Sual — Dünyadaki hayatınızı terkederken ne duydunuz?

«Cevap — Bunu söyliyemem. Hâlâ teşevvüş içindeyim.

«S. — Mesut musunuz?

C. — Hayatı kaybettiğime müteessifim. Bilmiyorum neden, fakat bana hançer gibi saplanan bir ıstırabın içindeyim. Hayata kavuşmak, bu ıstırabı benden uzaklaştıracak. Bedenimin kabirden kalkmasını istiyorum.

«S. — Kendi memleketinizde gömülmeyip, hıristiyanlar arasında gömülmekten teessüf duyuyor musunuz?

«C. — Evet. Hint toprağı benim cesedimin üzerine daha az ağırlık verirdi.

«S. — Size yapılan muhteşem cenaze merasimi hakkında neler düşünüyorsunuz?

«C. — Bunlar benim için azdı. Ben bir kıraliçe idim. Bunu iyi biliniz.

«S. — Sizin bu mertebenize hürmet ediyoruz. Ve bUgimizm artması için bize cevap vermek lütfunda bulunmanızı sizden rica ediyoruz. Oğlunuzun, günün birinde babasının memleketini geri alacağım zannediyor musunuz?

«C. — Şüphesiz!. Benim kanım hüküm sürecek. O, buna lâyıktır.

S. — Oğlunuzun, bu haklarını geri almasına dünyada bulunduğunuz zamanki gibi önem veriyor musunuz?

«C. •— Benim kanım, halkın kanına karışamaz.

«S. — Ölüm kâğıdınızın üzerine doğduğunuz yerin ismini yazmamışlar Şimdi bize onu söyliyebilir misiniz? ,

«C. — Ben en asil Hint kamndan dünyaya geldim. Delhide doğduğumu zannediyorum.

«S. — Siz ki, dünyada iken muhteşem, lüks bir hayat geçirmiştiniz, etrafınız şan ve şerefle çevrilmişti. Bu halinizi şimdi nasıl karşılıyorsunuz?

«C. — Bana karşı böyle hareket etmeğe mecburdular.

«S. — Dünyada iken işgal etmiş olduğunuz mevki şimdi bulunduğunuz âlemde size bir üstünlük veriyor mu?

«C. — Ben daima kraliçeyim... Bana hizmet etmek için daima esirler gönderiyorlar. Fakat bilmiyorum neden, burada bana yaklaşmak istiyenler pek bulunmuyor. Ama ben, hep gene ben'im.»

Bütün bu imajlar aldatıcıdır (5/229 - 304), Orada ne kırahçe, ne hizmetçi, ne esir, ne saray... ne saltanat yoktur. Fakat bu zavallı ruhun dünyadan getirdiği ağır yükler, yâni onun kibir, gurur ve benliği kendisinin spatyomdaki başlıca ıstırabın sebebi olan- bu imajları doğurmasına sebep olmaktadır. Ve bu varlık, bu ruh zaafından, yâni benliğinden, gurur ve kibirinden kurtulmadıkça bu imajlardan ve imajların doğurduğu azaplardan yakasını kurtarmıyacaktır. Müşahedeye devam ediyoruz:

«S. — Müslüman dininden mi idiniz, Hindu dininden mi?

«C. — Müslüman. Fakat ben, Allahla meşgul ofamyacak kadar büyüktüm.

' «S. — Beşeriyetin saadeti bakımından Müslümanlık ile Hıristiyanlık arasında ne fark görüyorsunuz?

«C. — Hıristiyanlık dini abestir. O, bütün insanların kardeş olduklarım söylüyor.

«S. — Muhammet hakkında düşünceniz nedir?

«C. — O bir kıral oğlu değildi.

«S. — Onun ilâhî bir vazifesi olduğuna inanıyor musunuz?

«C. — Bundan bana ne!

«C. — İsa hakkındaki düşünceniz nedir?

«C. — Bir doğramacı oğlunun benim kafamı işgal etmeğe değeri yoktur.

Buradaki haleti ruhiye çok karakteristiktir. Dikkat edilince bu kadının nazarında diğer bütün kıymetleri sıfıra indiren ruh haletinin, menşeini daima «büyüklük» iddiasından almakta olduğu görülüyor.

«S. —ı Kadınların örtünmeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

«C, — Zannederim ki, kadınlar, hâkim olmak için yaratılmışlardır. Ben de kadmdım.

«S. — Arasıra Avrupa kadınlarının mâlik oldukları serbestliğe gıpta ettiğiniz oldu mu?

«C. — Hayır, onların serbestiiklerinin ne kıymeti var? (çünkü kıraliçe değiller. B. R.)

«S. — Son terkettiğiniz dünya hayatınızdan evvelin dünya-hayatınızı hatırlıyor musunuz?

«C. •— Ben daima kıraliçe olarak yaşamış olmalıyım. (Bittabi buradaki cevap bir hatırlama mahsulü değil, bir fikıxlen ibarettir. B. R.).

«S. — Niçin bizim davetimize bu kadar acele ile geddiniz?

«C. — Bunu ben istemedim, beni mecbur ettiler (Bu ruhun celseye gelmesine yardım eden varlık medyomun rehberidir. B. R.).. Sana cevap vermeğe tenezzül edeceğim mi zannediyorsun? Benim yanımda siz kim oluyorsunuz?.

«S. — Sizi buraya gelmeğe kim icbar etti?

«C. — Onu bilmiyorum... Fakat böyle yaptı diye onun benden daha büyük birisi olması icap etmez.

«S. — Şu anda hangi kıyafette bulunuyorsunuz?

«C. — Ben hep kıraliçeyim... Kıraliçelikten ölünce ayrıldığıma mı zannediyorsun? Siz saygısızsınız... Şunu biliniz ki, laraliçelerin yanında böyle konuşulmaz.

«S. — Eğer şu anda sizi görmek mümkün olsaydı, kıraliçe kıyafetinizle ve mücevherlerinizle mi görecektik?

«C. — Şüphesiz.»

Bu son cevap şayanı dikkattir ve spatyomun başka bir bakımdan da mütalâasını icap ettirecek ayrı bir mevzuyla ilgüidir. Ruhların spatyomdaki kıyafetleri, mekânları, yaşlan, cinsiyetleri başka yerde ayrıca mütalâa edilecektir.

«S. — Nasıl oluyor da bütün bunlan terkettiğiniz halde ruhunuz hâlâ o kıyafeti muhafaza ediyor?

«C. — Onların hiçbiri beni terketmiş değildir. Ben önceden ne k8dar güzel idiysem, şimdi de o kadar güzelim— Bilmiyorum, benim hakkımda nasıl oluyor da böyle düşünebiliyorsunuz? Şurası hakikât ki, siz beni görmemişsiniz.

«S. — Bizim aramızda bulunmaktan mütevellit ne gibi hisler duyuyorsunuz?

«C. — Eğer elimden gelseydi sizin içinizde bulunmazdım. Bana lâzımgelen hürmeti göstermiyorsunuz!

«Bu sırada medyomun rehber ruhu şu sözlerle muhavereye nihayet veriyor:

«Rehber — Bırakınız artık bu şaşkın zavallıyı. Onun körlüğüne acıyınız. O size bir misâl oluyor. Siz ne kadar düşünseniz onun bu benliğinden dolayı çekmekte olduğu azabın derecesini anlıyamazsınız...» (26/334).

Ruh ve Kâinatı okuyanlar buradaki imajların nasıl bir mihanikiyetle husule geldiğini çok iyi büirler. Böyle mustarip varlıklarla, bilhassa başlangıç celselerinde karşılaşmak daima mümkündür. Elimizde buna dair misâller çok vardır. Fakat yukardaki müşahede, diğerlerini aratmıyacak kadar tipik ve karakteristiktir. Böyle varlıklarla karşılaşınca yapılacak iş, onlara şefkat ve merhametle muamele etmektir. Onları pohpohlıyarak bu imajlarım daha ziyade takviye etmek, nasıl bu zavallıların aleyhinde kötü neticeler verirse; bu ruhların bu acaip durumlarım bir alay konusu mevzuu yapmak da bu biçarelerin o kadar fenalığını mucip olur ve bu işi yapanı da o nisbette mesuliyetli durumlara sokar- Bu da spiritUalizma moraline ait mühim bir hakikâttir. Binaenaleyh böyle bir varlıkla karşı karşıya gelen bir operatör, ottu .kırmadan, tahrik etmeden, çok büyük bir ustalıkla uyandırmağa ve irşat etmeğe çalışmalıdır. Bunda eğer, o muvaffak olabilirse, çok hayırlı bir iş yapmış sayılır; aksi hakte, yâni başladığı işi yanlış yollara sevkedip, beceremediği takdirde doğacak sonuçların ters fiilleriyle zarara uğrayabilir.

***

Gurur ve kibirUliğe, bir yeni örneği de bizim buraya aktarmamız herhalde faydalı olur, diye düşündük (Ruh ve Madde) :

Rehber Varlık: Mahmut (M.)
Medyom : Ç. S. (Ç)
Operatör: A. ö.
Gün ve Yeri : 24X1963 — İstanbul Denek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı uye ve konaklar.

(Bu misâl celsesinde, gururlu . kibirli bir varlığın öbür âlemdeki teşevvüş durumu gösterüdektedir bize.)

M. — Bu nizam dahilinde bulunduğunuz mevkinin hizmetini tam mânâsîyle vermeğe çalışın

A. ö. — Evet.

M. — Size verilmiş olan bir takım meknuz kaabiliyetlerinizin inkişâfı için, zaten ruhunuzda, varlığınızda mevcut bulunan arzuyu, isteği yeterli bir şekilde kullanmıyorsunuz; buna mâni oluyorsunuz. Bu, kendi kendinize engel olma durumundan kurtulmağa bakın.

A. Ö. — Evet.

M. — Hislerinizi, nişlerinizi serbest bırakın. Onlar, onlar ki, ancak sizi önünüzdeki yolda muvaffak kılacaktır. Size bir hürriyet verilmiştir. Bu hürriyetin şartlarını yerine getirmek, bu hürriyetten âzami faydayı sağlamak vazifenizdir. Siz bir takım sabit fikirlerle hürriyetinizi küçültmeğe çalışıyorsunuz ve hürriyetinizi küçülttükçe de bir takım işleri başardığınızı zannediyorsunuz. Bu yönden sizi kurtaracak olan kuvvet, gene sizdedir, bunu unutmayın. Sizler buna muktedirsiniz.

A. ö. — Çok doğru. Acaba bizlerde mâni olarak gördüğümüz hususlar hakikaten o şahıslarda mâni teşkil etmeyen ehemmiyetsiz şeyler midir?

M. — Her hâdiseye kendi kıymetini verdiğimiz anda, plânımızı da kendi yerine oturtabildiğimiz anda, her hâdise, zaten bir çok problemlerimiz kendiliğinden hâl olacaktır. Halbuki bir takım hâdiseler var ki, bunlara haddinden fazla kıymet vererek bağlanıyorsunuz. Bu hâdiseleri gözününde gayeleştiriyorsunuz. Bunlara kendi kıymetlerini verdiğiniz anda, içinde bulunduğunuz çıkmazlar kendiliğinden açılıp size yol verecektir.

A. ö. — Evet. Bu irşatlarınız için teşekkür ederiz.

M. — Sizlere bu akşam bir misâl vermek istiyorum.

A. ö. — Hay hay, memnun oluruz.

V. — Siz...

A. ö. — Evet.

V. — Siz kimsiniz?.

A. ö. — Sizin dostunuz. Tanışalım.

V. — Tanışmak?!...

A. ö. — Evet, Sizin isminizi biz rica ediyoruz, biz de söyleriz.

V. — Şerefim, şerefimle oynuyorsunuz.

A. ö. — Estağfurullah. Biz, hiç kimsenin şerefiyle oynamayız. Biz hürmet ederiz herkese.

V. — Benimle tanışmak sizin haremiz mı?

A. ö. — Eh... Lütfederseniz isminizi, biz şeref duyarız.

V. — Ne işinize yarıyacak?

A. ö. — Yok, insanların konuşmaları için önce tanışmaları lâzım tabii. Bu bir kaide.

V. — Benle konuşmak, ko...

A. Ö. — Belki bizim haddimiz değil, fakat işte tanıyamadık, özür dileriz. Tanıtınız kendinizi lütfen.

V. — Küçüklüğünü ortaya koyuyorsunuz. Tanıyamamışlar!... Neyse mühim değil tanımanız, tanımanız. Ne istiyorsunuz benden?

A. ö. — Hiç konuşmak, sohbet etmek. Nasılsınız?

V. — Ben mi?

A. Ö. — Evet.

V. — Ben muazzam. Öyle bir kuvvet var ki elimde şu anda, istesem neler yaparım.

A. ö. — Neymiş o kuvvet acaba, bilmek isteriz?

V. — Her şey benim elimde. Dünya, dünya bana küçük geldi, ben ayrıldım oradan. Benim kudretimi kabul etmez dünya, kabul etmez, kabul etmez...

A. ö. — Neydi sizin dünyada vazifeniz?.

V. — Hih...

A. ö- — Ne iş yapardınız dünyada?

V. •— Anlamazsınız.

A. ö. — Söylerseniz anlarız tabü.

V. — Yok--. Sizin idrâkiniz kabul etmez bunu. Benim vazifemi şuurlandıramazsımz siz.

A. ö. — Evet, söylerseniz tabü anlamağa çalışırız.

V. — Düzeni kurmak, düzen, düzen, benim elimde idi ama, çok çok dikbaşlıhk ettiler...

A. ö. — Ne düzeni idi acaba?

V. — Her şey, benim iznim olmadan hiç bir şey olmazdı. Ama benim kıymetimi anlamadılar. Ben de kızdım bıraktım orayı.

A. ö. — Evet, öyle olur ekseri. Takdir etmezler insanın yanur dayken.

V. — Burada da şimdi gene benim kıymetimi pek anlamıyorlar ya...

A. ö. — Siz anlatınız onlara, gösteriniz kaabUiyetlerinizi onlara.

V. — Gösteriyorum, gösteriyorum.

A. ö. — Tabii göstereceksiniz.

V. — Gösteriyorum.

A. ö. — Usul bu.

V. — Bütün hışmım onlara yönelmiş zaten. Etrafı zindan edeceğim onlara. *

A. ö. — Neydi adınız sizin, acaba rica etsek. Mükemmel konuşuyoruz, dost olduk. Artık adınızı bizden esirgemezsiniz her halde.

V. — Söyliyeyim. Sami, Sami, Sami derlerdi bana.

A. ö. — Soyadınız. Aile adınız yok mu idi?

V, — Size ne bundan?

A. ö. — Ama şimdi isminizi söylediniz. İnsan tam bilmek ister. Gene siz bilirsiniz.

V. — Soyubüyük, deyin bana.

A. ö. — Soyubüyük!... Orası muhakkak tabu.

V. — Böyle olsun soy adım, öyle olsun isterdim. Zaten büyük bir soydan gelirim ben.

A. ö. — Mesleğiniz neydi sizin?

V. — Benim, benim için meslek diye bir şey yoktur benim için. Ben, herşeyi yapabilecek kabiliyetler var bende.

A. ö. — Ama bir şeyle meşgul oldunuz tabu değil mi?

V. — Oldum tabü.

A. ö. — Neydi?

V. — Oldum tabii.

A. Ö. — Neydi?

V. — Toplumu düzeltmek istedim. Toplumu düzeltmek istedim. Çalıştım, çalıştım, çok çalıştım.

A. ö. — Resmi bir mevkiniz var mı idi? Meselâ, devlet dairesinde bir sıfatınız?

V. — Evet. Diyorum ya, kıymetimi bilmedüer, harcadılar beni.

A. ö. — Ya... Evet... İnşallah takdir ederler kıymetinizi.

V. — Ettireceğim.

A. ö. — Ettireceksiniz evet.

V. —İsterlerse etmesinler.

A. O. — Nasıl bir durumda bulunuyorsunuz şimdi?

V. — Kimseyi yanıma sokmuyorum.

A. ö. — Evet.

V. — Sokmuyorum kimseyi yanıma, onlar benim yanıma giremezler, âdi insanlar. Hâlâ dünya benim elimde, ama acıyorum sizlere.

A. Ö. — Meselâ, neler yapabilirsiniz dünyaya?

V. — Yok edebilirim.

A. ö. — Nasıl yapabilirsiniz, meselâ bunu?

V. — Mekanizması?!...

A. ö. — Büiyor musunuz?

V. — Tabii biliyorum.

A. ö. — Neymiş, nasümış o? .

V. — Anlamazsınız, bilgileriniz yetmez. Siz aşağılık, aşağılık bir mahlûksunuz. Size bunu anlatamam. İşin mi yok, size, uğraşa-

cağım bunları anlatmağa... Bırakın beni, bırakın... Ben kendim, kendim yapacağımı bilirim. Siz bana akıl vermeyin, istemiyorum.

A. ö. — Akis ima benim ne geldi biliyor musunuz dostum. «Ben onlara yapacağımı bilirim» dediğiniz zaman: «bu» o aşağı dostlara, insan kardeşlenilme yardım ederim, çok yardım etmek imkânlarım var» diye düşünenim ben.

V. — Siz buna lâyık mısınız?!... Size, size bütün, bütün hışım la geleceğim üstünüze.

A. ö. — Fakstt şu var : İnsanların hepsinin lâyık olup olmadıkları sözü münakaşa götürür bir durumdur. Yüksek insanlar yardım eder.

V. — Hepiniz, hepiniz aynı malın gözüsünüz, bilirim. Bilirim sizleri ben, neler yaptınız bana, kıymetimi" anlamadınız, kıymetimi anlamadınız, kıymetimi anlamadınız. Size... bütün hiddetimianlatamıyorum, size, kelime bulamıyorum.....(karıştı).

A. ö. — Sakin olup da konuşalım, sakin olmazsanız konuşamayız sizle. Bakm bir ahbaplık, bir tanışmamız oldu, merhaba dedik, bunu devam ettirmek, ancak sükûnetle, aklî hareket etmekle olur. Konuşacağız siz;inle. Siz söyliyeceksiniz, biz de söyliyeceğiz, anlaşacağız. Dünyadan geldim dediniz, nasıl ayrıldınız? Hastalıkla mı öldünüz; yoksa bir şey mi oldu, başka bir şey mi oldu, başka bir şey mi yaptılar?

V. — Bana bir şey yapamazlar onlar.

A. ö. — Nasıl öldünüz?

V. — Kızdım, ayrıldım oradan.

A. ö. — Ne demek, kızdım ayrıldım.

V. — Kıymetimi anlamadılar, terkettim dünyayı, zaten bana dar geliyordu, kaabiliyetJerimi gösteremiyordum orada. Şimdi bütün kabiliyetler elimde. Her yerden bir anda haberdar olabiliyorum, istediğim işi yapabiliyorum.

A. Ö .— Çok güzel. Başkaları da var mı böyle bir anda her yerden haberdar olan?

V. — Başkaları mı! O sana ait, o bana ait

A. ö. — Ven var zannediyorum, acaba yanlış mı biliyorum?

V. — Sen ne biliyorsun burası hakkında?

A. ö. — Sizlerden bilmeğe çalışıyoruz, öğreniyoruz işte. Sizden, meselâ, şimdi bazı bilgiler alıyoruz. Teşekkür ederiz.

V. — Benden mi?

A. ö. — Tabii.

V. — Tabii alacaksınız. Tabu vereceğim bunlara size.

A. ö. — Teşekkür ederiz.

V. — Ben verebilirim zaten bilgileri.

A. ö. — Acaba ben eliyorum ki, orada başka varlıklar da yok mu? Böyle sizin kadar bilgili...

V. — Var, var, var başka varlıklar da var.

A. ö. — ... Sizin kadar iyi...

V. — Yok, onlar yok, ben bilirim.

A. ö. — Siz bilirsiniz! Peki, hay hay öğretirsiniz de, çok iyi olur.

V. — Ukalâlar da var, Sözde bana yardım etmek istiyorlar. Bir takım, bir takım şaşkınlar.

A. ö. — Peki, ben şimdi, şunu anlayamadım dostum. Size yar dım etmelerini istemek, yar dım etmeği istemeleri ukalâlık mı oluyor. Bu gayet normal bir şey.

V. — Onlar bana nasıl yardım edebilirler, onlar kim, ben kim?

A. ö. — Belki sizden farklı şeyler biliyorlardır. El elden üstündür derler, f

V. — Muhakkak benden farklı şeyler biliyorlar, ama, benden çok aşağılık şey bunlar. Ben onlara tenezzül etmem, onların fikirlerine. Onlar kendi fikirlerini kendilerine saklasınlar. Ben yapacağımı bbilirim.

A. ö. — Peki, orada rahat mısınız dostum? Halinizden memnun musunuz?

V. — Ben memnun olmıyayım da kim olsun. Rahatım tabü. Kimse gelmiyor yanıma. Oh! Yalnız başıma...

A. ö. — Yâni, yanınıza kimsenin gelmemesi rahatlık mı veriyor size?

V. — Kafamı dinliyorum. Hiç kimse, anlamıyacak insanlar yok etrafımda. Ben burada rahatım, her hareketim serbest, istediğimi yapabiliyorum. Burada, hiç olmazsa burada, kaabiliyetlerimi geliş tirmek için, yeterli ortamı buldum. Geliştirmek değil, zaten gelişmiş ya bunlar. Bunları tatbik edebilmek için, yeterli ortamı buldum. Dünya bana dardı. Bıraktım, lanetledim orayı.

A. ö. — Ama işte, ben merak ettim gene: Eğer lütfederseniz bize, nasıl öldüğünüzü öğrenmek isterdik; kendiliğinizden mi, yoksa bir şey mi yaptılar size?

V. — Kızdım, attım kendimi.

A. ö. — Dünyâdan şey ettiniz yâni.

V. — Terkettik.

A. ö. — Tetkettiniz! Neler üzerinde orada çalışıyordunuz? Kaabiliyetlerinizi, var olan kabiliyetlerinizi arttırıyorsunuz? Bir mahzuru yoksa söylemek lûtfunda bulunur musunuz?

V. — Etrafımdaki varlıklarla kedi fare gibi oynuyorum. Kaabiliyetlerimi geliştiriyorum. Kaabiliyetlerimi geliştiriyorum.

Mahmut. — Evet

A. ö. — Gösterdiğiniz misâl için teşekkür ederiz. Hakkında söylemek istedikleriniz varsa, memnuniyetle dinliyoruz.

B. — Bu misâli, yukarıdaki sözlerimle birleştirin. Herhalde faydalı... Bir takım sorularınızın cevaplarınızı bulacaksınız. Faydalı bir takım şeyler elde edeceksiniz bundan tahmin ediyorum.

A. Ö- — Düşüneceğiz üzerinde.

M. — Bu misâl ve üstteki sözler cidden, işte gayet aşikâr, görüyorsunuz zaten, bir ferdin kendi hüviyet sahasını nasıl daralttığım. Ve burada hür zannediyor kendisini, bir nokta haline getiriyor ve kendisi bu daracık sahada gene en büyük hürriyete ulaştığını tahmin ediyor. Elbet sapık bir düşünce ama uzatılan bütün ellere kapılarını kapamış. Yalnız tabii hiç bu varlık böyle bir azaba mahkûm edilmez. Eninde sonunda kurtulacaktır kendisi ve sizin yardı mınız da lâzım bu işte...

F - BİLGİSİZLER, DOGMATİKLER VE MUTAASIPLAR (BAĞNAZLAR)

«Bnyurgan varlıklar».

Şimdiye kadar bahsettiğim müşahedeler teşevvüş halinde bulunan birinci merhaledeki ruhların çok geri haleti ruhuiyelerini gösteriyordu. Bu ruhlar, pek az dikkatli ve orta derecede bilgili müşahitler için, hiç bir tehlike arzetmiyen ve ancak çok ihtiyatsızca hareket edildiği takdirde tehlikeli olabilen varlıklardı. Meselâ, yukarda verdiğim misâller arasında geçen azgın bir kaatilin kötü telkinlerinin zararlı neticelerini takdir edemiyecek kadar, bilgiden mahrum bir insan esasen spiritizma celselerinde böyle geri ruhlarla devamlı bir teması temin edebilecek durumda da değildir. Diğer taraftan hattâ pek ciddî maksatla olmadan dahi (ki, bu hareket hiç bir araştırıcı için şayanı tavsiye değüdir.) ruhlarla konuşmak istiyenler bile, böyle bir varlıkla karşılaştıkları zaman, onların bu şekildeki apaçık kötü söz ve telkinleriyle kolay kolay sempatize olamazlar. Spiritizma celseleri dışında böyle geri varlıklarla irtibat peyda etmiş kimseler, yâni obselerde (ki maalesef bunlar spiritizma celselerinde yakalananlardan daha pek çok sayıdadır) ise, zaten o ruhta, o seviyede ve o kabiliyette insanlar olduklarından onlar hakkında yapılacak hiçbir iş kalmaz.

İşte bir cimrinin, bir sahtekârın, bir müntehirin (intihar edenin), bir kaatilin veya kendini beğenmiş bir sersemin, geri haleti ruhiyesini yakın bir ihtimalle teşhis etmek ve ona göre tedbir almak, tecrübesi az olan kimseler için dahi mümkündür. Binaenaleyh burada büyük bir tehlike bahis mevzuu olamaz. Zira spiritizma celselerinden bir insana gelebilecek yegâne zarar, o insanın tecrübesizliği neticesinde kötü ve geri bir ruhun tesirine kapılarak ve o ruhun yalan yanlış telkinlerini doğru zannederek, bütün davranışlarını, o telkinlerin istikametine uydurmasıdır. Halbuki şimdiye kadar vermiş olduğum misâller arasındaki varlıklardan hiçbirinin temayülünü kabul edecek veya hattâ sadece hoş görecek bir kimsenin okuyucularımın arasında bulunmadığına eminim.

Fakat bu bentte bahis mevzuu edeceğim ruhlar hakkında da böyle düşünürsem, çok büyük bir gaflete düşmüş olurum. Onun için bu bende ayrıca kıymet veriyor ve misâllerimi de büyük bir dikkat ve itina ile seçmiş bulunuyorum.

Bu gruptaki varlıklar üzerinde mümkün olduğu kadar fazla durmak lâzımgeliyor. Yâni, ruhlarla karşılaşmak hevesinde bulunan bir kimsenin, bu hususta ki görgü ve tecrübesini ve bilgisini mümkün olduğu kadar arttırması lüzumunu tebarüz ettirmek icap ediyor. Zira bu deneyciye, bir medyoma, bir operatöre veya herhangi bir insana, en büyük tehlike daha ziyade bu bentte bahis mevzuu edeceğim varlıklardan gelebilir.

Eğer bir araştırıcı, gerek spiritizma hareketleri içinde, gerek bu hareketlerin tamamiyle dışında çalışırken böyle bir varlıkla gizli veya aşikâr temasa geçerse, ilk temaslarda hiçbir tehlike bahis mevzuu olamaz. Ve hattâ araştırın kendi bilgisi, tecrübesi ve ruh kudreti ile bu varlığın hakikî kıymetini vaktinde takdir edip, ona fikren ve hissen faik duruma geçerse, bu varlıktan zarar değil, fayda bile görür. Ve kendisi de o varlığa müfit bir insan olabilir .Meselâ, aşağıda vereceğimiz müşahadede olduğu gibi — doğrudan doğruya değilse bile— bilvasıta p varlığın irşadına— uyanmasına ve binnetice ilerlemesine yardım etmiş olur. Ve esasen biz de okuyucularımıza bu hususta yardım edebilmek maksadiyle bu kadar tafsilâta girişmiş bulunuyoruz.

Fakat, eğer araştırıcı mevkiinde bulunan kimse bu hususta kâfi derecede yetişmemiş ve bununla beraber — daha fenası •— eğer kendisinin bu sahada yüksek kabiliyetli, bilgili ve takdirkâr bir kimse olduğuna inanmış ise, o zaman felâket başlamış demektir. Zira karşıdaki ruh zararsız olan ilk münasebetlerini kendi insiyak

ve temayülleri istikametinde sürdürüp kuvvetlendirmek ve nihayet tecrübesiz insanın aleyhinde onları, çözülmesi imkânsız bir bağ haline getirmek fırsatını bulmuş olur. Ve bu da böyle ruhların mumla arayıp bulamadıkları cazip bir iştir. Çünkü bu gruptaki ruhların en büyük ihtiyaçları, kendilerini kemiren tahakküm hırslarının tatminidir. Bunlar, kayıtsız ve şartsız kendilerine teslim olacak çömez, mürit ve teb'a ararlar. Ve bunu bulamadıkları anda ateşte yanar gibi ıstırap duyarlar. Zira bu zavallı varlıklar dünyada iken etraflarına topladıkları bazı safdil kimselerin hem ruhlarına, hem bedenlerine istedikleri gibi tasarruf etmişler, yalan yanlış olan düşüncelerini, akidelerini ve kanaatlerini aşılayarak insanları itirazsız ve münakaşasız kendi yollarına sürüklemişler ve bu suretle muayyen bir zümre üzerinde tahakküm hırslarını tatmin etmişler ve kendilerine körükörüne tâbi olabilecek bazı zayıf ruhlu insanları her muhitte bulabilmişlerdir. Onlarda daha dünyada iken böylece yerleşmiş olan tahakküm hırsı, spatyomun ilk merhalesindeki teşevvüş anlarında da ayni şiddette devam eder, yâni orada da kendilerine tâbi olacak müritleri ve emirlerini körükörüne kabul edecek müminleri ararlar; fakat bulamazlar.

Zira spatyomda bütün ruhlar serbestliklerini kazanmışlardır. Ne kadar geri olurlarsa olsunlar, hiçbir geri varlık tarafından onların yanlış bir yola zorla sürüklenmesine meydan verilmez. Şu halde tahakküm hırsiyle yanan bu ruhlar, arzularını ancak münasebete girişebildikleri insanların üzerinde tatbik etmeğe çalışırlar. Eğer bir insan kendisine bu cesareti verirse, o ruh, bu insana kuvvetle bağlanmış ve onu da kendisine bağlamak yoluna girmiş olur. O zaman dünyada iken kullanmış olduğu bütün kandırma ve inandırma taktiğini o insan üzerinde tatbik etmeğe koyulur, ilimden bahsediyorsa, aklına gelen yalan yanlış faraziyeleri, nazariyeleri; manâlı, mânâsız, lüzumlu, lüzumsuz delilleri ileri sürer ve bunların yerinde kullanılıp kullanılmadığını düşünmez bile. Pek sıkışırsa vakit kazanmak ister, mevzuu başka celselere atar. ihsanın, bol bol bilgisizliğini yüzüne vurur. Hiç yerinde olmıyan suallere boğar. Bir dinden veya tarikatten bahsediyorsa, insanın en mukaddes tanıdığı varlıklara yapışır. O varlıklarla olan yakınlığından bahseder. Hattâ kendisini o varlıklar yerine bile koymaktan çekinmez. Meselâ, kendisini bir melek, Peygamber vekü, Allah'ın dostu veya elçisi ve hattâ işi punduna getirip de karşısındakini her sözüne «lebbeyk!» dedirtebildikten sonra bizzat Allah diye takdim eder. Ve bunu öyle bir ustalıkla yapar ki, yâni bu maskaralıklarına inanacak kadar inşam öyle zavallı bir hale sokar ki, onun tesiri dışında kalan bir

insan böyle hezeyanlarla bir zavallıyı onun nasıl sürükliyebildiğine hayret eder. Fakat buna mukabil bizzat o zavallı insan, bu hâli çok tabii ve yerinde ve hattâ kendisi için kazançlı ve imtiyazlı bir iş telâkki eder. Bu durum hâsıl olduktan sonra bir sürü emirler, bir sürü merasim, bir sürü dünyevî, maddî ve ruhun tekâmülü ile hiçbir alâkası olmadıktan maada; onun yerinde çivilenip kalmasını ve bir adım bile yürüyebilmek imkânlarının ortadan kaldırılmasını mucip olan tavsiyeler, telkinler, nasihatler birbirini sür'atle takip etmeğe başlar. Bu hareket, ağına takılmış küçük bir sineği kuvvetli bağlariyle süratle sarmağa ve kıskıvrak bağlamağa çalışan bir örümceğin haline benzer. Her bağ o sineğin nasıl biraz daha hareketsizliğini, biraz daha ataletini, biraz daha teslimiyetini mucip oluyorsa, bu ruhun her telkini, her talimi de musallat olduğu insanların öylece teslimiyetini, uymasına, ataletini,ve mahviyetini mucip[1] olur. Ve bir an gelir ki, o insanlar artık bütün iradelerini yalnız kendilerine musallat olan o ruhun istediği yoldan gayri bir istikâmete çevirmek kabiliyetini tamamiyle kaybetmiş olurlar. Ve bu hal teessüs edinceye kadar onlar her çeşit abes, saçma, yanlış, baştan başa hatalı fikirleri ve faraziyeleri hakikât diye yutmuş ve tamamiyle benimsenmiş olurlar. Bu hazin hal, tekâmül bakımından bir insanın manevî ölümü sayılır. O zaman bu insan kendisine hükmeden ruhun bir oyuncağı, bir kuklası hâlini alır ki, bu da kendisine musallat olan ruhun tahakkuk ettirmek istediği yegâne arzusudur. Zira bu suretle birinin hakimiyetini, ötekinin de mahkûmiyeti teessüs etmiş olur. Bir defa bu hâl vukua geldikten sonra artık o inşam bu ruhtan ayırabilmek, hemen hemen mümkün olmaz. İleride tasallut bahsine dair yazacağımız kitapta bu mevzua ait lüzumlu tafsilâtı vereteğiz. Bu ruhların, bu tasallutu, bu yapışkanlığı ne iyi, ne de kötü bir işi insana yaptırmak maksadına matuf olmıyabilir de. Ve ekseriya burada âmil olan unsur —yukarıda söylediğimiz gibi— ruhun başkası üzerindeki tahakküm hırsının tatmini arzusundan ibaret kalır. Yâni bu, teşevvüş halinde bulunan geri bir spatyom varlığının şuursuzca yaptığı bir iş olur.

Buraya gelince akla haklı olarak bir sual gelebilir. Peki ama. nasıl oluyor da şuursuz, şaşkın bir mahlûk, akıllı bir insanı bu kadar kandıracak derecede mantık, muhakeme, düşünce kabiliyeti gösterebiliyor; çok güzel bir üslûpla edibane cümleler, manzum şiirler, az çok hakimane sözler ve hattâ bazı insanların hayranlığını mucip olabilecek derecede yüksekliği ifade eden fikirler yazdırabiliyor veya söyletebiliyor. İşte esasen bu sahalardaki bilgi, görgü ve tecrübesi yeterli derecede olmıyanlan bekliyen tehlikenin kapıları da bu suallerle açılıyor ya...

Fakat bu kitabım, medyomluğun çok mühim, çok uzun bir bahsini teşkil eden tasallut mevzuunu da ihtiva edebilecek hacimde olmadığından yukarıdaki suallerin cevabını ancak sırası ve yeri gelince okuyucularıma takdim edebileceğim. Şimdilik yalnız şu kadar söylemek isterim: Orta derecede bügiye sahip bir insanın başını döndürebilecek ilmî, felsefi, dinî ve hattâ ahlâkî manâların bazan gayet yüksek edebiyatla, bazan da herkesin kolay kolay kıvıramıyacağı manzum, çok emekli, gösterişli bir şiirle ifade edümesi bir çok tecrübesiz inşam; yüksek bir ruh ile karşılaşmış olduğuna kolaylıkla inandırabilir. îşte bîr defa bir celsede böyle bir kanaat hasıl olduktan sonra ve ruha inanılıp bağlanıldıktan sonra o celsedeki medyom, operatör, asistan için elde edilecek hiçbir istifade kalmadıktan başka, yüksek realitelere tabiatiyle ulaşılması imkânı da belki çok uzun zaman için ortadan kalkmış olur.

Burada niçin bu kadar fazla konuştuk? Bunun sebebi var. Spiritizma yapmak istiyen kimselerin, bilhassa bu gruptaki ruhların durumları hakkındaki bilgiye, kıymet ve ehemmiyet vermelerini hem çok lüzumlu, hem de çok faydalı görmekteyiz. Binaenaleyh bu gruptaki ruhlar üzerinde mümkün olduğu kadar derin tetkiklerde bulunmak her okuyucunun hatırında kalması lâzımgelen bir iş olmalıdır.

Bu ruhlar ne kadar zeki, akıllı, hâkim görünürlerse görünsünler, unutulmamalıdır ki, dehşetli bir teşevvüş, bir şaşkınlık, bir kapanıklık içinde bulunmaktadırlar. Bunu uyamk bir uyku haline benzetebiliriz. Buradaki şuursuzluk ve teşevvüş kelimelerinin delâlet ettiği mânâyı kitabımızın biraz ileriki bahislerinde uzun uzadıya izah edeceğimiz için burada onların tafsilâtına girişmiyoruz. Bu ruhların vasıflarına ait ince teferruat, başka kitaplarda yazacağımız tasallut bahsini Ugilendirdiği için, onlar üzerinde de burada fazla durmak istemiyoruz. Ancak bu sahada ilk adım olarak bu vasıflardan birkaç tanesini okuyucularımıza takdim etmeği de faydalı görüyoruz:

1 — Bu ruhlar tamamiyle dünyevî olan bir takım muayyen, sabit akidelere saplanıp kalmışlardır. Realitelerini değiştirmekten nefret ederler. Ve kanaatlerini sarsabilecek herhangi bir düşünce karşısında büyük bir ürkeklik ve tahammülsüzlük gösterirler. Bu hal de bazı tecrübesiz insanlar üzerinde ayrıca müessir bir unsur olur ve bu ruhların, böyle insanlar üzerindeki kudret ve kuvvetlerinin artmasına sebebiyet verir.

2 — Ne pahasına olursa olsun bunlarda, herkesi kendi yolla-

rina sürüklemek ve bu yolda kendileri de bir şef, bir çoban olarak kalmak hırsının tatmini bahis mevzuudur. Bu gayelerine varmak için ellerinden gelen bütün vasıtaları kullanmaktan çekinmezler. Nasihatler, ricalar, maddî ve manevî menfaat vaatleri, ısrarlar ve' hattâ sırası gelince de tehditler, bu ruhların kullandıkları kuvvetli silâhlardandır.

3 — Bu varlıkların tebliğlerinde mümeyyiz bir vasıf sayılabilecek hususiyetlerden biri de tahakküm ve âmiriyet tezahürleridir. Sözlerinde az veya çok bariz olarak göze çarpan bir zorbalık, lüzumundan fazla bir ısrar mevcuttur.

4 — Gene yukardaki sebeplerden dolayı, bunlar yapıştıkları inşam kendilerinden başka kimseyi dinlememeğe, hiçbir kitap okumamağa, bühassa umumî kültürü verecek, inşam uyandıracak kıymetli eserlerden uzaklaştırmağa çalışırlar. Bunun için de çok ustalıkla ve insanın temayülüne uygun diller kullanarak, böyle yüksek ve uyandırıcı eserleri, tesirleri altında bıraktıkları kimselerin nazarında kıymetsizleştirmeğe ve hattâ onların okunmasının zararlı bUe olduğuna onların inandırmağa uğraşırlar ve ekseriya bu işde muvaffak bUe olurlar. Artık böyle büyülenmiş kimseler okumağı, düşünmeği ve hattâ başkalarından yeni şeyler öğrenmeği sistematik* man reddederler. Ve kendi kaplarına, kendi âlemlerine çekilerek yalnız kendilerine tesir eden ruhtan aldıklarım bir salt hakikât telâkki ederler ve böyle günden güne gerileyip dururlar. Ve nihayet bu hal onların ruhlarında kötü ve daima geriletici bir taassubun doğmasına sebep olur.

5 — Böyle ruhların tenkide tahammülleri yoktur. Ve bunların lügat kitabından bu kelime tamamiyle silinmiştir. Bunu, esaretleri altına aldıkları insanların ruhlarından da silmek için onlar, çok müessir bir çareye başvururlar. Bu müessir çare de insanın akıl ve düşüncesini, muhakemesini ve yaratıcı imajinasyon kabUiyetini ifna ve imha etmektir. Binaenaleyh bunlar çok kurnazca (fakat zekâlariyle değü, insiyaklariyle) bir tabiye kurmuşlardır ki, bu tabiye bir çok gafil insanların kolaylıkla yapıştıktan sonra kendilerini kurtararmyacakları bir ökseye benzer. Bu ruhlar, insanın böyle kuyulara düşmemesi için içine girdiği en kıymetli melekelerini, yâni aklı, düşünceyi, iradeyi, muhakemeyi, tasarlama ve imgeleme kabiliyetini tedricen ve sistematikman sıfıra indirirler, daha doğrusu onları kendi mülkiyetleri altına alırlar. Bunun için icat ettikleri usûl basittir, fakat çok müessir ve kestirmedir: Hakikât yolunu «akıl» ve «kalb» yolu diye ikiye ayırmak ve İnsanları buna inan-

dırmak! İşte bu, ruhların icat ettikleri uydurmak islerden birisidir. Binaenaleyh bir ruhun, bir medyoma : «Ben seni akü yolu ile değil, kalb yolu ile, hakikâte ulaştıracağım. Akıl yolu şeytanidir, kalb yolu rahmanidir» gibi sözler söylediği anda, eğer o medyom, o operatör, o insan gene o ruhun peşine takılıp gitmek gafletini gösterirse, onun da peşine takılacak diğer insanların haline yazık olur. Zira ilk merhale olarak, bu geri ruh insanları akıl, muhakeme, düşünce ve muhayyileden uzaklaştırdıktan sonra onun kafasma hiçbir akıl ve düşüncenin, hiçbir mantık ve muhakemenin, hiçbir tahayyülün kabul edemiyeceği mânâsız, boş, yanlış, tenakuslarla dolu, saçmaları büyük hakikât, diye sokmakta güçlük çekmezler ve bu da ne kalb yoludur, ne ilim yolu. Bu olsa olsa, ancak geri varlıkların arzu ettikleri gibi, onların insan ruhunda saltanat tahtına kurulup oturmalarını sağlıyacak, en emin bir tahakküm yolu olabilir.

6 — Bu ruhların bilgileri çok noksan ve sınırlıdır. Fakat onların ekserisinin bu küçük bilgilerine kuvvetle bağlı bulunmaları harice karşı ve bilhassa bu işlerde henüz tecrübe sahibi bulunmıyan insanlar nazarında, o bilgilerinin mübalâğalanmasına sebep olur. Ve işin içinde bulunup da, büyülenmiş insanlarda olduğu gibi, tenkit fikri ortadan kalkmış bulunursa, o insanlar nazarında, o ruhun her saçması büyük ve münakaşası caiz olmayan bir mahzı hakikât, bir mahzı hikmet ve keramet olur. Fakat hakikâti gören, tecrübeli bir müşahit eğer bu zavallı varlığın sözlerini bir araya toplarsa, onlarda herkesin bulup söyliyebileceği basit bir iki fikrin veya dünyada muayyen formüllere saplanıp kalmış bazı tarikat talimatının yüzlerce defa tekerrüründen başka bir kıymet bulamaz.

7 — Binaenaleyh, insan bu varlıkların karşısında, onların söylemiş olduklarmdan bir iki kelime daha ziyade hakikâti Öğrenmek ister ve işi biraz kurcalamağa kalkışırsa derhal çok bariz tezatlarla, garip fikirlerle ve mânâsız, hattâ açıkça tehlikeli telkinlerle karşılaşmakta gecikmez. Ve nihayet sual sormaktan, daha ilerisini araştırmaktan menedilir.

8 — Nihayet bu ruhlar kolay kolay def edilemezler.[1] Kapıdan atarsanız, pencereden girerler, pencereden kovarsanız, bacadan düşerler. Gideceğiz, derler, biraz sonra, ya başka bir kisve altında veya gene kendi kıyafetleriyle medyoma gelirler.

Bu yazdıklarım bu ruhların karakterleri hakkında okuyucularıma ilk fikri verebilmek için, çok kısaltılmış bilgilerdir. İlerde, tasallut bahsine dair yazacağım eserde, bu geniş ve tafsilâtiyle bilinmesi lüzumlu olan mevzu üzerinde uzun uzadıya duracağım.

Şimdi böyle bir varlıkla karşılaşınca ne yapmalı? Bu hususta pratik olarak nasıl hareket etmeli? Bu sualin cevabı, bu kitabın kadrosu dışında kalıyor. Bununla beraber şimdilik okuyucularıma bu hususta da pek muhtasar bir iki şey söyliyebilirim.

Bu ruhlar, ilk temaslarında hiçbir kimseye, hiçbir şekilde, fenalık yapamazlar. Binaenaleyh böyle varlıklarla teması, ateşle barutun* temasına benzetmemek lâzım gelir. Onların bir insan üzerinde hâkimiyet kurabilmeleri için, en aşağı bir seneden fazla zaman zarfında medyomla muntazam münasebetler ve muvasalar tesis etmiş olmaları lâzımdır. Zira obsesyon, yâni tasallut, yakahyandan ziyade, yakalananın marifeti ve işidir. Yakalanan isterse yakalanmaz ve yakalandığı zaman da her istediği anda kendisini kurtarabilir. Ancak ruhla uzun temas ve ünsiyet neticesinde medyomda öyle bir hal başlar, musallat ruha karşı öyle bir çekicilik hâsıl olur ki, o bu tesirin altında ondan ayrılmak arzu ve iradesini gösteremez. Bu hal de dediğim gibi oldukça uzun bir zamanda teessüs eder.

Şimdi, böyle bir varlıkla karşılaşan bir insan, eğer ruhî kabiliyet bakımından daha üstün bir durumda ise, zaten karşısındakinin kim olduğunu ergeç anlamakta gecikmez. Ve o zavallının yolunu, maksadım, nereden gelip, nereye ulaşmak istediğini keşfeder. Ve ona karşı büyük bir tolerans gösterir, onu kırmamağa çalışır, hattâ ona,acır ve arkadaşça muamele eder. Eğer bu zat hakikaten çok tecrübeli, olgun, derin bilgi sahibi ve kendisine güvenecek derecede ruh kudretlerine -mâlik bulunuyorsa, herhangi bir âmilin ve şüphesiz dünya hayatındaki itiyat ve itikatların tesiri altında saplanıp kalmış olduğu girdaptan, bu zavallı ruhu çekip çıkarmağa teşebbüs eder. Ve onu daha yüksek bir realiteye ulaştırmanın çarelerini arar ve neticesi saadetti bir iş olur.

Fakat eğer höyle bir ruhla karşılaşacak olan insanın bilgisi, duygusu — ekseriya olduğu gibi — o ruhunkinden daha aşağı mertebede bulunuyorsa, burada iş oldukça güçleşir. Ve o insanın ikaz etmeğe muktedir bir yardımcı, zamanında yetişip, o adamı kurtarmazsa ve o adam da bu ruhla hâdiselerin seyrine tâbi olup ülfet ve ünsiyette uzun müddet devam ederse, tasallut dediğimiz hal vukua gelir. İşte şu yazılar, böyle yalnız ve yanında kendilerini zamanında ikaz edecek yardımcıdan mahrum olarak çalışmak zorunda kalan araştırıcılara çok hizmet edebilecektir, kanaatindeyim. Bu takdirde onların yapacakları şey, teşhisi koyabildikleri veye te-J masda bulundukları ruhun, mahiyetinden şüpheye düştükleri anda derhal bu işlerden anlıyan ve müsbet, verimli tecrübeleri meydanda

olan, itimada şayan bilginlere müracaat etmek, onların fikir ve nasihatlerini dikkatle takip etmekten ibaret kalır. Böyle hareket edildiği takdirde bu işlerden zarar değü, bilâkis çok büyük faydalar (bittabi ruhi mânâda faydalar) görülür ve ilmî çalışmanın hakikî maksat ve gayeleri elde edilmiş olur.

Bu kadar söz söyledikten ve dinledikten sonra okuyucularım çok haklı olarak benden bu gruptaki ruhların mümeyyiz vasıflarını tebarüz ettiren bazı müşahedeler istiyeceklerdir. Ben de hep yükselmek istiyen, yerinde çivüi ve mıhlı kalmaktan nefret eden sevgili okuyucularımı tatmin edebilmek için, onların bu haklı arzularını yerine getirmeğe çalışacağım.

Bu gurupdaki ruhlar, birbirine nazaran muhtelif seviye ve mertebelerde bulunurlar. Bunların derecelerini ayrı ayrı tâyin ve tahdit etmeğe imkânlarımız müsait değildir. Ancak, bu ruhları karakterize eden genel vasıfları bildikten sonra, zaten bu tâli tas* nife de lüzum kalmaz. Yalnız şu kadar söylemek icap eder ki, bu gurubun yüksek mertebelerindeki varlıklar, insanlar için daha aldatıcı, daha kuvvetli birer unsur olabiürler. Nitekim böyleleri, bazan o kadar belagatla, o kadar kuvvetli mantıkla ve o kadar beşerî realiteler dahilinde insan aklının yatabileceği şekilde konuşurlar ki, bu sözler birçok aklı başında insanlara bile bir büyü gibi tesir eder. Ve kendilerine, büyük hakikâtleri ifşa eden büyük varlıklarla karşı karşıya bulundukları şansım verdirir. Ve o zaman onların sözleri ayni hakikât, ayni keramet gibi kabul edilir.

Bunlar maddî ve dünyevî icap ve zaruretlerin her türlüsünü, kendilerinde yaşatan ruhlardır. Meselâ, bunlardan birisi ateşli, kudretli bir kahraman, bir vatanperverdir. Harpten darpten, şiddetten bahseder, öyle kahramanca konuşur ki, kahraman ruhlu bir insan, bütün varlığı ile kendisini ona teslim edebilir. Aşağıda bunun bir misâlini veriyorum. Fakat, başka birisi de herhangi bir dinin misyoneridir. Mensup bulunduğu dinin muhafazası için bütün varlığı Ue çırpımr. Medyomu, operatörü, asistanları kendi tarafına çekmek için imkânları dahilinde, bulunan her türlü çareye başvurur. Hattâ muvaffakiyetsizlikle karşılaşınca ıstırap çeker, sızlanır halde bulunur v.s. Aşağıda vereceğimiz başka bir müşahede de böyle bir varlığın haleti ruhiyesini gösterecektir. Keza diğer birisi, herhangi bir tarikatin şeyhi, bir mahfilin şefi, bir mezhebin imamı olarak gelir. Ve dünyada iken intisap etmiş olduğu ve kendisini hâlâ ayıramadığı tarikatin, mahfilin, mezhebin akidelerine, telâkküerine ve hattâ formalitelerine sımsıkı bağlı olarak yalnız o sahada söz söy

ler, o sahanın hududunu bir adım bile aşamaz. Ve aştırmak da istemez. Büyük ve derin bir taassup bu varlığın her hareketinde aşikâr olur. Bunların yanında başka birisi de ulemalık taslar. Bir akademisyen gibi konuşur, ilimden, fizikten... kâti bir dille bahseder ve söylediklerinden başkasının doğru olmadığım iddia eder... Aşağıda buna dair de bir müşahedemiz yazılıdır. Nihayet başka ruhlar da ki, bunlara hepsinden sık ve hemen her müptedi celsesinde rastgelinir; hiçbir şey değildir, yalnız yüksek ve tanınmış şahsiyetlerin isimlerini takınarak onların ağzından yalan yanlış, yarım yamalak sözler söylerler, şiirler yazdırırlar, nasihatler verirler, acemice telkinlerde bulunurlar... v.s. Bunlar belki bu guruptaki ruhların nispeten aşağı mertebelerinde bulunan varlıklardır ve bunlara yakalanmak tehlikesi daha çok azdır. Zira bu ruhların falsolarını, daha düşük zekâlı bir insan dahi meydana çıkarabilir. Ancak, eğer bunu dahi beceremiyecek kadar düşüncesi ve aklı kıt bir insan tek başına spiritizma yapmağa kalkışır ve sık sık rastgelinen bu varlıklardan birine çatarak, onun tesiri altına girerse, tehlike hepsininkinden daha çok büyük olur. Zira bunların yapacağı fenalık evvelkilerde olduğu gibi yalnız moral ve fikri bakımdan olmaz, diğer eserlerimizde sebep ve mihanikiyetini izah edeceğimiz yollardan aynı zamanda cismanî ve fizikî bakımdan da bir takım rahatsızlıklar ve teşevvüşler halinde kendini gösterir. Ve işte asıl obsesyon, yâni tasallut halinin tipik şeklini bu nevideki ruhlfcrın tesirleri meydana getirir. Gelecek neşriyatımızda sırasiyle bunların türlerinden, mihanikiyetlerinden misâllerile uzun uzadıya bahsedeceğiz.

Fakat bütün bu guruptaki ruhların dereceleri ve telkin ettikleri fikirler, ne olursa olsun, geniş ve şümullü bir bügiye mâlik olan bir deneyci bütün bu «otoriterlerin» kofluğunu, dipsizliğini azçok bir temastan sonra hiç olmazsa kuvvetli bir ihtimale anlamakta gecikmez. Esasen böyle nüfuzlu bir operatörün meclisine, böyle bir varlık da yanaşamaz ve orada barınamaz. Eğer o ruh ıslaha kabiliyetli ise, böyle kudretli bir operatöre derhal teslim olur ve bütün hüviyetini açıklar, fakat bu hal çok nâdir görülen ahvâldendir. Daha sık olanı ruhim ya medyomu daha ziyade kendisine bağlıyarak tehlikeli addedilen kimseleri ve başta operatörü celseden uzaklaştırması veya eğer uzun tecrübelerden sonra bu mümkün olmuyorsa, kendisinin çekilip gitmesidir. Fakat ilerlemiş vakalarda ekseriya, birinci ihtimal tahakkuk eder. Yâni ruh medyomu operatörden ve icap ederse bütün asistanlardan tecrit eder ve tek basma kendisiyle meşgul kılar.

Bu kadar sözden mühim bir netice çıkıyor : Bir ruhla konuş-

mak istiyenlerin bilhassa bir mezhebe, bir tarikate, bir ekole taassupla saplanıp kalmış ve o yoldan başka bir hakikâtin bulunamıyacağma kuvvetle inanmış ve bunun dışına çıkmamağa karar vermiş olmaması; geniş, şümullü bir bilgi ve görüşe sahip bulunması ve celselerde tamamiyle bitaraf bir hakikât araştırıcısı halinde kalmak kudretini gösterebilmiş olması lâzımdır. Zira spiritizma bir yoldur, bir tekâmül vasıtasıdır. İnsan dünyadan alamıyacağı bilgileri ancak bu çareye baş vurarak almağa çalışır. Yoksa, esasen dünyada mevcut olan yollar, realiteler, bilgiler hakkında bir sürü talimat verilmiştir. Bunun için öbür âleme müracaat etmeğe ne lüzum var? O zaman bu iş, ya bir eğlence veya bir merakın tatmini maksadile yapılmış olur ki, bunun da karşılığı ekseriya insana çok pahalıya mal olur. Burada medyomluğun ve operatörlüğün muvaffakiyet şartlarına temas etmiş bulunuyoruz ve bahis de pek uzun ve ileride ayrıca tafsilatile izah edeceğimiz başka bir mevzula ilgilidir. Şimdilik bu kadarını söyliyebildik.

Artık müşahedeleri takdim etmeğe başlıyorum. İlk vereceğim müşahedeyi Leon Denis'den alıyorum. Bü ruh eski bir muharibin haleti ruhiyesini gösteriyor. Burada tam dünyadaki bir insan gibi düşünen, duyan ve ayni ihtirasları, ayni heyecanları taşıyan bir varlıkla karşılaşıyoruz. Bu varlığın söylediği şeylerin hepsi beşeridir. Ve tamamiyle dünyaya ait telâkkilerin tercümanıdır. Spatyomun yüksek mıntakalanndaki varlıklarla buradaki tebüğatın hiçbir alâkası düşünülemez. Fakat burada okuyucularımız için bundan daha öğretici diğer bir nokta daha var: Bu tebliği «yüksek bir varlığın sözü» diye takdim eden müellif, Allan Kardec gibi dâhi bir üstadın ekolünü (kardeşizma) diğer bir sürü eserinde muvaffakiyetle müdafaa edebilmek kudretini göstermiş büyük bir spiritizma âlimidir. Şu halde bazen öyle anlar oluyor ki, o zaman bu guruptaki varlıklar, tecrübeli kimseleri bile şaşırtmak ve onlara kendilerini büyük varlıklar halinde tanıtabilmek imkân ve fırsatını bulabiliyorlar. Bu keyfiyet de bilhassa müptediler için şayanı dikkat ve istifadelidir. Fakat Leon Denis'in bu varlıklara lüzumundan fazla kıymet vermesini mazur görmemiz icap eder. Çünkü bunlar birinci Cihan Harbinin en şiddetli ve civcivli zamanında alınmıştır. Memleketi ateş içinde yanan bir araştırıcı bitaraf ve salim bir düşünce ile yüksek âlemlerin, yüksek talimatını kolay kolay ayırt edebüecek şartları ve imkânları bulamaz. Binaenaleyh böyle anlarda teselliye muhtaç, kurtuluş ümidi bekleyen bir insanın, ancak beşerî insiyaklariyle öbür âleme uzandığı zaman oradan alabüeceği şeyler de tabii dünyaya, insanlık icaplarına uygun olacaktır. Bundan başka o sı-

ralarda bu günkü gibi bir neo-spiritüalizma görüşü yoktu. Ruhların tasnifini yapan müellifler spatyomun mevcut bütün varlıklarını tasnif cetvellerine hemen hemen tamamiyle sığdırabildiklerini zannediyorlardı *. Onların teşevvüş hali diye spatyomun ilk merhalelerindeki ruhlar hakkında düşündükleri ruh halleri, bizim bugün anlamış olduğumuz mânâdan daha dar ve farklı idi **. Ve nihayet ruhların tekâmülleri hakkında eskilerin ölçüleri daha çok müsamahalı ve dünya görüşlerine yakındı. İşte bütün bu şartlar altında çalışan herhangi bir araştırıcının hatâ yapması da gayet tabii olacaktı.

Bu mukaddimeden sonra Leon Denis'in kitabından aldığım bir kaç müşahedeyi kısaca okuyucularıma sunuyorum. Burada hakikaten çok güzel bir üslûbu beyanla, çok güzel bir lisanla ve nihayet beşerî ve dünyevî görüşle yüksek ve ulvî hisleri ifade eden sözlerle karşılaşacağız- Fakat şurasını asla hatırdan çıkarmamalıdır ki, bu ulvî manzarasına rağmen bütün bu sözler dünyamn realitelerinden, ve icaplarından kendisini henüz kurtaramıyacak kadar küremize bağlı ve yakın spatyom merhalelerindeki varlıkların malıdır. Yâni, bizim tasnifimize göre bunlar ancak spatyomun ilk merhalesinde ve teşevvüş halinde bulunan ruhların eseridir. Bunun dışındaki bir iddia, spatyomun yüksek merhalelerindeki realiteleri büenler veya hiç olmazsa sezebilenler tarafından asla kabul edüemez.

Leon Denis'nin bu tebliğlere vermiş olduğu kıymeti belirtmek için evvela onun şu sözleriyle işe başlıyorum :

«Samimiyetinden ve klervoyans kudretinden şüphe etmediğim bir medyom sayesinde, ruhların dünya olayları üzerinde vukua gelen tesirlerini üç seneyi mütecaviz zamandanberi takip ve tesbit ettim. Spatyomdaki dostlarım ve bilhassa onlarin içinden yüksek bir ruh, müthiş harbin aşikâr ve gizli manzaraları hakkındaki mülâhazalarını bana, ara sıra enkorporasyon yolu üe bttdirdiler ***•••» (21/4).

Görülüyor ki, müellif, bu tebligatın yüksek varlıklardan geldiğine inanmıştır. Takriben 300 sayfayı dolduran bu tebliğlerden alacağım birkaç parçanın bu guruptaki ruhlar hakkında okuyucularımı kâfi derecede tenvir edeceğini zannediyorum.

* ilerdeki Allan Kardec'in tasnifine müracaat.

** İlerdeki «spatyomun ilk merhalelerinin teşevvüş devresine ait şuursuzluk hali» bahsine müracaat.

*** Enkarporasyon tabiri, klasik spiritiere göre, bedeninden muvakkaten ayrılmış mèdyoma, yabancı bir ruhun girerek o bedenin ağzı ile insanlara tebligat vermesine izafe edilmiştir.

«... Asırlardanberi Fransa'yı her sahada ve bilhassa askerlik sahasında şöhret sahibi yapmağa ve onun ölmez zaferini kurmağa kendini vermiş ruhlar oradalar... Onlar neferlerimizi ve onların başlarında bulunanları destekliyor...

«Eski harplerin trajik bir güzelliği ve büyüklüğü vardı. O zaman başlar yukarda, sancaklar açılmış olarak açıkça vuruşulurdu. Bugün ise yalnız tuzak, pusu harbi oluyor... Almanlar hem harpte, hem sulhte her yerde büyük olan şeyleri küçülttüler, bozdular, yuttular... Hainlik, yalan onların mutat prensipleridir...

«Kötü cinler, kara, çapulcu, kaatil retirlerin * ruhları, ya onların içinde tekrar dünyaya gelmiş olarak veya ruh halinde görünmeden onların saflarında bulunarak harp ediyorlar.

«Bizim hatlarımıza nezaret eden parlak ruhlar ise, daha asilâne ve daha fedakârca yapılan harplerin ne olduğunu bilirler. Şimdiki harplerde kullanılan bu taktikler, bu vetireler onları meyus ediyor..» (24/41).

Böyle fikirlerin yüksek âlemlerden değil, hattâ neo-spiritüalizma tasnifine göre henüz yükselmeğe başlamış, ikinci merhaledeki ruhlardan bile gelmesi beklenemez. Zira yüksek varlıklar hakikaten beşeri düşüncelerin ve görüşlerin üstüne çıkmış ruhlardır. Onların dünyadaki boğuşmalarla, ihtiraslarla, kin ve intikam duygulariyle ne uzaktan, ne de yakından alâkaları kalmamıştır. Bunlar bu harplerin, bu mücadelelerin dünya icaplarına uygun ve bu günkü tekâmül şartlarına mutabık olduklarını bilmekle beraber, ne bu şartlara uyanları alkışlamağa, ne de bu şartlan sürdürmeğe yeltenemezler. Fakat buna mukabil, birinci merhaledeki ruhlar için vaziyet bambaşkadır. Onlar tam bu sözlerin eridir. Esasen bu ruhları bu merhalede bırakan âmil de onlann bu haleti ruhiyeleridir. Devam ediyoruz:

«... Askerler göğüslerinizi ve cesur kalblerinizi düşmanlara karşı geriniz. Sizin etiniz bizim etimizden, kanınız bizim kanımızdandır. Siz bizim ırkımızın kuvveti ve ümidisiniz. Bizim düşünce ve iradelerimizin inşaları size doğrudur. Ve sizin yaptığınız hummalı harplerde sizi desteklemek içindir.

«Bu gün; ovalardan, vadilerden, ormanlardan, meskûn şehirlerden ve münzevi kırlardan yükselen ahenk ile birleşmiş borazanlann şaşaalı seslerini ve marseyezin ** titrek aksanlarmı siz de dinleyiniz. Bu, vatanın sesidir. Bu ses size şunları söylüyor:

* Orta zamanlarda .Fransız hizmetinde bulunan Alman askerleri.

** Fransızların millî marşları.

«Müteyakkız olunuz ve düşününüz. Siz bu dünyada en mukaddes şey olan Allanın insana verdiği serbestlik prensibi için harp ediyorsunuz-•• Doğduğunuz ev için, ecdadınızın gömülü bulunduğu mezarlık için, sizi besliyen tarlalarınız için, geçmiş nesillerin çalışmalariyle yavaş yavaş kiliselerimizi, kütüphanelerimizi dolduran bütün sanat ve güzellik hazineleri için harp ediyorsunuz. İnsan düşüncesini en açık ve temiz olarak ifade ettiğine bütün dünyanın şahit bulunduğu tatlı dilimizi muhafaza etmek için harp ediyorsunuz. Siz ruhunuzu ve kalbinizi içinde dinlendirdiğiniz aile yuvalarınızın beşiklerini ve babalarınızın mezarlarını muhafaza ediyorsunuz.

«Askerler! siz . . . . » (21/45).

İfadeler ne kadar kuvvetli ve bilhassa harp senelerinin psikolojik realitesine ne kadar uygun! Bu sözleri dinliyen birisi onların spatyomdan değil, bir harp propagandası bürosundan yayınlanmış olduğunu zanneder. Halbuki bu sözler bir medyom vasıtasiyle spatyomdan alınmıştır! Belki bu tebligatın alındığı memleketin harp icaplarına uygun olduğu için böyle mesajların o muhite maddî bir faydası dokunmuş olabilir. Fakat bir ilim adamı sıfatiyle bunlar burada bizi ilgilendirecek şeyler değildir. Ve bunun münakaşası da buradaki etüdümüzün kadrosu dışındadır. Bizim burada tebarüz ettireceğimiz tek mühim nokta şudur : Bu sözler ne kadar parlak, ne kadar sürükleyici, ne kadar zamanın realitesine uygun olursa olsun ancak, spatyomda oldukça müşevveş ve kendisini dünya realitesi çerçevesinden henüz kurtaramamış bir ruhun duygu ve düşüncelerinin birer ifadesi olabilir, o kadar. Eğer o sırada medyomun şuuraltından bazı unsurlar işin içine karışmamış ise! Zira ayrıca başka bir bahiste uzun uzadıya mütalâa edeceğimiz bu şuuraltının müdahalesi meselesi de geri ruhların medyoma musallat olması kadar — çok defa — tecribî spiritüalizma konularım karıştıran ve insanı yanıltan ve yanlış yollara sevkeden şaşırtıcı bir unsur olmuştur. Mamafih burada, şuur altının imajları gibi geri bir ruhun müdahalesinin de ayni kuvvetteki ihtimalle sahneye karışabileceğini kabul ettikten sonra bu müşahedeyi aşağı guruptaki ruhlara bir misâl olarak yazmakta hatâ etmiş sayılmayız. Zira ikisi de esasen aynı realitenin malıdır.

Okuyucularımız yukanki tebliğde geçen fikirlerin ve telkinlerin ne kadar yersel, beşerî ve ilkel olduğunu, müteakip neşriyatımızda nakledeceğimiz yüksek varlıkların derin şümullü ve dünyanın küçük endişelerinin üstünde dolaşan manâları muhtevi tebligatını okuduktan sonra kolaylıkla takdir edeceklerdir. Ve bu derecedeki varlık-

larla muvasalayı arzu etmek, medyomluk işleriyle uğraşan her okuyucu hakkındaki temennilerin en hatırlısı olur. Zira bir tekâmül vasıtası olması lâzımgelen spiritizmada her atılacak adım bir dört yol ağzında durabilir. Bu yollar yanlara sapabilir, güneş gibi parlıyan arz üstü şahikalara doğru yükselir veya sarp meyillerle aşağılara inerek karanlık uçurumlarda kaybolur gider. Bunlardan birinin veya diğerinin seçimi ancak, yolcunun basireti, ruh kudreti ve tahammül derecesi ile mütenasip olarak belirlenir ve tahakkuk eder. İşte sık sık tekrarladığımız bilgi ve sebatlı çalışmanın rolü bu bakımdan mühimdir.

Fakat gene bu katagoryada bulunan nispeten daha aşağıdaki ruhlardan öyle tebliğler gelir ki, insan hakikaten bunların ruhlardan gelebileceğine inanmaz olur- Zira bunların sözleri bir insanın, hem de çok maddî, çok dünyevî bir insanın söyliyeceği kadar basit, iptidai ve hattâ saçma sapan şeyler olur. Maamafih bunlarda aldanmak tehlikesi, deneyciler için evvelkilere nazaran daha çok azdır. Hakikaten böyle bir ruhun sözlerindeki geriliği ânlıyamamak için insanın pek tecrübesiz, pek ihtiyatsız ve ruh âlemi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyecek kadar hazırlıksız olduğunu kabul etmek lâzım gelir.

Böyle ruhlardan hemen her müptedi celsesinde ve bilhassa ilk zamanlarda bir sürü tebliğler alınabilir, yâni bu neviden tebligat çoktur. Bunlara misâl olmak üzere «Faniler nasıl konuşuyor» ismi altında Türkçe neşredilmiş küçük bir kitaptan bâzı misâller alarak okuyucularıma takdim edeceğim. Fakat şunu her şeyden evvel belirtmek isterim ki, bu yazılarımla ne kimseyi incitmek, ne kimseyi tenkit etmek aklımdan bile geçmiyor. Ben burada sadece bir ilim yapıyorum. Ve herkesin karşılaşması mukadder olan bu yoldaki neticeler hakkında okuyucularımı tenvir ve ikaz etmek ve ruhlara dair onlara mümkün olduğu kadar şümullü bilgi vermek yegâne gayemi teşkil ediyor. Muhakkak ki, bu tebligatı alan zat, büyük bir hüsnüniyetle, fakat bu hususta gayri kâfi bir bilgi ile çalışmış olmalıdır.

Şuuraltının bazı ipe sapa gelmiyen müdahalesinin ihtimal ve imkânı daima gözönünde tutulmak şartiyle, bu küçük kitapta muhtelif meşhur adamlara izafeten, çeşitli imzalarla yazılmış yazıların hep aynı varlığa ait olduğunu beyan eyleriz. Bu da ancak arzettiğim gibi çok geri, çok maddî ve dünyada yaşıyormuşçasma dünyaya bağlı müşevveş bir ruh olabilir. Şimdi bazı parçalan aynen naklediyorum :

«Efendinin şiirlerinden :
«Evvelâ efendimi size takdim etmeliyim
«Kendisi Şam'da yatar yedilerdendir o
«Yedi kardeşin en büyüğü benim esimdir o
«Yarama merhem olan içimi açandır o
«Yazımı, kışımı bana tanıtandır o
«Yeryüzünün en yamanı aziz şeyhimdir o
«Selâmi hazretleriyle, Taşlı babanın divanıdır o
«Esatiri bir celâletin kahramanıdır o
«Size el vermezse bana el verir o
«Sizi korkutsa dâ beni korur o
«Selâm ona ahrette yatan efendime selâm
«Beni o yaman koy içinde bekliyene selâm» (25/13).

Bunlar, ha şuur altının fantezileri olmuş, ha çok geri bir ruhun tebliği- İkisi de hiçbir mânâ ifade etmez ve ne tebliği alan ne de okuyan için hiçbir fayda sağlıyamaz. Bunlara baştan aşağı saçma demekten başka söyliyecek sözümüz yoktur. Ve esasen okuyucularımız da bunu çok iyi ve ilk nazarda takdir ederler.

Şimdi gene aynı kitaptan başka bir manzumeyi alıyorum. Bu da Zekâî Dedenin şiirleri imiş:

«Esefim yere meydan okumaktır benim
«Çaremi işte ben böylelikle bulanım
«Ağyare hizmet eylememeliyim
«Kâseler doldurur, kırarım da
«Yatmaktan artık bıkmışımdır
«Yare veda etmeden gidenim
«Didara hor bakmayı, canı gönülden dilerim
«Efendinin sevdiği, akşama ben de diyemem.
«Âlemin sevdiğine ben de gönül verememem... ilh.» (25/29).

Bunlar bir ruhtan mı geliyor, yoksa acaba bir psikanaliz mevzuu mudur? Kitabımız bu sualin cevabı üzerinde durmak için yazılmamıştır. Gene aynı kaynaktan :

«FuzuU'nin Şürlerinden :

«Kavser sulanmışın sen oh ile içilen
«Taşan köpüklerle pınardan dökülen
«Armağanın kendi aksin mi yoksa
«Meyden gezen bakışlar seni görürler.
«Eski meyhanelerin boşaldı şimdi peykesi
«Bak, yer almıyor, tek sazlı âşık perdesi

«Eller çözüldü artık kalmadı taksimimiz
«.En son bizim de gam oldu nasibimiz» (25/35).

«Nedim'in Şiirlerinden :

«Yaklaşma ateşim var seni de yakar
«Asabım bozuldu, sakın sinir buhranı geçirmiyeyim
«Elimi tutma terlemiş çok, belki tasamı açar
«Endişeliyim, yarama merhemi kendim süreyim.
«Yakına ateş sıçramasın hali harabime ben yeteyim
«Maha senden ışık ilâve etmişler meğer, şaşayım
«Aklıma neler geliyor aman ben kendi kendime kalayım
«Asabım bozuldu Nedim olduğumu unuttum, dur bakayım
«Hani şairle bahar, lâleyle meclis, neredeyim
«Ben şimdi bende'değil, göklerde sabahı seyredeyim» (25/41)

Nedim ağzından yazılan bu yazılar üzerinde biraz durmak isterim. Teşevvüş haline ait evvelce arazları (teşhisleri) hatırlıyan okuyucularım bu satırlarda bu bakımdan oldukça enterasan ifadelere rasgeleceklerdir- Bu hakikaten Nedim midir, başka gene teşevvüş halinde bulunan diğer bir varlık mıdır, yoksa medyomun bizzat kendi ruhundan, yâni şuuraltından bazı imajların dışarıdan gelen tesirlere kanşmasiyle husule gelmiş bir duygu ve düşünce halitası mıdır veyahut acaba bu sözler tamamiyle ve yalnız medyoma mı aittir, meseleleri üzerinde burada maalesef duramıyaeağız. Zira bunlar neşriyatımız arasında başka yerlerde mütalâa edilecektir. Yalnız burada şu kadarım arzedeyim ki, bu meseleleri halletmek çok kolay bir iş değildir. Ve esasen bu işin hallini böyle gerilere bırakmamın bir sebebi de oraya gelinceye kadar lüzumlu olan daha diğer bazı bilgilerin gözden geçirilmiş olmasını sağlamaktır.

Çok oldu ama, gene bu kaynaktan bir yazıyı daha alacağım. Zira bu bahse dair tetkik edeceğimiz fazlaca misâlin gelecek bahislerin mütalâasında da büyük faydası olacaktır.

«Âşık Ömer'in şürlerinden :

«Yanyana, başbaşa ikimiz arkadaşız biz
«Yaramazlar el ele azarlar işte ikimiz
«Kaşları çatık efendimizin misafirleriniz burada diyor
«Mânâsı ne bilmem ama sade besmele çekiyor
«Amma biz ikimiz, amma biz ikimiz ne kadar haşarıyız

«Afaki tutuyor sesimiz! Altı yaz kış geçse durmuyor çenemiz
«Masallar, şarkılar söyliyen biz ikimiz
«Şairler, şarkı bilen arkadaşlar da bizim misafirimiz
«Siz olun da efendimizin yerinde kızmayınız... ilh.» (25/45).

İşte saçmalar şahı diye bir şey varsa, o da budur! Burada sebeplerini sırası geldikçe müteakip neşriyatımızda izah etmeğe çalışacağımız medyanimik bir hâdise muhakkak vardır. Binaenaleyh medyomun ruhuna dışardan gelen bazı ucaların (zorlamaların) mevcudiyetini kabul etmek zorundayız. Fakat bu arada muhakkak medyomun bizzat kendi varlığından bir sürü şeylerin de sahneye karışmış olduğunu unutmamak icap eder. Hattâ diyebiliriz ki, eğer burada medyomun ruhu işe müdahale etmemiş olsaydı, biz bu tebliğleri belki daha çok karmakarışık ve anlaşılmaz bir şekilde bulacaktık. Çünkü bu yazıların tetkikile anlaşılıyor ki, dışarıda bulunan kaynak — tâbir mazur görülsün — burnunun ucunu görmiyecek kadar derin bir cehalet ve ne olduğunu bilemiyecek derecede ağır teşevvüş içinde bulunan bir varlıktır-

Burada bazı okuyucuların aklına şöyle bir sual gelebilir: Nasıl oluyor da bu sözler hem tebliğ halinde başka bir varlıktan geliyor, hem de medyomun bizzat şuuraltından çıkıyor? Ve dışardan gelenler hangileridir, medyomun şuur altından çıkanlar hangileridir? Bu kitabımızın mevzuu bu suallerin cevapları üzerinde durabilmemize müsait değildir. Medyomluğun vetirelerine, prensiplerine ait ilmî ve nazarî bahislere tahsis edeceğimiz eserlerde diğer başka misâllere ve müşahedelere dayanarak bu suallerin cevaplarını vermeğe çalışacağız.

Aşağıda vereceğim müşahede bizzat kendi çalışmalarımız sırasında bir medyom vasıtasiyle tesadüf ettiğimiz ruhlardan birine aittir. Bu ruh henüz birinci merhalede bir varlıktır. Mamafih muhtelif tebliğlerinde gittikçe artan berraklık onun teşevvüş halinin sonlarına geldiğini ve uyanmak üzere bulunduğunu gösteriyor. Fakat ne olursa olsun bu ruhun henüz yükselememiş olduğunu ve dünyaya ait görüş ve telâkkilerinden kendisini henüz kurtaramamış bulunduğunu ifade eden bir sürü sözleri kendisinin birinci merhaledeki ruhlar arasında mütalâasına bizi sevketmektedir. Biz burada onun uyanmağa başladığını gösteren taraflarını değil, teşevvüş halinin bariz ifadesi olan sözlerini nakletmekle okuyucularımızın bu hususta bilgilerini genişletmeğe hizmet etmek istiyoruz.

Eu varlıkla yazar arasında geçen muhavereyi takip eden okuyucuların dikkat nazarına çarpacak olan ilk mesele ruhun iyice bil-

mediği bir mevzu üzerinde dâvayı kazanmak için beyhude yere sarf edip durduğu gayret olacaktır. O, bu hususta bir çok tenakuslara düştüğü ve daha büyük çıkmazlara girdiğini gördüğü halde bir türlü bilgisizliğini itiraf edemiyor ve iddiasında devam edip duruyor, işte bu da bu guruptaki ruhların bir mümeyyiz vasfıdır, denilebilir. Zira onları bu hale düşüren şey bilgilerinin kâfi derecede olmayışıdır. Diğer taraftan bu merhalenin ne kadar yüksek mertebelerinde bulunurlarsa bulunsunlar, bunlarda az çok tahakküm arzusu da mevcut olduğundan, karşılarmdakilerini tesirleri dışına kaçırmamak için, onlar cehillerinin itirafını yapmak cesaretini gösteremiyorlar. İşte böyle varlıkların hem cahil olmaları, hem de cehillerini gizlemeğe çalışmaları bu sebepten dolayı kendilerine, bu guruptaki ruhlardan olduğu teşhisini koydurmağa kâfi geliyor-

(Orijinal Müşahede : Medyonı K. Operatör : B. Ruhsclman, Tarih : 13/IV/1947, Yer : İstanbul, Yetire : Psikografi).

«B. R. — Perispri ne demektir? Daha doğrusu sualimi şöyle sorayım: Ruh bedene doğrudan doğruya mı tesir eder, yoksa bir vasıta kullanarak mı tesir eder?»

«H. (ruhun ismi) — Perispri ruhla beden arasında bağdır, bu çok ehemmiyetsizdir.»

«B. R. — Yâni .ehemmiyetsiz sözüyle neyi kasdediyorsunuz, perispri olmazsa ruh bedene tesir edebilir mi?»

«H. — Çok güzel eder. Perispri bir yemek tuzuna benzer. Olsa daha iyi, olmasa gene olur»

Burada biraz duracağım. Perispri hakkında bilgi edinmiş olan okuyucularım (5/155-1.96), bu sözlerin ne kadar abes ve boş olduğunu takdir etmekte güçlük çekmezler. Bunlar bizim şimdiye kadar edinmiş olduğumuz bilgi ve fikirlere tamamiyle aykırıdır. Ve bu ruhla yazar arasındaki muhaverenin müteakip kısımlarını hararetlendiren ve ruhu hakikaten müşkil duruma sürüklemeğe sebep olan nokta da ruhun yukarıdaki sözlerinin operatörünkine aykırı gelmesi olmuştu.

Yalnız sırası geldiği için, maalesef bir çok kimsenin kıymet vermediği mühim bir noktayı burada tebarüz ettirmeden geçemiyeceğim. Bir medyomun, bir operatörün veya ruhlarla karşı karşıya gelen herhangi bir araştırıcının böyle gerek kendi telâkkisine, gerek etrafında bulunanların bügi ve düşüncelerine uymayan tebliğler alması nâdir olaylardan değildir. Eğer bir araştıncı kendisine yabancı gelen her tebliği: «Bunlar bizim telâkkilerimize uymadığı için yan-

hştır» der, geçerse onun spiritizma yolu ille tekâmülde bir adımlık yol bile ilerlemesine imkân kalmaz. Her şeyden evvel şunu unutmamalıdır ki, ruh alemiyle temas, ancak içinde bulunduğumuz realitelerin üstüne çıkmak, yâni daha yüksek realitelere ulaşmak maksadiyle yapılır. Yoksa «Ben ne öğrenmiş isem, o bana yetişir. Ve kimse bana bildiğim şeylerin dışında hiç bir şey öğretemez» diyen bir insanın -ne yeni bir şey öğrenmesine, ne yükselmesine, ne de bunları temin etmeğe matuf bir çalışma yolu olan ruh alemiyle temasa geçmesine imkân ve lüzum kalır (5/329-353). Bir spiritizma yolcusunun mutlaka araştırıcı bir ruha sahip olması en başta gelen şartlardan birisidir. Bakınız yüksek bir celsede kıymetli dostlarımızdan biriyle konuşurken, bu mevzua temas edildiği zaman o ruh dostumuz çok haklı olarak bize şu sözleri söylemişti :

(Medyom : H- Turgut, Operatör : B. Ruhselman, Rehber : Şems, Tarih : l/VII/1947).

«Ş. — Sabit kanaate sahip olanlar başka âlemlerden tebliğ istememelidir. Kendi âleminizde sizce sabit kanaat ve fikirleriniz varsa, o zaman başka âlemlere doğru uzanarak oradakilerle temas etmek, onlardan tebUğ almak ihtiyacı neden ileri gelsin? Arz küresi üzerinde, fizik âlemde her mesele halledilmiş ise, bunun dışında arayacağımız âlemler sizin için gayrı hakikî âlemler mahiyetinde kalır. Bu takdirde, o âlemler sizler için yok sayılacaktır, önceden sağlam olarak kabul edilmiş telâkkiler varsa ve bunlardan ayrılmak mümkün değilse, uzak âlemlerden tebliğ almak lüzumsuz olur.»

Bu sözler çok mühimdir. Ve her yükselmek istiyen araştırıcının bu sözleri tekrar tekrar okuyup zihnine yerleştirmesi hakikaten faydalı olur. Şimdiye kadar, bilhassa bu son guruptaki varlıklar hakkında söylemiş olduğunuz dünya realitesine bağlılığın yüksek âlemlerle temas imkânına sekte vermesi keyfiyeti bu sözlerle de sağlamlaşmış bulunuyor.

Fakat realitemi yükselteyim derken şimdi mütalâasında bulun: duğumuz geri ve alçaltıcı bir ruhun peşine takılmak gafletine düşmemeğe de çalışmak ayni derecede lüzumludur. İşte insanı bu nazik ve karışık durumdan ancak görgü ve bilgisi kurtarabilir. Kâfi derecede görgü ve bilgisinden emin olmıyan kimselerin kendi başlarına yeni bir fikri kabul veya reddederken kesin dil kullanmaktan çekinmeleri menfaatleri bakımından şayanı tavsiyedir. Ve illâ bu işte kaybedecek kimseler varsa o da gene kendileri olur. Ve maalesef her gün böyle birçok kimselerin, birçok dâvaları kaybedip

gittiklerini görmekteyiz. Böyle karışık ve güç işlerden kurtulmanın yegâne çaresi tabiate, kâinatın erebileceğimiz kadar yüksek kanunlarına ve bilhassa ruh bahislerine ait bilgiyi arttırmaktır. Biz neşriyatımızla ruhlara ait konuları tamamlamağa çalışıyoruz, diğer kısımları da insanın umumî malûmatını genişletecek ilim müesseselerinde ikmal edilmesi icap eder.

İşte takdim ettiğimiz müşahedenin bizim telâkkilerimize uygun olmaması da bizi ilk hamlede ne müsbet, ne de menfi bir yola sevketmedi. Bununla beraber bu varlık karşısında çok uyanık bulunmanın ve verdiği tebligatın hakikî kıymetini tâyin etmeğe çalışmanın lüzum ve ehemmiyetini hissettik ve onun üzerinde bütün dikkatimizi teksif eyledik. Netice okuyucularımızın bizzat taktir edecekleri şekilde tecelli etti ve biz de bu sayede, bu ruhun karşısındaki durumumuzu tesbit etmiş olduk. Şimdi müşahedemize devam ediyorum :

«B. R , - r - Peki; fakat perispri gibi bir vasıtayı ortadan kaldı-, rınca ruhun bedene veya başka bir madde üzerine tesir suretini nasıl izah edebileceğiz?

«H. — Bir ruh bedene perisprisiz, vibrasyonlarla (?) doğrudan doğruya tesir eder. (Görülüyor ki, insanın herhangi bir bahis üzerinde ilme müstenit bilgisi bulunmazsa, herhangi bir ruhun o bahisteki iddialarını takdir imkânı o insan için cidden daralır.)

«B. R. — öyle ise ruhlar bu bahsettiğiniz vibrasyonlariyle dünyadaki insanların bedenleri üzerine doğrudan doğruya tesir icra ediyorlar, demek oluyor, öyle mi?

«H. — Tabiî ediyorlar. Ve böyle tesirler daha kuvvetli oluyor. Eğer perispri ehemmiyetli olsaydı, ruhların tesirlerini keserdi (?)»

Burada bu varlık yanlış olan iddiasını ondan daha yanlış ve ilkel bir mantıkla maskelemeğe, yâni kendi kendisini, emin olmadığı bir şeye inandırmağa çalışıyor. Devam edelim :

«B. R. — Ruhlar maddî vasıta kullanmadan bedene doğrudan doğruya tesir eder, dediniz. Şu halde siz'bu vibrasyonları gayrî maddî addediyorsunuz, öyle mi?

«H- — (Şiddetli hareketler, koyu ve sert çizgilerle karalamalar ve sonra:) Ruhlar madde üzerine ancak, demiştim, medyom vasıtasiyle tesir eder. Doğrudan doğruya maddeye tesirleri olmaz (Bu doğrudur.).

«B. R. — Karışık bir yola saptık. Yukarıki sözlerinizle son cümlenizi birbirine bağlamak hakikaten güç. Ben anlaşmamız lâzım gelen noktayı daha açık bir dille konuşmamızı istiyorum. Dezen-

karne ruhlar (ölmüş insan ruhları) aralarında görüşmek veya çevreleriyle münasebette bulunmak için nasü hareket ederler?»

«H —. Onlar da birbirine gene vibrasyonlarla tesir ederler. (Doğru, fakat eksik. Nitekim bu eksiklik aşağıda tebarüz ediyor.).

«B. R. — Bu vibrasyonlar maddî midir, yoksa gayrî maddî midir?»

«H. — Madde olamaz (ifadedeki katiyete dikkat edile.).

«B. R. — Spatyomda siz nasıl bir muhit içinde bulunuyorsunuz?»

«H. — Bulunduğumuz muhit çok kalabalık. Bütün gölgeler halinde şekiller var. (îşte bu son cümle büe tek başına, tecrübeli bir araştırıcıyı bu ruhun spatyomdaki derecesi hakkında tenvir etmeğe bol bol kâfi gelir- Zira okuyucularımız bilirler ki, spatyomda şekil ve bedenleşme işleri yalnız ilk merhaleye, yâni kendilerini henüz dünyevî liyatlardan ve realitelerden kurtaramamış varlıkların bulunduğu merhaleye ait şeylerdir. Bu ruh hakikaten bir şekil âleminde bulunuyor. Bu birinci merhaledeki varlıklar maddenin göbeğinde yaşadıkları halde bunu ayırabilecek durumda değildirler. Binaenaleyh bu ruhun sözleri samimidir. Ve kendisi bildiği, inandığı gibi konuşuyor. Yalnız aklanıyor ve belki de aldandığını henüz bilmiyor, yâni henüz teşevvüş halinden kurtulmuş değildir.

Şimdi bir de dürbünün ters tarafından bakarsak, dünyada da bunların emsaline sık sık rastgeliriz. Bunlar da tıpkı ötekilerin aksine olarak, fakat onlar gibi ruh hayatında yaşadıkları, ancak ruh kudretleriyle varlıklarım kıymetlendirdikleri, yâni bizzat kendileri her şeyden evvel ruh oldukları halde maddeden başka bir şey görmezler ve kabul etmezler. Bize göre yukarıdaki ruhun, spatyomda tebarüz eden ruhî hayat ve hallerin tesiri altında kalarak her şeyi ruh gözlüğü ile görmesi ve maddeyi, maddî hayatım inkâr etmesi müşevveş bir ruh halinin ne kadar sâfiyane ve masumane neticesi ise, bunun tamamiyle tersine olarak, dünyada aydın geçinen bazı kişilerin de, hayatın bariz maddî vasıflarının tesiri altında kalarak her şeyi maddeci gözü ile görmeleri ve ruhî hayatlarım, bizzat kendi ruhlarım inkâr etmeleri, dünyada maddelerden başka bir şey görmemeleri, aynı derecede müşevveş bir maddî hayatın masumane ve safiyâne neticesi sayılmağa değer. Bunların ikisini de telâkki ve düşüncelerinde mazur görmek icap eder. Fakat bu mazeret ne kadar meşru olursa olsun, onların hakikât yolunda son söz sahibi olmalarına hiçbir vakit hak kazandırmış olmaz. Nitekim bilgisizüği ve görgüsüzlüğü yüzünden bütün maddeyi inkâr etmek gafletini gösterdiği için bizim gibi «madde şampiyonu» olan fâniler karşı-

smda müşkil durumlara düşen yukardaki müşevveş ruh misâli, yarın bütün ruh hayatını inkâr ederek öbür âleme geçen bir insan da oranın varlıkları karşısında ayni terletici durumlara düşebilir. Şimdi gene muhaveremizi nakle devam edelim :)

«B- R. — Bu bahsettiğiniz şekiller nasıldır?

«H. — Gayrî muntazam, anlatılmaz.

«B. R. — Nasıl gayrî muntazam? Lütfen bir misâl veriniz.

«H. — Uzun, kısa, yuvarlak, düz, büyük, küçük.

«B. R. — Peki, bunlar neyin şekilleri olabilir?

H. — Bunlar insanların yaptıkları iyiük ve fenalık şekli.

«B. R- — Anlıyamadım? Fakat eğer bunlar maddenin değilse neyin şekli olabüir? İyilik ve fenalık ancak maddî bir mefhum haline sokulabilirse belki şekülendirilebUir. Yoksa tamamiyle manevî bir mefhum nasıl şekil alabilir, objesiz şekil olur mu?

«H. — Hayır, yanılıyorsunuz. Bulut bir madde midir? Elle tutulur mu? Misâle niçin dikkat etmediniz.? (Bilgisizlik bir karanlık kuyudur. Onun içine düşmüş bir kimse eğer yükselmeğe çalışmazsa daha kesif karanlıklara dalmakta gecikmez. Burada da aynı şeyi görüyoruz. Bilgisi çok noksan olan bu varlık bir hatasını haklı göstermeğe çalıştıkça daha büyük hatalara düşüyor. İlk nazarda manasızlığı yüzünden mütalâaya değmez gibi görünen bu sözlerin burada bir bakımdan ehemmiyeti vardır. Zira çıkmazdan kendisini kurtarmak için ruhun kullandığı taktiği ve kendisine mahsus mantığı bu kategoryadaki varlıklar için karakteristiktir.?

«B. R. — Bulut madde değil midir?

«H. — Hayır (!) *

«B. R, — O halde bulut nedir? Bulutun mahiyeti sizce nedir? Lütfen bunun cevabım veriniz.

«H. — Bulut buharlaşmış sıvı. (Bu cevap, bu varlığın büsbütün cahil olmadığım gösteriyor. Fakat bu misâl de çok iyi gösteriyor ki, bir şeyi yarım yamalak bilmek dahî bir kıymet olmakla beraber bilinen şeyleri yerinde ve yolu ile tatbik edememek felâkettir. Dünyada da böyleleri az mıdır? Bazı bahisler üzerinde azçok bilgisi olduğu halde bazen bir orta mektep talebesinin yapabüeceği kadar sentez kabiliyetinden mahrum olduğu için, o bilgisini çok kötü yollarda kullanan kimseler mevcuttur. İşte bu ruh da böyle. Bulutun mayi olduğunu biliyor, mayün de madde olduğunu takdir ediyor. Bütün bunlara rağmen bulutun madde olduğunu anlıyamıyor- Çünkü

* Burada okuyucularıma şunu arzetmek isterim ki, medyomun bilgi derecesi bulutun madde olmadığını söyliyecek kadar ilkel değildir.

düşüncesi, voliyle işlemiyor, şuuru nisbeten kapanıktır, teşevvüş halindedir. Devam ediyor :).

«B. R. — Sıvı nedir?

«H. — Sıvı akıtılan kabın şeklini alan bir madde.

«B. R .— O halde bulut da bir madde olmak lâzımgeür, değil mi?

«H. — Hayır, olamaz. Çünkü buhar olmuştur (!).

«B. R .— Su buharlaştıktan sonra maddeükten çıkıyor mu?

«H. — İşte bu da insan öldükten sonra ruhun aldığı şeklidir. Ruh insan mıdır? Hayır, fakat canlı iken onu insan olarak kabul ediyoruz. İşte bu da böyledir. (Burada bu ruh bir realiteyi anlatmak istiyor. Yâni, ruhların dezenkarne olmalarım müteakip dünyevî gekillerini kaybederek amorf bir hale girdiklerini, gördüğü ve bildiği gibi söylemek istiyor. Bunu anlıyoruz ve bu müşahedesini de doğru olarak kabul ediyoruz ve bu da kendisinin teşevvüş halinden kurtulmak üzere bulunduğunu gösteren işaretlerden birisi oluyor- Fakat bu halin nasıl ve hangi vasıtalarla vukua geldiği hakkındaki bilgisinin eksikliği yüzünden üeri sürdüğü yanlış ve gayrî ilmî düşünce ve iddiasını burada tebarüz ettirmek istiyoruz. Bunu yaparken o, kendisinin düşmüş olduğu çukuru belki henüz göremiyor veya görüyor da hatâsını kabul etmek istemiyor. Hülâsa o, kabul etmiş olduğu realiteden ayrılmağa ve o realitenin başkaları tarafından çürütüldüğünü görmeğe tahammül edemiyor ki, işte bu da evvelce arzettiğimiz gibi bu gruptaki ruhların hususiyetlerinden birini teşkil eder. Bu hal dünyada da böyledir, öbür âlemde de. Yanlış bir fikir üzerinde ısrar etmek, o fikrin münakaşasında mugalâtaya sapmak, nihayet kuvvetli ve haklı hücumlar karşısında şiddetli ve kötü reaksiyonlar göstermek... Böyle bir varlıkla dünyada ve öbür âlemde karşılaşınca yapılacak en iyi hareket, onunla katiyen münakaşa etmemek; öğrenmek ihtiyacını duyduğunu hissettirmedikçe onu kendi haline bırakmaktır. Bunun tersine yapılacak her hareket onun faydasını değil, belki büyük zararlarını mucip olur. Nitekim burada biz de bu ruhla münakaşa yapmıyoruz. Yalnız sorduğumuz suallerin cevabına göre onun durumunu anlamağa ve mümkünse kendisini uyandırmağa çalışıyoruz. Fakat onun inadı devam ediyor:).

«B. R. — Benim sualime cevap vermeciiniz. Su buhar olunca maddelikten çıkıyor mu? Lütfen bunun cevabım veriniz-

«H. — Evet. Ve misâl de verdim.

«B. R. — Su buhar olunca maddeükten çıkıyorsa ne oluyor, buna ne isim vereceğiz?

«H. — Ona verdiğimiz isim şudur: Şeklini, vasfım tabiatın başka kuvvetleriyle değiştiren sıvı.

«B. R. — Madde ne demektir?

«H. — Bize göre madde; elle tutulan, gözle görülen, kendiliğinden şekjl değiştirmiyen şeylerdir-

«B. R. — Bulut veya buhar elle tutulmaz mı?

«H. — Hayır. Ve şeklini sık sık değiştirir. Fark budur.

«B. R. — Fakat su buharı da elle tutulur. Yani, onun da maddelerle temas sahası vardır. Bu sayede de biz kocaman makineleri işletir ve...

«H. — Yağmur olunca ve çiğ olunca...

«B. R- — Siz evvelâ benim sözlerimi sonuna kadar dinleyiniz. Ve sözümü kesmeyiniz. Ondan sonra istediğinizi yazdırırsınız. Sizi memnuniyetle dinleriz. Biz buhar kuvveti ile bir çok şeyler yaparız. Onunla...

«H. — Fakat maddeyi tuttuğunuz gibi buharı hissedemezsiniz. O, kuvvet halinde görülür.

«B. R. — Burada zannedersem yanlış düşünüyorsunuz. Buharı hissetmek şöyle dursun, onun tesirini bir çelik darbesi kadar da şiddetli duyabiliriz. Hattâ eğer elimizi şiddetli bir buhar tazyikine karşı tutarsak parça parça yapabilir-

«H. — Elle onu tutamazsınız.»

«B. R. — Siz gene ayni şeyi söylüyorsunuz. Doğru. Onu elimizle tutamayız, elimizle onun varlığını hissederiz. Siz galiba dünyada iken buhar kuvveti ile karşılaşmamış olmalısınız.

«H. — Elle tutamazsınız. O, maddeler gibi tutulmaz, isterseniz bunun tartışmasını pazartesi gününe bırakalım.

«B- R. — Pekâlâ. O halde temasa ait sualimi şimdilik kesiyorum. Ve madde hakkındaki tarifinizin diğer kısmına geçiyorum. Madde gözle görünen, dediniz. Bulut gözle görülmez mi?

«H. — Görülür.

«B. R. — Fakat siz demin maddenin tarif şartlarından birini de gözle görmek, olduğunu söylemiştiniz. Mademki bulutun görüldüğünü bizzat kendiniz kabul ediyorsunuz, şu halde bulutun sizce de madde olması icap etmez mi?

«H. — Fakat, fark şudur: Şeklini değiştiren ve elle tutulmıyan, gözle görülmiyen.»

«B. R. — Demin bulutun göründüğünü söylemiştiniz.»

«H- — Gözle uzaktan görülür, içinde bulununca bir şey görünmez.

«B. R. — Aziz kardeşim, siz galiba dünyada iken bulutun veya sisin içine hiç girmemişsiniz. Ben bulutun içinden geçtiğim zaman bulut o kadar kuvvetle görünüyordu ki, buluttan başka bir şey göremiyordum. Buna ne dersiniz?

«H. — Şeklini göremiyorsunuz. Gördüğünüz bulanıklıktır. Ne olduğu belli değil.»

«B. R. — Şekil meselesi ayrı bir şeydir. Bunları birbirine karıştırmayınız- Mesele bulutun görünüp görünmemesindedir. Siz bir görünmez, bir görünür, diyorsunuz. Tekrar soruyorum: Bulut görünen bir şey midir?

«H. — Evet, fakat uzaktan (inatçı bir varlığa herhangi bir hakikati kabul ettirmek kadar güç bir şey yoktur, denüebilir. Fakat sevgili okuyucularım, eğer ben ruh bilgisi bahisleri üzerinde çalışırken sadece böyle maddî bilgiden mahrum spatyom sakinlerine en ilkel maddî hakikatleri kabul ettirmek için katlandığım zahmet ile kalsaydım, hiçbir sıkıntım olmazdı. Fakat her hakikat araştırıcı gibi bizi de asıl üzen şey, ayni cehaletle, ayni kaçamaklı yollarda tezatlara düşerek, işi mugalataya boğarak en iptidaî ruhî hakikatleri yoketmeğe inatla çalışan bazı ruhlara dünyada da insan halinde sık sık tesadüf etmiş olmaklığımızdır. Ama, ne yapalım? Dünyanın ve spatyomun hali işte böyledir. Orada öyle olacak, burada da böyle olacak. Bunlar tekâmülün çetin, güç, fakat bazıları için çok lüzumlu ve zarurî yollarındandır. Müşahedemize devam edelim:).

«B. R. — Ama, demin ben size bir misal vermiştim. Bulutun içinde bulunduğum zaman onu görmüştüm, demiştim- Eğer bunu beğenmiyorsanız başka bir misal daha verebilirim: Bazı büyük şehirleri çeşitü zamanlarda sis basar. O zaman göz gözü görmez. Sokakta yanan lambalar bile güçlükle görünür. Nakil vasıtaları işliyemez. Ve bu basan sisten başka hiçbir şey görünmez. Buna ne dersiniz?

«H. — Nasıl tarif edebilirsiniz şeklini?

«B. R. — Gene şekil üzerinde duruyorsunuz. O başka bir hikâ.-yedir. isterseniz şekil bahsi üzerinde ayrıca dururuz. Şimdiki mevzuumuz şudur: Siz bulutun uzaktan görünüp yakından görünmediğini söylüyorsunuz. Ben de yakından göründüğüne dair misaller veriyorum- Siz de buna cevap veremiyorsunuz. Geliniz de bulut görünür deyin ve konuşmamıza devam edelim.

«H. — Hayır! Nasıl tarif edilir bu gördüğünüz şey?

«B. R. — Ben size bunu misallerle anlatmak istiyorum. Siz bir müşkülden kendinizi kurtarmak için öyle bir yola sapıyorsunuz ki,

o yol sizin karşınıza evvelkinden daha büyük güçlükleri çıkarıyor. Galiba siz kendinize gittikçe sizi çıkmazlara sokacak suallerin sorulmasını istiyorsunuz. İşte şimdi gene böyle oldu. Bakınız bana iki defa ısrarla sorduğunuz şey, benim size başka bir sual sormaklığımı intaç etti:

«H. — Görülen bir şey tarif edilir, bulutu tarif ediniz.

«B. R. — Siz bir defa lütfen görmeği tarif ediniz- «Görmek» den neyi kaydediyorsunuz?

«H. — Görmek, şeklini, rengini, vasfım mümkün olduğu kadar hafızaya yerleştirip anlamak.

«B. R. —Görmek fiili nasıl husule geliyor?»

«H. — Görmek gözün çektiği bir fotoğrafidir.

"B. R- — Çok doğru. Fakat bu nasıl oluyor? Bu ameliye nasıl vukua geliyor?»

«H. — Bu, haricî ışınların göz arkasına tesir ederek ve oradan beyine giderek beyinde husule getirdiği şekilleri okumak.

<'B. R. — Şekilleri mi, ışınları mı? Sözünüzün başında «göz arkasına giren ışın» lardan bahsettiniz, sonra da «şekillerin okunması» nı söylediniz. Burada iş gene karıştı.

«H. — Şekiller gördüğünüz şekillerdir. Işınlar göze tesir eder.

«B. R- — Şekil mi tesir eder, ışın mı?

«H. — Işın.

«B. R. — O halde araya şekil mefhumunu neden karıştırıyorsunuz? Acaba sizin söylemek istediğiniz şu mudur: Işınlar gözün ark« tarafındaki retina tabakasına çarpar, orada husule gelen hadiseler sinir yolu ile beynin muayyen merkezlerine gider ve orada gezden gelen ışınlarla ilgili intibalar husule getirir, öyle mi?

«H. — Evet.

«B- R. — Çok güzel. Şimdi anlaşıyoruz galiba. Bulutların rengi, kesafeti, hareketi vesairesi ile ilgili olan ışınlar gözün retinasına çarpar mı. yoksa çarpmza nii?

«H. — Çarpar tabii.

B. R. — Peki. Retinaya çarptıktan sonra sinir yolları vasıtasiyle beyne gider mi, gitmez mi?

H. — Gider.

B. R. — Beyne gittikten sonra orada intiba bırakarak görme fiilini husule getirir mi, getirmez mi?

«H. — Getirir.

B- R. — O halde neden demindenberi bulut görünmez deyip duruyorsunuz?

«H. — Uzaktan görünür, dedim (Eğer tahammülü az, ve bu işlerle kâfi derecede uğraşmamış birisi olsaydı, burada ya ortasından çatlardı veya celseyi terkederdi. Fakat böyle bir kimse de ne dünyada, ne de spatyomda ruhlara dair lüzumlu bilgileri elde edemezdi. Zira, tekrar ediyorum: Ben insanı böyle ortasından çatlatacak ruhlara öbür âlemden ziyade bu âlemde rasgeldim. Adam bir defa, Nuh dedi mi artık onun peygamber demesine imkân bulamazsınız. Ne deseniz nafile. O, en belirli, en kati hakikatleri istiyerek ve bilerek çiğner geçer. Hiç bir şey düşünmez: Beyaza siyah der; siyaha beyaz, der. Deveye pire, denize taş der, der, der-- Bütün manasızlıkları, bütün saçmalıkları ruhunun kapanıklığı derecesine göre bir araya toplar ve ortaya atar. işte bunlar ruh ilminde bilgisini arttırmak istiyenler için ayrı ve önemli birer tetkik mevzuudurlar. Yalnız bunların karşısında sabırlı, hazımlı, sakin ve metin olmak lâzımdır. Bu hal, hem onları belki yola getirmek bakımından faydalı olur, hem de müşahidin mütalâasını kolaylaştırır. Şimdi gene dostumuzun sözlerine avdet ediyoruz:)-

«B. R. — Evet, ama ben de demin size bunun misalini verdim. Sisin içinde bulunan bir âdâm on metre ilerisini göremez. Zira sisin görünen kesafeti, onun arkasındaki eşyanın görülmesine mâni olur. Tıpkı göz önüne çekilmiş bir duvarın arkasındaki şeyleri göstermemesi gibi. Değil mi?

«H. — İşte o sisi siz tarif ediniz. Uzaktan bir bulutu gördüğünüz şekliyle, o bulutun içindeyken tarif edemezsiniz. Yani, onun gibi göremezsiniz. Deminden beri bunu anlatmak istiyorum, anlamıyorsunuz.

«B- R. — Evet. Maalesef biraz kaim kafamız var. Yalnız, ben de size bir şey anlatmak istiyorum, fakat bir türlü onu anlatamıyorum. Mamafih bunu anlatmak için şimdi size başka bir misal vereceğim, iki metre uzakta bir mangal duruyor, bunun üzerinde bir su tenceresi kaynamaktadır. Bu tencereden tekasüf etmiş, duman halinde buhar çıkıyor. Ben bunu görüyor muyum, görmüyor muyum?

«H. — Çıkarken görüyorsunuz.

«B. R. — Ama bu buhar bana uzak bir yerde değil, iki metrelik ve hattâ daha yakın bir yerde. Sizin iddianıza göre bunu görmemekliğim lâzım gelirdi.

«H. — Çıkan buhar çok uzakta olsa görmenize imkân yok- Halbuki bulutlar kilometrelerce uzaktan görülür.

«B. R. — Şimdi bulutlardan bahsetmiyorum. .Lütfen başka ta-

raflara atlamayınız. Ben bu buharı görüyor muyum, görmüyor muyum, onu söyleyiniz.

«H. — Görüyorsunuz.

«B. R. — Bu, bana yakın mı, uzak mı?

H- — Çok yakın değil.

«B. R. — Benden yarım metre uzakta olsa ne dersiniz?»

«H. — İki metre demiştiniz.

«B. R. — Peki canım, şimdi de yarım metre diyelim, ne çıkar. O zaman bu gördüğüm buhar bana yakın mı, uzak mı olur?

«H. — Yakın.

«B. R. — Şu halde onu yakından da görebiliyorum demektir, değil mi?

«H- — Daha yaklaşın bütün etrafınızı sarar.

«B. R. — Hayır, sarmasın. Buna lüzum yok. Tekrar soruyorum: Bu yakın mesafeden suyun teksif olmuş buharını görebiliyor muyum?

«H. —- Evet.

«B. R. — Neden yarım saattenberi vaktimizi beyhude yere işgal ettiniz? Kıymetli vakitlerimizin kaybına sebep oldunuz (Bu sırada mcdyomun eli bir şeyler yazmak istedi. Fakat operatör sözletine devamla buna meydan vermedi). Durunuz ve dinleyiniz. Ondan sonra isterseniz konuşursunuz-

«H. — Fakat bulutu tarif etmediniz.

«-B. R. — Benim mevzuum bulutun tarifi değil. Bu hususta sizi imtihan etmek maksadını da gütmedim (Bundan sonra operatörün nıha hitaben uzunca bir tebliği var. Bahsimiz medyomluğun tatbikatı olduğundan bu sahada çalışmak istiyenler için böyle görüşmelerin lüzum ve faydalarını düşünerek operatörün bu sözlerini burada fazla görmüyor ve yazıyoruz. Bunun hem bu bakımdan, hem de bu varlıkla operatörü böyle bir konuşmaya girişmeğe sevkeden meselenin aydınlanması bakımından lüzumlu olduğuna kani buluyoruz:). Tabüdir ki, herhangi bir varlığa kabiliyetinin üstünde sualler sorulursa, ondan tatmin edici cevaplar beklenemez. Binaenaleyh bu suallerimizi ccrmakla amaçladığımız maksat her şeyden evvel sizi tanımak ve derecenize göre sizinle konuşabilmek içindi. Bu hususlaki iyi'niyetlerimizden emin- olabilirsiniz. Şimdi bu vesile ile size bazı şeyler söylemek istiyorum Hiç bir kimse her şeyi bilir durumda değildir. Hepimizin bilmediği bir çok şey var. Sizin de bilmediğiniz yerde durmanız lâzım geliyor. Şuna inanınız ki, ilimde bilerek yapılan lia-

talar, ne tefsirle, ne teville, ne de mugalâta ile düzeltilebilir. Bilâkis bu hareketler insanı daha güç durumlara sokar.

«Şimdi anlıyorum ki, sizin madde hakkındaki bilginiz noksandır. Bu hususta bilenlerle sıkça temas haline geçip onlardan istifade etmeği size tavsiye ederim. Bunun için de evvelâ «biliyorum» iddiasından vaz geçmeniz icap eder.

«Bizim sizinle —- sizin için çetin olduğunu gördüğümüz — bu konuşmaya girişmemize sebep olan şey, sizin de hatırlıyacağınız gibi, perispri hakkında evvelce sorduğumuz bir suale karşı sizin katiyetle ileri sürdüğünüz bazı iddialı sözler olmuştur. Meselâ siz, ruhun perispriden ayrılacağını iddia ediyor ve bunun aksine olan bütün bilgilerin yanlış ve hatalı olduğuna katiyen emin bulunduğunuzu ısrarla söylüyordunuz. Halbuki bu iddianızın neticesi bizim için, üzerinde durduğumuz mevzuun ehemmiyet ve ciddiyeti bakımından çok nazik bir mesele olurdu. Yani, eğer sizin bu sözünüz doğru çıksa idi, birçok araştırıcı ile beraber bizim de vermiş olduğumuz ruh bilgisine ait büyük bir esasın mahiyetini değiştirmemiz icap edecekti ve bu hal, içinde bulunduğumuz realitenin de belki büyük sarsıntılar geçirmesini mucip olacaktı. Demek ki, bize göre bu kadar ehemmiyetli olan iddialarınızın hakikaten selâhiyetli bir ağızdan çıkıp çıkmadığını, her vasıtaya müracaat ederek tahkik,etmek bizim için çok lüzumlu idi. Fakat bereket versin ki, bizi çok yormadınız. . . . .Şimdi eğer kabul ederseniz, size küçük bir tavsiyede bulunmak fikri aklıma geliyor- Madde ve perispri hakkındaki bilginizi kâfi dereceye çıkanncaya kadar karşılaşacağınız varlıklara bu vadide hocalık yapmağa kalkışmayınız. Şimdilik şunları bilmenizi ve mütalâa mevzuu yapmanızı — istifadeniz namına — dilerim: Perispri maddedir ve maddenin bildiğimiz, bilmediğimiz bütün yüksek halleri ve yenileşmeleri onun için mümkündür. Maddenin ise sonu bizlere malûm değildir. Ruh, perisprisiz ne diğer maddelere, ne de beden üzerine tesir edemez, yani perispri ruhun tesir vasıtasıdır. Ruhun madde alemindeki — sizin de bahsetmiş olduğunuz — vibrasyonları ise, onun ancak maddî vasıtalarla, maddeler üzerindeki tezahürlerinden başka bir şey değildir.

«Artık bu meseleyi burada kapatıyorum ve bu tertipteki suallerime nihayet veriyorum.

«H. — Fakat, geçenlerde size rica etmiştim ki, bu mevzua daha sonraları girişelim. Halbuki siz çok acele ederek hemen bana sualler sormağa başladınız.

«B. R. — Evet, bunu ben de biliyorum. Yalnız kanaatlerimizi

kökünden sarsan bir mesele hakkında ortaya atmış olduğunuz menfi bir fikri bu celsede de ısrarla tekrar edişiniz bu hareketimi mucip oldu- Zira eğer sizin bu iddianızı çürütmemiş olsaydık, evvelâ kendi realitemizin üzerine bir «iptal» çizgisi çekmemiz, ondan sonra da şimdiye kadar bu realite yolunda çalışmış olan diğer araştırıcıların varmış oldukları müsbet kanaatleri reddetmemiz lâzım gelecekti, i Bunun için de uzun uzadıya beklemeğe vaktimiz olamazdı.

«H. — Fakat, o araştırıcıların düşüncelerinin doğruluğundan siz de katiyetle emin değilsiniz. Emin olsaydınız ayrıca araştırmalara lüzum görmezdiniz.

«**B.** R. — Burada da büyük bir hataya düşüyorsunuz. Bizim bu günkü durumumuzdan, kabiliyetlerimizden, kanaatlerimizden, hangi delillere müstenit olarak desteklenmiş bulunduğumuzdan ve nihayet tu celseleri yaparak ruhlarla niçin münasebet haline girmek istediğimizden v.s. haberdar değilsiniz. Bizim bu hususlarda ilmî ve müsbet telâkki ettiğimiz bir sürü deliller üzerine dayanan kanaatlerimiz var- Spatyomla temasımız ise, bu kanaatlerden mütevellit realitemizi yükseltmek ve yeni bilgilerle, yeni müşahedelerle daha yüksek realitelere ulaşmak içindir. Bizim her yüksek realiteye ruhumuz ne kadar açık ise. her varlığın gelişi güzel ve gayrı ilmî telkinlerine karşı da o kadar gözü açık ve hattâ kapalıdır... Eğer siz iddialarınızı ilmî delil ve müşahadelerle, mantıkî yollardan izah ve ispat etmiş olsaydınız, biz sizi bu sahada saatlerce değil, günlerce, aylarca, senelerce dinler ve sözlerinizden istifade çarelerini arardık. Halbuki ***siz*** tezatlara düştünüz. Perisprinin ruhtan ayrılıp ayrılmaması meselesi ve bu meselenin doğurabileceği büyük neticeler bizim bu akşam size sorduğumuz şeyler çok küçük kalır. Fakat bu da lâzım imiş. Şimdi size şunu hatırlatırım: Bu hâdise bizi rencide etmedi. Sizinle temaslarımıza eski sevgi ve sempatimizle devam edeceğiz. Ancak sizin de bizim gibi mütevazı olmanız şarttır. Şimdi bir diyeceğiniz var mı?

«H. — Teşekkür ederim.

«**B.** R- —.....»

Yukarıdaki müşahedeyi biraz tafsilâtlı yazdığım için okuyucularımdan af dilerim. Buna lüzum vardı. Esasen böyle öbür âlemin her çeşit varlığı ile karşılaşılması daima mümkün olan spiritizma celselerinde tatbikat sahasına geçmek istiyen araştırıcıların buna benzer müşahadeleri mümkün olduğu kadar fazla ve bol miktarda tetkik etmeleri yalnız faydalı değil, çok lüzumlu bir iştir. Müteakip

neşriyatımızda da anlaşılacağı gibi spiritizma celsesine gelen her varlığın ruhtur, diye mutlaka her şeyi doğru söylemesi icap etmez. Burada hatayı sevaptan, alelade bir ruhu yüksek varlıklardan ayırt edebilmek, ancak böyle her türlü varlığa ait müşahadeleri ayrıntılariyle okuyup anlamağa çalışmakla ve ayni zamanda onları tatbikat sahasında kullanmağa yavaş yavaş — ve şüphesiz ilk zamanlarda hatalar yaparak — alışmakla mümkün olur.

Yukarıda operatörün sözlerinden anlaşılıyor ki, bu varlık evvelce sorulan bir suale karşı şimdiye kadar ilmî kanaatle inanılmış bir realiteyi çiğnemek ve ona inananların da bilgisizliklerini yüzlerine vurmak istemişti. Eğer onun bu sözleri doğru olsaydı, hem klâsik, hem de neo - spiritüalizmalardaki ehemmiyetli bazı mevzuatın yeniden gözden geçirilmesi icap edecekti. Okuyucularımın bu sahadaki etütlerini tamamlamak için bu ruhun bu kadar konuşmaya sebep olan o evvelki sözlerini de buracığa ilâve etmek istiyorum.

(Orjinal celse — Medyom: K., Operatör: B. Ruhselman, Tarih: 6/IV/1948. Yer İstanbul: vetire: Psikografi).

«B. R. — Yabancı dille, yani kendi bilmedikleri dille celse esnasında yazı yazan medyomlar, celseden sonra mutat hale geldikleri zaman, o yazıyı tekrar yazabilirler mi?

«H. — Hayır, yazamaz (doğru).

«B. R. — Şu halde medyom yabancı yazıyı ancak serbest ruh halinde öğreniyor ve mutat haline geçince onu tekrar unutuyor, öyle mi?

«H. — Tabii. Eğer dikkat etmişseniz yabancı dilden bir kelime yazdıktan sonra kalem bir müddet kâğıt üzerinde karalamalar yapar. Bu hareket ruhun medyoma dönmesini gösterir (doğru olabilir).

«B. R. — Burada ortaya bir mesele çıkıyor, muvasala esnasında medyomun ruhu degaje olurken perisprisiyle mi ayrılır, yoksa perisprisini bedende bırakarak mı ayrılır?

H. — Perispriyi bedende bırakır. Eğer bırakmazsa fevkalâde yazar, fakat o zaman medyom kendisini hafifçe kaybetmiş bir vaziyete düşer.

«B. R. — Biz eskidenberi perisprinin ruhtan madde kâinatında iken asla ayrılamıyacağını düşünüyorduk. Ve bir çok hadisatın izahını da ancak bu yoldan yapabiliyorduk. Hattâ biz daha ileri giderek klâsik bazı ekollerden ayrılıyor ve perisprinin ruhtan ebediyen ayrılmaması fikrini müdafaa ediyoruz. Bundan biraz evvel başka bir

ruh da bu kanaatimizin hilâfına olarak sizin gibi, perisprinin arasıra ruhtan ayrılabileceğini söylediği için bu sözlerinizin üzerinde durmak istiyoruz. Çünkü söylediğim sebepten dolayı bu bahis bizim için çok mühimdir. Siz bu sözlerinizin doğruluğundan katiyetle emin misiniz, yoksa bir açık kapı bırakıyor musunuz?

«H. — Katiyen eminim ve hiç bir zaman yanılmıyacağım. **Bu** kadar kitap yazan âlimlerin de sizinki gibi medyomlan vardı. Zannetmeyin ki, onların fevkalâde ınedyomlan vardı. Ben **bu** fikirde hiç. bir zaman j'anılmıyorum. Bunu başka medyomlarımzla da araştırınız, ayni neticeyi alacaksınız.

«B. R. —: Burada öyle bir mevzu açılıyor ve öyle muazzam meseleler meydana çıkıyor ki, buna sebep olan sizinle bu meseleler üzerinde uzun uzadıya görüşmek lüzumu hâsıl olacak. Siz böyle kati ifadenizle bir realiteyi yıkmak teşebbüsüne girişmiş bulunuyorsunuz. Şu halde onun yerine ondan daha yüksek bir realiteyi ikame etmekle mükellefsiniz. Binaenaleyh bu yeni çıkan meselelerin halli hususunda sizden soracağım bütün ilmî bahislerde beni tenvir etmenizi rica ediyorum.

«Şimdi perispirinin ruhtan ayrılıp ayrılmadığı meselesi üzerine dönerek yeni bir etüdün alfabesinden işe başlıyoruz. Bu işte sizin de muvaffakiyetinizi temenni ederim.

«H. — Buna başlamazdan evvel biraz daha sizinle anlaşalım. Ondan sonra size uzun uzadıya izahat verebilirim.

«B. R. — Esasen ben de şimdilik o kadar acele etmiyorum. Binaenaleyh bu işi gelecek celseye bırakıyorum. Bize bir diyeceğiniz* var mı?

«H. — İyilikten kaçmayınız. İyiliğe yaklaşın. Fenalıktan uzaklasın. Daima kendinizi olduğunuz gibi gösterin. Asla maskelenmeyin. Maske fenalığın kaynağı, felâketlerin yuvasıdır. İyiliği seviniz ve iyilik yapınız.»

Müşahedemiz burada bitiyor. Şimdi bu işlerde az çok ilerlemiş olan okuyucularıma soruyorum, bu ruh nasıl bir varlıktır, bu varlığı ihmal edip bir kenara atabilir miyiz, yoksa onun her söylediği sözü bir hakikat olarak kabul etmek mi icap eder?

İşte deneysel spiritüalizmanın güçlüklerinden bazıları da bu sualin cevabında vardır. Burada eski spiritlerden birinin bir ruhtan aldığı tebliğin şu kıymetli parçalarını okuyucularıma nakletmekten kendimi alamıyacağım :

«Spatyomdaki arz üstü varlıkların aralarında ahenk vardır. Bununla beraber onlar birbirine benzemez. Onların hiç birisi bütün

ilimleri kavramış değildir. Bu varlıklar arasında sayısız dereceler vardır, sonsuz varyeteler görülür. Her ruh kâinatın kucakladığı güzel hikmet pırlantasının bir yüzünü kendi hâlesinde taşır. O halde riz her şeyden evvel öbür âlemin tek değil, bir çok sakini ile temasa geçerek onların düşüncelerini, yaptıkları işleri, sevdikleri şeyleri öğrenmeğe çalışmalısınız. Zira onların her birinin kendine mahsus bir şahsiyeti vardır. Ve aralarında da bilgi beraberliği yoktur. Onların bilgi kabiliyetleri birbirinden farklıdır.» (7/76).

Gerçi yukarıdaki sualin cevabı bu kitabımızın mevzuatı içinde değildir. Ve bu cevabın verilmesinden ziyade, bu yolda tatbiki icap eden bilgileri mütalâa mevzuu yapmak lâzımdır. Fakat mademki bu bahiste bu kadar ehemmiyetle duruyoruz; onu uzaktan dahi olsa ilgilendiren her suali hiç olmazsa kısaca, bir iki kelime ile cevaplandırmak lüzumu hâsıl oluyor. Şu halde, şimdilik şu kadar söylemekle iktifa ediyorum: Spatyomdaki hiç bir varlıktan insana doğrucan doğruya hiç bir fenalık gelemez. Binaenaleyh evvelce misallerini vermiş olduğum kaatil, cani varlıkların aralarına girip, uzun müddet onlara temas halinde kalmamağa çalışarak spatyomun her varlığı ile görüşmekten asla çekinmemelidir. Ve hattâ yukardaki sözlerden de güzelce anlaşılabildiği gibi oranın çok geri varhklarınrın bile uyanık bir müşahit için elde edilecek büyük istifadeler bulunabilir. Kaldı ki, bizim müşahedemizde bahis mevzuu olan **H.,** derece itibariyle uyanmağa yüz tutmuş ve fenalığı telkin edecek ruhların seviyesinden yukarı çıkmış, hüsnüniyet sahibi bir varlıktır. Şunu da söyliyelim ki, biz bu varlıktan bi'hassa obsesycna dair çok doğru, kıymetli ve enteresan tebliğler de aldık. Demek ki bir bahiste tenkit ettiğimiz bir ruhtan başka bir bahiste büyük istifadeler elde ediyoruz. Şurası muhakkak ki, bu ruhun obsesyona dair söylediği sözler, kendisinden daha yüksek ruhlar tarafından, belki bu kadar duyularak ve hakikate temas edilerek verilemezdi. Zira. kendisi bir obsedör ruh (yani, başkasına musallat olan ruh) olmak durumundan henüz kurtulmuş ve ondan dolayı da bahtiyarlığım her fırsatta tekrar edegelmis bir varlıktır. Obsesyon bahsini onun haleti ruhiyesi kanaliyle öğrenmek, şüphesiz çok faydalı olurdu. Ve hakikaten, tekrar ediyorum, biz bu zattan obsesyona dair çok istifadeli şeyler öğrendik. Fakat iş burada duruyor. Ve onu burada durdurmağı da bilmek lâzımdır. Bilgi kadrosunu aşan sahalarda bir ruhu konuşturmak hatadır. Ve bunda bilerek veya bilmiyerek ısrar edildiği takdirde ve bilhassa deneycilerin henüz acemi ve ruh mcbahisinde bilgisiz oldukları meclislerde tehlike başgösterir.

Yani, böyle bir varlığın eksik veya yanlış sözlerine değişmez

hakikat gibi kapılarak birçok kimse yalan yanlış bir yol tutar ve o zaman ruh, hattâ az çok ilerlemiş bile olsa, yukarıda tafsilâtiyle arzettiğim numuneye uygun bir varlık halini alabilir. İşte tehlike buradadır. Hülâsa, ruhları az çok tanımak ve bunun için de lüzumlu olan bilgiye sahip bulunmak veya böyle bir bilgiye sahip bulunanların peşine takılmak, ruhlardan gelecek tebliğlerin, hareketlerin mânâsını kıymetendirebilecek malûmatla mücehhez olmak ve durulması icap eden yerde durmak, devam edilecek yerde bırakmamak; velhasıl şuurla, bilgi ile, soğuk kanlılıkla, fakat, bilhassa büyük bir hüsnüniyetle ve kendisinin değil, başkalarının iyiliğini önde tutarak çalışmak, spiritizma tatbikatının ilk şartlarındandır. Bu kudreti henüz kendilerinde görmiyenlerin ruh davet etmekten ziyade bu sahada ciddiyetle çalışmış olanların neşriyatını takip etmeleri daha kârlı bir iş olur, kanaatindeyim.

Şimdi bu guruptaki varlıklara ait son müşahedeyi veriyorum. Bu müşahedenin birkaç bakımdan kıymeti ve öğretici tarafı vardır. Burada evvelâ, dünyada iken kilisenin dogmatik akidelerine saplanmış bir papazın dünyevî itiyatlarına spatyomda da ne kadar taassupla bağlı bulunduğunu göreceğiz; saniyen, bu papazın bir spiritizma celsesinde diğer ruhların gelmesine nasıl mâni olmak istediğini ve hattâ bunu yapamamış olmaktan dolayı ne kadar ıstırap çektiğini göreceğiz; üçüncü olarak, yüksek bir varlığın irşadiyle ayni ruhun nasıl birinci merhaleden ikinci merhaleye fırlayıp gittiğini göreceğiz kî, bilhassa okuyucularım için bu hâdise şayanı dikkat olacak. Ve ilerdeki neşriyatımızda sırası gelince böyle yavaş yavaş uyanmağa hazırlanmış, yükselme yolunu tutmuş ruhların bir irşat vesilesiyle merhaleler atlıyabildiklerine dair yazacağımız bahislerde bu nevi misallerden ve müşahedelerden ayrıca istifade edeceğiz. Ve nihayet bu müşahedenin sonunda taktım edeceğimiz bu ruhu uyandıran yüksek varlığın hakikaten derin, şümullü ve herkesin istifade edebileceği tebliğini okuyucularımıza takdim etmiş olacağız.

Bu müşahadede cereyan eden hâdise şudur: Kıymetli bir araştırıcı olarak eseriyle tanıdığımız Rufina Noegrath, celselerinin birinde enkarnasyon medyomu vasıtasile Çakya -Muni'nin ruhu ile (biz bunları hemen daima takma isim olarak kabul ederiz. B.R.) görüşerek ondan bazı hakikatleri öğrenmek istiyor. Ve mülakat saati tesbit ediliyor. Fakat bu randevuya rasgelen günlerin birinde akdetmiş oldukları bir celsede ayni medyoma başka bir ruh musallat oluyor. Bu ruh evvelâ kendisini asistanlara tanıtmak istemiyor. Fakat sonradan rahip Celestin olduğunu söylemek zorunda kalıyor. Ve medyomu, Çakya-Muni'nin ruhu ile görüşmekten menetmeğe çalışıyor.

Bunun için de elinden gelen her vasıtaya müracaat edeceğini, her şeyi yapacağını açıkça söylüyor. Şimdi evvelâ rahip Celestin'in dinî taassup, tahakküm ve otorite ifade eden, fakat ayni zamanda büyük bir iç sıkıntısı ve huzursuzluk gösteren sözlerini dinliyelim:

«Kendimi henüz kuvvetli hissetmiyorum. Fakat perşembe günü toplantınıza geleceğim. Hem başka ruhlarla da takviye edilmiş olarak geleceğim. Siz de Çakya-Muni ile görüşemiyeceksiniz. Ben sizinle münakaşa etmek istiyorum. Perşembe günü o ruhla yapacağınız buluşmaya mânî olacağım. Evet, mâni olacağım! Eğer icap ederse bunun için biz yüz kişi olarak karşınıza çıkacağız.

«Noegrath — Seni iltifatla karşılıyoruz. Bizim topluluğumuzda herkes kendi kanaatini söylemekte serbesttir. Ne istiyorsun?

«? — Kiliseye aykırı neşriyata hazırlanmaktan vazgeçmenizi istiyorum. Hem de bunu ısrarla istiyorum. Siz bunları neşredemezsinir, bunu yapmağa mezun değilsiniz!. Eğer kilise ortadan kalkarsa, o ancak kendi kendisini kaldırır (Bu sırada asistanlardan birisinin kafasına gelen bir itiraza karşı ruh cevap veriyor.). Senin bu düşüncen beni yolumdan çeviremez. Oh... Bize karşı gelmek için bir çoğunuz bir ara gelmişsiniz. Siz çoksunuz. Zira sizi kalabalık bir düpman grubu halinde görüyorum. Medyomlar kullanıyorsunuz, Feytani işler yapıyorsunuz! Kiliseyi ve dini himaye eden bizler bu hareketinizden ne kadar büyük azap duyuyoruz!. Bizi tezyif ediyorsunuz, kovuyorsunuz. Oh! Perşembe, perşembe!. Ya perşembe günü buraya gelecek kuvveti kendimde bulamazsam ne olacak?

«Noegrath — Hoş, geleceksin. Senin samimi olarak hareket ettiğine inanıyorum. Fakat bize ismini söyle ki, senin iyiliğin hakkında bir çare düşünelim.

«?. — Oh! Sizden yardım istemek, şeytandan mukaddes su istemek gibi olur. Hâlâ ismimi öğrenmekte ısrar ediyor musunuz? Bunu öğrenin de ne yapacaksınız?

«.Noegrath — Gel! Perşembe günü gel. Bu, bizim sana yaptırımız, dostane bir davettir. Bizim nasıl bir gaye ile hareket ettiğimizi göreceksin. Fen de Fernando gibi yapacaksın. Onunla görüş (Bilâ-İmra uvsınan Fernando da önceleri celselere bu ruh gibi mutaassıp bir nanaz olarak gelmişti.).

«?. — (Büyük bir hiddetle:) Fernando mu? Alçak! O bir kadına tutkunluğu yüzünden dine ihanet etti (Dikkat edilirse bu ruhun hep yöresel dilde konuştuğu açıkça görülür. B. R.). Fakat Fernan-

do sizin için artık ölmüştür. Biz onu tekrar geri aldık. O, artık medyomunuza bir daha gelmiyecektir.

«N. — O halde bu dediğini bizzat Fernando gelip tasdik etsin.

«? — Burada ne kadar rahatsızım... Beni birşey yakıyor... Perşembe, Perşembe!... Perşembeye hazırladığınız şeyler tahakkuk etmiyecek. Medyomu uyandırmağa çalışıyorum. Perşembe günü göreceğiz...

«N. — Eğer seni kabul etmemizi istiyorsan bize ismini söyle. Ancak samimiyetinden emin olduktan sonra seni çağıracağım.

«?. — Niçin ismimi öğrenmedikçe beni çağırmak istemiyorsunuz? Peki, olsun, ismimi söyliyeceğim... (tereddütle) Benim ismim Celestin idi.

«N. — Hangi Celestin?

«C. — Onu da mı öğrenmek istiyorsunuz? Rahip Celestin... Evet, perşembe günü geleceğim, o zaman sizin ve taraftarlarınızın bu dâvayı kazanıp kazanamadığını göreceğiz. (Celsede hazır bulunan kadınlara hitaben:) Bayanlar, şu saatte bir mücadeleye yol açtığım için affmızı dilerim.

«Rahip Celestin» (7/163-167)

Sayın okuyucularım, dünyada yaşarken ailesinden, hocalarından ve muhitinden aldığı tesirlerden kendini kurtaramıyan, aklım, muhakemesini kullanarak aldığı şeylere ne bir şey eklemek, ne de onlardan bir şey çıkarmak cesaretini gösteremiyen, yani tekâmül yolunda şahsî cehit sarfederek daha yüksek realiteleri aramak ve onlara ulaşmak cehtinde bulunmıyan bir rahibin spatyomdaki ruh halini bu müşahede bize çok açık olarak göstermektedir. Taassupla değişmez kanaatlere dayanan telâkkilerin spatyomda başkaları tarafından yıkılması ihtimalini düşünmenin büe bir ruha ne kadar azap verdiğini, gene bu müşahededе sarahaten görüyoruz. Burada, hattâ yalan söylemek de dahil olduğu halde, ne pahasına olursa olsun dâvasını kazanmak istiyen rahip Celestin'in her türlü vasıtaya müracaat etmek kararını vermiş olduğu anlaşılıyor. Nitekim ismi geçen Fernando, bu celsenin akabinde kendi kendine medyomla muvasala haline geçiyor ve celsede bulunanların ellerini sıkıyor ve onlara şu sözleri söylüyor.

«Sizi terketmediğimi göstermek için bir tebliğ vermeğe geldim» (Medyoma bir balad yazdınyor.)

Şimdi asıl dikkate şayan olan hikâyenin arka tarafını dinliyelim.

Perşembe günü geliyor, o gün Çakya-Muni ile görüşmek mukarrerdir (kararlaştırılmıştır). Celse aktediliyor. Evvelâ acayip ve ta-

mamiyle şuursuz ve iptidaî bir ruh kendini gösteriyor. Sözlerinden anlaşıldığına göre bu ruh bir kilisenin bahçıvanıdır. Kendisinin henüz ölmediğini zannediyor. Ve hâlâ kilisede bahçıvanlık yapmakta olduğunu iddia ediyor. Bu, şüphesiz gene spatyomun ilk merhalesine ait bir ruh olmakla beraber diğerlerine nazaran daha çok teşevvüş içinde yaşıyân bir varlıktır. Bize göre bu ruh, rahip Celestiri'in sempatisine kapılarak şuursuzca celseye sürüklenmiş olabilir. Zira bu zavallıvarlığın ne spatyomdan, ne ölümden, ne medyomdan, ne celseden, ne dinden, ne mezhepten haberi yoktur. O, yalnız kilisesini, bahçesini, çapasını sayıklamaktadır. Bir fikir verebilmek için onun sözlerinden de bir kaç cümleyi naklediyorum:

«Oooooo! Burada kapüsenler[1] var ha!....

Bu sözler bile bu biçarenin papaz haleti ruhiyesini taşıyan varlıklarla ilgili olarak gelmiş olduğunu göstermeğe kâfidir. Devam edelim.:

«Şeytan beni nereye tıktı!...»

Bu ruh bu sırada kendisini medyomun avrası içinde hissettiğinden ve bunun da mânâsını anhyamadığmdan yabancı bir yere girmiş olduğunu zannediyor. O, burada bulunmaktan hem sıkılıyor, hem de kurtulmak istiyor. Demek ki onun medyomla irtibatı bilmeden ve belki de başka bir kuvvetin tesiri altında vukua gelmiştir.

«Tuhaf haldeyim... (Bu sırada medyom kendi kendini muayene ediyor)»

Bu hâdisenin karanlık kalmaması için küçük bir izahda bulunmayı arzu ediyorum. Klâsik spiritlerin enkarnasyon medyomluğu dedikleri bir medyomluk şekli vardır ki, gene klâsik izahlara göre ruhlar böyle medyomlann bedenlerine nüfuz ederler ve bu sırada medyomun asıl kendi ruhu muvakkaten bedenini terketmiş bulunur. Bu hâdise biz göre de doğrudur. Fakat bu izah tamamiyle yanlıştır. Onun için sıhhatini kabul ettiğimiz ve şahidi bulunduğumuz bu hâdiseye biz enkarnasyon medyomluğu demeğe de taraftar değiliz. Bu cihetin izahı, bu kitabımızın değil, ilerdeki neşriyatımızın mevzuu içinde bulunduğundan burada bu hâdiseyi bu kadar anlatmakla iktifa ediyoruz. «Enkarnasyon» medyomluğunda medyomun sesi, hattâ fizyonomisi değişir. Mimikleri, jestleri tamamiyle yabancıdır ve verilen tebliğin değişimine uygundur. Bu vak'aya şahit olanlar da sanki medyom yerine başka birisi gelmiş^de, o konuşuyormuş intibaı hâsıl

(1) Kapüsenler : Aziz Fransuva'nın dinsel tarikatına mensup olanlar. .

olur. Bu durum karşısında tecrübesi ve bilgisi gayri kâfi insanlarda ve ruhlarda, ruhun, medyomun bedenine girmiş olduğu sanısı hâsıl olabilir, işte bu bahçıvan da işi böyle duymakta ve zannetmektedir. Medyomun kendi kendisini muayene etmesinin mânâsı da budur. Yani, kendisini medyomun içinde zanneden ruhun bu acayip ve akıl erdiremediği hapisaneyi anlamak arzusu onu böyle bir harekete sevketmektedir.

«Bana neler yapmışlar?... Yeni elbiseler giydirmişler... Bu kapüsenler çok şef katli insanlar vesselam!... Fakat beni neyin içine koymuşlar?... Beni bir çukura atmışlar!... Aaaa?... Ben neredeyim?... Burda kalmak istemiyorum. (Çok derin bir teşevvüş halinde bulunan bu varlık spatyomda kendi imajları olan bahçesi, çiçekleri, fidanları arasında yaşarken böyle kendisi için mutat dışı olarak bir medyoma bağlanınca teşevvüş halinin neticesi olan bu şaşkınlığa düşmüştür, B.R.). Burada rahatsız oluyorum... Ben eski elbiselerimi ve kazmamı istiyorum.

«— Sen kimsin?

«? — Ben manastırın bahçıvanıyım, işte!... (medyomdan çıkmağa uğraşır) Çıkarınız beni buradan!...

«N. — Buraya gelmezden evvel nerede idiniz?

«?. — Fakat neden soruyorsunuz, ben manastırda, bahçede idim. Hep oradayım. Bahçıvanım. Hayatım iyidir, vaktim hoş geçiyor, oraya tekrar dönmek istiyorum... Burada kalmak istemiyorum.....

«N. — Ne yapıyorsun?»

«?. — Ben mi?... Canım ne yapacağım?... Ben bir hademe papazım. Toprak işlerinde çalışırım. Bundan başka bir işe karışmam. Ah... Bak şimdi bizzat onlar içeri giriyorlar... Bana âletlerimi veriniz, gideceğim... (Gider.)»

(Bu sırada rahip Celestin medyomla irtibat tesis etmiştir.)

«C. — Siz bana burada randevu vermiştiniz. Ben sözüme sâdıkım. Şimdi sizin celsenizde bulunması lâzım gelen onun, burada bulunmadığım seziyorum (Çakya-Muni'yi kastediyor). Bundan bilistifade dostlarımı buraya getirdim. Eğer medyomunuzu zaptedebilirsek bütün hâdiseler duracaktır.»

Görülüyor ki, rahip Celestin'in o andaki bütün arzusu kendi ayarındaki ruhların da yardımı ile, Çakya-Muni imzası altmda o saatte tebliğ verecek olan ruhun muvasalasına mâni olmaktır.

«(Daha emniyetsiz tavırla:) Siz kendinize göre düşünüyorsunuz, Fakat biz size sizden nefret ettiğimizi söylemek için gelmedik. Biz sadece sizin hatalarınızla mücadele edeceğimizi haber vermeğe geldik. Biz dünyaya göre ölmüş kimseleriz, bunu biliyoruz, fakat sizi kurtarmak istiyoruz. Siz bizim bu fevkalâde iyi niyetimizin kıymetini sonradan takdir edeceksiniz...

«Fakat biz burada olduğumuz halde size ilham verecek ruhlar gelmekten çekinmiyorlar, onlar sürü ile geliyorlar!... Şunu itiraf etmeli ki, onlarda acayip bir güzellik var... Her taraflarından nur fışkırıyor. Çok tuhaf şey, bunlar da kim!... Bunlar nereden geliyor?. Geçen celsede bunların varlığını sezmiştim. Fakat, ya o zaman benim gözlerim alışmadığı için, yahut da onlar şimdiki kadar kudretle tezahür etmediklerinden şu andaki gibi onları görmemiştim..., Bununla beraber biz gene onlarla karşılaşacağız!... Biz mevcut olan bir şeyin korunmasına karar vermiş bulunuyoruz. Biz, ne kadar iyi olursa olsun, felsefi bir sistemin katolik doğmasını tepesi üstü getirebileceğini ve dinî talimata mâni olacağım zannetmiyoruz. Ben fena bir kimse değilim, fakat müminlerle beraber bu dâvayı yürütmek istiyorum (Sözlerdeki değişikliğe dikkat edilirse, bu ruhun, yüksek varlıklar karşısında zayıf lığını hissetmeğe başladığını, mamafih henüz mezbuhane bir şekilde inadına devam etmeğe çalıştığım görmek mümkün olur. **B.** R.). Medyomunuza fenalık yapacağımı söyüyerek sizi tehdit etmek asla aklımdan geçmez. Hayır!... Dostlarınız bana nasıl bakıyorlar!... Onlar çok kuvvetli... Bu kuvvet birer ışık huzmesi halinde gözlerinden fışkırıyor, bana nüfuz ediyor. Ve beni felce uğratıyor... Ah, bu büyük ölmezlik meselesi mezarın öbür tarafında da böyle sizin düşündüğünüz gibi devam edecek miydi?...»

Burada ruh kuvvetine dayanmıyan bir inadın, mesnetsiz bir itikadın kuvvetli ve yüksek bir spatyom varlığının hattâ yalnız manzarası karşısında bile yavaş yavaş eridiğini görüyoruz. Rahip Celestin'in bir celse evvelki konuşuşunda rasgeldiğimiz ifadedeki katiyet, hiddet ve şiddet yerine, bu celsede yumuşak bir muhakemenin ve mâkul düşüncelerin kaim olmağa başladığım görüyoruz. Fakat ayni zamanda sabit bir noktada saplanıp kalmış bir kanatın de tereddütler, kararsızlıklar ve hattâ biraz da isteksizlik içinde savunulmağa uğraşıldığına şahit oluyoruz. Devam edelim:

«Ebediyete, bu felsefî düşüncelere sapmadan inanınız. Yoksa muhakkak kaybınız olacaktır, ölmezlik fikri üzerinde durunuz. Siz din sahasını tecavüz ediyorsunuz. Siz bunu yapmakta serbestsiniz ama, bu serbestliğiniz size felâket getirecektir... Siz karanlık **gece-**

de, tek başınıza dinsiz, kilisesiz yürüyorsunuz. Sizin bu karşılaştığınız aydınlık geçici bir göz kamaşmasından ibarettir. Ve muhakkak kaybınızı mucip olacak ve sizi mahvedecek alevlere doğru koşuyorsunuz. Sizin iyiliğiniz için ben burada kalmağı, bu bedeni muhafaza etmeği ve bir mücadele yapmağı istiyorum.

«Oh... Vakit geçiyor. Bu insanlar da size yaklaşıyorlar. Bunlar sizin muallimleriniz... Onlar size çok şey söylüyorlar. Fakat ne ka dar çok söylüyorlarsa, o kadar da yanlış konuşuyorlar. Bu bedeni muhafaza edememek ne kadar azaplı şey...

Rahip Celestin»

Burada yüksek varlıkların üstün ve hâkim iradeleri bu zavallı, fakat iyi niyetli ruhun medyomla daha fazla irtibatta bulunmasına müsaade etmiyor, işte buradan itibaren Çakya-Muni ismi altında konuşan yüksek varlığın tebligatı başlıyor. Çakya-Muni bir taraftan celsedeki asistanlara tebliğ verirken, diğer taraftan da spatyomda kendisini o esnada dinliyen ruhlara, papazlara ve bilhassa rahip Celestin'e hitap etmektedir. Bu yüksek varlığın sözlerindeki asaleti, derinliği ve şümullülüğü okuyucularım düşündükçe takdir edeceklerdir İşte bu müşahedenin kıymetlerinden biri de onun, henüz geri bir varlık olan rahip Celestin ile, spatyomun bütün dünyevî kayıtlardan kendisini kurtarmış yüksek bir varlığın sözleri arasındaki farkı mukayese yolu ile tebarüz ettirmeğe müsait oluşundadır. Bu iki ruhun sözleri arasındaki farkı görüp taktir edebilen her okuyucu, ruhlarla karşılaştığı zaman emniyetle bu işlerde ilerlemeğe müsait bir kabiliyete maliktir, denilebilir. Aksi halde öyle bir deneycinin, Çakya-Muni gibi bir varlığın irşatlarına kulak vereceği yerde rahip Celestin gibi himmete muhtaç bir zavallının peşine takılıp gitmesi ve bunun neticesi olarak da hem kendisinin, hem de o belki varlığın inkişaf yollarını tıkaması kadar tabii bir şey tasavvur edilemez. Onun için biz bilhassa moral serisine tahsis edeceğimiz eserlerde bu yüksek varlıkların tebligatını bol bol okuyucularımıza sunmak arzusundayız. Bu tebliğler çok azdır. Onları bize bahşedenlere ve o bahşedenlere müsaade edene şükrederiz ki, böyle yükseltici varlıkların kıymetli tebliğlerine biz bol bol mazhar olduk ve olmaktayız. Bunlardan her okuyucumun istifade etmesini bütün kalbimle temenni ederim. Bunların her biri her insana bir ışıktır, bir nurdur. Karanlıklardan ancak bu ışıklarla geçilebilir. Ve bu ışıklardan kimse doymuş değildir ve hiçbir kardeşimin, hiçbir dostumun bunlardan kendisini doymuş görmek gafletine düşmemesini Tanrıdan dilerim.

Şimdi Çakya-Muni ismiyle konuşan varlığı dinliyelim:

«Tekâmülün seyri çok yavaştır! Yükselmek, mihnet içinde geçen

sayısız enkarnasyoniarla mümkün olur! O halde neden bu yolu endişe ve korku ile kapamalı? Beşeriyet niçin, şüphe içinde kalan, sözleri faraziyeden ibaret olan ve insanın esasen bozuk ahlâklı olarak yaratılmış olduğunu üeri sürerek ve bu kanaati esas tutarak insanı yürütmek için Allah tarafından korkunç cezalara ve işkencelere uğratılacağına kendisini inanmağa mecbur eden bazı ideologların boş hayalleri içinde avutulup gitti?...

«Oh, bazı adamlar ne kadar çok fenalık yaptılar. (Bu sırada medyom birdenbire ayağa kalkıyor ve asistanlar için görünmez olan birisine doğru ellerini uzatıyor:) Sizler ki hep beni dinliyorsunuz, burada toplanmış olan dünya dışı varlıklar, bizlere bakınız. Sizin gözleriniz bizi parlak görüyor, bizden saadet nuru fışkırıyor. Bununla beraber bizler de gene çok küçük varlıklarız! Bizim alnımızda parladığım gördüğünüz nur ancak bir kıvılcımdan ibarettir. Ve onu husule getiren muazzam bir nur mihrakından bu kıvılcım daha pek çok uzaklardadır.

«Siz daima bir tethiş boyunduruğu altında iki büklüm olarak kalmış bulunuyorsunuz Biz sizin gözünüze parlak halde görünüyorsak, siz yazık ki, bizim için parlak değilsiniz! Siz kendinizi tatmin edilmiş görürken, biz kendimizi sizden daha çok mesut hissediyoruz.

«Nereden geliyorsunuz?

«Siz beşiğinizin yalancı hayaller içinde sallandığı yer yüzünden geliyorsunuz. Ve mezarın bu tarafına geçtikten sonra kendinizi yükseltebilmiş değilsiniz. Gözlerinizin üeri doğru uzanabilmesi, sonsuz ufukları deüp geçebilmesi için kâfi derecede yüksjelmediniz. Siz daha henüz arzın malısınız. Siz, bizim hâlen içinde bulunduğumuz, fakat gene ayrılacağımız ve sizin bilâhare ulaşacağınız bu yerleri bir boşluk mu f arzediyorsunuz ve kendi cennetinizi bu boşluğun üzerinde bir yere mi koyuyorsunuz?

«Oh! Hayır, hayır. Boşluk asla yoktur. Ve sizin anladığınız mânâda bir cennet de yoktur. Alemler ve spatyomlar vardır. Bu âlemler ve bu spatyomlar meskûndurlar. Ve sizin iddia ettiğiniz gibi mutluluğun ve olgunluğun son haddine varıldığı haylazca bir coşku halinde bomboş durulacak hiçbir yer yoktur. Ve siz bizim gibi - size göre - bir mezhebin emirlerine tâbi olraıyanlann, bir takım tatsız formülleri reddedenlerin ve nihayet kudretli düşünceleri sayesinde dogmaları aşarak varlıkların varlığına doğru hamle yapanların, içinde yan malarına mahsus ateşle dolu, derin mağaralardan geldiklerini iddia edemezsiniz; bizim, sizin inandığınız cehennemin birer kütüğü olduğumuzu söyliyemezsiniz.

«Yüzümüzde parladığını gördüğünüz haz ve zevk, bizim hakikat yolunda olduğumuzu size isbat etmiyor mu?

«Nereye gidiyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz?

«Siz, senelerce ve belki asırlarca bir daire içinde dönüp durmakta ve size, tanımadığınız, bizim tanımasını öğren(Jiğimiz yolu gösterecek meşaleyi yerinizde durarak beklemekte senelerce ve belki de asırlarca inat edeceksiniz. Fakat bir gün gelecek, bu beyhude beklemenin ve uğnyacağınız hayal sukutunun ıstırabını çekeceksiniz. Bize bakmız. Bizi takip etmeniz için sonsuz sevgiden taşıdığımız şeyleri bizden alınız.

«Heyhat!... Sizi niçin mânâsız ve korkunç rüyaların içinde oyalayıp duruyorlar! Niçin çocukluklarından itibaren insanları, hattâ en güzel olan fedakârlık hislerinin bile inkişafını felce uğratmağa yetecek derecede şiddetli, korkunç cezalara inandırıyorlar? Bir cehennem korkusiyle bu insanlar kendilerini sevk ve idare etmelerine yarıyacak kabiliyetlerini de belki kaybedecekler ve üeri doğru hamlelerine yol vermiyecekler... Niçin onların ruhlarına bu haşyeti Uka ediyorlar, Niçin onları, üzerine daima inmeğe hazır bir intikam yıldırımının korkusu altında bulunduruyorlar?...

«Ey insanlar!... Allahı niçin zalim olarak düşünüyorsunuz?... İmanın ve vicdanm hürriyeti için asırlarca süren bu kadar nefis fedakârlıklarından, bu kadar çekilmiş işkencelerden sonra dahi nasıl oluyor da hâlâ dogmatik bir boyunduruğun altında eğilebiliyorsu nuz?... Niçin sizi Tanrıdan uzaklaştıran hatah bir yola zincirlenmiş olarak bağlanıyorsunuz?.

«Ey insanlar! Neden o, en ulvî iyiliğe karşı irtikâp edilmiş iftiralara isyan etmiyorsunuz ve insan hayatında geçen ıstırapları, devamlı bir borcun ödenmesi şeklinde neden kabul etmiyorsunuz?...

«Niçin arz üzerinde ve diğer âlemlerde beklenen tekâmülün ve serbestliğin doğurucusu olan çalışmağı bir ceza telâkki ediyorsunuz?

«Oh! Nihayet arzın çehresi değişmeğe başladı. Beşeriyet kalkımyor. Bütün enkarneler ve dezenkarneler bu tethiş boyunduruğunu sarsmağa başladılar.

«Keşke arzın çehresi artık değişse; keşke beşeriyet kalkmsa; keşke bütün enkarneler ve dezenkarneler tethiş boyunduruğunu sarssalar ve kendi soylarından gelmiş genç zekâlara tekâmülleri için hiçbir şey öğretmiyen, çok güzelleşmekle mükellef bu ruhlara, Tanrıya doğru yükselmeleri için hiçbir yol göstermiyen ve onların dün-

yaya gelirken önceden damgalanmış ve mıhlanmış (çivilenmiş) olarak gelmediklerine dair kendilerine hiçbir şey söylemiyen ebeveyn keşke çocuklarının terbiyesinde bir sürü yalan şeyleri onlara telkin etmekten vazgeçseler!...

«Niçin dünyaya gelirken,bir aforozu, bir lekeyi, doğuştan Tanrı arzusiyle bir lekeyi beraber getirmiş olduklarına çocukları, inandırıyorsunuz? O Tanrı ki, sevgidir, insanın yalnız tekâmülünü, yükselmesini ister ve insanı kendi suretinde yapmıştır (Buradaki tabiri yanlış tefsir etmek ihtimali mevcut olduğundan bu parantezi açmak zorunda kaldık. Gerçi bu bahis ancak neo spiritüalizma moraline ait serideki neşriyatla ilgili ise de, burada okuyucularımın bu sözler hakkında yanlış bir düşünceye kaymamaları için bir iki kelimelik izahta bulunmağı faydalı görüyorum. Bu cümlenin mânâsı, ilk hamlede akla gelebileceği gibi Tanrı inşam kendi biçiminde, kendi şeklinde veya kıyafetinde yaratmıştır, demek değildir. Bu çok mühim ve diğer varlıklarla da muhtelif zamanlarda aramızda bahis konusu olmuş bir mevzudur. Buradaki mânâ şudur: İsmi geçen suret, tasavvur kelimesiyle ilgilidir. Ve Tanrı yalnız inşam değü, bütün mahlûkatı, bütün kâinatı kendi tasavvur ettiği, istediği, düşündüğü... Velhasıl beşerî kelimelerle onun iradesine müteallik düşünebüeceğimiz tarzda dilediği gibi yaratmıştır, demektir. Bu bahisler müteakip neşriyatımızda ayrıca görüşülecektir. Şimdi gene tebliğe devam ediyoruz) Ve o Tanrı her varlığın kendisine mahsus bir güzellik içinde olmasını ister.

«Ey beni dinliyen varlıklar! Geliniz, bizi takip ediniz! Bizim nurlarımız içinde geniş bir sığmak vardır. Ve henüz orada yer almamış olanlar da bizi takip edebüirler. Zira bizim kanatlarımız semaların kanatlarına çarptığı zaman o çarpışmadan yere sevgi dökülür. Tıpkı dalgalar üzerinde kayan bir geminin bıraktığı izlerin takip edilmesi gibi bizlere katılanlar da izlerimizi takip edecekler. Geliniz, dostlarım, bizi yukarı doğru takip ediniz. Biz orada sizin daha parlamış olduğunuzu göreceğiz Ve biz de oraya varınca size şimdiki olduğumuzdan daha parlak görüneceğiz. Bizim nurlarımız size nüfuz edecek, sizi ısıtacak ve o zaman biz, kâinatın letafetini sizin hayranlıkla temaşa ettiğinizi göreceğiz. Ondan sonra dünyaya tekrar indiğiniz zaman sizin ruhunuzda bir aşk nüvesi mevcut bulunacak. Bizden almış olduğunuz herkes hakkındaki sevgi, dünyadaki hayatınız müddetince devam edecek ve buraya tekrar avdet edip bizimle birlikte öbür âlemin daha güzel şeylerini görmek zamanım arz üzerinde beklerken bu sevgi sizin oradaki yolunuzu aydınlatacak.

Çakya-Muni (7/165-167)

«(Bu tebliği müteakip rahip Celestin tekrar medyomla irtibat haline geçiyor ve acele acele asistanların ellerini sıkarken tarifi mümkün olmıyan bir cezbe halinde şunları söylüyor: «Allaha ısmarladık, Allaha ısmarladık! Ben onun peşinden gidiyorum.» Bundan sonra da medyomun rehberi olan Fenelon'un ruhu, rahip Celestin ile beraber Çakya-Muni'yi dinliyen bazı diğer papazların da onu takip ettiklerini bize söyledi.» (7/163-167)

Bu tebliğdeki büyük hakikatlerin mânâsına iyice nüfuz edebilmek için insanın bilhassa reenkarnasyonizma bahsine dair mevcut bilgileri elde etmiş olması lâzımgelir. (5 - üçüncü cilt.) Bilhassa söylediğimiz gibi, neşriyatımızın moral serisine başladığımız zaman bu mevzular üzerinde derinleşecek ve yukardaki tebliğde temas edilmiş olan bazı noktalan daha geniş bir ölçü dahilinde birer tetkik mevzuu olarak ele alacağız.

+
* *

Rehber Varlık : Hamdi (H.)

Medyom • O. G. (M.)

Operatör : R. K.

Gün ve Yeri '• 13.9.1961 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

(Aşağıda sunduğumuz ruhsal müşahede celsesi, henüz teşevvüş içerisinde bulunan, vicdanı uyanmamış, kindar bir varlığın ölümünden sonraki durumunu bize aksettirmektedir.)

Birinci Kısım

H. — Bugün sizi dolaştırmak istiyorum.

R. K. — Nasıl bir seyahat bu.

H. — Vicdan hususunda konuşmuştuk. Şimdi bunlar hakkında misâller vermek istiyorum.

R. K. — Evet.

H. — Etrafınızda bazı varlıklar var.

R. K. — Evet.

K. — Evet, görüyorum, hissediyorum daha doğrusu (Medyom) Konuğunuz bunlarla.

R. K. — Bize anlatınız bu varlıkları önce. Medyoma hitaben söylüyorum, gördüğünüz şeyleri...

M. — Şekilsiz, devamlı hareket eden bazı karartılar görür gibi görüyorum. Sanki arka tarafımda değil de, yalnız ön tarafımda bir çok şekiller var. Bazıları gri, bazıları beyaz gibi. Ahret, diyor bir tanesi. Ahmet Kilimeioğlu. Merhaba dedim. Ne söyliyeyim?

R. K. — Kimmiş bu Ahmet Kilimeioğlu?

M. — Dünyadan yeni ayrılmış, fakat yaşayan bir varlık...

R. K. — Evet, nerede yaşamış?

M. — Şişli Halaskar Gazi Caddesi.

R. K. — Ne işle meşgûlmüş?

M. — Tüccar.

R. K. — Ne Tüccarı?

M. — Tuhafiye mağazası varmış. Sirkeci taraflarında, Mahmutpaşa meydanında.

R. K. — Şimdi durumu nasılmış acaba?

M. — «Durumum çok iyi, üzülüyorum fakat» diyor.

R. K. — Neye üzülüyormuş?

M. — «Sebebini ben de pek iyi anlıyamıyorum. Yaptığım baz» şeylerden dolayı.»

R. K. — Meselâ ne gibi?

M. — Birisini denize atmak istemiş, onun hakkında plânlar kurmuş. Açıkçası öldürmek istemiş. Ama muvaffak olamamış. Muvaffak olamadığından dolayı pişman değümiş. Fakat bir üzüntü duyuyormuş.

R. K. — Niçin öldürmek istemiş bu zatı?

M. — Ben de aynı şeyi sordum. Küçüklükten beri beraber büyümüşler. «Ekmeğime mâni oldu» diyor.

R. K. — Yâni, aç mı kaldı?

M. — Hayır. Mağazasını genişletmek istemiş, bazı şeyler yapmak ietemiş. «Bilmem ki, söylesem siz bunu karaborsacılık addedersiniz» diyor. Allah Allah, adetâ tepiniyor. Üzüntüsünün sebebi de o adamın hâlâ yaşamasıymış.

R. K. — O yaşayan adamın işi nasılmış acaba?

M. — O da tüccarmış, kundura dükkânı varmış, ismi Selim'miş.

R. K. — Soyadı neymiş?

M. — Baki gibi bir şey dedi, anlıyamadım.

R. K. — Peki Mahmutpaşa'daki meydanda dükkânı dediğine göre, yerini, numarası ile filân tarif edebilir mi?

M. — Yeşil tentesi varmış, güneşliği varmış. Köşede imiş.

R. K. — Kaç numara imiş?

M. — **156** diyor.

R. K. — Peki bunu, burada var mı, diye tahkik edelim mi?

M. — «Orada var». «Tahkikine ne lüzum var» diyor.

R. K. — Belki kendisinin bize söylemesi icap eden, akrabasına, evindeki akrabalarına söylemesi icap eden bir durum olabilir. O bakımdan tahkik edelim.

M. — «Selim için bol bol küfredin» diyor.

R. K. — Peki, ailesi, karısı filân var mı?

M. — «İki çocuğum var» diyor. «Karım yaşamıyor» diyor. Onunla görüşemiyorlar mı?

R. K. — Karısı ile görüşemiyorlar mı?

M. — Hayır.

R. K. — Çocuklar neredelermiş.

M. — Mektepteymiş bir tanesi. Bir tanesi erkek, bir tanesi kızmış. Mektepte olanın ismi Sema imiş. Halâsgârgazi İlkokuluna devam ediyormuş.

R. K. — Sema. Soyadı ne?

M. — «Kilimcioğlu».

R. K. — Şimdi, o çocuk orada mı oturuyor acaba?

M. — Bir müddet aynı yerde oturmuşlar. Sonra Konya'ya gitmisler. Konya'da halaları varmış. «Mektebe orada mı devam edecek, bilmiyorum, diyor, bu sene».

R. K. — Bu ölü Ahmet Bey ne kadar olmuş öleli?

M. — «Bir sene falan» diyor.

R. **K.** — Bir sene falan. Peki, şimdi bizim kendisine herhangi bir hizmetimiz dokunabilir mi?

M. — «Selim'e küfretmenizi söyledim» diyor.

R. K. — Peki, bunu yapacağız. Başka?

M. — «Sahiden yapacak mısınız?» diyor.

R. K .— Sizin küfrettiğinizi söyliyeceğiz. Fakat bundan sizin kazancınız ne olacak, bunu merak ediyoruz.

M. — ^Hıncımı almış olacağım» diyor.

R. K. — Aldınız hıncınızı, size ne faydası dokunacak?

M. — «Rahatlıyacağım.»

R. K . — Hınç almakla rahatlanıyor mu?

M. — «Başka nasıl rahatlarım» diyor.

R. K. — Affetmekle.

M. — «Kimi»?.

R. K. — Selim'i.

M. — «Yaptıklarından sonra mı?» diyor.

R. K. — Evet.

M. — «Kendi söylediğinize • kendiniz inanmıyorsunuz? diyor.

R. K. — Yok inanıyorum. Fakat tabii bunu yapabilmek de zor bir iş. Kolay değil tabii... Fakat...

M. — «Öyle bir şey düşünülmez bile» diyor. O ancak dövülürmüş, dayak düşmanı imiş.

R. K. — Bütün bunlardan sizin de aynı derecede üzüntü duyacağınız tabii değil mi?

M. — Görüyorum. «Ah» diye bağırıyor. «Ne olur onu dövün» diye yalvarıyor.

R. K. — Bakınız Ahmet Bey, size hitap ediyorum. Mütemadiyen onun hayali ve ona ıstırap vermek, sıkıntı vermek düşüncesiyle meşgulsünüz. Zihninizin bu fikirle meşgul olması sizi...

M. — «Istırap çekiyorum» diyor.

R, K. — Evet, sizin daha iyi düşüncelere, daha iyi âlemlere gitmenize mâni oluyor. Bünanaleyh size ıstırap veriyor.

M. — «Daha iyi duruma nasıl geçebilirim?» diyor.

R. K. — Bir kere önce bunun...

M. — Dükkânını orada bırakmış.

R. K. — Bulunduğu yerde dükkâna ihtiyaç var mı?

M. — «Bilmem ki» diyor.

R. K. — Ne iş yapıyormuş orada?

M. — Hiç bir şey yapmıyormuş.

R. K. — Bir meşgalesi yok muymuş?

M. — Kendisi hep Selim'i düşünüyormuş.

R. K. — O halde ilk işi Selim'i unutmak. Ve bilâkis Selim'in iyiliğini düşünmek. En büyük meşgale bu olacak kanaatimce. Çünkü Selim'in iyiliğini düşündükçe, Selim'e yardım etmek için ve Selim'e hatasını kendisine hatırlatmak için, bir takım işlere girişecek ki, bu da onun için büyük bir...

M. — «Ya çocuklarıma da fenalık yaparsa?» diyor.

R. K. — Yo, bilâkis utanmağa başlar.

M. — Konya'ya onun yüzünden gittiğini zannediyor.

R. K. — Ne münasebet, burada bakacak kimsesi olmadığı için gitmiştir. Halbuki bir insana hatasını gösterirsek, o insan bundan müteessir olarak, utanarak özür dileme tarafına gider.

M. — «O mu özür diliyecek» diyor. «Nasıl beden özür diliyebilir?»

R. K. — Ruhunuzdan özür diler.

M. — «Benim ruhum yok ki» diyor.
R. K. — Peki, nasıl yaşıyormuş şimdi?
M. — «Bayağı yaşıyorum» diyor.
R. K. — Bedenle mi yaşıyorsunuz?
M. —,«Bedenle tabii». «Ama onu bir efime geçirsem» diyor.
II. K. — İyi ama, bir kısım cesedini...
M. — «Ruhum olsaydı karımı görürdüm» diyor.

R. K. — Görmememiz, onun mevcut olmadığını ispat etmez, değil mi? Pekâlâ başka bir yerde olabilir. Meselâ burada oturduğunuz yerden, İstanbul'da oturan bir insan Ankara'dakini göremez. Göremedi diye yok demek değildir.

M. — «En iyisi oraya nasıl gideyim» diyor.
R. K. — Oraya gidebilmek için ilk önce kötü düşünceleri kafanızdan atmanız lâzım, sonra...
M. — Çok korkunç bir hâli var. Böyle, yüzü takallüs etmiş. Yanakları içeri çökmüş gözleri mosmor. Zaten bir karartı gibi gözleri. Adetâ tepiniyor. Kendi kendini yumrukluyor.

Rehber Varlık : Hamdı (H.)
Medyom :. O. G. (M.)
Operatör : R. K.
Gün ve Yeri : 13.10.1981 — İstanbul Dernek Binamız.
Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

Birinci Kısım

(Eu celsenin beşinci kısmı, ölüm ve ölümden sonrası için orijinal bir müşahededir ve bir önceki varlığın devamıdır.)

H. — ölüm, ölüm, ölüm, ölüm... Yüklendiğini her zaman hissederler. Bu onlar için karanlık bir girdaptır. Korkarlar, sefalete düştüklerini, sonsuzlar içinde boğulup, kaybolacaklarım zannederler. Yersiz bir korkunun neticesidir bu. ölüm yeni bir ufkun, yeni bir âlemin başlangıcıdır. Ölüm madde tekâmülünde, ruh tekâmülünde en tabii hak, en tabii merhalelerin ilerlemesini, merhalelerin aşılmasını temin eden bir vasıtadır. Ölüm her zaman için bir gayeye ulaşmak yolunda atılan adımlardır. Teker teker, ağır ağır, süratli süratli bu adımlan saya saya yürürüz. Bu adımlar ki, bizi bir ışığın nuruna kavuşturacak, o ışığın nuru da her an durmadan yürümenizi temin edecektir. Biz ise bunlan atmaktan korkanz, atmak iste-

meyiz, geri dönmeğe çalışırız, geri döndürülmemiz için yalvarırız. Halbuki atacağımız adımlar arasında öyleleri vardır ki. biz bunları arzu ederiz, verilmesini isteriz. Fakat bunların en tabiisi olan böyle bir şeyi istemeyiz. Bu mukadderatımıza bağlı olup, geçiveren bir şey gibidir. Yürürüz kendi yolumuzda her daim, kurtulamayız bu yoldan.

R. K. — Sizin son enkarnasyonunuzdaki ölüm vaziyetiniz hakkında, ölüm şeklinden biraz izahat verir misiniz? Bir misâl olarak o zamanki haleti ruhiyeniz, sonradan karşılaştığınız vaziyetler?

H. — Bana bildirilmiş olan bir durumu arzetmekteydi. Sonra nelerle karşılaşacağımı hemen hemen biliyordum. Her zaman bazı tesirlerin kendi kendimi, içimi kemiren vicdani histerimin kumandası altındaydım. Bunlar beni temize çıkardı. İstediğiniz malûmat, ölüm ötesinde ilk olarak duyulan düşüncelere mi bağlı, yoksa son enkarnasyonumda ölümden önce duyulan bazı düşüncelere mi bağlı?

R. K. — Her ikisini de, yâni ölmeden önceki durumdan alıp, ölüm ve ölümden sonraki vaziyete varıncaya kadar.

H. — Ölüm öncesi halinin bütün insanlarda müşterek olan vasıfları vardır. Hepsi biribirine benzerler. Bu bazen bir hastalığın vermiş olduğu bir takım entüvitif bilgilere dayanır. Bazen bir hissi-kablel-vûkû dediğimiz bir sezişe dayanır: Bazen açıkça bir müşahedeye, bir görgüye dayanır. Fakat bunu hissedersiniz. Bunu hissetmeniz demek, sizin o yolda epeyce ilerlemiş olmanız demektir. Ve bunu hissetmek sizin içinizde eğer bir korku doğurmuyorsa, bu yolda çok ileri gitmişsiniz demektir. Korku meçhuldendir. Ölüm ötesi ise, ölümden önce meçhul olmaktan kurtulur. Ancak bu ilerlemiş, tekâmül etmiş varlıklar için böyle olduğunu düşünelim. Tek bir misâl olarak şahıs durumuna gelirse, bu bir hastalık neticesi oldu.

R. K. — Evet.

H. — Bir takım ıstıraplar çektiren, bir takım acılara mal olan bir hastalıktı bu. Ölüm şekli âni idi. Ölüm şeklinden burada söylemek istediğim kalp atışları ve nefes duruşu durumu idi. O andan itibaren gayet hafif ve zinde bir şekilde olduğumu hissettim. Devamlı bir yükselme başladı. Adetâ, mücadele ediyordum. Kendi bedenimle mücadele ediyordum. O beni bırakmamak istiyor, ben ondan ayrılmak istiyordum. Yükselmek, çok yükselmek, tatlı, saydam, İlâhî bir musiki ile dolu bir âleme gitmek istiyordum. Bu arzu derin bir şekilde benliğimi sarmıştı. Bu arzuya nail olabilmem için adetâ yalvarıyordum, dua ediyordum. Etrafımda beni gözetleyen, bana üzülen hiç kimse yoktu. Yapayalnızdım. Bedenim soğuk bir

karanlıkta tek başına kalmıştı. Ben ise bambaşka bir âlemde, bir sonsuzluklar diyarında, uçsuz bucaksız zenginlikler içinde yüzüyordum. Böyle bir nimete nasıl ulaşabüdiğimi idrâk dahi edememiştim. Buna lâyık olduğumu dahi düşünemiyordum. Nasıl bana böyle bir şey verilebilirdi. Ben buna lâyık olmak için neler yapmıştım. îşte o zaman bütün tekâmülüm, bütün varlığım, bir can taşıdığım andan itibaren geçirmiş olduğum bütün merhaleleri düşünmeğe, çözümün önünde belirmeğe, bütün benliğimde beni sarmağa başladı. Vicdanımın sesini gayet kuvvetli hissediyordum. Nefsaniyetim adetâ boğulmuştu. O anda ben bir hiçtim. Muhakeme ediliyordum, fakat ıstırap duymuyordum. Çünkü ıstırap duyacak şeyler yapmamıştım, tunlardan kurtulmuştum. Kendi benliğime okluğu gibi, başkalarının tekâmülüne de yardım etmiştim. Bunların ilerlemesi benim ilerlememi, bu âleme varmamı sağlamıştı. Onlar hâlen tekâmüllerine devam etmektendiler. O anda benim için her şey durmuştu. Fakat daha sonra bu durum tekrar değişecekti. O andaki haleti ruhiyem, benliğim tatlı bir uyuşukluk içinde, adetâ yapmak istediği her şeyi yapmak kudretine mâlik, fakat hiç bir şey yapmak istemeyen bir canlının durumu gibiydi. Hiç bir şey yapmak istemiyordum. Çünkü bir takım hatıralar içinde yaşamaktaydım. Bunlar da umumiyetle tatlı hatıralardı. Acı hatıralarda dahi tatlı bir kısım vardı. Adetâ erişmek için ıstırap çekmiştim. Her ıstırap bana bir takım kapılar açmıştı. Saadete ulaşmam için bazı yolları bana göstermişti. Ondan sonra birden bire her şey tekrar değişti. Vicdanımın sesi artık çok zayıflamıştı. Ben cha tamamiyle hâkimdim, bütün bcnüğimle hâkimdim. Fakat daima da onun kumandası altındaydım. Hata işlemekten korktuğum için o bana hâkimdi, fakat o hatayı işlemeyeceğim için de ben ona hâkimdim.

R. K. — .Evet, peki, öbür dünyada, yâni spatyoma geçtiğiniz zaman karşılaştığınız yeni şartlar, faİan hakkında bize biraz daha izahat verir misiniz?

H. — Bu anlattığım kısımlar, sizin realiteleriniz dahiünde olan peylerdir. Bu şartlar esasen sizin için yeni değildir. Eğer bu şartlarda kendimi misâl almamı istiyorsanız, size verebileceğim bundan daha geniş bir şey yoktur. Vakıa vardır, fakat vermemin lüzumu yoktur. Size bir şey kazandırmaz. Eğer daha değişik bazı müşahedeler istiyorsanız...

R. K. — Memnun oluruz, çünkü bu mevzuda ne kadar çok müşahede olursa, ölüm hâdisesi, ölüm ötesi durumunu daha iyi anlamış oluruz.

V. — Ahmet.

R. K. — Hoş geldiniz.

V. — Merhaba.

R. K. — Merhaba dostum. Bu geçenlerde görüştüğümüz bir Ahmet vardı, o mu acaba?

V. — Küimcioğlu.

R. K. — Küimcioğlu, evet hoş geldiniz.

M. • — «Küfrettiniz mi Selim'e?» diyor.

R. K. — Yerini bullamadık.

V. — Nasıl bulamazsınız, orada halen mevcut, bulmak istemediniz herhalde.

R. K. — Verdiğiniz adreste bulunamadı.

V. — Yeşil tenteli köşede olduğunu söylemiştim. Adresler değişebilir.

R. K. — Numarası falan yok mu?

V. — Bir zamanlar vardı. Sizin söylediklerinizi üzerinde de düşündüm, hiç bir şey ifade etmez bunlar, boş şeyler söylüyorsunuz.

R. K. — Yâni, kötülük mü yapacaksınız?

V. — Yoo... Eğer söylediklerinizi doğru olsaydı, şimdiye kadar çoktan karımı görmem icap ederdi. Bakın size Selim'e küfretmenizi söylemiştim. Ama bu aslında bir çocukluk, küfür edeceksiniz de ne olacak? Bilmiyorum, bir şeyler yapmanız ma...

R. K. — Şimdi Ahmet bey sizden ricamız şu, Ölüm vaziyetiniz nasıl oldu, ölümden önce ne gibi şeyler duydunuz, öldüğünüz esnada karşılaştığınız vaziyetler neler, öldükten sonra nelerle ve kimlerle karşılaştınız?

V. — Eğer ölüm denilen şey bu ise, ben halen sağım, yaşıyorum. Sadece bir değişiklik, bir daha başka bir durum, bir âlem var. Hastalanmıştım, kısa bir müddet içinde böyle acaip, işte acaip bir şeyler oldu bende.

R. K. — Evet, nasıl acaip?

V. — Ne bileyim, birden bire hür olduğumu hissettim. Yâni, hür dediğim bir serbestiyet, hafiflik hissettim. Hafiflik hissettim a m a , işte o Selim, o gözü kör olası rahat bırakmıyor ki beni. Neye rahat bırakmıyor sanki, yapacağım yaptı, daha ne istiyor.

R. K. — Evet.

V. — Ne söyleyeyim. Burada var, birileri var vakıa, bazen

görür gibi oluyorum ama, ne yanlarına yaklaşmak kabil, ne konuşmak kabil. Tuhaf şeyler bunlar.

R. K. — Meselâ?

V. — Bir hayal gibi böyle, sizin gibi, sisten çıkar gibi geüyorlar, ondan sonra kayboluyorlar gene, dağılıyorlar, yok oluyorlar. Ne şekilsiz şeyler, her taraf gene aydınlık, ama bu sis o aydınlıktan da beyaz. Sonra yıldızlar yok. Ama hep yeşil tenteli Selim'in dükkânı geliyor gözlerimin önüne. Bazen karımı düşünüyorum. Çocuklarım da vardı. Paraya da lüzum yok, istediğim kadar param var. Uf... Ne kadar sürecek bu böyle, sıkıntılı, can sıkıcı bir şey bu...

R. K. — Peki, öldükten sonra, «ne yaptınız, ne ettiniz», diye hiç soran, eden olmadı mı size, dünyadaki hayatınızı?

V. — Siz sordunuz ya.

R. K. — Hayır, o tarzda değil? Yâni ne gibi...

V. — Yok işte ben sormağa çalışıyorum, yâni ne olacak bu, soma ne olacak? Ama bir görünüp, bir kayboluyorlar. Ne yapmam lâzım, bana bir şey söyleyiniz.

R. K. — Hay hay dostum. Bir kere içinizdeki bütün kinleri, düşmanlıkları ve kötü düşünceleri atacaksınız, bu şart. Çünkü başkalarının ağacına zehir döken bir adamın kendi ağacının, kendi saadet ağacının gürbüzleşmesi imkânsız.

V. — Benim kinim yok artık, ama o beni rahat bırakmıyor ki...

R. K. — Siz onu bırakırsanız, o sizi bırakmağa mecburdur. Siz fikren bir taraftan isteyip, ağızdan da istemiyorum derseniz, kıymeti yok.

V. — Niçin?

R. K. — Tam mânâsile fikren ve fiilen hem hareketle, hem düşünceyle, kafanıza asla onu getirmeyeceksiniz. Anlıyorsunuz değil mi?

Birkaç örnek de bizden sunalım (Ruh ve Madde) =

Rehber Varlık : Hamdi (H.)

Medyom • O. G. (M.)

Operatör : R. K.

Gün ve yeri : 10.11.1961 — Istanblu Dernek Binamız

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

Birinci Kısım

(Yine kindar, geri bir varlığın ölümden sonraki yaşantısını, te-,'şevvüşünü, bu kısımda, gayet açık olarak izliyoruz.)

H. — Hayat bir uçurumdur, sonsuz, dipsiz bir uçurum. Kuşlar uçar, kanatları vardır, insanlar da uçar, insanların kanatları bilgidir. Bilgi yoluyla ancak yükselebilir. Her bilginin bir mânâsı, her mânânın muhtelif vasıflan vardır. Her vasfın bir çok hâlleri mevcuttur. Bunların her biri ayn ayrı incelenir. İnsanlar da yükselir, bir sonsuzluğa doğru, uçurumun üstüne doğru, görünen berraklığa doğru yükselir. Ama bu uçuş değildir. Duraklamalan olan bir yükselmedir. Sonsuz bir yükselmedir. Devam eder ezelden ebede. Bu akşam sizlerden bazı şeyler sormak istiyorum.

R. K. — Buyurunuz.

H. — Muhtelif bazı misaller aldınız.

R. K. — Evet.

H. — Nasıl bir netice çıkardınız bunlardan?

R. K. — Daha ziyade teşevvüş içindeki varlıklarla karşılaştık. Bu vadide teşevvüşün çeşitlerim görüyoruz burada. Bu şekilde daha bir takım misallerle, bu teşevvüş hakkındaki bügimizin daha çok genişlemesi, gelişmesi için teferruatlannın ve çeşitlerinin daha iyi görülmesinin çok iyi olur kanaatindeyiz.

H. — Bu işin bir kısmı. Daha başka?

R. K. — Yani, hangi yönden, anlayamadım?

H. — Bilhassa üzerinde durmak istediğim tekâmül ve dolayisiyle mukadderat.

R. K. — Evet, burada verilen misâllerden.

H. — Bu soruyu niçin sordum biliyor musunuz? Verilen misâllerden birinde «Peki bunun mukadderatı ne olacak, bu varlık nasıl

tekâmül edecek?» diye sormuştunuz; cevap vermeniz ve sizden bunun neticesi üzerinde düşünmenizi beklemiştim.

R. K. — Verdiğiniz misâllerde şunları düşünüyorum. Dünyada bir takım kinleri, garezleri içinde besleyen, öbür tarafta da bunu devam ettiren sıkıntılı bir atmosferden kurtulamıyor. Meselâ onun, Mahmutpaşa'daki dostuna hâlâ kötülük yapmak isteyen bir şahıs misâli vardı. O halden, o ıstıraplı durumdan kendini kurtaramıyor ve durumunu da kendi noktaî nazarından gayet iyi falan diye tarif etmeğe çalışıyor; bir şaşkınlık içinde, endişe içinde olduğu da barizdir. Yâni, tekâmül noktaî nazarından düşüncelerle şahsın karşılaştığı neticelerin bariz bir münasebeti olduğu bu mâsilden gözüküyordu. Diğerlerinde de tabiî buna benzer hususlar da mevcut.

H. — Ben yükselmenizi istiyorum, siz ise geri dönmeğe çalışıyorsunuz. Pekâlâ, yâni isteğiniz? Bu misâller üzerinde devam etmek ve bir teşevvüş hâlinin, bir çok teferruatı ile, detayları ile tarafınızdan müşahede edilmesinin sağlanmasını?

R. K. - J - Mümkünse rica ediyoruz.

R. — Rahmi.

R, K. — Evet.

R. — Ey benim büyük babam, sen hâlâ orada mısın?

R. K. — Kimin büyük babası?

R. — Benim büyük babam. Ne zoru vardı beni bu kadar döğmeğe.

R. K. — Medyomun büyük babası mı?

R. — Hayır.

R. K. — O halde kiminle görüşüyoruz?

R. — Söyledim ya Rahmi.

R. K. — Rahmi.

R. — Sandalcı idim ben.

R. K. — Evet.

R. — Sanki kürekle vurması yetişmiyormuş gibi, üstelik denize de atmağa kalkıştı.

R. K. — Evet, yâni büyük babanız mı sizi denize atmağa?

R. — Tabiî, ya başka kim olur.

R. K. — Evet.

R. — Enayinin biridir o. Aklı sıra sandalı devirmeğe kalktı. Ama, çorabımda sakladığım tabancadan haberi yoktu ki!. Korktu enayi. Tâ geriye kadar kürek çektirdim.

R. K. — Evet.

R. — Neden rahatsız ediyorsunuz beni?

R. K. — Hayır, rahatsız etmek değil, bilâkis sizinle bir sohbet içindeyiz, hasbıhal ediyoruz.

R. — Kim kime? Ne zorunuz var? Sordunuz mu ki bana, ben sizinle hasbıhal etmek istiyorum? Ah, o namussuz!...

R. K. — Kime diyorsunuz o namussuz diye, yine büyük babanıza mı?

R. — Herkese; namussuz olmayan var mıydı ki orada!

R. K. — Şimdi nasılsınız?

R. — Neler söylüyorsunuz siz?

R. K. — Yâni, şu anda nasıl bir vaziyette, ne haldesiniz, memnun musunuz durumunuzdan?

R. — Memnun olmayacak bir tarafı yok ki. Kim memnun ki, hayatından!...

R. K. — Yâni, memnun değilsiniz siz de?

R. — Ne bileyim ben.

R. K. — Niçin acaba memnun değilsiniz? Bunun üzerinde düşündünüz mü?

R. — Ne gördük ki, on kuruş için çabala, akşama kadar kürek çek, vapura git, sırtında küfe vapura tırman, elma sat, fındık sat, e... ne... ne olacak? Mısır pişir, gelsin ondan sonra o namussuz alsın hepsini! Üstelik bir de adamı dövmeğe kalkış. Hoş beni dövemez ya...

R. K. — Peki, sizin babanız yok muydu Rahmi bey?

R. — Pöh... Rahmi bey mi?

R. K. — Rahmi efendi mi diyelim?

R. — Siz de ondan farklı değilsiniz galiba. Ne efendisi yahu...

R. K. — Evet.

R. —Neyse, anlaşılan siz kibarsınız.

R. K. — Siz de kötü bir insan değilsiniz. Gayet güzel konuşuyorsunuz.

R. — Alay etmeyin canım siz de.

R. K. — Yok hayır, asla, yâni katiyyen alay etmek için bir şey konuşmuyorum sizinle. Gayet ciddi bir şekilde, dostane konuşmak istiyorum.

R. — E... Konuşalım.

R. K. — Babanız ne olmuştu?

R. — Babamı tanımıyorum ki.

R. K. — Yâni, siz küçükken öldü mü?

R- — Belki de yaşıyordur, bilmem. Beni bulmuşlar, sonra o süt nine büyütmüş.

R. K. — Evet.

R. — Of'ta, sonra Trabzon'a gelmişiz. Uy ne deyusun. Küçükken durmadan balık tutardım. Eve balık getirince iyi idi, idare ederdik. Ama getirmeyince, üf... bir azar, bir kavga, kıyamet kopardı.

R. K .— Evet.

R. — Sonra bümiyorum, bir yerden yuvarlandım, bir şeyler oldu. Bıldırcın avına çıkmıştım. Bilirmisiniz bıldırcını biz nasıl tutarız?

R. K. — Hayır.

R. — Oh... Bir yağmur yağar, göz gözü görmez. Bundan sonra çıkar insan eliyle toplar hepsini, İşte orada da vardı bir tane. Onu tutayım derken, taş kaydı, ben de aşağı düştüm. Yaralandım mı ne, bu kolum çok ağrıyor.

R. K. — Evet, ondan sonra?

R. — Ondan sonra bir şeyler oldu işte.

R. K. — Eve dönmediniz mi?

R. — Ah... O eve canım dönmek istemiyor ki. Müsaadesiz kaçtum geceleyin. Beni bıldırcın avına yollamazdı ki. O uyuyordu, o çıkmaz. Softanın biridir, aklı sıra dindar geçinir. Her akşam da rakı içer. Kâhya derler ona.

R. K. — Bir yerde kâhya mı?

R. — Kayıkçılar kâhyası.

R. K. — Evet.

R. — Böyle kocaman vardı. Üç tonluk falan, küreklen gider. Bir gün erkenden binmişler, karpuz yüklemişler, 13 mil geldik, diyor, saatte ama, kesiyor tabü. Neden beni dövmek istiyordu, anlamıyorum ki!...

R. K. — Peki, sizin niçin dedeniz oluyor, yâni dede mi diyorsunuz ona?

R. — îşte, birine süt nine derdim, ona *da dede derdim.

R. K. — Evet, öz dedeniz değil tabii.

R. — îşte, yok başka kimsem.

R. K. — Peki, size niçin vurmak istiyordu şeyle, falan, kürekle; denize falan atmak istiyordu?

R. — Şaka yapayım dedim, sandalın altında bir şey vardı, mantar, onu çıkardım, denize attım. Sandal batacaktı. O da kaldırdı küreği, atla al şunu, dedi, dövmek istedi. Az daha vuruyordu ka-

fama. Ama atlamadım tabii... Enayi kendisi atladı, bende tabanca vardı, yanımda. Onu çekince atladı, yüze yüze gitti, aldı mantarı, geldi. Sonra döndük hep beraber sahille. Bir daha da eve gidemedim. Gittim eve ama, o gelmeden gittim. O namussuz bir daha gelirse, demiş, kapıdan içeri alma, demiş. Ama süt nine aldı işte, o akşam da. bir yağmur , yağdı ki!...

R. K. — Evet. Ondan sonra düştünüz?

R. — Düştüm ondan sonra galiba.

R. K. — Düştükten sonra öldünüz mü?

R. — Hu?...

R. K. Öldünüz, yâni öbür dünyadan ayrıldınız da, başka bir âleme mi gittiniz?

R. — Rüya gibi bir şey bu. Hani rüyada vardır ya, insan yataktan düşer bazen.

R. K. — Evet.

R. — Ondan sonra uyanır. İşte öyle bir şey oldu ama, bu kolum çok ağrıyor. Kanamıyor ama, kırık galiba.

R, K. — Evet, el'an ağrıyor mu kolunuz?

R. — Evet ağnyor ya.

R. K. — Hangi kolunuzdu?

R. — Sağ kolum, omuzumdan.

R. K. — Peki, sol elinizin avucunu, sağ omuzunuz üstüne koyun.

R. — Ne yapayım?

R. K. — Sol avucunuzu, sağ omuzunuzun üstüne koyun.

R. — E...

R. K. — Şimdi sağ omuzunuz ısınmağa başlayınca bana söyleyin.

R. K. — İçinden koyun. Bir sıcaklık olacak.

R. — Kolum ağnmasa gemici mangalı yapar ısınırdım. O daha iyi ısıtırdı.

R. K. — Hayır. Bu ısıtması, eldeki şifa tesirlerinin geçtiğini göstermek içindir.

R. — Sen doktor muşunu?

R. K. — Evet. Şimdi ısındığını hissettiniz değil mi?

R. — Evet, biraz.

R. K. — Şimdi bütün ağrılar geçiyor.

R. — Ya kırık varsa?

R. K. — O da iyileşir.

R. — Bizde yumurta sürerler, incir koyarlar üstüne.

R. K. — Ama kırık olsa zaten kolunuzu oynatamazdınız. Tamam mı?

R. — Bilmem, geçiyor galiba. Kürek çekebilirim artık ha?

R. K. — Burada pek kürek çekmeğe ihtiyaç yok zaten.

R. — Ne yapar sonra o ihtiyar?

R. K. — Dünyada kendi işini kendisi görecek. Siz şimdi dünyaya yukarıdan bakıyorsunuz.

R. — Ya, yukarıdan bakayım derken, uçurumdan düştüm ya zaten.

R. K. — Hayır; şimdiki yukarıdan değil, yâni ruh âleminden, öbür dünyadan bakıyorsunuz.

R. — Hayalet var mı burada?

R. K. — Şimdi sizden rica ediyorum. Acaba siz bizleri görebiliyor musunuz şurada?

R. — Ben sizinle konuşuyorum.

R. K. — Konuşuyorsunuz tabü. Fakat görebüiyor musunuz?

R. — Dedim ya, rüyada gibi görüyorum.

R. K. — Peki, şu anda ben elimi ne şekilde tutuyorum.

R. — Yukarı kaldırıyorsunuz.

R. K. — Başka ne yapıyorum?

R. — Baş parmağınız ileride.

R. K. — Evet

R. — Diğerlerini yummuşsunuz.

R. K. — Şimdi nasıl?

R. — Avucunuzun içinde, öbür elinizin parmağı.

R. K. — Hangi parmağı?

R. — İşaret parmağı.

R. K. — Baş parmağım ne vaziyette?

R. — Yerinde duruyor.

R. K. — Peki şimdi hangi parmağımı uzatıyorum?

R. — İki parmağınızı, şimdi üç oldu.

R. K. — Şimdi hangi parmağımı uzatıyorum?

R. — Yukarı doğru işaret ve baş parmağınızı.

R. K. — Peki şimdi hangi parmağımı?

R. — Yeter artık.

R. K. — Hayır, gördüğünüze kati olarak emin olmak için soruyorum. Demek ki, siz, rüyadaki gibi görüyorsunuz. Evet, tekrar dünyaya gelmek ister misiniz?

R. — Bir yatak olsa da biraz uyusam. Dünya deniz, uf... Ne azgın deniz hem de. İstemem gene gelmeyi. Ne olacak gelip de sanki.

R. K. — Daha iyi durumlarda yaşayabilirsiniz.

R, — Kim diyor bunu?

R. K. — Ben söylüyorum. Yaşamak mümkündür, diyorum.

R. — istanbul'da çok para varmış, diyorlar, oraya gitmek isterdim.

R. K. — Evet, başka söyleyecek bir husus var mı Rahmi bey? Bize kendi durumunuz hakkında, düşünceleriniz ve şu andaki huzurunuz, rahatınız hakkında daha geniş bilgi vermenizi rica ediyoruz.

Rehber Varlık : Hamdi (H.)
Medyom : O. G. (M.)
Operatör : R. K.
Gün ve Yeri : 10.11.1961 — istanbul Dernek Binamız.
Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

İkinci Kısım

(Bu izlenim de, sorumluluk duygusunu tutkulaştırmış bir varlığa aittir.)

U. — Gene simsiyah, fırtınalı bir gök, Bilir misiniz havada giderken birdenbire yolunuzu kaybetseniz, eksozdan kıvılcımlar çıkmaya başlasa, deniz üstünde olduğunuzu bilseniz, atlamağa cesaretiniz olmasa, ne yapabilirdiniz siz.

M. Ö. — Bütün itidalimi toplayıp, kolay yoldan tayyareyi kurtarma çarelerini düşünürdüm.

U. — Zaten o yüzden bizde her şey oluyor ya. Siz hiç uçmamışsmız. Kolay yoldan tayyareyi kurtarmak demek, ne demek? Deniz üstüne inemez ki bu meret. Kapasam, tekrar çalışmaz. Hava kötü, bir yere gidemem. Uf... Ne fena. Atlamam lâzım ama, atlayamıyorum işte!

M. ö. — Nereye gidiyorsunuz bu tayyareyle?

Ü. — Keşif uçuşu yapıyordum. Patlaması lâzımdı.

M. ö. — Nereden beri yapıyorsunuz bu keşif uçuşunu?

U. — Ağrı'nın üzerinde dolaştım. Sinop üzerinden Eskişehir'e dönecektim.

M. ö. — Evet. İsminiz nedir sizin?

U. — Ümit.

M. ö. — Ümit bey, peki. Ümit bey, ne oldu size sonra?

Ü. — Ne olacak, eksoz kızdı işte, patlaması lâzımdı ama, pat lamadı galiba. Galiba değil, patlamadı işte. Ama, bir tuhaf bir şeyler oldu. Dönmek istiyorum, dönemiyorum. Sanki asılı kaldı!

M. Ö. — Evet, peki sonra ne oldunuz siz?

Ü. — Haberi de vermek lâzımdı. Sinop'un orta mahallelerinde, çok güç görünen, bir, yeşil boyalı bir ahşap evden oluyor bu. Tesbit ettim yerini. Bir de gemiyle dinliyorduk, kerterize aldık. Cevap verdiler galiba. Cevap verince de kesildi. Ama, gemiden cevap verdiler. Şey, Bandırma, geminin ismi. Söylemek lâzımdı Binbaşıya. Ah, aksi şeytan, tam sırası!

M. Ö. — Gemiyle hâlâ irtibatta mısınız?

Ü. — Gemiyi görüyorum ama, beni işitmiyorlar ki!

M. Ö. — Telsiziniz çalışmıyor mu?

Ü. —> Çalışmıyor. Uçak da çalışmıyor artık. Sanki asıldım kaldım!

M. Ö. — Bu Sinop'taki yeşil ev kime aitti? Kadına mı ait, size mi?

Ü. — Bana falan değil, ne bileyim ben. Bir neşriyat yapıldığını söylediler. Telsizi tesbit etmek için gittik, nitekim ettim de: 49,9. Bandırma'dan da tespit ettiler, ben yerini bildirdim onlara, kerterize aldık. Ama, cevap verdiler aşağıdan, Bandırma'dan. Cevap verilir mi hi, ne büyük hata bu. Sustu tabü.

M. ö. — Ne cevabı verdiler?

Ü. — Ne bileyim ben, bir şeyler yazdılar.

M. ö. — Siz Eskişehir'den mi havalanmıştınız?

U. — Men Merzifon'dan kalktım. Uçak arızalanınca Sakarya üzerinden Eskişehir'e inmeği düşündüm.

M. Ö. — Nerede oturuyorsunuz?

Ü. — Merzifon'da oturuyordum.

M. Ö. — İsminiz Ümit'ti değil mi?

Ü. — Evet.

M. Ö. — Hüviyet, hüviyetinizi öğrenebilir miyiz?

Ü. — Üsteğmen, 69 - 741 sicilim.

M. ö .— Siciliniz?

Ü. — Ümit Soysal.

M. Ö. — Günlerden ne Ümit bey?

Ü. — Sah.

M. ö. — Tarihi hatırlıyor musunuz?

Ü. — 1953.

M. Ö. — Ev adresiniz nedir?

Ü. — F-84, yeni aldık bunları.

M. Ö. — Güzel uçaklar mı?

Ü. — İyi sayıllır ama, başkaları da var onlarda. Amerika'da iken bunlarla uçmadık.

M. ö. — 1953 senesi dediniz ama, tarih verebilir misiniz?

U. — Tabii, Haziran.

M. O. — Haziran, kaçı?

Ü. — Dün, 19'u muydu?

M. Ö. — Vallahi, ben de hatırlamıyorum pek. Ben de karıştırıyorum şimdi onu.

Ü. — Böyle asılı kaldım. Bandırma, Bandırma'dakiler ne yapacaklar acaba?

M. ö. — Bandırma'daküer kimler?

Ü. — Hiç tanımıyorum onları, geminin içindeküeri.

M. ö. — Evet, siz bir vazife uşüşunda mıydınız?

Ü. — Keşif.

M. ö. — Yâni, Bandırma'nın telsizini mi, bir S.O.S. telsizini mi?

U. — Hayır, hayır; dedim ya, Sinop'ta o yeşil, yeşil gözüküyor ev, o yeşil evden yapılıyordu bu. Eminim, kısa mesafeli, zayıf bir verici idi bu.

M. Ö. — Evet,

Ü. — Yâni, çok gitmez, mutlaka bir alıcı olması lâzım. Bir denizaltı herhalde. Onu da bulmak istiyordum, tam sırasıydı bunun. Yeni de uçak halbuki, nasıl olur, nasıl yapar bunu.

M. Ö. — Aldığınız telsizde neler vardı? Tam teferruatı verebilir misiniz?

Ü. — Teferruatlı nasıl vereyim telsizi. Telsizi, telsiz şeyde kaldı, plâkta kaldı. Hiç anlamadığım bir şeylerdi.

M. Ö. — Şifre miydi?

U. — Tabii şifreydi. Ama bunu çözerler. Bandırma hata etti, cevap verilmez böyle şeye.

M. Ö. — Evet.

Ü. — Şimdi bırakır orayı adam. Bu denizaltıyı bir görebilseydim.

M. ö. — Evet, Fakat siz belki biraz gecikeceksiniz, adresinizi verir misiniz, eve haber gönderelim, yahut Binbaşınıza?.

U. — Süleyman Binbaşıma bunu söyleyin.

M. ö. — Süleyman Binbaşınızın soyadı nedir?

Ü. — Nafiz.

M. ö. — Süleyman Nafiz. Evet, ne diyelim? Evinize söylenecek bir şey var mı? Belki biraz gecikirsiniz, isterseniz tabii.

Ü. — Berrin uyuyordur şimdi.

M. Ö. — Olsun, ziyanı yok.

Ü. — Siz bırakın, ben söylerim ona. Süleyman Binbaşıma söy-

leyin. Bandırma Cevap vermemeliydi. 35 K.W. kadar, telsizin takatini tahmin ettim. 49,9 kısa dalga verici.

M. ö. — Evet

Ü. — 3 ilâ 12 mil dahilinde dinlenmesi mümkün. Resmini aldım evin ve plâkta kaldi. Bir yokuş üzerinde, bahçe içinde, etrafında beyaz, büyük penceresi var. Aralarında 20 metre bir mesafe var, iki tane ev. Üzeri beyaz evin, üzeri kiremitli; ötekinin üzeri düz ve plâka halinde taşlarla kaplı.

M. Ö. — Evet.

Ü. — Büyük bir ihtimalle teleskop anten kullanıyorlar. Çünkü verici istikametü.

M. Ö. — Peki, evi nasıl teşhis edebildiniz?

Ü. — Evi hem gözümle gördüm, hem resmini çektim.

M. Ö. — Hayır, bu telsiz dalgalarının o evden çıktığım nasıl anladınız?

Ü. — Söyledim ya, iki direkt temasın birbiriyle kesişmesi, Binbaşım bilir onu.

M. Ö. — Peki, Binbaşınıza söyleyelim ama, isterseniz ev adresinizi de verin, Berrin hanıma haber verelim.

Ü. — Binbaşım onu da söyler.

M. Ö. — Peki.

Ü. — Sakın Berrin'e bahsetmeyin bunlardan.

M. ö. — Tabii.

Ü. — Hata mı ettim yoksa sizlere söylemekle.

M. Ö. — Hayır, itimat edebilirsiniz. Biz memleket sırlarını kimseye vermeyiz.

U. — Söyleyin Binbaşıma.

M. Ö. —^ Tamamile emin olun, söyleyeceğiz.

Ü. — Bir daha bu kadar sık, aynı uçağı uçuşa çıkarmasın.

M. ö. — Sizi mi?

Ü. — Bütün F-84'leri.

M . ö . — Evet, peki.

Ü. — Fena hava şartlarında, alçak uçuşta çok fazla bir kızma mevcut, ekzoz üzerinden, bu kızma kontakt yaptırıyor, yaptırabilir her an için.

M. ö. — Evet, şimdi üşüyor musunuz siz yâni, yahut bir heyecan halindesiniz, hiç sakin gözükmüyorsunuz! Onu anlayamadım?

Ü. — Sakin nasıl gözükürüm, uçağı istediğim yere götüremem. Haber gecikecek; ikincisi, kötü, çok kötü Bandırma'nın yaptığı şey, Adamı kaybedeceğiz.

M. Ö. — Evet, Bandırma vapuru doğrusu isabetsiz hareket etmiş.

Ü. — Vapur değil o, mayın tarama gemisi. Tek bacalı, ahşap tekne, Kanada yapısı, flâpları 7,5 dereceye açtım, belki rapor lâzım olur, alçak uçuş, yakıtla hiç oynamıyorum, 865 km. uçuş sür'atim var, çok kötü bir sallanma ve çok büyük bir hararet yükselmesi mevcut. Her an bir kontakt olabilir. Kapatamıyorum, çalıştıramam tekrar. Kurtarmağa çalışacağım.

M. Ö. — Yalnız mı uçuyorsunuz?

Ü. — Tabii yalnız, başka kimse binemez ki, bunlara. Çok ağır çekiyor.

M. O. — Evet.

Ü. — Çok ağır çekiyor, stop etmem lâzım. Atlasam mı acaba? Ama fotoğraflar ve plâk var, atlayamam ki. İnmem lâzım, inişe geçeceğim.

M. ö. — Nasıl hareket ederseniz ediniz. Fakat bize onu anlatın. Eütün hareketlerinizi dinlemek istiyoruz ve sizin kurtulmanız için dua ediyoruz.

U. — Çok, çok sert iniyorum. Allah yardımcım olsun!...

Rehber Varlık : Hnmdi (H.)

Medyom.: o. G. (M.)

Operatör : R. K.

Gün ve Yeri = 15.12.1961 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

(Bu celse, baştan başa, bir önceki varlığın uyanışiyle ilgili ve obsesyon hakkında da bilgi veren ilginç bir tebliğdir.)

Hamdi. — Bugün gene misâller üzerinde duracağız, sorulara geçmeden önce.

Ümit Soysal. — Derin bir karanlık içindeyim. Ne oldu bana? Bu şangırtı nedir? Etrafta cam parçaları görüyorum. Her şey darmadağınık. Bir yanık hissediyorum. Yanıyor muyum? Bacaklarım yanıyor galiba?... Altında kaldı. Bu kadar sert olmamalıydı canım. Ah... Kurtulsa şu bacağım şuradan...

R. K. — Kiminle görüşüyoruz?

U. — Ne diyorsunuz?
R. K. — Kiminle müşerref oluyoruz?
Ü. — Ümit.
R. K. — Efendim?
Ü. — Ümit.
R. K. — Ümit.
Ü. — Kurtarın şu bacağımı, altında kaldı.
R. K. — Neyin altında?
U. — Tayyarenin altında. Yanıyorum... Yanıyorum...
R. K. — Siz uçakta mıydınız?
Ü. — Tabii uçaktaydım. Atlayamadım bir türlü.
R. K. — Pilot falan mıydınız?
Ü. — Tabii ?:i!otum ya. Üsteğmenim hem de.
R. K. — Soyadınız nedir?
ü. — Soysal.
R. K. — Soysal. Ümit Soysal, peki.

U. — İnemedim. Çok sert, çok ağır oldu bu. Bu infilâk, infilâk etti gibi bir şey oldu. Etmedi ama, yanıyor, yanıyorum... Kaldım içinde... Oh... Şu cam parçaları, biraz daha, ah... Biraz daha geriş olsa şu pencere, bir çıkabilsem dışarı... Uf... çok, çok ıstırap fena halde yanıyorum, yardım edin bana.

R. K. — Sakin olun.
Ü. — Ne duruyorsunuz orada.. Nasıl sakin olurum.
R. K. — Oradan çıkmayı istediğiniz anda çıkabilirsiniz.
Ü. — Çıkamam ki...

R. K. — Kuvvetle isteyiniz. Artık bedenen değil, ruhen çıkmanız lâzım. Bacağınızı düşünmeyiniz. Ruhen çıkmayı düşününüz. Unutunuz bacağınızı.

Ü. — Masmavi her yer.
R. K. — Daha rahatsınız değil mi?
Ü. — Ne olduydu bana?
R. K. — Evet, bir kaza geçirdiniz.
Ü. — Ah... Peki, uçak?
R. K. — Artık ne uçağı düşününüz, ne bedeninizi.

Ü. — Olmaz ki... Şimdi de beyazlaşıyor her yer, sanki uçuyorum gene. Bulut mudur bunlar?

R. K. — Şimdi hangi ayda bulunuyoruz, hangi senenin, hangi ayında?
Ü. — Ay aşağıda kaldı, sene de aşağıda kaldı.

R. K.'— Bu aşağıda hâdise olduğu zaman, hangi ayın hangi günüydü?

U. — **18 Temmuz 1953.**

R. K. — 18 Temmuz 1953.

Ü. — Yok, 20 Temmuz galiba!

R. K. — Evet,

Ü. — Evet. 20 Temmuz 1953. Bir vazife uçuşuydu bu.

R. K. — Evet. Peki o zamandan beri ne gibi bir vaziyetle yaşadınız, geçirdiniz, bu kaza olduğundan beri?

Ü. — Kazayı yaşadım. Olmazdı ki, atlamalıydım. O da olmazdı. Bir boşluk içindeyim. Kararıyor bazen her tarafım.

R. K. — Peki, bu kazayı mı düşünüyorsunuz o zamandan beri, onun içinde mi yaşadınız hep?.

Ü. — Yooo! Başka şeyler de var. Ne olacak şimdi? Olmamalıydı bu kaza, olmamalıydı. Mühim bir şeydi bu. Şimdi daha iyiyim, ama biliyor musunuz?

R. K. — Neden daha iyisiniz?

Ü. — Ben küçük bir çocukken uçmağı arzulardım. Sonra büyüdüm. Az uğraşmadılar, bana mâni olmak için, ama gençliğin ateşi işte. İzmir'e kaçtım, mektebe kaydolmak istedim. Az daha gözlerim zayıf, diye çürüğe çıkaracaklardı. Oldu işte sonra. Babacığım hayatta olsaydı, benim her dediğimi yapardı, beni ikna ederdi hiç değilse. Amerika'ya gittik. Uzun müddet orada kaldım. Düşünüyorum, hatta orada kalmamı dahi isteyenler oldu. Neyse geçelim bunları. Ama döner dönmez olmamalıydı bu. Ne güzeldi o uçuş, o Cumhuriyet Bayramı günü. Hava da güzeldi, uçak ta güzeldi. Bu da güzeldi, ama neden oldu acaba? Olacağından işte.

R. K. — Demin kazayı. 18 Kasım mı demiştiniz?

Ü. — Yok yok, nasıl kaza ile, anlamadım?

R. K. — Bir. başınızdan geçen o kaza, uçuş esnasında olan o kaza, 18 Kasım'da mı demiştiniz?

Ü. — 18 Temmuz, 20 Temmuz, dedim.

R. K. — 20 Temmuz, daha önceki hatıranızdan bahsediyorsunuz?

Ü. — Cumhuriyet Bayramı daha önceydi.

R. K. — Evet.

Ü. — Filo halinde uçmuştuk. Biliyor musunuz bir kaza olacağını âdeta hissetmiştim. Binerken bana bağırıyor gibiydi uçak Ama çok mühimdi o iş . Uf...

R. K. — Evli miydiniz, bekar mıydınız?

Ü. — Hem de yeni evlliydim.

R. K. — Evet; peki, çocuğunuz falan oldu mu?

Ü. — Yok, olmadı. Daha üç ay olmuştu evleneli.

R. K. — Hayır, siz, meselâ, öldükten sonra, alâkanız var mı, haberiniz var mı?

Ü. — Hiç birini görmedim, düşünmedim bile.

R. K. — Düşünmediniz. Öldükten scnra düşünmediniz mi ailenizi?

Ü. — Düşünüyorum işte şimdi.

R. K. — Yâni, bu ana kadar hiç düşünmediniz mi?

Ü. — Bilmem, düşünmedim, düşünemedim.

R. K. — Peki.

Ü. — Olmazdı ki... Uçak düşmemeliydi, içinde mühim şeyler vardı.

R. K. — Peki, bu güne kadar, bu hâdiseden beri burada ne gibi durumlar içerisinde yaşadınız? Bize bunları anlatır mısınız dütfen?

U. — Hayal mey al bazı şeyler hatırlar gibi oluyordum. Gözümün önüne bazen birşeyler geliyordu. Bir denizaltı, bir yelkenli, alâkasız şeyler. Gülersiniz söylesem, bir hindi yemeği dahi düşündüm. Amerika'da yıl başında yerler. Noel'de yerler. Umumiyetle yıl başında yerler. Hep uçakta kalıyordu aklım, uçaktaydı zaten. Olmazdı ki, düşmemesi.lâzımdı. Ne oldu acaba?

R. K. — Uçağa mı ne oldu?

Ü. — Hayır filimler yanmıştır, plâk ne oldu?

R. K. — Ne filimleriydi bunlar?

Ü. — Ah... Sinema tabii. Bir evi çekmiştim; yerine verilmeliydi bunlar. Développe edilmeliydi. Ah...

R. K. — Olmuş artık bir kaza ve...

Ü. — Olmuş ama.

R. K. — Düzeltilmesi de mümkün değil. Buna niçin üzüleceksiniz bu kadar?

Ü. — O adam ne oldu acaba?

R. K. — Ne olursa olsun, boş verin.

Ü. — Siz ne biçim insansınız.

R. K. — Hayır ama...

Ü. — İnsan memleketiyle alâkalı bir şeye üzülmez mi?

R. K. — Evet, üzüldünüz, bu güne kadar da üzülmekte haklıydınız belki. Ama bunun mütemadiyyen devam etmesinin size kazandıracağı nedir? Yapacağınız bir şey var mı?

Ü. — Benîm kadar Binbaşım da suçlu. Uçağı iyide kontrol ettitmeliydi. Euna görünür kaza derler, görünmez değil. Kaçırdık adamı, çok yazık...

R. K. — Binbaşı da mı vardı uçakta?

Hamdi. — Bu misâli görmenizi bir kasdı mahsusla istemiştim. Ayni misâl üzerinde konuşurken, bundan önce bir soru sormuştunuz, îyi bir soru olarak görmüştüm. Binaenaleyh cevaplanmasını arzu ettim. Bu misâl, halen gördüğünüz durumdan çok daha yüksek bir seviyededir. Kendisi tamamen bir vazife kaygusu, adetâ hırsı içinde bulunduğundan, uçakla, kazayla alâkasını kesememektedir, Her an uçağı düşünmekte ve düşündükçe yaşamaktadır. Onun düşüş ânını sormuştunuz. Neler hissettiğini sormuştunuz, işte bu misâl size onun için gösterildi, sabrediniz dostlarım. Bir arzu veya bir sorunuz var mı? Sizi dinliyorum.

R. K. — Siz acaba, bu varlığın ilk ânından itibaren geçirdiği çeşitli ruh halleri hakkında biraz izahat verir misiniz?

H. — Biraz düşündüğünüz takdirde kendiniz de kolaylıkla neticeye varabilirsiniz. Bu adamda, gerek dünyadaki hayatındaki mesleği ciolayısiyle ve gerekse ruhi seviyesi bakımından öyle bir durum vardır ki, yerine ulaşamamış bir fikir, bir plâk yüzünden ailesini dahi düşünememektedir. Bu düşünememe onda idrak neticesi meydana gelmektedir. Yâni, o derece bağlı, o derece yüksek bir vazife duygusu ile karşı karşıyadır ki, kendisi gayet tabii olarak onu düşünmeyi istememektedir. Bu gördüğünüz olay hakikidir, isimler izafidir. Tahkikini yapabilirsiniz.

R. K. — Yâni isim, esas isim değil. Fakat hâdise olmuştur diyordunuz o tarihte.

H. — Aynen olmuştur. Bilhassa bu telsiz muhaberesine nazarı dikkatinizi çekerim.

R. K. — Evet; peki, gerçek ismini niçin vermedi varlık?

H. — Varlık gerçek ismini verdi. Onu, celselere başlarken çok daha önce size söylemiştim.

R. K. — Yâni Ümit Soysal, evet. Peki, şimdi bu misâl üzerinde soracağım ikinci sual: Bu, aşağı yukarı yedi sekiz senelik zaman içerisinde bu varlık mütemadiyen bir vazifeyi yapamamanın veya hedefe ulaşamamanın verdiği ıstırap içinde kıvranmış; fikren, ruhen, tekâmülü yönünden bu hâl ona nasıl hizmet etmiştir? Tekâmülünün ilerlemesine nasıl, ne gibi bir tesir yapmıştır? Ne, ne tarzda, hangi mekanizma ile yapmıştır, bu tesir?

H. — Biraz önce kendi hayatından bahsetmiş olması, bunun sizler için bir başlangıç noktası olabilir. Kendi hayatından düşünmekle işe başlarsanız, devamlı bir hırs içinde bu mesleğe girmek istemiş ve hattâ bu yüzden ailesini kırmıştır, öyle ki, bu mesleğin sonunda böyle bir ölümle karşılaşabileceğini her daim dünya şuuruyla dahi bilmesine rağmen tereddütsüzce bu mesleğe koşmuştur. Neticelenmemesi icap eden bir vazifeyi üzerine almıştır. Vazifeyi hakkıyla başarmağa çalışmıştır. Bunun için hayatını dahi fedâ etmekten çekinmemiştir, ölüm ânında düşünceleri, tamamen vazifesini yapamamaktatır. Ölümden sonraki, kazaya ait olan intibaları, bağlantıları da gene ayni mevzu üzerinde toplamr. Şu halde bu varlığın tekâmülünü, bu varlığın bu hayatının gayesini bu yönde aramak icap edebilir. Esas olarak tabii.

R. K. — Evet. Fakat esas benim...

H. — Biraz daha derinleşmemizi isterseniz.

R. K. — Evet.

H. — Bilhassa askerlikte, orduda insan sıkı bir disiplin altında yetişir. Bu sıkı disiplin bir insanı, ne kadar havaî olursa olsun, onu daha muntazam, daha muhkem, daha istikrarlı bir hayat yaşamağa sevk eder. Sizlerin, bu varlığın mütebaki tekâmül seviyelerini görmenize müsaade edildiğini bildirmiştim. Eğer biraz sabrederseniz, sorduğunuz sualin cevabını kendiniz bizzat müşahede ederek alırsınız.

R. K. — Yâni gelecek celsede mi demek istiyorsunuz?

H. — Gelecek celselerde olabilir bu.

R. K. — Evet.

H. — Mühim bir fonksiyonunuz var. Gelecek celsede demekle ne kastettiğinizi önce anlayamamıştım. Daha doğrusu ihtimal vermemiştim. Fakat düşündüğünüz doğrudur. Bu varlığın bilhassa bu teşevvüş halinden kurtulmasında sizinle yapmış olduğu irtibat mühim rol oynamaktadır. Bu ise sizin merakla beklediğinizi tahmin ettiğim, görmek istediğiniz müşahedeleri gittikçe yakınlaştırmaktadır.

R. K. — Böyle bir hizmette bulunabiliyorsak buna çok memnunuz, Ve siz de böyle hizmetleri bize, hizmet imkânlarını açmış olduğunuz için size de teşekkür ederiz.

H. — Hepimiz vazifemizi yapıyoruz.

R. K. — Şüphesiz, tabii.

H. — Ve bu teşekkürü hepimiz yüksek plânlara etmeliyiz.

R. K. — Evet.

H. — Elele yürümek iyi şeydir. Herkes biribirine yardımcı olur. Herkes biribirihi destekler. Müsamaha, sevinci doğurur. Sevinç ise ilmî çalışmaya şevk ve gayret verir. Şevkli bir çalışmadan iyi neticeler doğar. İyi neticeler ise tekâmül etmemizle sonuçlanır. Tekâmül ise İlâhî bir gayedir. Hepimizin mecbur olduğumuz, yürümeğe mecbur olduğumuz bir yoldur. Bu yolda ilmî çalışmalar ve dolayısiyle alacağımız bilgiler bizi her an süratli yürütür. Her an aşmamız icap eden merhalelere yaklaştırır. Hepsi bizi sevinç ve huzura garkeder. Unutmayınız ki, şu anda siz sevinç duyabilirsiniz. Fakat bir gün bu varlığın size yardım etmiyeceğini iddia edebilir misiniz? Hepimiz vazifemizi yapıyoruz. Hepimizin sadece sevinmeğe ve bu nurdan bir nebzecik tatmış olmanın huzurunu duymağa hakkımız var. Bundan ötesini yapamayız.

R. K. — Evet. Gayet doğru. Şimdi şu verdiğiniz kıymetli izahat üzerine bir şey daha sormak isterim size. Bu büyük vazife alış verişinde bizlerin daha faydalı olabilmemiz için bilhassa öbür âlemde irtibatta bulunduğumuz varlıklara, bu celseler vasıtasıyla, daha çok irtibatta bulunabilmemiz için ne şekilde hareket etmemiz lâzımdır? Bu hususta bazı tavsiyelerde bulunabilir misiniz?

H. — Bu sorunuz iki şekilde anlaşılabilir. Birisi, elinizde şu anda halen mevcut olan imkânlarla, diğeri de bu imkânları ne şekilde genişletebilmeniz babında.

R. K. — Tabii.

H. —Elinizde şu anda bulunan imkânlarla, esasen bu varlıklara, size verilmiş olan vazifenin şümulü nisbetinde faydalı oluyorsunuz.

R. K. — Bunların inkişafı...

H. — Bundan daha geniş ve daha şümullü olması, ancak demin söylediğim şekilde ilmî bir çalışma olarak bunları yapmakla mümkündür. Kabili teliftir. İlmî bir çalışma muntazamdır, toleranslıdır, müsamahakârdır. Durumunuz gayet iyidir. İkinci bir şekilde, elinizdeki imkânları genişletmek mevzuu bahis olursa, bu taktirde, her şeyden önce bunu bütün samimiyetinizle istemeniz icap

eder. Fakat bu isteyiş, her zaman onu yapabilmekle beraber yüriimelidjr. Hiç bir zaman yapabilme ihtimalleri beliren bir şeyi istemeyiniz. Kat'î olarak yapacaksamz, buna talip olunuz. Bu takdirde sizin için çok daha değişik, yepyeni vasatlar hazırlanacaktır. Karşınıza yeni yeni .şahıslar, dünyevî deyimle, başka medyomlar da çıkacaktır. O vakit bu vazifeyi yapmanın hazzını daha derin bir şekilde tatabileceksiniz.

R. K. — Evet. Çok doğru. İmkânlarımız nispetinde, daha doğrusu benim zaman imkânlarımın müsaadesi nispetinde, çalışmalarımızı daha ilmî, daha intizamlı bir şekle sokmağa çalışıyoruz, uğraşıyoruz ve bunu çok samimi olarak istiyoruz.

H. — Bundan daha güzel bir istek tasavvur edilemez.

R. K. — Evet. Şimdi buradaki verilen misâlden sonra, bazı arkadaşların akıllarına gelen bazı sualleri oldu. Müsaade ederseniz onları da soracağım.

H. — Buyurunuz.

R. K. — Şimdi, Adnan bey arkadaşımız diyor ki, buradaki bu misâlde, şahıs kendini bu uçak içerisinde görüyor, daha yanıyor şekilde görüyordu ve onun ıstırabını duyuyordu. Fakat operatörün «Artık bedeninizi düşünmeyiniz...» demesi üzerine derhal o durumdan kurtuldu.

H. — Evet.

R. K .— Bu durumun mekanizması nasıl oldu? Yâni nasü oldu bu şey, bu durumdan kurtuldu ? diye arkadaş soruyor.

H. — Sualiniz, güzel bir sual. Esasen biraz önce bunun cevabım vermeğe kalkıştım. Siz bundan önceki celsenizde, bu şahsın ölüm ânını merak etmiştiniz. Ve kazanın bütün teferruatı ile sizlere anlatılmasını istemiştiniz. Bu güzel bir istek, güzel bir müşahede idi. Bunun için size o kaza ânını gösterdim. Ancak bu şahsm, operatörünüzün söylediği ânda uçaktan kurtulması mevzuu bahis değildi. Çünkü o, bu ânda, bu durumda bulunmuyordu. Görmüş, almış olduğunuz, onun tamamen çok gerilerde kalmış olan bir düşüncesinden ibaretti.

R. K. — Evet. Yâni bunu siz hazırlamış oldunuz. Daha doğrusu ekminezi yaptırdınız adetâ.

H. — Bir deyimle, evet. Bunu hazırlayanlar hiç bir zaman ben değilim. Tabii söz gelişi bu sizin söylediğiniz.

R. K. — Evet, yâni burada bu varlığın bu durumda...

H. — Yüksek müşadeler altında, bu varlığın daha geri bir hayatını yaşaması, daha önceki düşünceleri tekrardan yaşaması, sırf sizin müşahedeniz için mümkün olmuştur.

R. K. — Evet.

H. — Biraz önce de bunu isimlendirdiğiniz şekilde bir ekminezi denemesi olarak kabul edebilirsiniz.

R. K. — Evet. Şimdi bir arkadaşımızın, Jale hanımın, bir suali. Teşevvüş içindeki varlıkların uyanışlarında, bedenli varlıkların fonksiyonları nedir? Yâni neden bedenli varlıkların buradaki müdahalesi lüzumlu mudur? Yahut bedenli varlıkların burada...

H. — Bedenli varlıkların buradaki müdahalesi her zaman lüzumlu değildir. Fakat uzun müddet teşevvüşten kurtulamayan ve daha iyi bir söyleyişle, kurtulmak istemeyen varlıklar üzerinde, bedenli varlıkların yakin müdahaleleri olabilir. Çünkü, unutmayınız ki, o durumda bulunan varlıklar da bedenli sayılırlar. Kendileri o hayatlarını yaşamaktadırlar ve yaşamakla mükelleftirler. Bu taktirde onların yukarıdan gelecek olan bazı tesirlere karşı antipati beslemeleri, daha doğrusu mukabil tesirler göndermeleri ve bunda muvaffak olmaları bir vakıadır. Dolayısiyle onların sempatize olabileceği bir çok müsait plânlar dahilinde sizler de mevcutsunuz. Faka't, bu görmüş olduğunuz bu bir iki misâl sizleri yanlış bir yola sevk etmemelidir. Zira umum mânâda değildir bu.

R. K. — Evet, yâni bizim bu topluluğun bir hususî fonksiyonu da vardır.

H. — Yalnız bu topluluk değil, dünyada bu tip fonksiyonları icra eden topluluklar olduğu gibi, bir çok şahıslar da mevcuttur. Ve hattâ daha da ileri gidersek, bir topluluk veya bir oturum, bir celse durumu olmadan da bu yardımlar mümkün olabilir.

R. K. — Evet, burası enterasan. Bu nasıl olur acaba? Meselâ, hiç bir haberi olmadan, celse olmadan?!...

H. — Şu anda siz bunu nasıl düşünebilirsiniz? En basit bir şekilde?

R. K. — Belki şöyle düşünebüiriz. Bir rüya ile, rüya esnasında bir irtibat.

H. — Her halde bir degajman durumu mevzuu bahistir.

R. K. — Evet.

H. — Dolayisiyle bunun çeşitli durumlarını siz mükemmelen bulabilir ve düşünebilirsiniz.

R. K. — Evet, ama burada yardım eden veya etmeğe çalışan bedenlinin mutlaka bunu bilmesi, idrak etmesi, yâni bunun şuuruna varması şart mıdır? Böyle faydayı, yardımı yapabilmesi için?

H. — Biraz daha derinleştiriniz sorunuzu?

R. K. — Yâni şunu demek istiyorum: Şimdi rüya içinde olsun veya böyle celselerde olsun, herhangi bir şekilde teşevvüş içinde

bulunan varlığa yardım etmek isteyen, isteyen değil farkında olmadan böyle bir yardım yapan bir varlık, her zaman bunun şuuruna vakıf mıdır? Yâni her zaman yaptığı bu yardımı bilmekte midir? Yoksa bilmeden de yapabilir mi?

H. — Farkında olmadan kelimesini nasıl izah edersiniz?

R. K. — Farkında olmadan kelimesiyle şunu demek istiyorum: Yâni bir konuşma olur, aralarında bir muhavere olur.

H. — Dünya şuuruna bunun intikâl etmesi şeklinde mi?

R. K. — Tamam, tamam onu demek istiyorum. Evet.

H. — Dünya şuuruna intikal edebilir, ancak bu çok kısa bir zamanda unutulabilen, bir takım sezgiler halindedir umumiyetle.

R. K. — Evet, fakat intikâl etmeden de olabilir mi, diyorsunuz?

H. — İntikâl etmeden de olabilir. Çünkü gayet iyi bilirsiniz ki, degajmanın bir çok halleri mevzuu bahistir. Ve bu şekilde bir yardım, mutlak surette yüksek bir himaye altında olduğu için, tıpkı demin gördüğünüz misâl gibi, bir takım durumlar mevzuu bahis olabüir, husule gelebilir. Bu gayet tabii bir neticedir. Bu taktirde o varlık bunu dünya şuurunda katiyyen intikâl edemez.

R. K. — Evet.

H. — Bilhassa o varlık, dünya hayatında kendisinin bir yakini olan dolayısiyle yakinen sempatize olabildiği diğer bir varlığa yardım durumunda ise ve bu yardımı yapıyorsa, bu taktirde kendisi onu hatırlayacaktır. Fakat bu hatırlamalar, ona bir yardım yaptım, şeklinde değildir hiç bir zaman, Ona ait bazı ufak tefek hatıralar şeklinde olabilir, bir takım düşünceler, ondan alınan fikir dalgalan şeklinde olabilir. Değişik bir takma nüanslar gösterebiür. Fakat şurası muhakkaktır ki, bu anda mevzuu bahis olan şey birincinin, yâni degajman durumunda bulunan varlığın, ikinciye yardımıdır. Eğer bunun aksini düşünürseniz, o taktirde mesele tamamen değişir ki, bunun bir misâlini şu anda siz görüyorsunuz, bu celseyi, bu oturumu yapmakla.

R. K. — Evet.

H. — Eğer bu birinci şahsı düşünürseniz, bu taktirde bu yardımın o dünyada yaşayan varlığın mukadderatıyla, onun tekâmülü ile, onun yürümekte olduğu yolla yakinen alâkalı olmasına rağmen, her türlü tesir icrasından da uzak olması icap eder. İşte esasen, hatırlanmamanın mühim sebeplerinden biri de budur.

R. K. — Yâni, her türlü tesir icrasından uzak olması derken, bu yaptığı yardımın, o bedenlinin hayatına, normal yaşayışına tesir etmesini mi kastediyorsunuz?

H. — Normal yaşayışına tesir edebilir bazı ahvalde. Mukadderatına tesir etmemesi icap etmektedir. Çünkü ikinci varlık, unutmayınız ki, tamamen her şeye karşı polarize olmuş bir durumdadır. Mütemadiyyen zıt tesirler göndermektedir. Ve bü tesirler, hiç bir zaman o varlık üzerinde hakikî bir müessiriyet göstermemelidir.

R. K. — Evet, anladım şimdi. Yâni ona hizmet edeyim, derken kendisi zarar görmemelidir.

H. — Gayet tabii, işte dolayisiyle yüksek bir himaye altında bulunduğunu söyledim. Ve hatırlanıp hatırlanmamasının sebebi de izah edilmiş oluyor.

R. K. — Evet. Peki, şöyle bir vaziyet olmaz mı? Meselâ, dünyada iki insan bir münasebette bulunurlar, birisi diğerine bir tokat atar bilfarz. Bunu hattâ belki kötülük yapıyorum, diye yapar; fakat neticede yaptığı hareketle karşı tarafın tekâmülüne hizmet etmiş olur. Yâni ona bir iyilik yapmış olur netice olarak, tekâmül yönünden. Bu şekilde idraksiz, şimdi bu varlığın bunu bir hizmet olarak yapmadığı; bilâkis kendi kızgınlığını gidermek için yaptığı bizce meydanda. Yâni ruhu da bunu bir hizmet yapıyor olduğunu bilmeden, hizmet yaptığını bilmeden, ruhen ve dünya şuuruyla kötülük yapıyorum hattâ, diyerek düşünmesine rağmen, bir iyilik yapması mümkün olabilir mi? Buna benzer bir vaziyette, bir bedenli ile bir bedensiz arasında tabii. Bilmem anlatabildim mi?

H. — Bir bedenli ile bir bedensiz arasında, evet, anlıyorum. Bu her iki varlığın bulunduğu seviyeye de bağlı bir şeydir. Aradaki seviye farkı, tabii tekâmül yönünden bahsediyorum, büyük bir inkişaf kaydetmiyorsa veya kaydediyorsa, bu söylediğiniz durum da mevzuu bahis olabilir. Nitekim, bir kaç defa kendisiyle bu şekilde temasa gelmiş olan bir varlığa karşı, bedensiz varlığın içinde büyük bir sempatize doğmaktadır. Büyük bir sempati doğmaktadır. O yalnız onunla karşılaşmakta; istese, istemese kendi dünyası içinde yalnız onu görmektedir. Dolayisiyle onunla yakinen alâkalanmak arzusu da her daim içindedir. Ve bu arzu bazen bir himaye şekline de denebilir. Meselâ, eğer o bedenli varlık, intihar etmiş olan bir bedensiz varlığa, onu teselli etmek için, kendisinin de intihar etmek istediğini ve bu meyanda bunu sadece ve sadece küçük çocuğunu öksüz bırakmamak için yapmadığını söylerse, o varlık bu intiharın daha sonraki bir zamana bırakılmasını ve hattâ onun çocuğunu büyütiinceye kadar bundan vazgeçmesini isteyebilir. Çok kaba bir misâl gayet tabii. Fakat ne derin mevzulara daldık. Bu durum mevzuu bahistir, söylediğiniz durum da mevzuu bahistir. Fakat esas gaye, bedensiz olan varlığa yapılacak olan yardundır.

R. K. — Evet, şimdi bunun tersi tabii her zaman varit herhalde, muhakkak. Yâni bir bedensiz varlık, bir obsesyon hâdisesinde olduğu gibi, bir bedenliye bir takım tesirler göndererek, hattâ bunları kenJı keyfimi yerine getiriyorum, gibi. bir düşünceye dalarak...

H. — Yalnız, obsesyon hâdisesinde arada büyük bir fark vardır. Bu bedensiz varlık bedenli ile, sadece bedenli onunla görüşmek istediği taktirde görüşebilir. Anlatabiliyor muyum? Yâni bedenlinin bir ruhî yakınlık, bir ruhî yükselmesi ve bir degajman hâli olması lâzımdır. Bedensiz varlık, her istediği vakit onunla temasa gelemez, esasen gelmesine müsaade edilmez. Geldiği ân da bu obsesyon olur. Obsesyon ise, bu şartlar altında vuku bulmaz. Onun çok daha değişik, çok daha geniş gaye, maksat ve mânâları vardır. Esasen çok yüksek plânlar tarafından hazırlanır,

R. H. — Obsesyon hâdisesi?

H. — Gayet tabii.

R. K. — Peki, degajman hâli lâzım mı, diyorsunuz bu obsesyon hali için de? Burada bir karışıklık oldu galiba?

H. — Obsesyonda, obsesyonda bedensiz varlık bedenli ile temasa gelmek isterse, diğer şeklinde bedenli varlık bedensiz ile temasa gelmek ister.

R. K. — Evet, şimdi daha iyi aydınlandı. Evet, ve obsesyon hâdisesinde, ayrıca, üst plânların da bir hazırlaması vardır, diyorsunuz.

H. — Obsesyon bir vazifedir. Her iki varlık için bir imtihandır. İşte sizin demin bahsettiğiniz, olabilir mi, diye sorduğunuz sualin de bir yönden cevabıdır.

R. K. — Evet Peki, bu, her iki taraf için de bir vazifesidir, dediniz. Fakat bu öyle bir durum ki, obsesyonlarda gördüğümüz şey, yâni bu varlıklar böyle bir vazifeyi idrak ederek yapmıyorlar; bu, bir idraksiz bir durumdur.

H. — Gayet tabii idraksiz bir durumdur.

R. K. — Vazife deyince, vazifede bir idrak beklememiz icap etmez mi?

H. — O yapılan vazife, çok daha değişik plânlar tarafından idrak edilmiştir. Ve unutmayınız ki, o varlıkların tekâmülü için, bu vazifeyi idrak etmiş olan plânlar, **adetâ** onlara bir otomatizma çerçevesi dahilinde bu vazifeyi yaptırmaktadırlar.

R. K. — Evet, yâni onlar otomatik durumdadırlar; idrak, daha üst, onların hamisi durumunda olan varlıklara aittir, diyorsunuz.

H. — öyle olması lâzımdır. Sizin düşünebildiğiniz daha değişik bir durum mevcut olabilir mi, bunun üzerinde?

R. K. — Hayır. Gayet makûl bir izah. Gayet güzel.

Rehber Varlık : Mahmut (M.)

Medyom: Ç. S. (Ç.)

Operatör: A. ö.

Gün ve Yeri : 24.2.1983 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

(Bu celsede, bağnazlık bağlarından sıyrılamamış bir varlığın teşevvüşünü müşahede ediyoruz.)

V. — Merhaba.

A. ö. — Merhaba.

V. — Sizleri yeni gördüm.

A. ö. — Memnun olduk. Tanışalım dostum sizinle. İsminizi lütfeder misiniz?

V. — Süleyman.

A. ö. — Çok güzel.

V. — Sizleri de tanımak isterim.

A. ö. — Hay hay. Benim adım Adnan, burada diğer arkadaşlarımız da var.

V. — Memnun oldum.

A. ö. — Teşekkür ederiz.

V. — Hepsi itimada şayan kişilere benziyor.

A. ö. —- Teveccühünüz.

V. — Sevdim.

A. ö. — Siz de böyle bir şahısa benziyorsunuz. Soyadınızı da bize ayrıca söylemek ister misiniz?

V. — Soyadım? Süleyman... Altın. Süleyman Altın.

A. ö. — Çok güzel. Biraz bize kendinizden bahseder misiniz dostum, konuşalım.

V. — Benim hiç orijinal bir tarafım yok M, sizler bahsedin kendinizden, gayet... ne bileyim dümdüz bir hayat yaşıyorum.

A. ö. — Meselâ nelerle meşgul oluyorsunuz? Onlardan bahsedin.

- V. — Boş durduğum yok ki. Nelerle meşgul oluyorum? Bir sürü düşünce, bir sürü faaliyet; ne bileyim, yalnız acaip, alışılmamış bir faaliyet; yalnız rahatım. Bir aüe bıraktım geride, bir sürü insan bıraktım, onlar ıstırap çektiler, ben ayrıldım diye. Halbuki ben mes'udum; eskisinden başka bir şekilde değil, eskiden nasılsam yine öyleyim. Ben kendimi tatmin ediyorum. Onlar bizim... BUiyor musunuz, bu ıstıraplar biraz da egoizma.

A. ö. — Egoizma! Sizce bu egoizmayı doğuran ıstırabın hangi yönden, egoizma oluşu mevzubahis?

V. — Sevilen bir kimsenin kaybı karşısında duyulan ıstırap bence egoizmadır. Sevdiğinin sahibi olmak ister herkes. Halbuki, ne bileyim ben, hepimiz için bu gideceğimiz yol işte. Ama ben, onları görüyorum, tatmin oluyorum, kendimi... yetiyor bana bu...

A. ö. — Evet.

V. — Burası biraz...

A. ö. — Nasıl bir yer?

V. — Biliyor musunuz uyku saatimi karıştırıyorum.

A. ö. — Mühim tabii.

V. — Tuhaf, bir bakıyorum sabah olmuş, bir bakıyorum... Anlatamıyorum ki, acaip!...

A. ö. — Bize oradaki faaliyetlerinizden bir kaç misâl verir misiniz? Ne ile meşgul oluyorsunuz?

V. — Ailemi seyrediyorum, düşünüyorum, zaten yapacak iş olmayınca insan düşünür hep; düşünür, düşünür. Başka faaliyet?!.. İşte bir de uyku saatimi düşünüyorum, niye karışıyor diye. Anlamıyorum, ihtiyaç da duyuyorum. Ama karışıyor... Biliyorum, artık ayrıldım...

A. Ö. — Dünyadan...

V. — Ama gene bu ihtiyaç var içimde.

A. ö. — Olması lâzım mı acaba? Düşünelim bunun üzerinde. Dünyadan ayrıldınız, beden yok artık.

V. — Ben rahatsız değilim ki, olmamasından. Ama.,, ama... Zaman gittikçe buna da alışıyor insan. Ben rahatsız değilim, gayet rahat işte. Olamasa da olur, olsa da olur. Bir şey farketmiyor. Zamanla alışıyorum buna da, alışıyorum... Herhalde, zamanla kaybolacak. Yalnız benim fonksiyonum nedir? Bu boşluğu... Haydi bir hayat yaşadık, doğduk, büyüdük, öldük. Burada ne olacak? Burada da doğmuş sayılırız. Orada öldük, burada doğduk. E, sonu ne olacak? Burada da doğduk, büyüdük, yaşadık, öldük mü, diyeceğiz?

A. ö. — Herhalde öyle olmayacak galiba.

V. — Bilmem... Ama ben... İşte biraz acaip bu istihfam yatıyor kafamda.

A. ö. — Biz de düşünüyoruz.

V. — Siz daha zor, siz daha zor, sizin için. Çünkü...

A. Ö. — İçinde değiliz.

V. — Evet.

E. A. — Oraya geceli ne kadar oldu tahminen?

V. — Üç ilâ beş. Öyle bir şey.

A. Ö. — Sene?

V. — Evet.

E. A. — Nerede ayrıldınız dünyadan ?

V. — Konya.

E. A. — Konya'da mı?

V. — Evet

E. A. — Hangi mahallede oturuyordunuz? Evinizi seyrettiğinize göre, biliyor musunuz mahallenizi?

V. — Ne yapacaksınız?

E. A — Hayır, ben Konya'yı bilirim de, onun için sordum.

V. — Konya'yı bilir... Bırakın. Sadece içi deyin.

E. A. — Bunu hatırlamaktan imtina edişinizin bir sebebi var mı?

V. — Vallahi ne bileyim, hatırlamak istemiyorum. Belki de burada daha rahat oluşum. Biliyor musunuz, insan böyle bir boşluğa düşünce bazı şeyleri şuurlandıramıyor.

E. A. — Evet.

V. - r - Bir takım hisler...

E. A. — Meslek olarak ne ile meşgul olurdunuz?

V. — Rençperdim.

E. A. — Rençper.

V. — Peki, siz dediniz, burası hakkında «Biz de düşünüyoruz-» dediniz. Denim bulunduğum yer hakkında.

E. A. — Evet.

V. — Düşündünüz; bir netice elde ettiniz mi? Ben düşünüyorum; bu boşluğa bir mânâ veremiyorum.

A. Ö. — Ben şöyle diyecektim, onun için değil de; siz dediniz ki, burada benim fonksiyonum ne olacak?

V. — Yâni, dolayısıyle bu boşluğun mânâsı.

A. Ö. — Ben dedim ki, sizinle beraber düşünelim bunun üzerinde.

V. — Düşünelim, ben çok düşündüm, netice yok. Bakıyorum etrafıma kimse de yok! Hayret! O kadar ölenler oldu, nereye gitti bunlar?!...

A. Ö. — Evet, bakın bazı noksanlıklar görüyorsunuz. Güzel, işte bunlar bizim için birer hareket noktası. Neden etrafınızda başka varlıklar yok; aslında olması lâzım.

V. — Şöyle bağladım burayı: Burası çok büyük, bu büyüklük karşısında ölenler o kadar az ki, nüfus kesafeti az düşüyor.

A. Ö. — Fakat, orta yerde, bunu, yâni bu kanaati biraz değiştirecek bilgi var tahmin ediyorum. Orada bir başka varlıkla konuşmak için konuşmaya, sese lüzum var mı? Yok.

V. — Konuşmadım, bilmiyorum ki!...

A. Ö. — Hiç bir kimseyle konuşmadınız mı?

V. — Yok.

A. Ö. — Bu da ikinci bir nokta. Bir çok şeyler var, bunları halletmek lâzım. Bizimle nasıl karşılaştınız dostum?

V. — Dolaşıyordum. Bir ışık gibi bir şey çekti beni, baktım siz varsınız. Sizleri... Sahi!... Nasıl konuşuyoruz biz?

A. Ö. — Siz ne diyorsunuz? Ne düşünüyorsunuz?

V. — Çok enteresan. Ben ailemle Uk başta o kadar çabaladım, bunu yapamadım. Duymazlardı beni.

A. Ö. — İşte, bakın burada, siz etramızda varlık yok dediniz.. Acaba şöyle olmaz mı? Size bizimle görüşmek imkânını veren bir başka varlık, bir yüksek dost bulunamaz mı?

V. — Böyle olsaydı, tutardı kolumdan, getirirdi buraya.

A. Ö. — Belki başka vasıtalan vardır. Ki, ışık gördüğünüzü söylediniz, oraya çekildiğinizi söylediniz.

V. — Ama bu kadar derin mevzulara...

A. Ö. — Evet.

V. — Yardım edilirse, yardım edeceklerse etsinler, ne yapalım yani?.

A. Ö. — Ediyorlar. Siz de hüsnüniyetle istiyeceksiniz.

V. — Bana mühim olan bunun sonucudur. Mekanizmasından bana ne?

A. Ö. — Doğru.

V. — Ben geldim, sizi buldum.

A. Ö. — Gayet güzel de karşılıklı istifadeler ediyoruz, sonunda da kazançlı oluruz.

V. — İstifade?! Biliyor musımuz, ne benim kimseye istifâdem dokundu, ne kimsenin bana istifadesi dokundu.

A. Ö. — Dokunuyor.

V. — Dokunmadı, dokunmadı.

A. Ö. — Biz istifade ediyoruz.

V. — Nemden istifade ediyorsunuz?

A. ö. — Spatyomdan kıymetli bir dostumuzla konuşuyoruz. Orası hakkında bilgiler alıyoruz. Siz âdeta bir vazife yapıyorsunuz. Gayet iyi bir şey. Bakın bir fonksiyonunuz var sizin, yok değil.

V. — Sahiden istifade ediyor musunuz?

A. Ö. — Ediyoruz tabii. Gayet tabii.

V. — Bilmiyor mu idiniz bunları?

A. ö. — Yeni bilgiler aldık. Bilgilerimiz artıyor.

V. — Eskiler nasıldı?

A. Ö. — Biraz daha azdı.

V. — Hımmm...

A. ö. — Fonksiyonunuz var işte dostum.

V. — Size göre fonksiyon. Benim bunda fonksiyonum yok ama.

A. Ö. — Olabilir dostum. Kendinizi bir boşlukta hissediyorsunuz öyle mi? Etrafınızda kimse yok diyorsunuz.

V. — Evet.

A. Ö. — O zaman şöyle yapmak daha faydalı mı olur, ben düşünüyorum şahsen, etrafınızı araştırın, seslenin, sizinle dostluk kuracak başka varlıklar vardır. Yardımlar alacaksınız.

V. — Nasıl konuşacağım?

A. Ö. — Seslenin. Hiç iyi insan, hiç iyi dost yok mu deyin, arkadaşlık edelim. Size, orada yol göstersin. Sorun. Muhakkak vardır etrafınızda.

V. — Çok uzak değiller mi onlar benden? Onları göremediğime göre...

A. Ö. — Yüksek dostlara söyleyin.

V. — Peki... Bilmiyorum nasıl, çalışacağım ama, buna...

A. Ö. — Birşeyler yapmanız lâzım.

V. — Bunu da bir düşüneyim, bakalım...

A. Ö. — Hay hay.

V. — Bunu da dağarcığıma atayım.

A. Ö. — Evet.

E. A. — Süleyman bey,

V. — Buyurun.

E. A, — Etrafınızı bize anlatabilir misiniz? Şu anda nasıl bir muhitte bulunuyorsunuz?

V. — Bulunduğum yer alaca karanlık. Şafak yeni sökmüş gibi bir durum.

E. A. — Evet.

V. — Sizi böyle tepeden seyrediyorum.

E. A. — Bizleri görüyor musunuz?

V. — Bulanık.

E. A. — Acaba, saymağa çalışın bakalım. Bulanık dahi olsa karartıları bir sayın bakalım. Kaç kişiyiz burada?

V. — 6 mı?... 8 kişi galiba. Valla işte 6, 8 arada bir şey.

A. Ö.— Şimdi, ben bir şey daha rica edeceğim, arkadaşımdan Sayri. Ben bir hareket yapacağım, o hareketi bana söyleyebilir misiniz?

V. — Valla çok bulanık görüyorum, deneyelim bakalım.

A. Ö. — Yapıyorum şimdi... Bir hareket yaptım.

V. —.....

A. Ö. — Evet.

V. — Siz ne tarafta oturuyorsunuz?

A. Ö. — Een sizin karşınızdayım.

V. — Benim... Benim! Fark edemedim. Bir kol hareketi yaptınız galiba.

A. Ö. — Nasıl bir kol hareketi?

V. — Çok bulanık.

A. Ö. — Peki.

E A. — Şimdi Süleyman bey, 8 kişi dediniz. Bu 8 kişiden hangisi size daha yakın?

V. — Valla, ışıktan, ışıktan böyle büyük bir şey var, kordon gibi bir şey.

E. A. — Evet. Bu kime bağlı?

V. — Bu kordon geliyor...

E. A. — Evet.

V. — Üstünüzde dağılıyor. Bir yönü daha kuvvetli ama.

,E. A. — Hangi yönü bu? Onu tayin edebiliyor musunuz?

V. — Bir koltuğun üstüne doğru.

E. A. — Evet.

V. — Daha kuvvetli. Hem de daha kuvvetli; oldukça kuvvetli.

E A. — Peki bu kordon nerden geliyor?

V. — Bu kordon benle onun arasında.

E. A. — Yâni sizden çıkan kordon önce...

V. — Valla bu benden mi çıktı? Bilmiyorum. Yoksa... işte, dedim ya, bir ışık gördüm... Geldim.

E. A. — Peki, yâni sizin istikametinizden geldi diyelim.

V. — Evet.

E. A. Sizin istikametinizden gelen kordon içimizden birine ilk önce varıyor, öyle mi?

V. — Dağılıyor da, ona daha kuvvetli gidiyor.

E. A. — Siz bu daha kuvvetli oluşu neye bağlıyorsunuz? Yahut üzerinizde bir tesir hâsıl ediyor mu?

V. — O beni daha can kulağıyla dinliyor gibime geliyor.

E. A. — Evet. Şimdi... Evet, bir şey mi söyliyecektiniz?

V. — Acayip! Diyorum ya işte, bu yönde çok çalışmıştım ben, diğer insanlarla, muvaffak olamadım. Sizle nasıl muvaffak oldum? Bu yönde sizin bir çalışmanız oldu mu? Benimle konuşmak için.

E. A. — Biz bir dost istiyorduk, sizin gibi bir dost istiyorduk; siz bu bizim çağrımıza geldiniz.

V. — Siz mi çağırdınız beni?

E. A. — Aşağı yukarı.

V. — Duymadım.

E. A. — E, tabii, o ışık şeklinde bir sinyal verdik size.

V. — Anlamadım.

E. A. — Hani ışık görmüştünüz ya, işte biz o ışık şeklinde sizi davet ettik.

V. — Işık şeklinde beni davet ettiniz?

E. A. — Evet. Siz de geldiniz, bizimle konuşuyorsunuz.

V. — Karıştırdım.

E. A. — Şimdi, sizi davet etmek için, bir ışık yaktık sizin bulunduğunuz yerde.

V. — Nasıl yaktınız?

E. A. — Biz buradan dua ettik Allaha ve dedik ki, Ulu Tanrım dedik, bize kendisi ile konuşacağımız bir dost gönder.

V. — Kabul etti demek.

E. A. — Tabu, bizim bu duamız ışık şeklinde gözüktü size.

V. — Ben çok şanssızım öyleyse.

E. A. — Niçin?

V. — Benimkiler kabul olmuyor.

E. A .— Olur. Sizinkiler de kabul olacak. Şimdi bir isteğiniz var mı bizden?

V. — Yok, ben rahatım. Arada sırada canım sıkılıyor işte. Konuşuruz belki. İsterseniz tabii. Gene de rahatım ya ben... öyle acayip ki, konuşulanları anlıyorum da, ben konuşamıyorum!. .

E. A. — Muhakkak ses çıkaracak şekilde konuşmanıza lüzum var mı?

V. — Başka nasıl konuşulur?

E. A. — Zihninizden düşünürsünüz. Düşündüğünüz zaman bize intikâl eder. Biz de düşünürüz, size intikâl eder. İşte böyle konuşuyoruz dostum.

V. — Sahi benim ağam oynamıyor!

E. A. — Tabii ya, pekâlâ sizin söylediklerinizi anlıyoruz.

V. — Öf, karıştırdınız kafamı.

E. A. — Şimdi bakın, size anlatayım bir daha. Ağzınızı oynatmadan istediğiniz şeyleri zihninizden geçirirsiniz, bize gelir. Biz de ağzımızı oynatmadan zihnimizden geçirdiğimiz şeyleri size iletiriz. Tamam mı?

V. — Peki, bu düşüncelerimi nasıl anlıyorsunuz? Siz korkunçsunuz!

E. A. — Efendim?

V. — Siz çok müthiş insanlarsınız öyleyse. Benim düşüncelerimi nasıl anlıyorsunuz?

E. A. — Hayır, siz ne müthişsiniz öyleyse. Bizim düşüncelerimizi de siz alıyorsunuz.

V. — Ha...

E. A. — Ya... Yâni ortada böyle korkunçluk yok Bunun usulü böyle. Siz bunu diğerleri ile konuşurken...

V. — E... Peki bir şey var. Zaten ağız oynatarak konuşmak da ne demek; düşünceleri nakletmek demek.

E. A. — Tabii, ses halinde söylüyoruz .

V. — O, anda düşünmüş olmaz mıyım ben?

E. A. — Tamam.

V. — E... Anlamaları lâzım değil miydi öyleyse?

E. A. — Ama onlar bizim gibi size düşünceyi nakledecek durumda değiller. Yâni usul bilmiyorlar.

V. — E... Ben ne yapabilirim onlara?

E. A. — Sizin pek birşey yapacağınız yok orada hakikaten.

V. — Gene konuşamıyacağım demek?

E. A, — Dolayısıyle konuşamıyacaksınız tabii. Fakat...

V. — Mühim değil, mühim değil benim için.

E. A. — Fvet, çok iyi bir şey bu. Fakat onlar için...

V. — Eşkindendi, biliyor musunuz, çok eskiden.

E. A. — Sizi iyi buldum. Çünkü biz sizin bulunduğunuz bölgede bir çok dostlarla konuşuruz böyle. Onlarla arkadaşlık etmek onların hal ve hatırını sormak, dertlerine ortak olmayı severiz. Sizi, maşallah iyi bulduk.

V. — İyiyim ama...

E. A. — Can sıkıntınız bizi üzdü.

V. — O canımın sıkıntısı da, işte, yapacak iş yok, belki ondan. Hep düşünceden bıkıyor yâni insan, biliyor musunuz?

E. A. — Size bir şey tavsiye edeyim. Biz yapacak bir iş bulamadığımız zaman, bir şey yapmağa çalışırız, icat ederiz, iş ica;t ederiz.

V. — Hiç bir imkânınız yoksa nasıl yaparsınız bunu?

E. A. — Vardır. Bakın size bir metod söyliyeyim, sizin bulunduğunuz şeye göre. Onu da bize başka bir arkadaşınız verdi, oraya geçenlerden biri.

V. — Burada o kadar çok kişi var mı ki!?

E. A. — Var, var; bakın onları hep göreceksiniz şimdi, beni dinliyorsunuz değil mi?

V. — Dinliyorum.

E. A. — Şimdi, dostum, Allaha inanır mısınız?

V. — İnanırım ama, bir şey halletmez.

E. A. — Şimdi bakın, halleder. Halledecek tabii, etmez olur mu ?

V. — Bir Allah, evet bir kuvvet.

E. A. — O kuvvet epey kudretli. Çok kudretli.

V. — Ama işte vazifesini yapmış, kâinatı yaratmış.

E. A. — Ama kontrol ediyor gene.

V. — Karıştırdım.

E A. — Yapıyor tabii, ara sıra düzeltir.

V. — Madem o kadar kudretti, bu kuvvetin kurduğu kâinatta bozukluk olur mu ki, düzeltsin?

E. A. — Olmaz ama işte, insanlara biraz hürriyet vermiş. Biz biraz şamata yapıyoruz, yâni çizmeden biraz yukarı çıkıyoruz da onun için. Eh, bize hürriyet vermiş ya, verdiğine göre, biz bittabi serbest hareket edeceğiz.

V. — Bilmem, işte birazcık hürriyetimiz var; tuhaf, hürriyetimiz var, istediğimizi yapamıyoruz!...

E. A. — Eh, tabu öyle. Biraz öyle, çünkü kudretimiz az.

V. — Ben şimdi, meselâ, ne bileyim, bir kaç kişiyi görmek istiyorum etrafımda, yok. Hep aşağıdan görüyorum.

E. A. — Şimdi bakın dostum, size bir şey daha söyliyeyim. Büyük kuvvete samimiyet ve imanla dua edeceksiniz ve ayrıca bulunduğunuz muhitin çok yukarılarında bulunan yüksek varlıklara, ruhlara, sizin gibi oraya çok daha yakın kudretli ellere, insanlara ricada bulunacaksınız.

V. — Burada da patronlar mı var?

E. A. — Bir bakıma var. Fakat bu patronlar yeryüzündeki patronlar gibi muhakkak menfaat için çalışmazlar, samimiyetle istenen her şeyi verirler. Bunlar çok kabadayı patronlar.

V. — Kabadayı?

E. A. — Evet, yâni karşısındaki insana yardım etmeyi çok severler; bu mânâda.

V. — Patron nasıl olursa olsun, gene parasını düşünür, gene kazancım düşünür.

E. A. — Şimdi siz orada parayla uğraşıyorsunuz.

V. — Kazanç, para değil. Gene bir kazana olur.

E. A. — Evet, onun bir kazancı olacak, meselâ sizi kazanacak.

V. •—Beni kazanacak.

E. A. — Tabii, bir dost, yardım edecek, kendine ders verecek, bir dost kazanacak, bir talebe kazanacak.

V. — Benim bildiğim, talebe, hoca bulmak için çalışır. Şimdi hocalar mı talebe bulmak için çalışıyor?

A. ö. — Orada öyle.

V. — Peki.

A. ö. — Fedakâr hocalar.

V. — Nasıl dua edilecek buna?

E. A. — Şimdi diyeceksiniz ki, Ulu Tanrım, ey yüksek ruh dostlar, ben burada biraz sıkıntıdayım ve boş vaziyetteyim, sizler lütfen bana yapılacak bir vazifede yahut beni daha başka türlü düşüncelere götürecek bir fikirde yardım ediniz! Sizlerden bunu rica ediyorum, deyiniz.

V. — Yapacaklar mı?

E. A. — Emin olun, size muhakkak yardım gelecektir.

V. — Peki, o zaman herkes otursun dua etsin.

E. A. — Evet, fakat herkes, sizin şu anda düşündüğünüz gibi düşünemez ki, herkesin aklına dua etmek gelmez ki...

V. — Etmekle hâl olur mu?

E. A. — Orada olur. Fakat çok samimi, hakikaten vazife istemek lâzım, yâni...

V. — Vazife istiyeceğim?

E. A. — Tabu.

V. — Vazifeden kurtuldum yahu!

E. A. — Sizin bulunduğunuz yerde istenmeden bir kimseye vazife verilmez, âdet öyledir. Siz onun için böyle...

V. — Vazife istemezse insan ne olur?

E. A. — Sizin gibi avare avare dolaşır. Canı sıkılır ondan sonra da.

V. — Ben eğlencelik kabilinden birşeyler istiyorum.

E. A. — Haa... Eğlencelik isteyin, olsun.

V. — Ama ağırını verirlerse.

E. A. — Vermezler. Onlar bizden daha yüksek oldukları için, bizim ne derecede kudretimiz olduğunu bilirler. Bir baba küçük çocuğuna elli kiloluk yükü taşıtır mı?

V. — Benimki tasıtırdı.

E. A. — Ama yüz kiloluk taşıtamazdı.

V. — Ezilirdim de ondan.

E. A. — Tabii. Onun gibi, yâni senin taşıyabileceğini sana verir. Ezileceğini değil. Oradakiler de size ağır yük vermiyeceklerdir.

V. — Doğru, o zaman işine yaramam zaten, ezildim mi.

E. A. — Tabii, tabu, işine yaramazsın.

V. — Neyse, pek...

A. Ö. — Burada bir menfaat durumunu görüyor musunuz?

y. — Öyle değil mi? Madem onlar patron, daha doğrusu onlar, böyle talebe ariyan bir hoca, biz talebe ve gene bir şeyler bekliyorlar.

A. Ö. — Bunu şöyle düşünmez miyiz acaba? Sizin de o toplulukta bir yeriniz olması, bir vazifeniz olması şeklinde. Onların işine yaramaz değü de, orada bir kıymetiniz var. Bir varlıksınız siz de.

V, — Aman canım, benim ne kıymetim olacak, işte geçinip gidiyoruz arada.

A. Ö. — Yapın bakalım, belki hakikaten kıymetiniz olacaktır. Bunu bilmiyoruz şimdi.

V. — Valla böyle kıymetler peşinde koşmak, tuhaf. Tanrı diyoruz. Tanrı ne verdiyse razı oluyoruz. İşte madem öyle büyük kudret diyoruz, madem bize bir hürriyet vermiş, bu hürriyete boyun eğmek lâzım. O kudrete karşı mı gelelim?

A. Ö. — Hayır, o mânada değil. Ama sizde olanı da başka birine vermek mes'uliyetini hisseder insan.

V. — Bir şey yok ki, ne vereyim.

A. ö. — Olduğu kadar.

V. — Olduğu kadarını vermek için benden aşağısını bulmak lâzım. Benden aşağı yok, işte sondanım.

A. Ö. — Kader. Varlık namütenahi (sonsuza kadar) kademelidir. Herşey yerli yerindedir.

V. — Ben de yerime ne yakıştım yaa...

A. Ö. — Daha yükseklere de çıkarsınız inşallah.

E. A. — Şimdi sizinle dua edelim mi?

V. — Edelim.

E. A. — Biz burada tekrar edelim, siz de tekrar edin. Bakalım ne olacak.

V. — Siz duyacak mısınız?

E. A. — Tabii, siz aklınızdan geçirdiğiniz zaman biz duyarız.

V. — Peki.

E. A. - i - Biz de aklımızdan geçirdiğimiz zaman siz duyarsınız. Anlaştık değil mi?...

Efendim? Kiminle görüşüyoruz?

Mahmut — Dostunuz.

E. A. — Deminki yardımınız ve misâliniz için çok teşekkür ederiz.

M. — Bu durum cidden dış görünüş itibariyle iyidir. Yalnız bir nokta var ki, görüldüğü gibi teferruata dalmış bir vaziyette.

E. A. — Evet.

M. — Etrafınızdaki kıpırdanışlardan, etrafındaki olaylardan dersini alamamış ve öz bilgiye inememiş durumda. Bu bakımdan rahat görünüyor, fakat Ueride kendisi için büyük ıstıraplı engeller hazırlanmakta. Tabii bunun müsebbibi gene kendisi oluyor. O bakımdan cidden kafasında yarattığınız, zihinde yarattığınız istifamlar kendisi için çok faydalı oldu. Ve bir misâlin daha hızlandırdınız yürüyüşünü. Sizlere teşekkür ederim.

E, A. — Bu varlığın asıl durumu nedir?

M. — Ne bakımdan?

E. A. — Tekâmül bakımından.

M. — Bunun?

E. A. — Evet.

M. — Evet

E. A. — Bu görünen teşevvüşün altındaki durumu sizce malûm mudur?

M. — Bize göre, bizim için biraz malûm gibi görünür. Ama şunu da unutmayın ki, varlıklar, dostlarımız, bazı durumlarını o kadar sadâkatle gizlerler ki, onlara biz değil, bizim üstümüzdeki dostlarımız bile vâkıf olamaz. Her varlığın kendine göre bir saklı tarafı, bir kendi hususiyeti bulunur. Bizim görüşümüz, sâdece kendi görüşümüzdür.

E. A. — Evet, onu rica etmiştim zaten. Sizde nasıl bir intiba var?

M. — Bu varlık, kendisinin değil gibi işte, fazla olmamıştır, madde hayatından ayrılan. Ve kendisi dünya üstünde mutaassıp bir çevreden yetişmiş bir şahıstır. Ve dinî bağları, o mânâda dinî bağları oldukça kuvvetli ve ferdî baskı altına almış durumdaydı. Ve aynı zamanda iktisadî bakımdan da alçak bir ortamdan çıkmıştır ve bunu siz de teşhis ettiniz tahmin ediyorum.

E. A. — Evet.

M. — Bu baskılar altında, kendi öz varlığındaki istekleri, kaabiliyetleri iyice derine itmiş ve bu yönden de hiç bir isteği, hiç bir arzusu olmayan saf, az görüşlü bir takım problemler içinde, kendi çapında bocalayan bir varlıktır. Bu problemlerin de, tabu, kaabüiyetlerinin frenlenmesi nisbetinde çözümleri zorlaşmaktadır.

E. A. — Evet.

M. — Bunlar zamanla; bu istekleri, arzuları ve kendisine, kendi öz varlığında saklı bulunan kaabiüyetler, zamanla üstlerindeki baskıyı atmaya muktedir olacaklardır. O zaman işte esas karışıklık, esas kaos bağlıyacaktır. İleride onu çok ıstıraplı engeller bekliyor, dediğim vakit bunu kastetmiştim.

E. A. — Evet efendim.

M. — Kaybettiği zaman, onun için büyük mânâlar ifade edecek, ama şu anda bunu idrâk edemiyor. Ona güzel bir yol çizdiniz. Bize karşı da kapalıydı. Kendi durumunu rahat buluyor ve durumundan memnun! İşte esas tehlikeli taraf da bu...

E. A. — Evet, evet, bir şey daha sorabilir miyiz?

M. — Buyurun.

E. A. — Varlıkla müştereken dua edeceğimiz zaman irtibatı kestiniz. Buna ait bir şey söylemek arzu eder misiniz?

M. — Bunu biraz da kendisi istedi. Yâni, kendisinin bu yönde bir arzusunu gördüm. Ve sizin açmış olduğunuz güzel yoldan, bu zoraki temasm devamı onu caydırabilirdi; size karşı bir antipati duyabilirdi. Bu yönden onun arzusuna uymayı daha muvaffik buldum.

E. A. —- Dua etmek istemeyişinin başka sebebi var mı?

M. -— Boş buluyor.

E. A. -— önemsemiyor?

M. — Önemsemiyor. Ve sizin ciddi mevzular üstünde durmamz onun kafasını oldukça yordu. Oldukça yordu, o bakımdan kestim. Zaten sizde de o havayı bıraktı tahmin ediyorum. Ciddi mevzular üstünde derinlemesine durmaktan kaçıp, teferruatla uğraşmayı tercih ediyor. Dediğim gibi, öz bilgiye inmekten kaçmakta...

E. A. — .Evet. Hareketiniz gayet isabetli olmuş. Çok teşekkür ederiz.

M. — Bugün için benim size verebileceğim bu kadar. Bugünkü çalışmamız ve bana yardımcı olduğunuz için size teşekkür ederim.

SPATYOMUN İLK MERHALESİNİN TEŞEVVÜŞ DEVRESİNE AİT ŞUURSUZLUK HALİ

Spatyomun birinci merhalesinde teşevvüş hali denüen bir haleti ruhiyenin tebarüz ettiğini evvelce söylemiştik. Bu hali neticelendiren unsurun bir nevi şuursuzluk olduğu okuyucularımın elbette nazarı dikkatini çekmiştir. Ruh burada iradesini kullanıyor, fakat bundan haberi olmuyor; imajinasyon yapıyor ve kendisinin hakikaten işkence çekmesine sebep olan bir sürü korkulu imajları yaratıyor, bundan da haberi olmuyor. Yani, anladığımız mânâda onun aklı başında olduğu halde bütün bu yaptığı, kendi hayatiyle ilgili şeylerin hiçbirisinin kendisi tarafından yapıldığını anlıyamıyor ve onları reel olarak mevcut şeylermiş gibi kabul ediyor. Demek ki burada bir anlayışsızlık var. İşte pek mühim gördüğümüz bu hali biraz daha açık olarak izah edebilmek için bu bahsi açmış bulunuyoruz.

Evvelâ şunu arzdelim ki, spatyomun ilk merhalesine ait şuursuzluk halini biz ilk spiritizma ulemasının anlamış olduğundan biraz daha geniş mânâda kabul ediyoruz. Bu hususta kendi düşüncelerimizi açıklamadan evvel onlarınkini gözden geçirmemiz faydalı olacaktır. En iyi olarak okuyucularıma bunu gene eski spiritlerin diliyle anlatabileceğini düşünerek klâsik spiritizmamn kurucusu olan Allan Kardec'in bu hususiaki fikirlerini okuyucularıma taktim ediyorum. Bu zat ruhlarm teşevvüş halindeki şuursuzluğunu, şuurun tam mânâsiyle daralmış veya hattâ ortadan büsbütün kalkmış olması şeklinde kabul ediyor. Meselâ, böyle bir ruh ne öldüğünü biliyor, ne de hattâ bazen kim olduğunu ve ne yaptığını taktir edebiliyor.

Gerçi yukarıda vermiş olduğumuz misâller arasında bu kadar uyuşmuş varlıklar da yok değildir ve A. Kardec'in bu hükmüne yanlış demiyoruz. Fakat bize göre bu hal, şuursuzluğun ancak ilkel bir safhasıdır, bütün şuursuzluk halinin vasfı olamaz. A. Kardec spatyomdaki şuursuzluğu şöyle tasvir ediyordu :

«Ölüm esnasında her şey karışıktır. Ruhun, kendisini tanıyabümesi için birkaç zaman geçmesi lâzım gelir. O bir nevi gaflet

içindedir. Ve sanki derin bir uykudan uyanıp da ne halde bulunduğunu henüz anlıyamamış bir insan gibidir. Ayrılmış olduğu maddenin tesirinden kurtuldukça ve düşüncelerini örten sisler dağıldıkça geçmişe ait fikir ve hatıraların berraklığı meydana çıkar.»

Burada, teşevvüş halindeki şuursuzluğun, geçmişe ait hatıra ve fikirlerin örtülü olmasiyle takdir edilmesi fikri üzerinde dururum. Bu doğrudur, fakat daha ileri gitmek şartiyle. Yâni, geçmişe ait hâtıra ve fikirlerin olmayışı, şuursuzluğun en ileri bir derecesidir. Onun daha derece derece açılan diğer öyle safhaları da vardır ki, o safhalarda ruh geçmişe ait olan bu hâtıra ve fikirlerini pekâlâ idrak edebilir ve esasen işte onun bu kadar, fakat yalnız bu kadar idrâkle kalması ve daha ileri gidememesi ki, şuursuzluk halinin biraz aşağıda bahsedeceğimiz modalitelerini meydana getirir. Devam edelim :

«Ölümü takip eden teşevvüşün devam süresi çok değişkendir. Birkaç saatten bir çok aya, hattâ bir çok seneye kadar uzayabilir. Hayatlarımda iken gelecek hayata kendi kendini hazırlamış olanlar için bu müddet çok uzun değildir. Zira onlar buradaki hayatlarını derhal anlarlar.

«Bu teşevvüş hali şahısların karekterlerine ve bilhassa ölüm tarzlarına göre hususiyetler gösterir. Şiddetli ölümlerde, intiharlarda, işkence ile Öldürülenlerde, kazalarda, felçlerde, yaralanmalarda ruh şaşkındır ve hayret içindedir. Öldüğünü zannetmez. Bedenini görür, bu bedenin kendisine ait olduğunu bilir, ve onu inatla muhafaza etmeğe çalışır, ondan ayrılmış olduğunu anlıyamaz. Seviştiği insanların yanma gider, onlara hitap eder; fakat onların kendisini işitmediklerini görür ve bunun sebebini bilemez. Bu illüzyon perisprinin bedenden tamamiyle ayrılacağı âna kadar devam eder.»

işte kıymetli bir müşahit (gözlemci) olan bu muhterem araştırıcının çok doğru ve müteakip müşahedelere uygun olan bu tavsiri, teşevvüş ve şuursuzluk hallerinin neo-spiritüalizma görüşü ile ayrıca izahına lüzum hissettiriyor. Bu kitabımızı takip edecek olan eserimizde uzun uzadıya anlatacağımız gibi ruhlar bir defa dezenkarne olduktan sonra onların dünya olaylariyle doğrudan doğruya sempatize olarak münasebet haline girişmeleri imkânı —klâsik görüşlerin hilâfına olarak— katiyen ortadan kalkmış bulunur. Ve artık onun ne odasına girip çıkması, ne evini ve ne de bedenini görebilmesi ve biraz aşağıda A. Kardec'in söylediği ve zannettiği gibi cenaze merasimine iştirak etmesi bahis mevzuu olamaz (Bunun

ilmî ve tabiî sebepleri gelecek kitabımızda izah edilecektir.). Fakat A. Kardec bu düşüncelerine esas tuttuğu müşahedesinde haklıdır! Yâni, ruhlar bedenlerini gördüklerini, öldükleri odayı ve mahalli müşahede ettiklerini ve hattâ kendi cenaze alaylarına bizzat iştirak ettiklerini söylerler ve onların bu sözleri de doğrudur. Nitekim bizim yukarıda vermiş olduğumuz müşahedelerin bazılarında böyle misâller geçmişti. İşte ilk nazarda çok zor ve çapraşık görünen bu hâdiseyi, ancak neo-spiritüalizmaya göre anlaşılacak bir teşevvüş hâli ve bu teşevvüş haliyle birlikte bulunan şuursuzluk hakkındaki bilgi ile aydınlatmak mümkün olabilecektir. Allan Kardec'e devam ediyorum :

«Ve ancak ondan sonradır ki. bu ruh kendisinin artık hayattakiler arasında bulunmadığım anlar.....Onun ölmediği hakkındaki illüzyonunu arttıran diğer bir şey de tıpkı dünyadaki bedenine benziyen bir beden içinde kendisini görmesidir. Zira bu bedenin evvelkinden daha çok seyyal olduğunu idrâk edecek kadar vakit henüz geçmemiştir. O, bu bedeni de evvelki gibi kesif, katı bir beden zanneder. Eğer bu sırada onun dikkati bu noktaya çekilirse elile bedenini tutamamaktan mütevellit hayrete düştüğü görülür...» (6/79).

Ayni müellif başka bir eserinde de teşevvüş hali hakkında şunları söylüyor :

«6. — Bedensel hayatın ruhsal hayata dönüşümü esnasında esas ehemmiyeti haiz bir fenomen daha vukua gelir. Bu da teşevvüş hâlidir. Bu esnada ruhta bir uyuşma olur. Bu uyuşma muvakkaten onun melekelerini felce uğratır ve duyumlarım hiç olmazsa kısmen değiştirir. O, bir türlü kataleptik hâle girmiş gibidir. O halde kî, son nefesi hakkında onun hemen hemen- hiç bir bilgisi olmamıştır. Hemen hemen, diyoruz, zira biraz sonra bahsedeceğimiz bir vakada ölüm ânını ruh idrak etmektedir.

«îmdi teşevvüş hâlini, ölüm esnasında vukua gelen tabiî bir hâl olarak kabul etmek lâzım geliyor. Onun devam müddeti gayrı muayyendir. Bu, bir kaç saatten bir kaç seneye kadar değişir. Teşevvüş hali kaybolduktan sonra ruhun hali derin bir uykudan uyanan insamnkine benzer. Fikirler karışık, müphem ve müteredditdir. Hâdisatı sisler arasında görür ve görüş tedricen (yavaş yavaş) berraklaşır ve hafıza yerine gelir.» (23/192).

Görülüyor ki A. Kardec burada teşevvüş halini ve şuursuzluğu nihayete erdiriyor, işte bizim ondan ayrıldığımız nokta da bu-

rada başlıyor; zira bu hali, teşevvüşten ruhun uyanışı olarak değil; teşevvüş halini, nevilerinden bir şuursuzluk varyetesi olarak kabul ediyor ve teşevvüşün devamı sayıyoruz.

Demek ki, eski deneysel spiritüalistlere göre teşevvüş hali bulanık, sisli, bulutlu bir vuzuhsuzluk içinde geçen şaşkınlık halinden ibarettir. Nitekim gene, klâsik spiritizma bilginlerinden ve Kardec ekolünün kudretli elemanlarından biri elan İLeon Denis'nin aşağıya naklettiğimiz sözleri de aynı görüşü ifade etmektedir :

«Dünyadan öbür âleme intikâli müteakip bir nevi teşevvüş ve uyuşma hali, kendilerini bu seyahate hazırlamamış olan ruhlara musallat olur. Bu haldeki ruhların melekeleri örtülüdür. Onlar olayları ancak az çok kesif bir sis tabakası arkasmdan idrak ederler.»

Burada da şuursuzluk aşağı yukarı Allan Kardec'inki gibi tevsik ediliyor: tekrar ediyorum, biz de buna iştirak ediyoruz; fakat, bütün teşevvüş halinin devamı müddetince değü, ancak teşevvüş halinin bir kısmı için.

«Bu teşevvüş halinin devamı ruhun tabiatına ve moral kıymetlere göre değişir. ıGeri ruhlar için çok uzun, hattâ senelerce sürebiiir. Ondan sonra duman yavaş yavaş dağılır. İdrâk netleşir, ruh berrak görüşünü tekrar bulur...

«Bu teşevvüş halinde iken ruh kendisine yöneltilen düşüncelerden haberdar olur. Sevgi, şefkat ve kalp rabıtasından ileri gelen ihtizazlar kendisini ihata eden sis tabakası içinde ona birer ışık gibi görünür...» (12/157)

A

Bu müelliflerin sözlerinin spâtyoma ilk geçen ruhlara müteallik kısımları doğrudur. Bizde araştırmalarımız neticesinde ayni tezahürleri gösteren müşahedeler elde ettik. Ancak unutmamalı ki, spiritizma modern haliyle— pek yeni bir yol, bir tekâmül vasıtasıdır. Böyle kadrosu geniş olan bir mevzuun kısa bir zamanda en mütekâmil şeklini alabileceğini düşünmek hatâ olur. Buna ilâveten bir de onun daima tekâmül yolunda yükselen realiteleri ifade ettiği gözönünde tutulursa, o zaman ondan her sene bir yenüik beklemek icabeder. İşte teşevvüş halinde tebarüz eden şuursuzluk meselesi hakkındaki bilgilerde de bu yüzden bazı yenilikler doğmuştur.

Bize göre teşevvüş hali, şuur sahasının sadece sislenmiş ve bulutlanmış olmasından ibaret bir hâdise değüdir. Gerçi klâsiklerin tarif ettikleri böyle bir şuursuzluk hali de mevcuttur, fakat ancak

intikalin ilk zamanlariyle, çok geri ve kapanık ruhların (müntehir, kaatil ve cani ruhları gibi) spatyomda geçirmeleri iktiza eden oldukça uzun anları için mevcuttur. Yoksa bu mânâdaki şuursuzluğun ruhta kalmamış olmasına rağmen teşevvüş hali pekâlâ devam edebilir.

Teşevvüş halinde bulunan öyle uyanık,, berrak görüşlü ve istedikleri gibi meramlarını ifade edebüen varlıklar vardır ki, bunlar belâgatte (düzgün konuşmada), edebiyatta, sanatta ve hattâ ilimde değme mütehassısları bile şaşırtabilecek kıymette tebliğler verebilirler. Şiirler yazdırırlar, telmihli, cinaslı sözler söyüyebilirler. Bununla beraber bazen onlar hafif değil, hattâ oldukça derin bir teşevvüş halinde bulunmaktadırlar. Eğer kardesizmaya göre teşevvüş halini tarif edersek, bunların bu halden çoktan kurtulmuş varlıklar olduklarına inanmamız lâzımgelir.

Maalesef eski müelliflerin bu çok ehemmiyetli noktayı lüzumu derecesinde tefrik edememiş olmaları, bir sürü müşevveş (karmakarışık) ruhlardan, onların dünyevî telâkkilerinin tesiri altında söylemiş oldukları sözleri hakikât diye alarak deneysel spiritüalizma felsefesini bazı noktalarda çıkmaz yollara sürüklemelerine ve ucuz cilâlılarla bu güzel yolu tahrip etmek fırsatını gözliyen bir takım tembel muarızların eline onlar için aldatıcı ve çürük de olsa —bu silâhları vermelerine sebep olmuştur. Reenkarnasyonizma gibi, deneysel spiritüalizmanm en kuvvetli, en esaslı bir bahsini savunan bir kısım ciddî spiritiere karşı gene ruhlardan almış oldukları tebligata dayanarak reenkarnasyonizmayı spiritizma namına ret ve çürütmeğe kalkışan diğer bir kısım spiritlerin hali ve bu hale bakarak «ruhlardan gelen sözler birbirini tutmuyor, şu halde ortada ruh falan yoktur, hepsi uydurma şeylerdir» diye hücuma geçen, ilim dağarcığı beş bazı muarızların durumu bunun güzel bir misâlini teşkil eder. Halbuki bunun sebebi malûmdur. Bu yanlışlığa yol veren şsy, teşhis hatasıdır. Birinciler, bütün halleriyle ve yüksek bilgileri ihtiva eden tebliğleriyle kendilerini tanıtmış büyük varlıklardan aldıkları tebligatı; ikinciler ise, henüz teşevvüş içinde bulunan zavallı varlıkların sözlerini araştırmalarına esas tutmuşlardır. Bu zavallı müşevveş varlıklar zaten teşevvüş hallerinin doğal gereklerine uyarak orada da dünyadaki kanaatleriyle yaşamaktadırlar. Meselâ, bütün ömrünü, ya babasından gördüğü veya muhitinden öğrendiği tek bir realiteye bağlamış ve *o* realiteye mutlak bir hakikât diye inanmış herhangi felsefi, dinî, içtimaî akideye mensup bir zat, kendi mesleğinin dışında hiçbir doğru yolun, hiçbir hakikâtin mevcut olmıyacağına esas itibariyle imân ettiğine göre — hele hayatm-

da reenkarnasyonizma mevzuu üzerinde bir defa bile durmamış veya durmak fırsatını bulamamış ise— spatyoma yeni geçtiği sıralarda bir spiritizma celsesine gelebildiği zaman temasta bulunduğu insanlara, ruhların tekrar tekrar dünyalara gelip giderek tekâmül edeceklerini söyler ve bu mevzuun lehinde konuşabilir mi?

Şüphesiz hayır! Hattâ o bununla da kalmaz, böyle düşünceleri şiddetle ret de edebilir. Fakat öbür taraftan, spirit olsun, hıristiyan, müsevi, müslüman olsun, dünyada iken duygusunu, düşüncesini daima işleterek hakikât peşinde koşmuş, bilgisini arttırmış, ruhunu derinleştirmiş ve yükseltmiş bir insan ruhu, spatyomda teşevvüş halinden kurtulup kendini bulduktan sonra bir medyomun vasıtasiyle tebliğ verirse, işte o zaman iş değişir. Ve böylelerinden bir kaç değil yüzlerce, binlerce tebliğ gelse hepsi birbirine uygun olur, birbirini tamamlar.

Bize göre teşevvüş hali hemen hemen spatyomun birinci merhalesi boyunca uzayan bir şuursuzluk halidir. Fakat bu şuursuzluk hali, eskilerin anladığı ve anlatmak istediği gibi, sadece bulanıklık veya sislilik, bulutluluk hali değildir. Eskiden tarif edilen bu hal, umumî şuursuzluk halinin en ilkel ve en kapanık bir safhası olabilir. Ve hakikaten kim olursa olsun her insanın az veya çok süratle veya çok ağır bir hızla bu safhadan —ölümü müteakip— geçmesi mukadderdir (5/197-224). Bu bir tabiat kanunudur. Fakat az çok bir zaman sonra bu bulutların dağıtılmasiyle, ruhun spatyoma intikal etmiş olduğunu anlamasiyle, yâni Kardesizma'ya göre şuurun açılmasiyle spatyomun ilk merhalesindeki bir varlığın teşevvüş halinden kurtulacağını kabul etmek doğru olmaz. Nitekim o varlık bu haliyle de kendine göre düşünür, muhakeme eder, duyar ve kapasitesine göre bir sürü faaliyet gösterebilir. Fakat onun bütün bu hareketlerinde dünyada yaşarken kazanmış olduğu itiyatların; toprağa ait çekilişlerin insanlığa müteallik ihtirasların, temayüllerin; içtimai, ailevî, maşerî, dinî, terbiyevî bir sürü telâkkilerin, itikatların, kanaatlerin az çok kuvvetli tesirleri görülür. İşte bu halin devamıdır ki, ona şuursuz vasfını koydurmağa bizleri sevkediyor. Çünkü, bu bağlar, bu temayüller, bu incizaplar (çekilişler), ihtiraslar, arzular, heyecanlar, bu itikatler, kanaatler yarım yamalak imanlar, bu taassupkâr iddialar devam ettikçe spatyomdaki varlık, serbest imajinasyon melekesile onların kuvvetli tesirleri altında mütemadiyen imajlar yaratmakta ve o imajları birer realite halinde kabul ederek etrafındakilere de aşılamakta devam edecektir. Nitekim eski ekolün naşirleri arasında bulunan Leon Deniş de bu hakikâti sezmiştir. Ve biz böylelerinin görüşlerini ne-spiritüaliz-

maya doğru uzatılmış kıymetli birer köprü telâkki ediyoruz. Bize yaklaşan bu fikirleri, L. Denis'den naklen alıyoruz :

«Maddi bedeninden kurtulduktan sonra ruh henüz heyecan, ihtiras ve yersel hayatı esnasında edinmiş olduğu imaj ve fikir ağları içinde mahsurdur. Onun yeni hayatına alışması ve yeni hayatım anlaması lâzımdır. Ancak bunu yaptıktan sonra kozmik muhitlere girebilir.

«Bir çok ruhlar için öbür âlemde ilk hayrete şayan olan şey, oranın esas itibariyle arz muhitinden farklı olmasıdır. Orada ağırlık kanunları arzdakine nazaran daha gevşektir. Duvarlar artık mania teşkil etmez. Ruh bu duvarlardan geçebilir.»

îşte meselâ bu «duvarlar» da şuursuzluk halinin yaratmış olduğu, Leon Denis'in dediği gibi ruhun teşevvüşünü mucip fenomenlerdendir ki, eskiler maalesef bu duvarları, bu binaları, ağaçlan, hattâ şehirleri, fabrikaları, imalâthaneleri... velhasıl dünyadakine benzer maddî teşekkülâtı, bunların içinde yalnız imajinasyonlarıyle yaşayan ruhlardan aldıkları bilgilere dayanarak sanki daha seyyal bir tabiatta spatyomda tabii olarak mevcutmuş gibi kabul etmişlerdir. Yani, bize narazan bütün bunlar yukarda söylemiş olduğumuz gibi, teşevvüşten uyanmış zannedilen, fakat hakikâtte teşevviş halinin imajları içinde yaşıyarak konuşan varlıklar tarafından verilmiş tebligattan dolayı hatalı bir düşünce mahsulüdür. Şimdi L. Denis'ye devam ediyoruz :

«Ve ruh havalarda yükselebilir. Bununla beraber tayin edemediği bazı manialar hâlâ onu serbest bırakmaz. O, her şeyden korkar ve her şey karşısında kararsızlık gösterir. İlerlemiş ruhlar bütün yersel tesirlerden süratle kurtulurlar. Ve kendi durumları hakkındaki şuurlarına çabuk kavuşurlar. Onların düşünce hamleleri maddî örtüyü yırtar. Gözlerinin önünde geniş bir manzara açılır. Onlar, spatyomdaki durumlarını hemen hemen derhal anlarlar...

«Aşağı ruhlar maddî hayatın intibalarını uzun zaman muhafaza ederler. Onlar hâlâ fizik hayatta yaşadıklarım zannederler. Ve dünyadaki işleriyle bazen senelerce meşgul olurlar. Materyalist için ölüm, anlaşılmaz bir muamma olur. O, evvelce bu hususta hiçbir bilgi edinmemiş olduğundan seyyalevî fizik bedeni, beden zanneder. Ve yersel hayatın illüzyonları onda devam eder. Onlar zevkleriyle ve imajiner ihtiyaçlariyle dünyada yaşıyor gibidirler. Bir müddet sonra, yavaş yavaş ve hayırhah ruhların yardımlarıyle onların şuurları açılır...

«Ortodoks bir müminin ruhu kararsızlık içinde dolaşır. Ve dünyada yaşarken papazın kendisine vâdetmiş olduğu cenneti ve cennetle ilgili hazları arar. Bazen bu neviden olanların sürprizleri pek büyük olur. Ve spatyomun hakikî kanunlarına alışabilmeleri için bu ruhların uzun bir çıraklık devresi geçirmeleri icap eder. Onlar, beklemekte oldukları melek ve şeytanların yerine, kendileri gibi dünyada yaşamış olan bir takım insan ruhlariyle karşılaşırlar. Ve spatyomda ümit ettikleri şeylerin böylece geciktiğini gördükçe şiddetli bir hayal kırıklığına uğrarlar...

«Şüpheci olan ruhlar ve bunlarla beraber bedende müstakil bir varlığın mevcudiyetini inkâr etmiş olanlar spatyoma geçince kendileıini bir rüya görmeğe başamış zannederler. Bu halleri, hatâları düzeîeninceye kadar devam eder...» (12/174)

İşte bizim de söylemek istediklerimizin bir kısmı, L». Denis'in bu söyledikleridir. O halde bize nazaran spatyomdaki teşevvüş hali üe müterafik şuursuzluk mefhumu nedir? Şuursuzluğu kısaca «kendini ve çevresini tanımamak» deyimiyle ifade edebiliriz. Şimdi bu fikir üzerinde biraz durmak istiyorum.

Biliyoruz ki, insan ruhunun madde ile münasebetlerine ait bir sürü melekeleri vardır ki, bunlar ruhun tekâmül derecesine göıe az çok faaliyete geçmek zaruretindedirler. Ruh müessir bir kudrettir. Eu kudrette miktarını tayin edemiyeceğimiz kadar nihayetsiz melekeler mevcuttur. Fakat bu melekeler ancak onun tekâmülüne uygun olarak gelişir. İşte muayyen bir tekâmül devresi sonunda inkişaf etmiş bulunan şuur melekesi de onda mevcut olan bu kudretlerden birisidir. Ruh ancak şuuruyla diğer melekeleri hakkında az çok bilgi ve vukuf sahibi olur. Ve bu sayede o, diğer melekelerini kullanma yerlerini ve yollarını tayin ve taktir eder. Şuuru inkişaf ettikçe bu melekelerinin nerede, nasıl, ne maksatla ve ne dereceye kadar kullanılması lâzımgeldiğini daha iyi ve yolunda bir vukufla sezer. Demek ki, bir ruh, kendi melekeleri ve o melekeleri kullanma yerleri ve tarzları ve içinde bulunduğu zaman ve mekâna ilişkin hâdiselerle kendi melekelerinin münasebetleri hakkında ne kadar şümullü ve geniş bir uyanıklık ve idrak sahibi olursa, onun şuuru o nisbette açık ve berrak sayılır. Bilâkis onun bu hususiaki anlayışı ne kadar dar ve şümulsüz ise, şuuru da o kadar kapanmış ve daralmış demek olur. Bir arı balını yaparken, bir karınca yuvasını kurarken, bir örümcek avını yakalarken bir sürü ruh faaliyeti gösterir. Bunların her biri onun az çok inkişaf etmiş bir melekesinin çalışması ile vukua gelir. Fakat bu melekelerinin nasıl, niçin,

nerede ve ne maksatla kullanıldığını bu hayvanların hiçbirisi bilemez. Zira hayvan halinde iken onların şuurları kapalıdır. Bununla beraber onların yaptıkları işte o kadar açık bir mükemmeliyet bulunabilir ki, şuur sahibi bir insan bile bu işlere hayran kalır. Bir örümceğin yuvasmdaki maharet, bir karınca, bir arı hayatındaki intizam inkâr edilemiyen hakikâtlerdendir.

Şu halde ruhun melekelerini kullanma faaliyeti iki tarzda vukua gelmektedir. Bunlardan birincisi otomatik faaliyet; ikincisi ise, şuurlu faaliyettir. Bir insanda da bu ki faaliyet şekline bariz olarak rasgelinebilir. Meselâ, kalbimizin atışı, şüphesiz ruhumuzun kudret ve melekelerini kullanması sayesinde vukua gelir. Fakat bundan hiç birimizin haberi olmaz. Binaenaleyh bu iş otomatik olarak yapılır. Halbuki insan, bir elbiseyi dikerken, bir hastayı muayene ederken, bir köprüyü yaparken sarfettiği gene otomatik faaliyetler arasında bir kısım diğer ruh faaliyetlerini de adım adım şuuriyle takip eder. Ve bu ruh melekelerini yerinde, icabına göre ve lüzumu derecesinde kullanmağa çalışır. İçte bu da şuurlu faaliyettir.

Otomatik faaliyetler, o sırada ruhun vukufu dahilinde vâki olmadığından — otomatik halin devamı müddetince — onların muhit ve zamana intibaklarında ruhun doğrudan doğruya faaliyeti görünmez. Ancak muhit şartlarının aykırı tesirleri derecesine göre ve bu tesirlerin istikamet verdiği yollarda, otomatik faaliyetlerin muhite intibakı için ruh hareketleri vukua gelir. Yâni ruh, yapmakta olduğu için muhite ve zamana uymadığını bilere,k değil, bu hususta dışardan almakta olduğu tesirlere uyarak kendisini, daha doğrusu melekelerinin faaliyetini muhitine uydurmağa çalışır. İşte maddelerin ve maddî faaliyetlerin ruh tekâmülündeki rollerini de bu bakımdan mütalâa etmek, işi kolaylaştırır. Şüphesiz, ruhun otomatik faaliyetlerinin böyle dışardan tesirlerle muhite intibak ettirilmesi keyfiyeti az çok uzun bir zamana muhtaçtır. Meselâ, bir örümcek muayyen şartlara uygun olarak yapmağa alışkın olduğu yuvasını, şartları değişik başka bir muhitte de aynen yapmağa devam eder". Fakat yeni şartlar onun bu faaliyetine bir çok noktadan engel olur ve ilk .zamanlarda örümceğin yuvasını çok kötü olarak veya güçlükler içinde yapmasına sebebiyet verir, işte böyle bir sürü başarılı, başarısız deney ve çalışmalardan sonra o hayvan veya onun nesli, içinde bulunduğu yeni şartlara uygun ve muvaffakiyetli bir faaliyet göstererek iş görmeğe otomatikman alışır. Yâni, muhitine intibak eder. Eğer bu sırada dışardan gelen tesirler pek öni ve şiddetli olursa, bunlara karşı hazırlanabilecek vakti bulamıyan hayvan, muhitine intibaksızlık yüzünden mahfolur gider. Mutat şartlar

altında çalışmağa alışmış bir kalb için de vaziyet aynen böyledir. Vücut şartları değişebilir ve bu değişiklik ya âni veya tedricî olur. Ani olsun, tedricî olsun, bu değişikliği, kalb daha evvelden görerek, ona göre tedbir alamaz. Ancak bu tesirlere maruz kaldıktan sonra o tesirlerin altında ve istikametinde kendisini yeni şartlara göre hazırlamağa çalışır. Eğer bu tesirler yavaş yavaş tessüs ederse, kalb bu işde muvaffak olur; yok, şiddetli ve âni olarak gelirse hazırlıksız yakalanan ruh, kalbi yeni vaziyete uydurmağa vakit bulamaz ve bu organı intibaksızlık yüzünden lâyıkiyle idare edemez. Bunun neticesinde kalb ağır bir duruma düşer ve belki de durur. Demek ki, otomatik işlerde ruh, faaliyetini dışardan aldığı tesirlere göre ve o tesirlerin devamı müddetince ayarlamağa çalışır ve imkân buldukça bunu yapar.

Halbuki şuurlu faaliyetlerde iş büsbütün başka türlüdür. Burada ruh, kullanmakta olduğu melekelerini müdrik olduğundan içinde bulunduğu muhitin şartlarına göre onları ayarlamak ihtiyacını daha evvelden düşünür ve icabı hale uygun faaliyetler gösterir. Yâni, muhite kendisini hazırlamak ihtiyacını daha evvelden duyar. Meselâ, sıcak memleketlerde evler yapmağa alışmış bir mimar, soğuk bir memlekete gelince örümcek gibi hareket etmez, hemen sıcak memleketlerde yapmış olduğu evler gibi otomatik bir faaliyetle ev yapmağa kalkışmaz. Yâni, onun faaliyeti otomatik değildir. O, soğuk memleketin icaplarını önceden, işe başlamazdan evvel düşünür, hesabını-kitabını ona göre hazırlar ve işe başlar. Ve görgüsü, bilgisi nisbetinde az çok muvaffakiyetli bir eser meydana getirir.

Şu halde otomatik ruh faaliyetleri ile şuurlu ruh faaliyetlerinin arasında bir muhite intibak keyfiyeti bakımından da büyük fark vardır. Birincisinde muhitten ruha gelen tesirler ruhi faaliyeti harekete geçirir ve ona istikamet verdirir. İkincisinde ise, bu hareket ihtiyacı, doğrudan doğruya ruhta doğar ve istikameti de ruhun görgü ve tecrübesiyle belli olur. Şimdi bir kaç misal vererek bu fikirlerimizi biraz daha açmak istiyoruz.

Aptal ile akıllı bir inşam ele alalım: Bunların arzettiğimiz anlamda kabul edildiğine göre, şuur sahalarında çok büyük fark vardır. Bunun için bunlar ruh melekelerini ayni kudrette kullanamazlar. Keza muhitlerine intibak bakımından da aralarında büyük bir kabiliyet farkı vardır. Aptal adam, her yerde alışkın ruh faaliyetlerini otomatikman yapar. Binaenaleyh onun muhite intibak kabiliyeti çok zorluk ve güçlükle vukua gelir. Onun bu intibakını-'temin eden un-

surlar merkezden, yâni ruhtan muhite doğru değil, muhitten ruha doğru tecelli eder. Yâni, onu kendisine uydurmak istiyen muhitin yumruk ve tokatlarını yiye yiye o, içinde bulunduğu muhit şartlarına ve icaplarına uyabilir veya ıyamaz. Halbuki akıllı adam, muhitinden kendisine gelmesi umulan tokadı yemeden ona karşı hazırlanır; bu suretle o, ya tokadın seyrini değiştirir veya onun hafifçe geçmesini sağlamış olur.

Muayyen bir maksatla bir topluluk içinde bulunduğunuzu farzediniz. İçinizden birisi çıkıp sizin bu maksatlarınıza hiç temas etmiyen bambaşka bir mevzu üzerinde ısrarla konuşmağa başlasın. Ve aynı zamanda bu hareketinin de sizin realitenize uyup uymadığım düşünecek kudret ve kabiliyeti göstermesin. Ve mütemadiyen kendi aykırı temposunda devam edip dursun. Siz bu adama haklı olarak şuursuzluk isnat edersiniz. Meselâ, tıbbî bir toplantıda öyle bir müdavim (devam eden) vardır ki o, her toplantıda mütemadiyen tenekecilikten, bu toplulukla hiç münasebeti olmıyacak şekilde, bahseder durur. Sözlerinin oradaki münasebetsizliği hakkında da hiç bir bilgiye mâlik bulunmaz. İşte eğer siz bu adamı ya affedemez veya yola getiremezseniz, tımarhaneye kapatırsınız. Zira bu adam şuursuzdur ve bu sebepten dolayı otomatik bir ruh faaliyeti içindedir. Bu otomatik faaliyet onu, sizin muhitinize intibak imkânlarını içten gelen bir vukuf la araştırmak ve bulmak kudretinden yoksun bırakır.

Bünyamızdakilere ait bu misâlleri tetkik ederek spatyomdaki müşevveş (teşevvüş-kanşıklık içindeki) ruhların durumları hakkında daha kolay fikir edinmek mümkün olur. Bu mülâhazalar, kardesizmanın tarif ettiği şuursuzluk haliyle bizimkinin arasında oldukça bariz (belirli) farkın bulunduğunu gösterecektir. Nitekim tıp odası toplantısında tenekecilikten bahseden adamın —kardesizmada tarif edildiği gibi, aklında bulanıklık, sislilik, bulutluluk v.s. gibi haller yoktur. O, belki de en mükemmel ve usta bir tenekecidir. Ve mevzuunu anlatırken de fevkalâde serbest bir konuşma gösterebilir. Bütün bunlara rağmen gene şuursuzdur ve bu işleri otomatik olarak yapmaktadır. Bu adama spatyom diliyle teşevvüş halinde, dünyadakilerin dili ile de deli derler. Çünkü o, şuursuzluğu yüzünden otomatik olarak kullandığı ruh melekelerini, içinde bulunduğu muhite, kendisinden gelen bilgi ve vukufla intibak kudretini gösteremiyor.

Bu mütalâalardan sonra bahsimize rahat rahat girebiliriz. Bir insan tasavvur ediniz ki o, dünyada iken her hangi bir mesleğe bütün varlığiyle bağlanmış ve o mesleğin dışında hiç bir şeye kıy-

met vermemiş, hiçbir realiteyi kabul etmek istememiş olsun. Meselâ, bir kiliseye bütün ömrünce kapanıp ahretteki cennet: kapacağım diye • — ve yalnız bunun için — gece gündüz vaktini inzivada ibadetle geçiren ve kilise dışındaki bütün realiteleri tetkike lüzum görmeksizin reddeden ve gözü başka hiçbir şey görmiyen müteaassıp bir papazı düşününüz. Ruhunu kilise dışındaki hiçbir manevî faaliyetle geliştirmemiş, tecrübe ve görgüsü eksik olarak öbür âleme intikâl etmiş bu papazın hali ne olacak. Kabul etmeli ki, spatyom da,bit madde âlemidir, orada da bir sürü ruhî faaliyetler, görülecek bir sürü ve hattâ dün3'adakinden çok fazla işler yapılacaktır. İhsanlarla bütün temasını kesmiş, mühim ruh faaliyetlerini dumura uğramış ve hiçbir iş göremez hale gelmiş bu zatın ahretten beklediği yegâne şey, tahayyül ettiği cennet ve o cennette geçireceği atalet ve tenbellikle vasıflanmış, hakikâtte mânâsız, fakat onca mesut telâkki edilen bomboş bir hayatır.

Ölüm vâki olur. Fakat o, bu beklediği hayatı bulamaz. Hareketsizliği kendisini, spatyomun muazzam ve muhteşem faaliyetlerine intibak ettiremiyecek bir duruma sokar. Eğer o papaz ayni zamanda diğer ruh kudretlerini de dünyada iken çalıştırmış ve böyle dumura uğratmamış olsaydı, az çok bir zamanda aklım başına toplıyabilecek ve içinde bulunduğu muhitle kendi durumu arasındaki bu intibaksızlığı gidermenin çârelerini arayacak, bulacak ve bu suretle de teşevvüş halini çok kısaltmış olacaktı. Halbuki şimdi o, bu vaziyette değil. Yâni, bu zat dünyada geçirmiş olduğu uzun bir ömürle kendisini öyle bir takım yeknasak ve muayyen itiyatlara bağlamış ve onların biricik kıymeti olduklarına o kadar kuvvetle iman etmiş ki, spatyomda o kıymetleri yaşatan bütün maddî sebepler ortadan kalktığı halde, kuvvetli imaniyle o, bunları bizzat kendi ruhunda otomatikman yaşatmakta devam eder durur. Bu otoma tizma, onun dünyada iken hakikâtine büyük bir imanla inandığı ve bağlandığı bir sürü dinî merasimin ve o merasimle ilgili icapların ve imajların şuursuz bir imajinasyon yolu ile devamlı şekilde tekrar edilişinden başka bir şey değildir. îşte dünyadan ayrıldığı ve bütün maddî baskılardan kurtulduğu halde hâlâ dünyevî telâkkilerinin ve itiyatlarının tesiri altmda devam eden bu otomatizma, tıpkı vücutta habersizce atan bir kalbin hareketi gibi, bu adamm spatyom hayatında mihaniki bir iş halinde — onun tekâmül derecesine göre az çek uzun bir zaman— sürüp gidecektir. Ve o zaman bu ruhun durumu hekimler odasında hiç münasebeti olmadığı halce tenekecilikten bahsedip duran bir doktorun durumundan daha az fecî olmıyacaktır. Zira oralarda, ne inziva, ne kilise, ne cami veya havra, ne

ibadethane, ne fabrika, ne imalâthane... yoktur. Orası aklımızın eremiyeceği geniş ölçüdeki tabiat kanunlariyle ilgili faaliyetlerin kaynaştığı bir yerdir. Orada geçecek bir anlık boş vakit, işsiz hayat yoktur. Yükselme yolunda mütemadiyen cehit sarf etmek, istemek, yapmak, velhasıl mümkün olduğu kadar ruhun keşfolunmuş melekelerinden istifade etmek zaruridir. Bütün ömrünü tek bir ruh melekesinin faaliyeti üzerinde toplamış olan yukarıda bahsettiğim papaz gibi ayni şeyi yaparak ruhunu yalnız maddî mefhumlara, valnız şekle ait merasimlere bağlamış bir hoca, bir haham, bir teknisyen, bir üimci, bir dükkâncı, bir esnaf... v.s. için de vaziyet böyledir. Yâni, bütün bu işlerin hayatta bir gaye değil, ancak yüksek ruh kudretlerinin ve bilhassa fazilet, sevgi, şefkat, fedakârlık melekelerinin muhtelif yollarda inkişafına yanyan birer vasıta olduğunu anlayıp kabul etmemiş ve hayatlarım ona göre tertiplememiş her insanın hangi meslekten, hangi yoldan giderse gitsin ulaşacağı spatyom hayatı, tekâmül derecesine göre az çok uzun böyle bir teşevvüş hali olacaktır. Bütün tecrübe ve müşahedelerimiz bunu göstermektedir.

Spatyomun şuursuzluk dereceleri bakımından varyetelerinin çokluğu düşünülürse, bu verdiğim misâller onların yanında çok basit kalır. Hakikâtte bu şuursuzluğun bir sürü anları vardır. Spektreskopta maziye doğru giden yeşil rengin seyrini takip ediniz. O sahanm her milimetresinin milyonlarda birinde yapacağınız kesitlerdeki renklerin birbirinden farklı olduğunu görürsünüz. Daima söylediğimiz ve kabul ettiğimiz gibi, tabiatta hâdiseler birbirine hiç bir vakit bıçakla kesilmş gibi keskin hudutlarla değişerek geçmez. Keskin gibi görünen hudutlar, ancak bizim kaba duyumlarımızın takdir edebildiği izafî şeylerdir. Spatyomun şuursuzluk halinin de böyle çok çeşitli ve aklımızın alamıyacağı varyeteleri vardır. Fakat biz yukarıda vermiş olduğumuz misâllerle bu değişikliklerin ancak bir kaç numunesini taktim etmiş oluyoruz. Bu sahada her araştırıcının çalışması kendisine yeni bir varyetenin misâlini muhakkak bulduracaktır.

Şimdi büyük ve kıymetli spatyom dostlarımızdan Akın'm bu teşevvüş halindeki ruhların şuursuzluğu hakkında vermiş olduğu tebliğden bir iki parçayı okuyucularıma arzediyorum.

(Orijinal Celse. — Medyom: Bn. Nezihe Bayurgil, .operatör' Kuhselman, Rehber : Akın, Tarih : II/IX/1948, Yer : İstanbul, Vetire : Mantal.)

«... Teşevvüş halindeki ruhların sözleri her vakit ipsiz sapsız, deli saçması gibi şeyler değildir. Uzun müddet de sürebilen teşevvüş halinde dünya realitesi burada da yaşanıyor, demektir. O halde. böyle insan, meselâ, dünyada çok kıymetli bir hatip idiyse ve iyi bir filozof idiyse, burada da kendisini uzun zaman ayni şekilde filozof zannedecek ve eğer bir fırsat bulursa dünyadaki bir ruhla sempatize olarak ona hayret verecek kadar yüksek hitabelerde bulunacak ve filozofluk yapacaktır. Bunu dinliyenler onun hakikaten yüksek bir ruh olduğunu (maamafjh bu da olabilir, Akın.) zannedeceklerdir. Halbuki henüz teşevvüş halinde bulunan bu ruhun iyi taraf lan da, kötü tarafları da dünya realitesinde olduğu gibi kalmıştır. Onun için böyle bir ruhu, ne büyük bir kıymet olarak kabul etmek, ne de kıymetsiz diye reddetmek doğru olmaz. Yalnız o eğer kıymetsiz bir varlık ise, sözlerinde mütemadiyen tekrarlar görürsünüz. Ve onun öyle düşünceleri olur ki, bunlar, diğer müteaddit yüksek ruhlardan almış olduğunuz tebliğlerdeki fikirlere uymıyabüir. Ancak bu yoldan onları ayırt edebilirsiniz. Bu da kuvvetli bir bilgi ile mümkün olur. Aksi taktirde, evvelâ onun peşinden koşanlar çok olur. Fakat böyleleri günün birinde birdenbire bir hayal sukutu ile karşılaşmakta gecikmez. Zira bu ruh da bir gün teşevvüşten kurtulacaktır. Ve o zamana kadar da o insanların bu ruh tarafından sağlamlaştırılmış olan inançları altüst olacaktır.»

öyle kimseler bilirim ki, bunlar spatyomda teşevvüş halinde bulunan basit ve cahil bir varlığın birkaç mukaddes teimden bahsetmeliyle ve sanki oradan söylenecek başka bir şey kalmamış gibi harcı âlem bir iki ahlâk formülünü temcit pilavı halinde tekrar tekrar ortaya koymasiyle onun şairane, edebiyane ve hattâ filozofane sözlerinin peşine takılıp gitmişler ve ondan almakta oldukları telkinlerin dışında hiçbir realiteyi kabul edemez hale gelmişlerdir. Halbuki spatyoma, bağlanmak, darlaşmak için değil; yayılmak, genişlemek için girilir. Bir yerde çivilenip kalmak için değü, şahikalarda yol almak için orada yaşamr.

îşte intibak edemediği bir muhitte dünyaya ait hezeyanlarım, sözlerini, konferans veya derslerini, fikir ve duygularını telkin edecek kimseyi bulamayan (zira ruh âleminde buna müsaade edilmez) teşevvüş halindeki varlık yalnızlığının sıkıntısını ancak dünyadan kendisine kapısını açan bir insanoğluna dehalet etmek sure-

tiyle gidermeğe çalışır. Bu işte onun hemen hemen hiç bir fena niyeti yoktur. Bununla beraber bilhassa, tecrübesiz topluluklarda bu varlıkla ve yalnız bu varlıkla çok uzun zaman temasta bulunanlar İçin ilerdeki neşriyatımızda uzun uzadıya bahsedeceğimiz bir tasallut (obsesy on) hali teessüs edebilir (kurulur).

Şimdi burada akla şöyle bir sual gelebilir : Neo-spiritüalizma görüşü ile her melekenin bir bağlı, bir de serbest şeklini kabul ediyoruz: Meselâ bağlı hafıza deyince insan bedeni içindeki ruhun mutat hafızasını, serbest hafıza deyince de bedenden ayrılarak serbest hale geçmiş ruhun hafızasını kasdediyoruz. Ve serbest ruh melekelerinin bağlı olanlara nispetle daha şümullü olduğunu biliyoruz; o halde nasıl oluyor da bedenden tamamiyle kurtulmuş bir ruh, ancak bağlı şuur için mümkün olabilen böyle şuursuzluk halini serbest şuura kavuştuğu zamanda da gösterebiliyor? Bu sual ne kadar yerinde ve mühim görünürse, onun cevabım vermek de o kadar kolaydır.

Dünya hayatında ruhun bedene bağlılığının, perispri üzerinde husule getirmiş olduğu derin intibalar vardır. Spatyoma henüz geçmiş olan bir ruh, gerçi bedeninden tamamiyle ve fiilen kurtulmuştur, ama perisprisinde bu rabıtaya ait intibaları yüklü olarak spatyoma geçmiştir. Dünyada gaf il bir insan kendisini bedeninden ibaret zanneder. Ve bedeni sevk ve idare eden hâkim ve bedene bağlı, fakat başka mahiyette bir kuvvetin mevcut bulunduğunu ve o kuvvetin de kendisi olduğunu aklına bile getirmez. Bu kanaat onun için ne kadar tabii ise, teşevvüş halinde bulunan bir spatyom sakini için de ayni şekilde yarattığı bedenine kendisini bağlı hissetmesi ve onun hâkimiyeti altında bulunduğuna inanması o kadar tabüdir. Ve bu inanış da onun dünyadan perisprisiyle getirmuiş olduğu intihalardır. O halde burada bahis mevzuu olan intibaın mahiyeti hakkında biraz izahat vermek icap ediyor. Evvelâ bunun izahına, herkesin yapabileceği bir tecrübeyi okuyucularıma hatırlatmakla başlıyacağım. Yüzü sizin karşı tarafınıza gelmek üzere bir tavuğu, avuçlarınızı açarak iki elinizle, iki yanından sıkıca tutunuz ve tavuğu tuttuğunuz halde yere oturtunuz. O, önceleri, çırpınmak ve kurtulmak ister, bağırır, rahat durmaz. Fakat siz bir iki dakika kadar hiç hareket etmeden onu sımsıkı tutmakta devam ediniz. Biraz sonra tavuk sakinleşir ve hareket etmez olur. Bu bir nevi teslimiyettir. Yâni, tavuğun ruhunda yakalanmış ve tesbit edilmiş olduğuna ait bir intiba husule gelmiştir. Bu vaziyet teessüs ettikten sonra yavaşça ellerinizi çekiniz, hayvan hiç kımıldamadan, hiçbir hareket yapmadan, sanki siz onu hep tutuyormuşsunuz gibi ayni vaziyeti uzunca

bir zaman muhafaza eder. Ve bıraktığımız gibi durur, hattâ eğer bu sırada yem yemesi icap ederse yerinde, kımıldamadan, ayağa kalkmadan gagasiyle yemini yerden toplamağa uğraşır. Yâni, o hâlâ kendisinin sizin tarafınızdan tutulmakta olduğunu zannetmektedir. Halbuki siz onu çoktan bıraktınız. İşte bu da, kendisi fiilen serbest hale geçtikten sonra devam eden tavuğun bir teşevvüş halidir. Burada ne oluyor? Tavuk evvelce sizin tarafınızdan yakalandığını ve zaptedildiğini hissetmişti, biraz çırpındıktan ,sonra tavukta husule gelen teslimiyet, bu zaptedilişinin onun ruhu tarafından kabul edilmiş olduğunun ifadesidir ki, bu da otomatik bir hâdisedir. Bilâhara siz onu bıraktınız, o serbestleşti, ama onun ruhundaki bu zaptedilişinin kabulüne dair husule gelmiş olan intiba devam etmektedir; o henüz silinmedi. Binaenaleyh onun ruhî faaliyetleri sizin tarafınızdan tutulmuş olduğu zamandaki maddî şartlar altında tezahür etmekte berdevamdır ve artık hakikâtte mevcut olmıyan bu şartları o hayvancağız otomatik iradesiyle kendi ruhunda devam ettirmektedir.

Fakat bu tavuk hikâyesinden başka bu hususta daha bilimsel ve deneysel müşahedeler ve misâller de gösterilebilir : İpnoz hali bu bakımdan bize çok dikkate şayan bilgiler verir. İpnotik vetirelerle, bir süjeyi uyutmadan ona bir sürü hareketler ve vaziyetler telkin edebilirsiniz. Meselâ :

1 — Süjenin ellerini birbiri üzerine koyarsanız, ellerinizle hafifçe onun ellerini bu vaziyette tutarak kendisine şunları söylersiniz: «Çok kuvvetli iplerle elleriniz sımsıkı birbirine bağlanıyor, yüzlerce kuvvetli ip ellerinizi birbirine bağladı. Şimdi katiyen ellerinizi birbirinden ayıramazsınız. Siz onları ayırmak istedikçe ipler daha ziyade sıkışacak ve ellerinizi birbirine daha kuvvetle bağlıyacak; haydi tecrübe ediniz!» Bu sırada süje ellerini birbirinden ayırmak ister gibi vaziyetler alır, fakat bir türlü onları açamaz. O, bu sırada ellerini açmak için kendi kendine çok kuvvet sarfettiğini zanneder ama, eğer muayene ederseniz onun ellerini açmak için yaptığı cehtin zahirî olduğunu görürsünüz. Yâni süje, zahiren ellerini açmağa çalışıyormuş gibi görünürse de hakikâtte bunun için cn küçük bir cehit bile sarf etmemektedir. Neden? Çünkü onun ruhunda sizin telkininize tâbi olarak ellerinin açılmaz bir şekilde bağlanmış olduğuna dair husule gelen iman, ellerini açmak hususundaki bütün melekelerini kullanabilmek, yâni ellerini açmak için cehit göstermek faaliyetini felce uğratmıştır. Nitekim o bu sırada ellerini açmak için en küçük bir cehit göstermiş olsa, onları hiçbir güçlük çekmeden derhal açacaktır. Fakat onun ruhuna sokmuş olduğunuz kuv-

vetli iplerle bağlanma intibaını, ortada hiç bir maddî ipin mevcut olmadığını bilmesine rağmen otomatik imajinasyonu ile o devam ettirmekte ve hakikâtte hiçbir bağ mevcut olmadığı halde sanki çözülmesi imkânsız iplerle bağlanmış kadar ellerini bağlı duymaktadır.

2 — Süjeyi arkası üstü yere yatırınız ve bir elinizle hafifçe göğsüne basarak kendisine şunları söyleyiniz: «Şimdi üzerinize ufak bir siklet koyuyorum. Bu beş kilo ağırlığındadır. Şimdilik kalkabilirsiniz, deneyiniz.» Süje bu sırada kalkmağı dener ve kalkar. Gene yatırınız ve aynı hale devam ediniz ve şunları söyleyiniz. «Şimdi bu tazyikin ağırlığı artıyor, yirmi kilo oldu, elli küo oldu, şimdi tecrübe ederseniz belki pek güçlükle hareket edebüirsiniz, ama asla kalkamazsınız, tecrübe ediniz, bakalım.» Süje tecrübe eder, biraz kımıldar, fakat kalkamaz. Gene devam ediniz : «Şimdi bu siklet pek fazla artıyor. Yüz kilo oldu, bin kilo oldu, on bin kilo oldu... Şimdi artık kalkmak değil, hiçbir tarafınızı bile kımıldatamazsınız. Tecrübe ediniz, fakat tecrübe ettikçe siklet artacak ve sizi daha hareketsiz bir hale sokacak. Haydi, tecrübe ediniz!» Süjeye bu sırada bakarsanız sanki kalkmak için büyük bir cehit sarfediyormuş gibi yüzünün kıpkırmızı olduğunu görürsünüz. Fakat yukarıda dediğim gibi hakikâtte onun kalkmak için hiçbir cehit sarf ettiği yoktur. Çünkü o, sizin ona telkin etmiş olduğunuz bu mübalağalı ağırlıkların, kiloların tesirini ruhunda duymaktadır. Hakikâtte ne böyle bir sikletin, ne de dışarıdan maddî bir tazyikin mevcut olmadığım bildiği halde, telkinle ruhunda husule gelen intibalar o sikletin, o tazyikin maddeten mevcudiyeti kadar onun üzerinde müessir olmaktadır. Çünkü ruhen inanmış ve bunu kabul etmiştir.

Bu deneyler ve müşahedeler bize gösteriyor ki, ruhun maddî bir mevcudiyete bağlı olarak inandığı bir hâdise, hakikâtte o mecudiyet ortada olmasa dahi ayni kıymeti muhafaza eder. Demek ki, ruhta bir intibaın husule gelmesi, o intibaın husulünde mevzu olan maddî unsurun mevcudiyetüe kâim ve şartlı değildir. İpnozun fenomenik tezahürlerinde bu hakikâtin binlerce misâlini görmek mümkündür.

işte oldukça uzun süren bir dünya hayatının devamlı şeküde maddî ve cismanî bağları altında kala kala her insanın ruhunda bu rabıtaların hakikâtine öyle kuvvetli bir imân hâsıl olmuş ve o ruh bu bedene bağlılığını o kadar kabullenmiş bulunur ki, bu inanma ve^fcabullenme içindeki onun teslimiyeti ile ellerinizin arasındaki bir

tavuğun teslimiyeti arasında, hemen hemen hiçbir fark kalmaz. Binaenaleyh ellerinizi bıraktıktan sonra bir tavuk kendisini nasıl hâlâ ellerinizin arasında hisseder ve harekete geçemezse, tıpkı onun gibi bedeninden kurtulduğu halde bir insan ruhu da spatyomun ilk merhalesinde ruhen kendisini bedene bağlı hissetmekten kurtaramaz ve melekelerini, kabiliyetlerini de bedene bağlı bulunduğu zamanki şartların imkânları dışında kullanamaz. İşte bağlı olan bütün melekeleri gibi şuuru da bağlı kalır.

Teşevvüş halinin devam müddeti, ruhun tekâmülü ile mütenasip (orantılı) olarak uzar veya kısalır. Şimdiye dek olan tetkikatımıza nazaran, yâni fikrimizi tekzib edici kuvvetli bir müşahedeye rasgelinciye kadar şöyle düşünebiliriz : Bu spatyomun birinci merhalesi bazen çok geri bir ruhun bütün bir spatyom hayatı boyunca dahi sürebilir ve çok kuvvetle muhtemeldir ki, bir çok ruhlar spatyomdaki ikinci merhaleye geçmeden önce, yâni henüz teşevvüş halinden tamamiyle kurtulmadan tekrar dünyaya dönmektedirler. Ve bu dönüşler de nisbeten bize göre, kisa zamanlarda vukua gelmektedir. Mamafih bu mesele üzerindeki tetkikatımıza devam etmekteyiz. Buna mukabil fazilet, fedakârlık, şefkat, sevgi gibi spatyomda uyandırıcı ruh melekelerini, bir insan, dünyada geçirdiği muhtelif iş hayatında inkişâf ettirebildiği ve bu suretle daha spatyoma geçmeden dünyada iken maddî ilişkilerden kurtulmağa çalıştığı takdirde o insan ruhunun birinci merhaledeki teşevvüş halinden süratle kurtulabilmesi için ortada hiçbir engel kalmaz... Zira bu kişilerin bu yüksek ruh melekelerinin inkişâfiyle artan perisprilerinin seyyaliyeti, onların uzun müddet maddeye kendilerini bağlı hissetmelerine mâni olur. Bu uzun bahisleri de neo-spiritüalizmaya göre moral serisindeki neşriyatımızda sırası geldikçe ayrı ayrı ele alacağız. Yâni, cennet ve cehennem spatyomdaki teşevvüş hali içindedir; bu ne kadar azaplı veya ne kadar zevkli olursa olsun, dünya ile hakikî ruh hayatı arasında ruhların dünyaya bağlılık derecelerine göre az çok devamlı bir geçit olacaktır.

Bu bahsi kapatmadan evvel teşevvüş halinde bulunan varlıkların kıymetleri ve spiritizma celselerinde onlara karşı yapılması lâzımgelen muameleler hakkında da bir kaç kelime yazmak istiyorum. Gerçi bu bahis medyomluğun başka mevzulariyle ilgili ve oralarda sırası geldikçe ayrıntılı olarak anlatılacak ise de, burada okuyucularıma ilk fikri vermeği faydalı görüyorum.

Acaba teşevvüş halinde bulunan bütün ruhlar, geri varlıklar mıdır? Deneysel spiritüalizmanın konularım iyi kavramış okuyucu-

lar bu suale şüphesiz, (Hayır!) cevabını vereceklerdir. Şimdiye kadar serdedilmiş olan mülâhazalardan okuyucularım çok iyi anlamışlardır ki, spatyomun birinci merhalesi dünyadan ayrılmış her varlık için az çok devamı mukadder olan bir duraktır. Halbuki dünyadan intikâl eden varlıklar arasında her tekâmül seviyesinde ruhlar vardır. O halde bir spiritizma celsesinde karşılaşmamız daima mümkün olan teşevvüş halindeki bir varlığa hemen geri ruh damgasını vurmak çok büyük bir hatâ olur. Hakikaten karşınıza öyle bir varlık çıkabilir ki, o, dünyada ve belki de spatyomda bir çok ruhu ikaz ve irşat edebilecek kudrette tekâmül seviyesine ermiş bir varlıktır. Fakat henüz dünyadan aynlalı kendisini toplıyabilecek kadar zaman geçmediği için o ânda o, az çok teşevvüş halinde bulunabilir. Ve az zaman sonra uyanacaktır. Fakat böyle bir varlığın alelade Celselere gelmesi de çok nâdir ahvaldendir. Böylelerine gelinceye kadar az çok diğer mütekâmil ruhlar da teşevvüş halinde bulundukları halde celselere gelebilirler. Bunlar kısa zamanda bu merhaleyi ikmal ederek ikinci merhaleye geçmeğe namzet varlıklardır, işte bunların tekâmül dereceleri hakkında kesin hükümler vermek kabil değildir. Burada vaziyeti idare edebilmek için bilgi sahibi olmak ve icabmda bu işlerde tecrübesi ve bilgisi olan araştırıcıların fikirlerinden istifade etmek ve bu sahada yazılmış ciddî eserleri okumak icap eder. Bununla beraber bu ruhlar arasında yukarıda misâllerini vermiş olduğum öyle geri varlıklar (kaatil, cani, müntehir) vardır ki, bunların teşevvüş halindeki durumlarını pek az tecrübesi olan kimseler dahi anlamakta güçlük çekmez. Bunlar karşısında da şefkatli ve merhametli davranmak, asla kabalık göstermemek ve onların küçüklüğünü hakaretle yüzlerine vurmamak, fakat bilhassa tecrübesi az meclislerde bu varlıklarla teması mümkün olduğu kadar uzatmamak lâzımdır. Medyomluğun diğer bahislerinde sırası gelince uzun uzadıya bu noktalar üzerinde durulacaktır.

öz olarak, ruhların spatyomda şuursuzluktan ve sonuç olarak teşevvüş halinden kurtulmaları demek, onların artık dünyada yaşamadıklarına yalnız düşünceleriyle değil, duygulârile dahi inanmış ve bunu kabul etmiş olmaları demektir. Ve bu halin tahakkuku da ruhların tekâmül dereceleriyle az çok kısa veya uzun zamanda mümkün olur. Bir kısım varlıklar, eğer lüzum varsa, teşevvüş hallerinde işkenceler çekerler. Ve zamanı gelince yüksek varlıkların yardımlariyle de teşevvüşten kurtulurlar. Fakat esasen ilerlemiş olan ruhlar pek kısa zamanda kendi kendilerini toplarlar ve teşevvüşten kurtularak şuurlu imajinasyon merhalesi dediğimiz, spatyo-

mun müteakip plânlarına ulaşırlar. Bu merhaleye geldikten sonra, ruhlar, artık gerek kendilerinin ve gerek başka ruhların tekâmülleri için, lüzumlu Olduğu taktirde, bütün imajları, tahayyül melekelerini kullanarak meydana getirebilirler; fakat birinci merhalede olduğu gibi, dünya imajlarının içinde şuursuzca ve zaruret halinde yaşamak kaydına tâbi değildirler. Binaenaleyh bu ikinci merhaledeki ruhlar için, tabii ve mutat haliyle onların zarurî olarak tâbi bulundukları ne beden, ne kıyafet, ne şekil, ne gençlik, ihtiyarlık ve çocukluk gibi haller, ne dünya insanlarının muhtag oldukları ilimdeki, felsefedeki, cemiyetteki, dindeki, hattâ ahlâktaki maddeye, maddî hayata ilişkin itikatlar, telâkkiler, cazibeler, temayüller ve ihtiraslar ortada kalmaz.

Bir ruh ki, bütün varlığıyle inanarak ve bağlanarak dünyanın girdisinden, çıktısından demvuruyor ve dünyada yaşıyormuş gibi konuşuyor, yâni kadınlığından, erkekliğinden, çocukluğun veya filan-falan felsefî ekole, filan-falan dine, filan-falan mahfüe veya mezhebe mensup olduğundan bahsediyor ve insanlar hakkında dedi kodu yapıyor; hülasa, bir ruh ki, bütün halleriyle ve davranışlariyle dünyadaki bir insan gibi yaşamakta olduğunu zannediyor; o ruhun henüz birinci spatyom merhalesinde, yâni.teşevvüş halindeki ruhlar arasında bulunduğuna hemen hemen hükmedilebilir. Hemen hemen diyorum, zira ikinci merhaledeki bazı ilerlemiş varlıklar da temasta bulundukları insanları irşat etmek, yola getirmek ve onlara henüz hazmedemiyecekleri bazı yüksek hakikâtleri onların seviyesine inmek suretiyle hazmettirmeğe çalışmak mecburiyetini duyarlar ve o zaman onlar da bu söylediğimiz gibi büyük fedakârlıklar göstererek dünya realitelerinden, işlerine yanyaeak olanlarını kabul etmiş gibi görünürler ve onlar için hiç şüphesiz çok ıstıraplı bir fedakârlık olan bu tenezzül, muhakkak ki, yükseltmek istedikleri insanı mıhlanmış olduğu yerden söküp çıkarmak gibi büyük bir tekâmül gayesine yönelik olur. Spiritizma celselerini idare etmek için çalışan deneycinin hiç olmazsa böyle yüksek bir varlığın saygıya değer bu fedakârca hareketinin mânâsını anlıyacak kabiliyete ulaşmış olması lâzımgelir. Bütün bu inceleme ve düşüncelerden sonra görülüyor ki, spiritizmanm tatbikatiyl» uğraşmak ve fiilen çalışmak kolay ve herkesin istediği gibi yapabileceği işlerden değildir ve bizim de bu işlere medyomluk serisi ismi altında ayırmak istediğimiz uzunca neşriyatımızdan dolayı mazur görülmeği beklemek, bu bakımdan hakkımızdır.

Demek ki, burada şimdilik şu noktalan hatırımızdan çıkarmamanın önemini tesbit etmiş oluyoruz :

1 ~ Birinci merhaledeki ruhların evsafım gösteren varlıklar, hakikaten bu merhalede bulunan geri varlıklar olabilir.

2 — Bunlar geri varlıklar değildir, ancak dünyadan henüz ayrılmış olmaları neticesinde her ruhun geçirmesi zaruri olan ük merhalede bulundukları sırada insanlarla temas etmiş olabilirler.

3 — Ne odur, ne budur; birinci merhaledeki ruhların karakterlerini şuurlu imajinasyon kabiliyetleriyle geçici olarak ve irşat maksadiyle, yâni yüksek tekâmül gayesile kendilerinde canlandırmak fedakârlığını gösteren bazı yüksek varlıklar da birinci merhaledeki ruhlar gibi tezahür edebilirler.

Bütün bu yazdığımız ve tesbit ettiğimiz esaslı noktaları iyice kavradıktan sonra ruhların tasnifine dair klâsik spiritlerin kabul etmiş oldukları cetveli mahzursızca okuyucularımıza nakledebiliriz. Bu cetvelin kıymeti daha ziyade müptediler için pratik bakımdan bahis mevzuu olabilir. Ancak, yukarıda uzun uzadıya arzetti^imiz sakınılan kayıtlan daima gözönünde tutmak şartiyle. Yâni, cetvelde zikrolunan ruhların evsafına dair yazılmış sözlerin ancak birinci merhaledeki ruhlar hakkında bir dereceye kadar şayanı kabul olduğunu ve bunların içine de bir sürü şaşırtıcı ve karıştırıcı unsurların girebileceğini unutmamak ve bu cetvelin kıymetini daima değişken olarak kabul etmek kaydiyle, bilhassa yeni başlayanlar için ilk zamanlarda bu cetvelden istifade edilecek noktalar bulunabilir. Zira Allan Kardec kendisine mahsus kudretli müşahede kabilliyeti ile hakikaten bizim anladığımız mânâdaki ruhların teşevvüş halini tebarüz ettirecek evsafı, gene ruhların yardımı ile tanzim etmiş olduğu aşağıdaki cetvelinde muvaffakiyetle göstermiştir.

• *

Bu bölüme ek olarak da, son üç müşahede daha takdim ediyoruz (Ruh ve Madde) :

Kehber Varlık : Hamdi (H.)
Medyom : O. G. (M.)
Operatör : R. K.
Gün ve Yeri = 13.9.1961 — İstanbul Dernek Binamız.
Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

Üçüncü Kısım

(Bu kısım da vicdan anlayışına güzel bir örnektir.) '
M. — Yükseliyorum. Daha değişik bir yer. Biraz daha beyaz.

Yine burada bir varlık var. Ak saçlı, ihtiyar gibi, fakat şeffaf, saydam. Düşünüyor. Kendi kendine bazı hesaplar yapıyor.

H. — Bakın, vicdanın, sizin anladığınız mânâda olmadığını söylemiştim. Vicdan sadece iyiyi kötüden ayırmak şeklinde tecelli etmez. Vicdan, aynı zamanda ruhun aldığı bilgilerin tasnif ve muhakemesinde de mühim rol oynar.

R. K. — Evet.

M. — Kendi kendine bir takım hesaplar yapıyor gibi bir hâli var adamın. Adetâ kâğıt üzerinde çalışıyor. Sorayım mı bir şeyler, yaklaşayım mı?

R. K. — Evet.

M. — ıGörüyorum kendisini uzaktan.

R. K. — Evet. tsmi neymiş bunun?

M. — Merhaba dedim, başını bile çevirmeden merhaba dedi. Âlim, diye tanıtıyor kendisini.

R. K. — Ne âlimi? İsmi mi âlimmiş?

M. — Hayır, «Ben âlimim» diyor.

R. K. — Ne üzerine?

M. — Tıp üzerinde çalışmış. Bir çok diğer şeyleri de dünyada bitirmiş. Mühim bir keşif üzerinde çalışıyormuş.

R. K. — îsmi ne imiş acaba?

M. — Ecnebi ismi gibi bîr şey verdi. Robert, diye bir şey. Almanmış. Scheinfutt'ta yaşamış. Münich yakınlarında bir yermiş. Harp senelerinde bombardımandan ölmüş. Tam o sırada bir şey üzerinde çalışmakta imiş. Bu çok kuvvetli bir ilâç olacakmış. Ve dahili kanamalara çok müessirmiş. Bütün gayesi, beyin kanamasına karşı bir çare bulmakmış. Çok da ilerlemişmiş.

R. K. — Peki, şimdi mesut mu? Hayatından memnun mu acaba?

M. — «Memnun olmamak için bir sebep yok» diyor. Tıbbı da yakinen takip ediyormuş. Çok geniş değişmeler olmuş. Hattâ kendi düşündüğü bazı şeyler olmuş.

R. K. — Peki, dünyada yaşarken öbür dünyanın varlığına inanıyor mu imiş?

M. — «Böyle bir şey düşünmedim» diyor.

R. K. — Öldükten sonra, ne olacağım daha önce hiç düşünmüş mü?

M. — «Harp senelerinde ölüm o kadar tabii idi ki, bunu gayet tabii düşündüm» diyor. «Yalnız bu şekilde, gene gayet rahat olarak, keşfime, ilâcımın üzerinde çalışarak devam edeceğimi bilmiyordum» diyor.

R. K. — Peki, dünyaya tekrar gelmeyi düşünüyor mu acaba?

M. — «Keşfimi tamamladıktan sonra gayet tabii geleceğim» diyor.

R. K. — Keşfini orada mı tamamlamış olacak?

M. — Çahşıyormuş üzerinde. Her türlü tatbik imkânı varmış elinde. Her istediği şekilde, her şeyi yapabiliyormuş. «Bak» diyor. Karşısında bir kimya lâboratuvarı var. Türlü âletler var. Ateş, yanıyor, renkli renkli şeyler kaynıyor. «Çok kısa bir zaman sonra tekrar geleceğim dünyaya» diyor.

R. K. — Nerede gelecekmiş acaba?

M. — Avustralya'da. Orası çok daha müsaitmiş, çalışması için. Sidney şehrinde gelecekmiş, fakat Melburn'da yerleşecekmiş.

R. K. — Kimin ailesinden gelecekmiş?

M. — Bir Amerikalı çiftçi ailesinden gelecekmiş, «ismi de benim ismimin aynı olacak» diyor.

R. K. — Yâni, Robert, öyle mi?

M. — Evet.

R. K. — Peki, bu zatın ruh hâli ve bilhassa vicdanî kanaatleri hakkında geniş bilgi rica ediyoruz.

M. — «Eğer vicdanım olmasaydı ben bu ilâcı yapamazdım» diyor. Kendisini tıp tahsiline vicdanı sevketmiş. Küçük yaşta iken o çok dövülürmüş. Ve daima büyük bir adam olmayı istermiş. Stutgard'da okumuş ve orada bitirmiş. Sonra harp başlamış, askere almışlar. S.S.'lerdenmiş. Sonra bir mülteci kampına vermişler. Tahan... yakmlarmdaymış. Ve bu kamp üzerinde, bazı imkânlar üzerinde çalışmış. Fakat, diğer meslektaşlarının yaptığı gibi, insanlar üzerinde çalışmamış...

R. K. — Hem doktor, hem S.S. oluyor muymuş?

M. — Olabilirmiş. Esasen böyle yüksek duruma çıkmış olanları kabul ederlermiş. S.S. olabilmek için, daha da bazı şartları haiz olmak lazımmış. Fakat onun mesleği ile hiç bir alâkası yokmuş. «Askerliği hiç bir zaman benimseyemedim.» diyor. «Esasen kâfi derecede tecrübe materyali mevcuttu» diyor. Kendisine çok iyilik etmişler; hem bu asker olması kendisine çok imkânlar sağlamış. Fakat, orada arkadaşlarının yaptığı vahşetten üzüntü duyuyormuş. «Bir insan işkence ile öldürülemez ve tecrübelere âlet edilemez» diyor kendi. Mütevazi gibi bir hâli var.

R. K. — Evet, durumundan memnun değil mi?

M. — Gayet memnun.

R. K. — Evet; peki, kendisine teşekkür ederiz.

Rehber Varlık : Mahmut (M.)

Eledyom : Ç. S. (Ç.)

Operatör : A. (X

Gün ve Yeri: 13.1.1063 — istanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

(Yeni uyanmakta olan bir snatyom varlığının, sabır ve tedriçle geleceği için nasıl çaba harcadığını, bu misâl celsesi, güzel anlatmaktadır.)

M. — Ben isterim ki, verilecek bilgilerin direkt yollardan değil, endirekt yollardan, yâni ferdin kendisi tarafından alınabilecek yollardan verilmesini arzu ederim. Bu bakımdan bir takım bilgiler, meselâ onlara vermek istediğim, tekâmül ve teşevvüş hakkindaki bilgileri bu gibi çeşitli' tekâmül seviyesindeki varlıklar karşılarına çıkarılarak ve benim kontrolüm altında onlarla konuşturarak bu bilgileri onlardan almalarını daha uygun buldum ve bu yoldan bir bilgi vermeği dc ben daha uygun görüyorum.

A. Ö. — Peki, şimdi sizden rica etsek, bu celsemizde böyle bir mirfil takdim ederler mi? Himayeleri altında münasip bir misâl, medyemu fasla sarcrnıyacnk bir misâl rica ediyoruz.

M. — Şu anda size, sizinle temasa geçirmek istediğim bir çok varlık, bir çok dost var burada ve hepsi, tahmin ediyorum ve görüyorum ki, buna canı gönülden hazırlar. Böyle bir temas onlar için bir fırrat. Ama medyonnın durumuna uygun olan... size bugün onların daima temasa geçtikleri ve alıştıkları bir varlığı göstereyim.

A. Ö. — "Kimi?

M. — Naim.

A. Ö. — Naim kimdir?

M. — Cengiz'in babası.

A. Ö. — Bize bu misnli göstermenizden maksadınız nedir?

M. — Bu, bugün için bir deneme mahiyetindedir. Çünkü Çetin oldukça karışık, size istediğim şekilde bir misâl belki veremiyeceğim. Çünkü kendisinin hasta olduğunu söylemiştim ve ateşi de var.

A. Ü. — Bu mira!, hnngi durumda bulunuyor spatyomda?

M. — Başlangıçta, bunların grubunun temasa geçtikleri zamanda, gayet koyu bir teşevvüşte idi. Fakat bu dörtlü grubun çok bü-

yük bir çaba göstermesiyle, ona uzattıkları yardım elleriyle, ellerinin sayesinde bu teşevvüşü ve kendi çabasıyla tabii ki, bu teşevvüşü atlatmıştır. Bir takım yeni bilgiler, bir takım yeni kavramlar ve bunların muvacehesinde bir yeni görüş, meselelere yeni bir bakış açısı kazanmış bir varlıktır. Fakat halihazırda bir ikinci teşevvüşe girmiş durumdadır.

A. Ö. — Bu ikinci teşevvüş nedir?

M. — Tabii ki, teşevvüşün mânâsı üzerinde durmak lâzım, teşevvüşün sebepleri arasında alman bilgilerin hazmedilen ve bunlar arasındaki bağın teşekkül devresi diyebiliriz. Bu yönden teşevvüş incelenecek olursa, bu Naim varlığın ölümünden sonra geçirdiği teşevvüş safhasını atlatırken aldığı bilgilerin de tevlit edeceği bir teşevvüş safhası mevcuttur. Kendisi bu teşevvüş safhasındadır. Ve bunu atlatmak üzeredir.

A. Ö. — Hay hay.

M. — Kendisini takdim ediyorum. Gayet makûl bulacaksınız. Çünkü oldukça iyi bir durumdadır.

A. Ö. — Bekliyoruz... Evet, merhaba dostum.

N. — Merhaba.

A. Ö. — Kiminle tanışıyoruz?

N. — Cengiz tanıtsın.

A. Ö. •— Size soruyoruz.

N. — Naim.

A. ö. — Soyadınız?

N. — Bunlar, bunlar çok lüzumsuz şeyler.

A, ö. — Neden?

N. — Geçti oniar artık, bıraktığım dünyanın mah, Naim demeseniz de olur.

A. ö. — Evet.

N. — Sadece bir tanıtma unsuru. Sizin aranızda kullandığınız bir rumuz, onun için soyadının bir mânâsı yok.

A. Ö. — Şimdi nasıl bir durumda bükmüyorsunuz?

N. — Mes'ut.

A. Ö. — Mes'utsunuz?

N. — Yorgun.

A. Ö. — Yorgun, neden acaba?

N. — Gösterilen çabayı tahmin ediyorum siz de takdir edersiniz. Bu çaba bir yorgunluk verir insana.

A. Ö. — Gösterdiğiniz, çaba hakkmda biraz izahat verir misiniz bize?

N. — Hu..-, oldukça ıstıraplı, ıstıraplı, ıstıraplı devreler atlattım, geçirdim. Bunda benim çabamın rolü büyüktür. Fakat bana yakınlarım tarafından yapılan telkinlerin ve yukarıdan uzatılan yardım ellerinin de ıstıraplı devrelerden geçmemde büyük bir rolü oldu. Bunu inkâr edemem.

A. Ö. — Bu yukarıdan uzatılan yardım elleri nasıl bir şey acaba? Kimler size orada yardım etti?

N. — Muhakkak bir çok varlıklar, bir çok plânlar ama, benim yakinen tanıdığım bir tek varlık var.

A. Ö. — Kim?

N. — Bu da kendini size Mahmut diye tanıtıyor. Hâlen bana yardım elini uzatıyor. O kadar onu bıktıracak hareketler yaptım ki, utanıyorum ona karşı.

A. ö. — Evet, bir vazife yapılıyor.

N. — Muhakkak;,,onu takdir ediyorum. Ama gene de usanır.

A. Ö. — Bıkmak diye bir şey yoktur.

N. — Gene insan bir utanç duyuyor. Bir minnet hissi bu. Nasıl izah edeyim, bilmiyorum vallahi. İnsan teşekkür etmek istiyor. Fakat yukarıdan o kadar mütevazi, o kadar feyizli bir el uzanıyor ki, ona karşı teşekkür bile ifade edemiyor hisleri.

A. Ö. — Evet.

N. •— Tam kurtuldum zannetmiştim ıstıraplardan, saadetli bir devreye gelmiştim, fakat birden bire bu devrenin de ardında mukadder elan bir takım ıstıraplar varmış, onlara daldım.

A. ö. — Bunlar nasıl şeyler acaba, öbürlerinden farklı mı? -

N. — Çok farklı.

A. ö. — Ne bakımdan?

N. — Bir kere ıstırabın mânâsı değişiyor. Başlangıçtaki ıstırablarım, yalnızlık, sabit fikirler, dünyaya bağlılık. Bunlardı; şimdi bunlar bana çok basit geliyor. Deliymişim ben o ânda... Şimdiki ıstıraplar daha başka türlü, ne bileyim... insan kendisine bir takım vazifeler ediniyor. Bu vazifelerin hepsini bir arada yürütemiyor. Bu vazifelerin vermiş olduğu bu yük altında eziliyor. İzah edemiyeceğim pek, bunun gibi.

A. ö. — Acaba, sizin şu anda üzerinize almış olduğunuz vazifeler nelerdir? Bunları bilmek isteriz, bir mahsuru yoksa tabii.

N. — Vallahi, benim gözümde ilk plânda, karım, çocuğum ve onların kurmuş olduğu bir grup var. Bu gruba ilâhî yardımlar uzanıyor. Yalnız şunu söylemek isterim; Sizi, bu grubu kimseden ayırmış değilim. Buna bağlanmış değilim. Ama, tabu ki, sempatim var bunlara karşı, bunu takdir edersiniz.

A. ö. — Yâni, sizin için her grup aynıdır.

N. — Muhakkak bir takım nüans farkları vardır.

A. Ö. — Nüans farklarını meydana getiren âmiller acaba sizin dünyada iken akrabalık tesis etmiş olmanızdan mı?

N. — Evet, evet, bunlar; evet, biliyorum hatâ, hatâ, hatâ, hatâ.

A. ö. — Estağfurullah, hatâ değil.

N. — Hatâ ama, kurtulamıyorum.

A. ö. — Daha objektif görme meselesi, hatâ değil. Hatâ diye bir şey yoktur. Daima yeni bilgi kazanmak durumu vardır. Daha objektif mütalâa, bakalım nasıl oluyor.

N. — Artık, yalnız artık o kadar üstlere inandım ki, bu hatâlar beni yıldırmıyor... Eminim bunları da atlatacağım. Gelen yardımlar beni bu duruma çıkardılar.

A. Ö. — Siz daha önceden Mahmut varlığı tanıyor muydunuz? Spatyoma intikâl ettiğiniz zaman?

N. — Yok, yok.

A. Ö. — Görüyorsunuz ki, o size yardım etti, tanımadığı halde.

N. — Tanımadığı halde... evet...

A. ö. — Bir ölçü bu şimdi bizim için.

N. — Çok, çok büyüklük, onun katının yüksekliğini ifade edemiyorum. Onun bulunduğu seviyeyi idrak edemiyorum. Ama muhakkak benim için varılması çok güç bir seviye.

A. ö. —. Siz o varlığı görüyor musunuz orada?

N. — Göremiyorum.

A. ö. — Nasıl hissediyorsunuz varlığım?

N. — Bir takım, bir takım empoze desem değil, telkinler oluyor. Bir ön sezi, anlamıyorum, izah edemiyeceğim.

A ö. —Sizdeki bu ön sezi ne gibi bir icraat yapıyor, bu telkin, bu empozisyon?

N. — Önümdeki problemler, burada takınacağım, takip edeceğim hareket hattını tayinde bana bir takım empozisyonlar oluyor, yukarıdan ama.

A. ö. — Düşünce tarzında mı?

N. — Evet, fikrî.

A. ö. — Yukarıdan geldiğini anlıyorsunuz? Bir ölçü var mı elinizde ?

N. — Muhakkak ki, her varlığın içinde bulunduğu ortama göre bir kıymet hükmü, bir ölçü sistemi vardır. Bu tevcih edilen fikirler, bu tevcih edilen yardımlar, benim bulunduğum vasatın kıymet ölçülerine uymuyor.

A. Ö. — Daha?

N . — Daha üstün, daha ince mi desem, yâni sizin anladığınız mânâda izah edemiyecek yahut edemiyeceğim bir kavram. Bu hemen anlaşılıyor. O kadar, o kadar sarih ki!

A. Ö. — O zaman sizde düşünme oluyor.bunu hissediyorsunuz?

N. — Vazife, aldığım kadar verebilmek.

A. Ü. —Evet, size yapılan yardımların icaplarını yerine getirmek.

N. — Evet, işte bunu şuurlandıramıyorum. Biliyorum, bunun hakkında bir plân kuramıyorum. Bu bana bir ıstırap veriyor.

A. Ö. — Fakat, bir plân kurmak fikri üzerinde bulunuyorsunuz şu ânda.

N. — Muhakkak, muhakkak.

A. Ö. — Bu sizin için bir adımdır.

N. — Bunu ben de kabul ediyorum.

A. Ö. — Çok güzel.

N. — Ama bir ân evvel neticeye ulaşmak... Evet, sabır lâzım.

A. ö. — Sabır ve tedriç.

N. — Tedriç ve sabır?!...

A. ö. — Tedriç, acele etmeden, bir plân kurmanın ihtiyacını hissediyorsunuz, elinizde onun materyelleri de vardır belki, fakat yavaşça, düşünerekten sentezi yapıp, o size yapılan yardımın icapları, o yardımın ışığı altında yolunuzu yapacak, bulacaksınız.

N. — Sizleri de diğer gurup kadar sevdim.

A. Ö. — Teşekkür ederiz. Bizler de sizinle tanışmaktan zevk duyduk, istifade ediyoruz.

N. — Yalnız bir ara, ve halen de öyleyim ki, şunu idrak ettim, tek başıma, aldığım bilgilerin ışığı altında, tek başıma çalışmam lâzım. Bu problemleri kendim çözmem lâzım. Onun için bilhassa dörtlü gurubun celselerine karşı kapılarımı kanadım. Buna da biraz yukarısı sebep oldu desem yeridir. Çünkü empozisyon oradan geliyor. Böyle bir empoze ediş durumu var. Fakat bu, öyle acaip bir şey ki, kendi mantığıma da uygun.

A. Ö. — Yukarısı insanın kendi içindekini aydınlatır. Yapılacak şey, herhalde daha çok alışmak. Kendinizi, kendi problemlerinizi halletmeniz icap eden bir duruma gelmişsiniz. Yukarısı yine yardımlarına devam edecektir

N. — Geçmiş hayatımı düşünüyorum da, ne kadar çocuksu hareketlerde bulunmuşum, hatâlarım var, bunları, yok etmek için imkân arıyorum ama, galiba bu hatâlar halen mevcut bende.

A. Ö. — Fakat, imkân aramak içindesiniz, bu yönde yürüyün.

N. — Evet.

A. Ö. — İmkân arayın dostum. Yukarısı verir.

N. — İşte bu durumlar, demin de söylediğim durumlar, bende şu günlerde demiyeyim, gün tâbiri...,

A. Ö. — Dünyevî oluyor biraz değil mi efendim?

N. — Evet,

A. ö. —Bulunduğunuz şuur devrelerinde?...

N. — Bulunduğum şuur devrelerinde beni sıkıntıya soktu. Bu karışıklıklar beni oldukça üzdü. Fakat bu ıstırapları da sevinçle karşıladım. Eskisi gibi değil, eskiden cidden üzülürdüm. Ve feveran ederdim evvelce. Şimdi rahatım. Yalnız yorgunum. Bu da saadet dolu bir yorgunluk.

A. ö. — Sizinle tanıştığımıza cidden, arkadaşlar ve cemiyet olarak teşekkür ederiz. Çok memnun kaldık. Sizinle nasipse tekrar görüşürüz. Şimdi Allahaısmarladık diyelim ve bizi Mahmut varlıkla temasa geçirmenizi rica edeceğiz.

N. — Allah hepinizi korusun, iyi geceler.

A. ö. — Siz de... Mahmut dostumuzun bu göstermiş olduğu misâl üzerinde bize söylemek istedikleri var mı? Memnuniyetle dinliyoruz.

M. — Bu misâlde, bir çok sorularınızın cevaplarını bulabilirsiniz. Hattâ bunlar gayet açıktır. Teşevvüşün mânâsı, bir vazife — bilhassa sizin geçen celselerde üzerinde durduğunuz vazife mefhumu— vazife idraki hakkında gayet güzel cevaplar bulabilirsiniz[1] Bunlar artık sizin kendi çalışmalarınıza kalmış, kendi araştırmalarınıza kalmış şeylerdir.

A. ö. — Üzerinde duracağız dostum. Müsaade eder misiniz?

M. — Bekliyorum.

A. Ö. — Müsaade ederseniz bu akşam celsemizi burada keselim. Medyomumuz yorulmuştur. Bize son olarak söylemek istediklerinizi dinliyoruz.

M. — Sabrın kıymetini unutmayın, yapacağınız plânlarda, atacağınız adımlarda ve önünüze açılan saadet dolu, nur dolu hayatların eşiğinde muhakkak ki, bir sendeleme, bir bocalama devresi geçireceksiniz ve geçirirsiniz de. Bu bocalama devrelerini atlatabilmek ve bir zaman kaybına uğramadan, önünüze açılan hayatın eşiğinden atlıyabilmek, göstereceğiniz sabrın derecesine bağlıdır... Bu yönden çaba göstermeniz lâzımdır. Ayni zamanda maddî dünyadaki tekâmül merhalelerinizde, maddî hayatın şartlarının icabı olarak bir takım, vicdanın hâtâh görebileceğiniz hareketlerde bulunmaktasınız.

ve bundan belki siz de pişmansınız. (Medyomun) olduğu gibi. Fakat kendi kıymetinizi hiç bir zaman inkâr etmeyin ve kendi kıymetinizi tanımağa çalışın. Ancak bu yönde elde edeceğiniz bilgilerle önünüze açılan kapılardan geçebileceksiniz ve bu bilgilerle ancak vazifelerinizi ifâ edeceksiniz. Tanrı hiç bir varlığı, hiç bir dostu kapısından boş çevirmiyecektir. Ona güvenin ve sizin üstünüzdeki varlıklara itimat edin. Bir çok problemleriniz, bir çok demiyeyim bütün problemlerinizde size uzanan yardım ellerini müşahede edeceksiniz. Bu, birazıcık çaba ile, azıcık bir araştırma ile görülebilecek yardımlardır. Fakat görüyorum ki, bütün demiyeyim çoğunuz bu çabadan kaçınmaktasınız. Allah sizlerin şuurlarınıza berraklık versin ve ira«. denize kuvvet versin. Daima Allah yardımcımızdır. Ve üst plânlar, bu yardımları iletmekle vazifeli olanardır. Bunu unutmayın. Bu fikirlerimi naklederken birçok kesiklikler oluyor, fakat bu, doğrudan doğruya medyoma inhisar eden aksaklıklar... Bu günlük bu kadar. İyi geceler.

Rehber Yarlık : Hamdı (HL)

Medyom : O. G. (M.)

Operatör: R. K.

Gün ve yeri : 22.6.1962 — İstanbul Dernek Binamız.

Hazır bulunanlar : Bazı üye ve konuklar.

Üçüncü Kısım

(Bu kısımdaki varlık, uyanmış; dünya insanım aydınlatmağa çalışan spatyom varhklarmdandır.)

Y. — Arkadaşlarım, ben gene karşınızdayım.

R. K. — Kiminle?

Y. — Büyük zevk duyuyorum sizinle konuşmaktan, ama kendimi taktim etmem lâzım değil mi her seferinde olduğu gibi, Yusuf.

R. K. — Evet, hoş geldiniz dostum.

Y. — Öyle hissediyorum ki, bugünkü konuşmamız kısa olacak, sizlerle adetâ bir sohbet olacak; biliyor musunuz, sizler nasıl bazı gayelerle bizlerle konuşmak istiyorsanız, bizlerin de sizlerle konuşmak arzumuz çok büyük bir ihtiyaç, adetâ bir çoklarımız için...

R. K. — Evet.

Y. — Büyük faydalarınız oluyor, öyle ki, sanki bir misafirliğe gitmiş gibi karşılaşınca konuşulanlar nasıldır, öyle dahi olsa, sizlerle konuşup hasbihâi etmenin bize büyük faydaları oluyor. Biliyorsunuz, birbirinden daha başka, daha değişik iki âlem, birbirine tamamen zıt gibi görünen birçok şeyler var bu iki âlemde, ama on lar aslında birbirini tamamlayıcı; işte onun içindir ki, birbirlerine muhtaçtırlar, birbirlerinin seslerini işitmek, hâttâ görmek, görünmek, konuşmak, onların, duygu, düşüncelerini almak; yaşamak, bunlar birer ihtiyaç... Hâl hatır soralım dostum. Nasılsınız?

R. K. — Teşekkür ederiz.

Y. — Neler yapmaktasınız nelerle meşgulsünüz, nasıl yaşıyorsunuz, her adım attığınız, her adımın sizler için ne kadar müşkül, fakat bunun karşısında ne kadar büyük kazançlarla dolu olduğunu hepiniz biliyorsunuz.

R. K. — Evet. Siz de büyük bir gelişmenin olduğunu görmekle bahtiyarız, geçen konuşmanızda gayet istifadeli hususlardan bahsettiniz.

Y. — Dostum, bunun için ben de medyoma şükranım, anlıyorsunuz değil mi? Sizin bunda çok büyük bir fonksiyonunuz var, fakat sizlerle beraber daha üst dostlarımıza şükran borçluyuz; şunu biliniz ki, size söylediklerim, benim, üzerinde uzun uzun düşünmek mecburiyetinde kaldığım, benim malım olmayan şeylerdir. Kendime göre onları biraz açmıya çalıştım ve öğrendiğim her şey benim için de bir bilgi oldu, bir bilgi kaynağı oldu, kazanılmış birşeyler oldu. öyle ki, ben onlardan aldığımı size nakletmek ve. ve hem de arada sizin konuşmalarınız, sizin açmalarınızdan aldığım şeyi, kendi hafızamda hıfzetmek benim için de çok istifadeli oldu. İşte elele yürümeye çalışıyoruz dostum. Eğer bunu yapabilirsek, benim için çok büyük bir kazanç olacak, biliyorum. Gayemin ne olduğunu çok iyi biliyorum. "Ve tekrar aranıza da döneceğim... Fakat yüklendiğim bir vazife var, öyle bir vazife ki,..... Bu vazifeden kazanacağım şeyler, fedakârlık. Bunun ne olduğunu bilmem..... sizin aranıza döndüğüm zaman benim için çok büyük bir kazanç olacak, çok daha süratli bir tekâmül, bir ilerleme olacak, tam mânâsile kazanılmış, tatbik edilmiş birşey olacak. Geçen defa biliyor musunuz nefsaniyetten biraz bahsetmiştik. Bizim âlemimizden biraz bahsetmiye çalışmıştım. Bakmayın siz bana, bizim âlemimiz diyoruTi, ama aslında hepimizin âlemi, sözün gelişi bu, öyle ya, arada bir, bir ayrılık olması lâzım, ifade edebilmek için. Sizlerin kıymetli fi-

kirlerini de dinlemiştim, ne dersiniz, bugün ne yapalım, konuşuyoruz, hasbıhâl ediyoruz. Bu benim çok hoşuma gidiyor. Üıh, öyle olması gerektiğini de zannediyorum.

R. K. — İsterseniz, geçen konuştuğunuz gibi, bazı bahisler üzerinde konuşabilirsiniz, memnuniyetle dinleriz.

Y. — İsterseniz gene biraz bu bizim âlemimizden bahsedelim, ne dersiniz?.

R. K. — Hay hay.

Y. — Sizler için meçhul olan nedir ki, hepsi değil mi? İnsanın bilgisi arttıkça,, insan daha neler öğrenmesi icabettiğini çok daha iyi anlıyor, Evet, hepimiz birşeyler biliyoruz, ama gene de bizler için meçhul bu âlem, buraya nasıl geçeriz, geçtikten sonra neler hissederiz, gördüğümüz yardımlar nasıldır, nasıl ilereriz? Dostum, sizin âleminizde şehirler, memleketler vardır. Bilir misiniz ki, bizim âlemimizdede bunun benzerleri vardır, ama bunlar sizin kendi içinizdedir, düşündüğünüz, ânda çok sevdiğiniz birşey olur, çok korktuğunuz bir şey de olur. Ta ki siz ona hâkim oluncaya kadar. Sizin âleminizde dereler, sular akar; bizim âlemimizde de dereler akar, ama buna ilâveten birşey vardır, nurlu bir yıldız topluluğu, bir yıldız seması altında akar bu dereler ve ne tuhaftıf, sizin âleminizde dereler, hep yokuşa gider, bu yokuş aşağı gidiş neyi ifade ediyor bilir misiniz? Tabiat ibretlerle doludur, dostum, görmek lâzımdır bunları. Ulu Tanrım büyük, çok büyük dağlar yaratmıştır, aşılmaz dağlar, ama bir de bakaramız, bu aşılmaz gibi görünen dağların tam ortasında mümbit bir ova, nefis sulan olan canlılık, güzel kokulu bir geçit vardır. Ama bu geçitten geçmeyi bilmek lâzımdır, bazılan sadece bir heves, bir düşünce uğruna birşey kazanacaklannı zannederek bu dağlardan aşmak isterler ve onların manzarası, güzel uçurumları içinde kaybolur giderler. Bilir misiniz, Himalâyalar ne kadar güzeldir? Bütün dünyanın her tarafmda bu kadar güzel dağlar vardır. Ama o dağların orada meydana gelmesine sebep nedir, zelzeleler değil midir, dostum, oralan alt üst eden, oraların çökmesine sebep olan, böyle sipsivri dağların fışkırmasına sebep olan zelzeleler, bunlar ne büyük ibrettir. Bizler için diyeceksiniz ki, bu aşılmaz dağlar, sizin âleminizde yok mu? Haklı olarak burda da vardır. Bunu siz kendi düşüncelerinizle de biliyorsunuz, keşfetmişsiniz, bu öyle bir şeydir ki, tıpkı sizin dünyada başlayan tekâmülünüzün burda devam etmesi gibi, dünyanızda sizin tekâmülünüz için böyle ibretler olur da, burda olmaz mı? Ama bunlar değişiktir, bunları ancak bir takım sembollerle ifade edebiliriz; öyle ki. kelimeler âciz kalıyor. Bu sembolleri açmak bir tefsir meselesi olur, dü-

şünce meselesi olur. Hâlbuki bu tarafta herşey bambaşkadır, buraya duhûl ettiğiniz ânda, duhûl ederken geçeceğiniz sarsıntılı dik geçitlerden, dik dağların arasından geçeceğiniz en iyi yolu bulup geçtikten sonra çok başkalaşir, kendinizi sonsuz bir âlemin kucağında bulursunuz, yapayalnızsınız, kendi yolunuzda yürüyorsunuz, fakat bu öyle bir yalnızlık ki, her tarafınızın, her şeyinizin dopdolu olduğunu hissedersiniz, size karşı öyle bir yakınlık vardır ki, nasıl anlatayım, yalnızlığın ortasında öyle bir yakınlık mevcuttur ki, size karşı, çeker götürür, hissedersiniz, burda mühim olan hislerdir, düşüncelerdir. Hisleriniz size burda yol gösterir, fakat bu hisler maddî hisler değil dostum. Dokunarak elde edeceğiniz hisler değil; burada birşeyin kimden, nasıl geldiğini hissedersiniz, bunu size söyliyen hislerinizdir. Hâttâ öyle ki, size gelen düşüncenin, birkaç düşüncenin muhtelif yerlerden dahi geldiğini hissedersiniz; bu düşünceler, bunu size söyler. Açıkça söyler ve siz de bunu anlarsınız, sizin düşüncelerinizde o düşüncelerin sahiplerine aynı şeyleri ifade eder, anlaşır gidersiniz;bizim âlemimizde şekil yoktur. Şekilden kastım; sizin dünyada etraf imza bakınca gördüğünüz şeyler. Ama teşekkül vardır, kademe kademe takip edilen bir teşekkül, bir diğer değimle organizasyon eliyoruz buna; işte o ânda kuvvetle hissedersiniz ki, siz o teşekkülün ufacık bir parçasısınız, bir yeriniz vardır, doludur ve mühim bir vazifeyi ifa etmektesiniz, kendi kendinize kaldığınızda dahi bir vazifeniz mevcuttur. Bu, ilâhi bir kanun dahilinde olup gider böyle dostum, kademe kademe, zincir halkaları gibi, teker teker yürür gider; ne birinin kıymeti daha az, ne ötekinin kıymeti daha fazladır, hepsi ayni yolda yürümektedir. Hepsinin kendine göre bir vazifesi vardır ve bu vazifenin kıymeti de ne diğerinden az. ne diğerlerinden fazladır.

R. K. — Evet.

Y. — Havadan, sudan, elimizden geldiği kadar biraz dağıldık, toplaması size ait, düşünmesi hepimize ait, yürüyelim böylece elele bu akşam da dostum. İsterseniz düşünmeniz ve düşünebilmeniz için biraz ara verelim değil mi, hepimiz ayni yolun yolcusu değil miyiz?

F. K. — Evet.

Y. — Buyurun, bir şey soracağınızı sezer gibiyim,

R. K. — Var bir arkadaşın soracağı bir şey, öğrenelim de lütfen, bir dakika müsaade edin... Evet, bir dahaki celseye sorarız efendim.

Y. — Pek güzel, istediğiniz anda, istediğiniz şeyi sorabilirsiniz, hiç çekinmeyin, ben :'ıissediyorum:, Bazan dağılıyorum ve birçok şeyleri araya karıştırıyorum, bana öyle geliyor ki, daha doğrusu

hoşlanıyorum bu şekilde konuşmaktan, ama bana öyle geliyor ki, araya çok fazlalıklar koyuyorum. Fakat istiyorum, istiyorum: Her sözüm, her kelimem sizler için ve benim için bir adım olsun, bu tabii bir arzudan ibaret kalıyor, ilerlemek, tekâmül etmek arzusundan; şurası muhakkak ki, insanın, bir şeyin tahsiline başladığı ânda ilk esnada onun tamamını yapmış olmaz, fakat bunu arzu eder, bu muhakkak böyledir. Bu, ruhunuzun en tabii bir ihtiyacıdır. Bunu, onun hareketiyle ancak bağdaştırabiliriz. Dostlarım, bana o kadar huzur ve zevk veriyorsunuz ki, sizlere müteşekkir kalıyorum.

R. K. — Biz de, teşekkür ederiz, istifade ile dinliyoruz.

Y. — Hoşça kalın.

KARDESİZMAYA GÖRE RUHLARIN SINIFLAMASI

Dikkat edersek, Allan Kardec'in, tasnifini yaparken en ziyade bizim birinci merhaleden addettiğimiz ruhların üzerinde durmuş ve ancak bu ruhlar hakkında tafsilâtlı mütalâlarda bulunmuş olduğunu görürüz. Ve esasen bunun da böyle olması lâzım gelir. Zira evvelce de söylediğimiz gibi insan düşünce ve zekâsı, ikinci merhaleye intikâl etmiş ve hele onu da atlamış ruhların yüksek kabiliyetleri karşısında çok âciz durumda kalır. Biz üç buutlu realitemizin en koyu ve maddî zaruretlerinden kurtaramadığımız düşüncemizle o realitenin fevkine çıkmış gerçekler hakkında kudret ve muvaffakiyetle muhakemelerde bulunmak şöyle dursun, hattâ onları idrak bile edecek durumda değiliz. A. Kardec bunu hiç şüphesiz his ve takdir edecek kabiliyette yüksek bir insandı. Fakat bazen öyleleri çıkmıştır ki bunlar, kendi akıllarının durduğu yerde bütün realitelerin de durduğunu zannetmek gafleti içinde kendilerini dipsiz kuyulara bilmeden atmışlardır. İşte bilhassa böyle eksik bir tetkik ve müşahede ile büyük hakikâtlere temas etmenin doğurduğu bu kötü neticeleri de okuyucularıma gösterebilmek için son zamanlarda neşredilmiş bir eserden de (8) ruhların gene tasnifine dair yazılmış bir parçayı Allan Kardec'in tasnifi sırasında takdim edeceğim. Orada görülecektir ki, bazı varlıklar, kendi tasavvur edebildikleri seviyenin üstüne yükselmiş kudretteki ruhları hemen allahlaştınvermekte hiç bir mahzur görmüyor. Fakat bu hali de o varlıklar için tabii görmek icap eder. Çünkü mahdut bir düşünce, dar bir idrak, kısa bir görüş sahibi olan her varlık, kâinat ve ruh kudreti hakkındaki bütün realitelerinin durduğu yerde «makamı ilâhinin» başladığını düşünmezse başka ne yapabilir?

Fakat hakikâtte bu görüş pek iptidaidir. İlâhî kudret karşısında hiçbir mertebe, hiçbir plân, hiçbir sınıf hususî bir kıymet kazanamaz. Çünkü Ona hiçbir şey nisbet edilemez. Bu çok büyük bir mevzudur. Ve sırası gelince mufassal olarak ele alınacaktır. Ancak ne kadar yüksek olursa olsun herhangi bir varlığın bütün realitelerinin nihayet bulduğu nokta Allahm ikamet ettiği yer değildir! Ruh ve beden hakkında çok geri düşünceleri olan bazı kimseler, nasıl dünya maddelerinden kurtulunca maddeden ayrılmış salt ruh kabul ederlerse ve bu da ne kadar basit ve ilkel bir düşünce olursa, maddî realitelerinin dışındaki bütün evren realitelerinin de kendi düşünceleriyle sona erdiğini ve yalnız Allah katının başladığım zannedenlerin düşünceleri de o kadar iptidaî ve basit olur.

Şimdi bütün bu mülâhazaları gözönünde tutarak Allan Kardec'in bilhassa başlangıç celseleri için faydalı ve hattâ lüzumlu gördüğümüz ruhlar hakkındaki tasnif cetvelini sunuyoruz. Bunu de gene, bu muhterem araştırıcının bizzat kaleminden alarak naklediyoruz:

«Ruhların tasnifi, onların ilerleme derecelerine, kazanmış oldukları vasıflara ve henüz sıyrılmak zorunda kaldıkları kusurlara göre tayin edilir. Bununla beraber bu tasnif hiç de kati değildir. * Her katagorya, kendisini vasıflandıran ancak bariz bir karakteriyle diğerinden ayrılmıştır. Fakat bir dereceden diğer dereceye ruhların intikalleri belirsiz bir seyirle oluşur. Ve tabiatla gök kuşağı renklerimle veyahut insan çağlanun muhtelif safahatında olduğu gibi hudutlara gelince bütün kanaat silinir. Demek ki, bu meseledeki telakkilere nazaran tebarüz edecek nokta! nazara göre ruhların tasnifi, daha büyük veya daha küçük adetler arasmda da yapılabilir.

«Burada takip edilen yol, diğer ilmî tasniflerin sistemlerinde olduğu gibidir. Yâni bu sistemler, az veya çok mükemmel, az veya çok makûl, akla az veya çok uygun, olabilir. Fakat ne olursa olsun bunların ilmî esaslarından hiç bir şey değişmez.

«Şimdi buhususta kendilerinden sorarak açıklamada bulunduğumuz ruhlar bu tasnifi değiştirebilirler. Fakat bu hal neticeyi bozmaz. Zira onlar bizim uydurmuş olduğumuz şeylere hiç bir ehemmiyet vermezler. Onlar için her şey düşünceye dayanır. Şekilleri, terimleri, tasnifleri, bir kelime ile sistemleri bize bırakırlar. Şunu da gözden asla uzak tutmamalıdır kî, tunların arasında tıpkı insanlar

* A. Knrtlec bu sözleriyle bizim fikrimizi ifade ediyor; tasniflerin izafiyetini ve ancak bizim realitelerimizle ilgili bulunduğunu anlatmak istiyor.

arasında olduğu gibi pek cahil varlıklar vardır. * Bütün ruhlar her şeyi bilirler gibi yanlış bir kanaate temayülün vukuuna karşı ne kadar fazla ikazda bulunsak azdır.

«Her tasnif, bir usûle, bir tahlile ve mevzuun iyiden iyiye bilinmiş olmasına dayanır. İmdi ruh âleminde de öyle mahdut bilgisi olanlar vardır ki *, bunlar tıpkı dünyadakiler gibi cahildirler ve bir bütünü kavramağa, bir sistemi formüle etmeğe muktedir değillerdir. Onlar herhangi bir tasnif ameliyesini, ya hiç anlamazlar veyahut çok noksan olarak kavrayabilirler. Onlara göre, kendilerinden yüksek her ruh birinci sınıftandır. Zira onlar bu ruhları birbirinden ayıran bilgi kabiliyetlerini ve ahlâkî temayülleri ayırtedemezler. Bu hal tıpkı dünyadaki kaba bir adamın uygar insanlara karşı olan durumuna benzer. Fakat bu işlere muittedir olanlar dahi kendi görüşlerine göre zamanla tasniflerini değiştirebilirler.

«Linne'nin, Jussieu'nün, Tournefort'un ayrı ayrı bitki tasnifleri vardır. Fakat bu ayrılık bitkiler ilminin değişmesini gerektirmemiştir. Çünkü onlar tasniflerini yaparken ne bitkiyi, ne de özelliklerini kendileri uydurmuş değillerdi. Onlar sadece aralarındaki benzerliklere göre grupları ve sınıfları ayırmışlardı. İşte biz de böyle yaptık. Biz de ne ruhları, ne de onların karakterlerini icat etmiş değiliz. Onları gördük, müşahede ettik ve sözlerini, hareketlerini düşünce süzgecinden geçirdik. Ve sonra aralarındaki benzerliklere göre tasnif ettik. Ve burada esas tuttuğumuz konuları da gene kendilerinden aldık.

«Ruhlar umumiyetle tasnifte, üç büyük kısım veya üç esasî katagorya kabul ediyorlar. Bunların en sonuncusu en aşağıda olan ruhlardır. Bu katagoryadaki ruhlarda maddenin ruh üzerine hâkimiyeti ve fenalığa temayül vasfı vardır.

«ikinci gruptakiler, ruhun maddeye hakimiyeti ve iyilik arzusu ile vasıflanırlar. Bunlar iyi ruhlardır.

Ve nihayet birinci gruptakiler gelir ki, bunlar da saf ruhlardır. Bunlar tekâmülün en yüksek derecisine varmışlardır. (1)

«Bu tasnif bize çok makûl görünüyor ve ruhların bariz karakterlerini gösteriyor. Şimdi bizim işimiz sadece, bunların (ikinci

* Spatyomun birinci merhalesinde. B. R.

(1) Kuşkusuz bu iddia, ancak üç butlu realitelerimiz dahilinde bir sözdür ve madde, kâinat mefhumu ne kadar sonsuz ise bu sözün kıymeti de o kadar mahduttur. Ve hiç bir insan varlığına ve insan varlığı ile temasta bulunabilecek hiçbir varlığa kemalin nerede bağlayıp nerede bittiği malûm değildir.

derece) sınıflarını ayırmak ve aralarındaki nüansları bulup meydana çıkarmaktan ibaret kalıyor. Biz bunu da yine iyilik severlikle yüklü, talimatlarını bizden esirgemiyen ruhların yardımlariyle yaptık.

«Bu tablo sayesinde, münasebet haline geçtiğimiz ruhların yükseklik ve alçaklık derecelerini kolayca tâyin edebiliriz (2). Ve binnetice onlara ne dereceye kadar itimadın caiz olabileceğini de takdir etmiş oluruz (2). Bu, aşağı yukarı spiritizmanın bir nevi anahtarıdır (3). Zira ruhlarla görüşürken onların fikrî ve moral durumları hakkında rasgeldiğimiz eşitlikler ve gayri tabii bazı haller hakkında bu tasnif bizi yegâne aydınlatacak vasıtadır (4).

«Şunu da gözden uzak tutmıyahm ki, ruhlar daima yalnız şu veya bu snıfa ait olmazlar. Onların tekâmülleri tedricen vaki olur. Binaenaleyh bunlar bir taraflariyle bir sınıfa girerken henüz geri kalmış başka bir taraflariyle de diğer bir sınıfa dahil olurlar» (11/43).

Okuyucularım ruhların tasnifine dair klâsik spiritüalizma ile neo-spiritüaüzma arasındaki farkları kolaylıkla takdir edeceklerdir. Bununla beraber aynı yolda birbirini takviyeden mütalâalar da okuyucularımız için şüphesisiz çok istifadeli olacaktır. Şimdi asıl tasnife geçiyoruz :

(2) Yukarıda serdedüen mülâhazaları unutmamak şartiyleö

(3) Fakat, maalesef her yerde kullanılamıyor.

(4) Zaruri olan her an aldanmak ihtimalini daima gröönünde bulundurmak şartiyle.

ÜÇÜNCÜ GRUP

MÜTEKÂMİL OLMAYAN RUHLAR

«Umumî vasıfları — Maddenin ruha hâkimiyeti. Fenalığa temayül. Cehalet. Büyüklük. Bencillik ve bütün bunların neticesi olan kötü ihtiraslar.

«Bunlarda da Allah mefhumu vardır, fakat bunu anlıyamazlar. Eu gıruptakilerin hepsi fena değildir. Bazılarında tam manasiyle kötülükten z'yade hafif meşreplik hali vardır. Bazılar da ne iyilik, ne köüilük yaparlar. Fakat netice itibariyle asla iyilik yapmazlar ve süfliliklerini daima gösterirler. Diğerleri ele bilâkis fenalıktan zevk duyarlar. Ve c?er bunu yapmak fırsatını bulabilirlerse tatmin edilirler. Onlar zekâlarını kötülüğe veya muzipliğe bağlarlar. Fakat onların fikrî kabiliyetleri ne kadar inkişaf etmiş bulunursa bulunsını fikirleri yüksek değildir. Ve duyguları da azçok iğrençtir.

«Bu sınjftakilerin, ruh âlemine ait bilgileri mahduttur. Ve bu azıcık **bildikleri şeyi de dünyada iken edinmiş oldukları yalan yanlış** fikirlerle **karıştırmışlardır. Bunlar bize ancak yanlış ve noksan bilgiler verebilirler;**

«Ffifcat dikkatli bir müşahit, onların buluşmalarında da çoğunluk bu noksanlıklar **içinde bile - yüksek ruhlardan intikal etmiş büyük hakikatlerin ifadelerini bulurlar. Bu ruhların karakterleri.** Közlerinden **anlaşılır. Buluşmaları sırasında kötü bir fikir izhar eden her ruh bu üçüncü katagoryaya sokulabilir. Ve sonuç olarak öbür âlemden bize telkin edilen her kötü düşünce bu sınıftaki bir ruhtan geliyor, demek olur.**

«Bu ruhlar iyi varlıkların mutlu halde bulunduklarını görürler. Bu manzara onlar için sürekli bir irkence olur. Zira onlar bu manzara karşısında gıpta ve kıskançlığın bütün sıkıntılarını duyarlar. Onlar bedensel hayatlarında çekmiş oldukları ıstıraplarım hatırlarlar. Ve **bu ıstıraplı intibalar onlar için ekseriya dünyadakinden daha çok zahmetlidir. O halde bunlar dünyada iken çekmiş ve baş-**

kalarma da çektirmiş oldukları acıların ıstıraplarını hakikaten burada da çekerler.

«Bu ruhlar bu ıstırabı uzun zaman çekmekte devam edeceklerinden bu ıstırabın ebedî olduğunu zannederler. Tanrı onların ıslahı için, bunun böyle olmasını ister.

«Bu ruhlar başlıca beş tâlî (ikinci derece) sınıfa taksim edilebilirler :

«102 — ONUNCU SINIP : Kirli ruhlar — Bunlar kötülüğe mütemayildirler, insanları daha iyi aldatabilmek için bu varlıklar her türlü maskenin altına girebilirler. Ve haince nasihatler verirler, itimatsızlıklar telkin ederler. Bunlar zayıf ruhlu insanlara musallat olurlar: O insanlar kendilerini mahvedinceye kadar bu ruhların telkinlerine teslim olurlar. Onlar insanları bu suretle kötü yollara sevketmekten ve onların tekâmüllerini geciktirmekten dolayı yuvarlanışlarını ve acı eprövlcre duçar olmalarını görmekle, kendi ihtiraslarını tatmin etmeğe çalışırlar.

«Spirit celselerinde bunlar sözleriyle teşhis edilirler. İfadelerindeki bayağılık, insanların olduğu gibi, bunarın da zekâ itibariyle değilse bile ahlaken düşkünlüğünü gösterir, insanlarla musavalada (ruhsal ilişkide) bunlar, alçakça temayüllerini ortaya koyarlar. Hattâ kendilerini değiştirmeğe uğraşırlar ve makûl bir tarzda konuşmağa çalışsalar bile bu rollerini uzun müddet devam ettiremezler. Onların bu gayretleri, hemen daima, asıl mâhiyetlerini meydana koymakla neticelenmeğe mahkûmdur.

«Bazı kimseler böylelerini birer şer ilâhı olarak tanımıştır. Diğer bazıları da onlara şeytan, kötü cin... v.s. demişlerdir. Onların tesiri altındn kalmış olan insanlar, alçaltıcı ve habis ihtirasların doğurduğu şehvanilik, znlimlik, hilekârlık, ikiyüzlülük, cimrilik gibi bütün kabahatleri yapmağa eğilimlidirler. Bu ruhlar fenalığı hiçbir sebep olmadan, yalnız fenalık yapmak zevkini tatmak için icra ederler. Ve iyiliğe karşı besledikleri kinin neticesi olarak kurbanlarını daima namuslu insanların arasından seçerler. Bunlar beşeriyetin hangi sınıfına mensup olurlarsa olsunlar, ne kadar medeniyet cilâsiyle boyanmış bulunurlarsa bulunsunlar, hiç bir şey bunların rezalet ve alçaklığını önleyemez.»

Burada Allan Kardec'in sözünü keserek bir iki şey söylemek istiyorum. Tamamiyle doğru olan bu ruhi tahliller, spiritizma ile uğraşmak istiyenler kadar bütün beşeriyeti ilgilendirmesi lâzım gelen ve herkesi ikaza davet eden bir mevzu teşkil eder. Burada olduğu

gibi bunlardan, müteakip neşriyatımızın bazı konularında ve bilhassa ruhların insanlara tasallutları meselesinde de istifade edilecektir. Şimdi Kardec'e tekrar devam ediyoruz :

«103. — DOKUZUNCU SINIF : Hafif ruhlar — Bunlar cahil, muzip ve alaycıdırlar. Her şeye burunlarını sokarlar. Sözleri hiçbir hakikâtle münasebettar olmadığı halde her şeye cevap verirler, küçük mihnetlere ve küçük sevinçlere sebebiyet vermekten, endişeler uyandırmaktan, şeytanlıkla ve aldatarak, muziplik yaparak insanı hataya düşürmekten zevk duyarlar. Bu sınıftaki ruhlar halkın cin, yeraltı cüceleri v.s. dedikleri varlıklara tekabül eder. Bunlar yüksek ruhlara tabidirler. Yüksek ruhlar onları, ekseriya hizmetçilerimizi kullandığımız gibi kullanırlar.

«İnsanlarla muvasala haline geçtikleri zaman ekseriya lâtifeci ve spirituel olurlar. Fakat hiçbir zaman bunlarda derinlik bulunmaz. Onlar iğneli ve şeytanî bir üslup içinde yapmakta oldukları kusurları müdriktirler. Bazan yalancı isimler takındıkları zaman bunu fenalıktan ziyade muziplik için yaparlar. (Bu sınıf tetkike muhtaçtır. B. R.).

«104. — SEKİZİNCİ SINIF : Sanki âlim ruhlar — Bunların azçok bilgileri vardır. Fakat hakikâtte bildiklerinden daha çok bilmekte olduklarını zannederler. Birkaç bakımdan müterakki (yükselmiş, tekâmül etmiş) olan bu ruhların sözleri ciddi bir karekter gösterir ve bu da onları kabiliyetli ve nurlu tanıtır. Fakat bu hâl, ekseriya onların arz hayatındaki sistemleşmiş fikirlerinin ve iddialarının orada da ruhlarındaki akislerinden başka bir şey değildir. Bu sözler en abes ve ağır hataların arasına karışmış birkaç hakikât parıltısından ibaret bir halitadır (karışımdır). Ve bu halita arasında bu ruhların esiri bulundukları; kendilerini beğenme, büyüklenme, kıskançlık, inatçılık gibi kusurlar daima görünür (Bu sınıf tetkike muhtaçtır. B. R.).

"105. — ALTINCI SINIF : Gürültücü ve ortalığı karıştırıcı ruhlar — Bunlar kelimenin tam manasiyle hususi bir sınıf teşkil etmezler. Ve üçüncü gurubun bütün sınıflarında bu nevi ruhlar bulunabilir. Bunlar mevcudiyetlerini daima insan duyumlarına çarpıcı prkilde fizik tezahürler göstererek bildirirler. Bu tezahürler, oraya bura va vurulan darbeler, katı cisimlerin gayri tabii hareketleri ve yer değiştirmeleri, havanın sarsılması v.s. gibi.

«Böyle ruhlar değerlerinden daha ziyade maddeye bağlı görünürler. Bu ruhlar, su, hava, sert cisimler ve arzaltı maddeler gibi şeyler üzerine tesir etmek suretiyle kürenin unsurlarım değiştirici

başlıca âmiller gibi görünürler. Fakat madem ki, bu fenomenler maksatlı ve şuurlu olarak husule getiriliyor, o halde bunların rasgele şeyler olmaması ve ruhlar tarafından husule getirilmesi icap eder. İşte yüksek ruhlar, bu işleri maiyetlerinde bulunan bu sınıfdaki ruh-İrra yaptırırlar. Zira bu maiyet ruhları zekâya ilişkin işlerden ziyade maddî şeyleri yapmağa muktedirdirler. Büyük ruhlar bu tezahürlerin faydalı olduğuna hükmettikleri zaman o küçükleri kendilerine birer yardımcı olarak kullanırlar.

İKİNCİ GRUP

İYİ RUHLAR

«107. — Umumî vasıfları — Ruhun maddeye hâkimiyeti, iyilik arzusu. Bu ruhların iyilik yapmak vasıf ve kudretleri, ermiş oldukları ruhi tekâmül derecelerinin bir neticesidir. Bunların bazılarında ilim, diğerlerinde hikmet ve iyilik vardır. En ilerlemiş olanları ise, bilgi i'.e ahlakî vasıfları kendilerinde toplamışlardır. Gene derecelerine göre az çok maddî bedenlerine ait bazı izleri yüklü bulunurlar. Bu izler onların ya lisanlarında, ya itiyatlarında veya hattâ bazı mani'lerinde bulunur. Eğer bu da olmasaydı o zaman bu ruhlar mükemmel varlıklar gurubuna dahil olurlardı. Onlar Allahı ve ebediyeti kabul ederler. Ve artık iyilerin mazhar oldukları hazlardan istifade ederler. Bu ruhlar yapmış oldukları iyilikten ve mâni olabildikleri kötülükten dolayı saadet duyarlar Onları birleştiren sevgi, kendileri için tarifi imkânsız bir saadet kaynağı olur. Onlarda, bu sevgiyi ihlâl edebilecek (bozabilecek) ne gıpta, ne vicdan azabı, ne de gayrı mütekâmil ruhları işkencelere sevkeden herhangi bir hırs mevcut değildir. Bununla beraber bu ruhlar da mutlak tekâmüle varıncaya kadar bir sürü eprövler (imtihanlar, sınavlar) geçirmek zorundadırlar. (Buradaki mutlak tekâmül fikrine biz iştirak edemiyoruz. B. R.). Bunlar dezenkarne halde (yâni, spatyomda. B. R.) bulunurlarken insanlara iyi düşünceler verirler, onları fena yollardan döndürürler, lâyık gördüklerini himaye ederler. Gayrı mütekâmil ruhları i tesirlerinden hoşPanmıyan kimseleri onların tasallutanndan korurlar. Enkarne halde (yâni, insan olarak dünyada iken) iyi hemcinsleri için hayırsever olurlar. Onlarda ne kibir, ne bencillik, ihtiras, kin, ne garaz, ne de gıpta ve kıskançlık vardır. Bunlar iyilik yanmak için iyiliği yaparlar. Bu guruptaki ruhlar halk dilinde ve itikatlarında koruyucu melekler diye tanınmışlardır. Hurafeperestlik ve cehalet devirlerinde bu ruhlar, hayır ilâhları zümresine sokulurdu. Bu gumptakiler başlıca dört tâli (ikinci derece) sınıfa ayrılabilirler.

«108. — BEŞİNCİ SINIF : Hayır sever ruhlar — Bunların hâkim vasfı iyiliktir. Bunlar insanlara hizmet etmekten, onları himaye etmekten (korumaktan) zevk alırlar. Fakat bu ruhların bilgilerini iyilik teşkil eder. Bunların tekâmülleri fikrî sahadan ziyade ahlâkî sahada inkişaf etmiştir.

«109. — DÖRDÜNCÜ SINIF : Alim ruhlar — Bunları diğerlerinden ayıran mümeyyiz vasıfları bilhassa marifetlerinin genişliğidir. Bunlar ahlâkî meselelerden ziyade ilmî meselelerle iştigâl ederler. Ve bu sahada daha çok kabiliyetlidirler. Fakat bunların ilme olan rağbeti ancak umumun menfaati bakımındandır. Ve bu işe, ancak gayri mütekâmil ruhların vasfı olan ihtirasları asla karıştırmazlar.

«110. — ÜÇÜNCÜ SINIF: Hâkini ruhlar — En yüksek tertipteki moral vasıflar (Bittabi bizim realitelerimize göre B. R.), bunların mümeyyiz, ayırıcı karakterlerini teşkil eder. Bunlar hudutsuz bir ilme mâlik olmamakla beraber, eşya ve insanlar hakkında salim (sağlam) bir muhakeme kudretine yetecek kadar büyük fikrî kabiliyete maliktirler.

«111. — İKİNCİ STNIF : Yüksek mhlar — Bunlar ilmi, hikmeti ve iyiliği nefislerinde toplamış varlıklardır. Bunların sözleri yalnız hayırseverlik ifade eder. Bunlar her an değerli, yüksek ve ekseriya ulvîdirler. Onların yüksekliği, gayrı bedensel, bedensel olmayan âlemdeki şeyler hakkında en doğru malûmatı insanların öğrenmesine —müsaade edildiği kadar— verebilmelerine kendilerini kabiliyetli kılmıştır. Onların iyi niyetler taşıyarak hakikâti ariyan ve bu hakikâti anlıyabilmelerine müsaade edecek kadar dünya bağlarından kurtulmuş olan kimselere memnuniyetle tebliğler verirler. Fakat buna mukabil yalnız merak saiki ile hareket edenlerden, iyilik yapma kabiliyetlerini köstekliyen maddelerin tesiri altında kalanlardan bu yüksek ruhlar uzaklaşırlar.

«Müstesna hallerde bunlar arzda tekrar doğdukları zaman mutlaka bir tekâmül işinde vazife almış olarak gelirler. Ve beşeriyetin yeryüzünde istekleri bulunduğu kemâlin (olgunluğun) bir örneğini gösterirler.

BİRİNCİ GRUP

SAF RUÜLAR

«112. — Umumî vasıfları Maddî tesir sıfır. Diğer guruptaki ruhlara nispetle mutlak ahlâkî ve fikrî bir üstünlük.

«113. — BİRİNCİ SINIF : Yegâne sınıf — Bu varlıklar bütün tekâmül safhalarını ikmal etmişlerdir. (Bittabi gene üç buutlu realitelere göre. B. R.). Ve maddenin tekmil kirlerinden kurtulmuşlardır (Burada maddî ihtiraslardan ve maddî esaretten kurtulmuşlardır, demek daha doğru olur. B. R.). Bir mahlûk (yaratık, varlık) için mümkün olan tekâmülün zirvesine vasıl olduklarından bunların uğrıyacaklan ne bir epröv, ne de bir ceza kalmamıştır. Bunlar artık yokedilmeğe mahkûm bedenlerde tekrar doğmak mecburiyetinden kurtulmuşlardır (işte bu cümledeki fikirler, neo - spiritüalizma görüşü ile doğru sayılamaz ve bizce asıl ruh faaliyetleri ve ruhların daha yüksek tertipteki tekâmül merhaleleri bundan sonra başlamaktadır. B. R.).

«Bu ruhlar, hiçbir şeyle karıştırılması mümkün olmıyan bir saadet içindedirler. Zira onların nrtık ne ihtiyaçları, ne de maddî değişmelere maruz kalmaları bahis mevzuu değildir Fakat bu saadet ebedî temaşa içinde geçen yeknesak bir avarelik değildir. Onlar kâinatın ahengini idame etmek için Allahın emirlerini yerine getiren elçiler ve habercilerdir. Onlar, kendilerinden küçük olan bütün ruhlara emrederler, tekâmülleri için onlara yardım ederler ve vazifeler verirler. Hüzünlü zamanlarmda, insanlara yardım ederler. Onları iyiliğe teşvik ederler. Ve kendilerini, ulvî saadetten uzaklaştıran hatâlarının borçlarını ödemeğe davet ederler (N. S.'ya göre h'inlardan daha çok büyük vazifeler alan sayısız tekâmül merhalelerinde ruhlar vardır. B. R.).

«Bütün bu işler onlar için tatlı birer meşgaledir. Bunlar insanlar arasında bazari melek ismiyle yâdedilen ruhlardır, insanlar bunlarla irtibatta bulunabilirler. Fakat bu ruhları, sürekli olarak emri

altında bulundurduğunu söylemek, bir insan için fazla kendini beğenmişlik olur.» (11/43-53)

Allan Kardec'in bu tasnifinde, bir kısmını işaretlediğim, fikirlerimize aykırı gelen bazı noktalarını istisna edersek . heyeti umumiyesiyle okuyucularımızın, üzerinde durmaları kendileri için faydalı olan kıymetli bilgilerin bulunduğunu zikretmeden geçemiyeceğim. Burada kendisinden ayrıldığımız noktaların hangileri olduğunu da okuyucularımız müteakip neşriyatımızı takip ettikçe bizzat bulup meydana çıkarabileceklerdir.

Fakat aşağıda taktim edeceğim tasnif karşısında hakikaten uyanık olarak hareket etmemiz lâzım geliyor. Zira bu tasnifte rolü bulunduğu anlaşılan varlıkların daha başka diğer tebliğlerinde de gördüğümüz zayıf fikirlerinden dolayı görgü ve tecrübelerine bir çok cihetten itimat edemiyecek durumda bulunuyoruz. Binaenaleyh didaktik ve akademik bir kıymet verdiğimiz için değil, bu tasnifi ancak nispeten o kadar yükselmemiş varlıkların da bu hususta neler düşündüğünü okuyucularımıza tanıtmak ve bir de- — fikirlerimize uymasa dahi— ciddi bir emek ürünü olarak ortaya konmuş ruhlardan bahis, en son bir esere göre ruhların tasnifi batandaki düşüncelere temas etmek için sunuyor ve buradaki fikirlerin pek azına iştirak ediyoruz. Bunu da okuyucularım, başta uzun uzadıya arzettiğim ruh merhalelerine, ruh kudret ve kabiliyetlerine ait yazılarla bu tasnifteki görüşleri karşılaştırınca anlamakta güçlük çekmiyeceklerdir. Tasnifte muanz bulunduğum kısımları işaret etmiyeceğim, zira evvelâ bunlar işaret edilemiyecek kadar çoktur. Saniyen bu iş bu kitabın mevzu içinde değildir. Ve nihayet hem geçmiş, hem gelecek neşriyatımız bu noktaları aydınlatıcı mahiyettedir.

«Sual — Bize öbür âlemin hayatı, hazları, istirahatı ve mıntakalan hakkında izahat verir misiniz?

«Cevap — Bu bahiste, her kısmı, ruhların kıymetlerine göre tefrik edeceğiz •

«1 — Evvelâ en aşağı ruhtan bahsedeceğim. Bu, hayvanlıktan sonra, yalnız bir tek insan varlığında yaşamış bir ruhtur. Onun çok kaba iç güdüleri kendisine çoğunluk olaylar olarak, fakat daima düşünce halinde cinayetler işletir. Onun perisprisi lüzumundan fazla madde ile mahmuldür (doludur.). O. mutlak bir karanlık içindedir. Ruh silsilesinin en aşağılık yeri olan bu mıntıkada bu zavallı ruhlardan bir çoğu kaynaşır. Burada geçirdikleri uzun müddet zarfında ruhlar çok kısa süren bazı görme imkânlarım bulabilir-

ler. Ve bu sırada görmelerinin kendilerinde husule getirdiği parlak perisprilere ait hayaller onları etkiler. Onun şekilsiz olan düşüncesi, içinde bulunduğu hali idrak edince kendisini kemiren fenalıktan kaçmak için tekrar yaşamağa karar verir. Ve yeni dünya hayatına atılır. Eğer bu ruhun kendisini içgüdüsel çabası yoksa; eğer o, bu halini memnunlukla kabul ediyorsa ve çok uzun bir zaman geçtikten sonra dahi bu halden kurtulmak istemiyorsa, ne dünyada, ne de öbür âlemde hiçbir şeye ulaşmadan eriyip gidecektir. Zira o, İlâhî Ateşi muhafaza etmeğe lâyık değildir.

«2 — İki defa enkarne olmuş ruhlar ki, bunlar çirkinliklerini henüz azaltmışlardır. Mamafi insancıl içgüdüleri daima aşağılık, hayatı da kabadır. Böyle bir ruhta küçük bir iyilik parçası henüz belirmiştir. Onun da fizik ölümü koyu karanlıklar ve ümitsizlik doğurmuştur. Onun ruhu kendisinden biraz daha mesut ruhların ziyaretlerini kabul edebilir. Fakat kendisinin asla hareket etmek selâhiyeti yoktur. O, bizim mertebelerimizin aşağı mıntıkalarmda, korkunç bir ağırlığın altında gömülmüş olarak kalır. Fakat bu sözün tam mânâyı ifade etmediğine dikkat ediniz. Biraz daha ilerlediğimiz zaman bizim atmosferimizi belki size daha hakikî çehresiyle anlatabileceğim.

«İmdi bazı ruhlar bu zavallı ruhu ziyarete gelirler. Onlar da çok yükselmiş değillerdir. Fakat onlar mutlak hakkında bir marifet elde etmişlerdir. Bu ruhlar aralarında harikulade âlemlere dair konuşurlar. Ve o zaman yeni bir dünya hayatına inmeğe davet olunurlar.

«3 — Şimdi orta derecede iyi ruhları mütalâa edelim : Bunlar 300 dünya enkarnasyonu geçirmişlerdir. Bunlar henüz; bazan fena ve paraya düşkün veya sefih veya alçak veya asaletsizdirler. Ve bu da bazan bir ruh kusurundan daha tehlikelidir. Ölümden sonra bunların perinprileri daha yüksek bir mıntıkaya çıkmalarına müsaade edecek kadar hafif olur.

«Bu derecede bulunan bir ruh tam karanlıktan kurtulmuştur. Onun etrafında azçok kesif bir sis tabakası vardır. Bu tabakanın kesifliği onun günahları nispetindedir. Bulundukları yerden çok uzaklaşmamak şartiyle bu ruhlar bir az yer değiştirme serbestliğim* elde etmişlerdir. Onların kendilerinden daha aşağıdaki ruhları ziyaret etmeğe hakları vardır. Biraz da yukarı çıkabilirler. Bu münasebetle şunu işaret edelim ki, bütün ruhlar dünyaya doğru hareket edebilirler. Ancak bütün ruhların yapamıyacaklan şey sonsuzluğa doğru hareket etmektir. O kadar acele etmemekle beraber,

bu derecedeki ruhlar tekrar dünyaya gelmek ihtiyacını duyarlar. Bu derecede bulunan bir ruhun öbür âlemdeki hali az çok faaldir. Onun en iyi faaliyeti, tekrar dünyada yaşaması hususunda kendisine müsaade edilmiş şeyleri seçmeğe ve mütalâa etmeğe başlamasiyle taçlanır. Gerçi onun seçmesi sınırlıdır, ama mevcuttur.

4 — iyi ruh. Bunun ölümünde kurtuluş duygusu vardır. Perisprisi oldukça hafiflemiştir. Ve parlaktır. Hareket kabiliyeti çok büyüktür. O, çok mutlu ruhların nail oldukları nurani muhite gark olur. O da diğerleri gibi harekette serbesttir. Fakat süratleri, daha ilerlemiş olanlannkinden henüz azdır... Bizim ruh mıntıkamızın üçte biri, daha çok mesut ruhlara ayrılmıştır. İyi ruh derhal bu mutlu mıntıkaya çıkar. Ve oradaki çok mutlu ruhların nail oldukları nurâni muhite gömülür. O da ortadakiler gibi hareketinde serbest olmakla beraber, o kadar süratli değildir. Diğerleri bir fikir süratiyle istedikleri yere gidebilirler. Bu ruhun vakti diğer ruhlara yardım etmekle geçer. Eğer arzu ederse o, dünyada ailesi efradı arasında bulunanları da ziyaret eder. Bazen diğer dünyalara gider. Ve onları tanır. Bu da onların gelecek hayatları için bir mecburiyettir. Bu ruh da vakti gelinde tekrar dünyaya girecektir.

«Onun yeni hayatını seçme hakkı çok geniştir. Bir seyyah veya mülk sahibi olarak mı gelecek? Şu veya bu eprövden hangisini kabul edecek, bunları düşünmesi gerek. Eksiğini tamamlamak için o gelecek hayatım seçer ve tekrar doğar.

«5 — Saf ruh... Saf ruh temiz bir ok gibi sonsuzluğa doğru fırlar gider. Nihayet onun orada endişeden azade, manialardan kurtulmuş halde dinlenme vakti gelmiştir. O, buhar halindedir. Ay gibi parlaktır. Kürelerin yavaş, fakat sürekli evrimleriyle husule getirdikleri ilâhi ahengi dinliyerek en küçük bir arzu ile onların tazelikleri ve ılıklıkları içine garkolur.

«Saf ruh istediği zaman canlı ve ölü olan bütün yakınlarını görür. O, kendisinden alçak gönüllüce yardım istiyenlere yardım etmeğe kendini mecbur kılar. Ve kendisine gönderilen her düşünceyi hemen o anda işitir. Onun için istikbâl, ancak onu istikbâl olarak kabul etmesiyle mevcut olabilir. Zira o, kendi mukadderatını tamamiyle tayin edebilir. Onda ilâhî kudret vardır. Şu halde eğer o isterse Satürn. Jüpiter, Uranüs gezegenlerine karışabilir, öz bir kelime ile, o ilâhîdir.» (8/37-38)

Yukarıki fikirlerin bir çok noktasında —bize göre—isabetsizlik vardır. Bazı tarafları da düşüncelerimize aşağı yukarı uygun

gelebilir. Fakat ne olursa olsun, bu tebliğ, muayyen bir seviyedeki varlık tarafından, muayyen seviyedeki düşüncelere hitaben verilmiş ve bu bakımdan da mütalâaya şayan görülmüştür.

'A

. Bu küçük kitabım burada bitiyor. Ancak, spatyom dediğimiz öbür âleme dair söylenecek daha pek çok şey vardır. Ve ruhlar arasındaki gezintimiz bu bakımdan bitmemiştir. Esasen ruhlar için hiçbir vakit nihayete ermiyecek olan bu seyahatin küçük bir kısmına da yakında neşrine çalışacağım, «öbür âlemde» adlı kitabımda Tanrının izniyle ve sevgili okuyucularımla birlikte devam edeceğim (•).

(*) (Bu def eril eserin bölüm bölüm, basa yerlerinde, ileriye atfen yayınlanacağı bildirilen kitapları, merhumun yeni bilgileri muvacehesinde, yayınlamaktan vazgeçtikleri arasında kalmıştır. Ruh ve Madde.).